Ileana TODORAN

EXAMEN CU BIG BROTHER / CASA DE COPII ”PĂMÂNT” NU E ACASĂ

DREPTUL LA POVESTE

VOL. 2

Coperta: *Igor Morski + InfoArt*
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
Examen cu Big Brother : Casa de copii "Pământ" nu e acasă / Ileana Todoran. - Galaţi : InfoRapArt, 2016

2 vol.
ISBN 978-606-8725-09-3
Vol. 2 : Dreptul la poveste. - ISBN 978-606-8725-08-6
821.135.1-31

© Editura InfoRapArt ©
Galați, România
Telefon: *Mobil: 0726 337376, 0740 596225, Fix: 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2016 - Toate drepturile rezervate

Cuprins

I. Dreptul la o manea cathartică, în versuri albe: întrebări metafizice, crize de identitate și fantezii de emigrare / 5
II. Prefer să nu fiu bărbat decât să mă fac zeu! / 33
III. Fie-vă milă și respectați-mi dreptul la agonie și abandon! / 44
IV. Ning flori de liliac peste stigmatele noastre binecuvântate / 57
V. Condamnat la putere, după milenii de paralizie liber aleasă/ 72
VI. Regretele noastre: premii pentru genociduri și masacre. Regretele lor: 1-2 supraviețuitori / 94
VII. Cinci minute în ploaia de flăcări a Brunnhildei, din dragoste și disperare / 109
VIII. Oprește timpul și aruncă-te cu mine în abis! / 120
IX. Apel către Big Brotheri / 135
X. Dreptul la poveste în ”Epoca de Aur” / 142
XI. Ani de liceu... când ții soarele în mână și te simți legendar Prometeu / 164
XII. Dreptul la poveste în Estul Sălbatic - epoca lui Gigi / 176
XIII. Floare-albastră, floare-albastră, vreau să trăiești! / 194
XIV. De ce să fiu un loser când pot să fiu martir? / 218
XV. Pterodactilul Popescu își face țară și... telfie precum Kim Kardashian / 232
XVI. O lecție pentru talibani: terapia pariziană / 245
XVII. Coiota Aiuris / 258
XVIII. Un vampitaur, blocat de plăcere, în liftul ”jegoșilor” din Titan / 267
XIX. Iubite, îți văd genele negre, lungi, arcuite, zbătându-se în Zid! / 277
XX. Muzica sparge tăcerea Zidului și ne trezește din coșmarul istoriei / 292

XXI. Ce facem cu mama și cu Beligan: îi decapităm că l-au ales pe Ponta sau îi trimitem la vot în diaspora? / 310
XXII. Într-un SAS bun, Zeus-ninja iese dintr-un joc video și-l răpește pe Prometeu cel frumos coafat / 320
XXIII. Ușor șchiopătând, cu coiful pe cap, revoluția continuă/340
XXIV. Casa de copii ”Pământ” este acasă / 356

I. Dreptul la o manea cathartică, în versuri albe: întrebări metafizice, crize de identitate și fantezii de emigrare

Ibricul de cafea sfârâie pe foc. Inhalez adânc mirosul proaspăt, răvășitor de cafea fierbinte. În timp ce amestec laptele și zahărul în ceașcă, brusc, conștientizez ceva: beau cafea Lavazza, nu Jacobs Alintaroma, cu lapte și zahăr, nu amară, în Olimp, nu la București! Dintr-o dată, mă asaltează o avalanșă de întrebări metafizice. Ce-i cu mine? Cine sunt eu? Ce caut eu aici? Și ăsta care rontăie Maretti cu pizza lângă mine cine e și ce vrea de la mine? Ce e fericirea? Ce e dragostea? Ce e viața? Parcă nu-mi prea puneam astfel de întrebări. Nu mai sunt postmodernă? Ce s-a-ntâmplat cu mine? Păi, de când stau la titani, parcă m-am schimbat, au început să îmi placă lucrurile mari: de exemplu, m-a impresionat în excursie, la Paris, catedrala Notre Dame, deși o mai văzusem de câteva ori și mă lăsase rece înainte, iar eu prețuiam mai degrabă bisericuțele din lemn maramureșene și pe cele bucovinene.

Mai mult, mă uit la telefoanele zeilor și titanilor să verific dacă mai are cineva iPhone 11 și aștept cu înfrigurare noul iPhone 12 pe care nu doar să vezi imagini 7D, ci să poți savura plăcinta cu vișine a maică-mii. Mi-ar plăcea ca Promy să insereze o funcție de teleportare la nevoie, deși asta nu cred că e fezabil, oricine ar putea să o folosească pentru orice, s-ar putea teleporta și BOMBoane cu sau fără vișine. Cu toate că șefiţul mi-a zis să fac ”economie la sânge” (e criză și, oricum, s-a vărsat prea mult), continui să mă răsfăț cu delicatese: nu doar cafeaua o beau acum cu zahăr și cu lapte, ci consum multă ciocolată (preferata mea e cea amăruie cu mentă), bomboane, fursecuri și plăcinte cu vișine, mere, nuci, caise și brânză dulce și stafide de la mama.

Am și un ego din ce în ce mai mare. Ego, nu suflet. Era bine dacă aveam și eu un suflet mare de titan (măcar ca nepotul lui Promy, George Soros, unul dintre ultimii titani pe care l-am

descoperit chiar eu, nu la ”Surprize, surprize”, nu într-un tabloid, ci într-un ziar serios, quality, ”Adevărul”). Și mai frustrat. Și mai paranoic: nu doar că suspectez că Obama îmi citește mailurile și pagina de Facebook (dacă nu sigur, foarte probabil cel puțin), dar îl bat la cap pe Promy să scaneze tot, inclusiv pe el însuși și-l urmăresc și eu pe iPhone 11 când pleacă de-acasă, mai ales când se află în compania unei muze, sirene sau nereide. Aici și muzele sunt talibane. Sau ăsta e pretexul de a-l monitoriza și, implicit, de a-mi alimenta gelozia? Culmea, în ciuda paranoiei, mi-a crescut încrederea în mine și autopercepția s-a ameliorat: nu mi se mai pare că sunt atât de monstruoasă și de perversă, la câte am văzut pe-aici și pe pământ. Promy îmi spune să nu-mi fac griji și mă consolează că, prin comparație cu restul din Olimp, sunt ”*like a virgin*”.

Trăiesc la înălțimi olimpiene și am cam pierdut legătura cu pământul: orice lucru de acolo mi se pare îndepărtat, mic și mizerabil. Cu excepția catedralei Notre-Dame de la Paris. Sper că n-o să ajungă să-mi placă și Catedrala Mântuirii Neamului! Cu atât mai mult că Pegas condamnă vehement nu doar stilul (megaloman, nepotrivit cu bisericile ortodoxe tradiționale), cât și fondurile (halucinante!) de la bugetele locale, alocate netransparent, fără consultare publică, pentru construcția ei. Ori monstruozitatea aia de Casa Poporului! Sau să nu-mi mai încapă nici mie scula în Vamă. În plus, nici relațiile cu muritorii nu mai sunt ce-au fost. Vorbesc cu familia și prietenii de câteva ori pe lună, și atunci, îndeosebi de boli. E un subiect mai sigur, care nu deranjează pe nimeni (dacă nu e ceva fatal), poți să discuți ore în șir despre boli. Dar, în ciuda schimbărilor și a ultimelor incidente cu Apollo, foarte bulversante pentru o mare parte a echipei (Promy, Mene, Don Quijote, Bebe, Pegas și Jill), vreau să rămân aici, cu titanii, în Olimp. Acasă la mine. E casa mea! Unde mă simt acasă.

În unele zile, iubirea pentru Promy mi se pare atât de sfâșietoare că încep să caut paharul mic de votcă ca s-o dozez în porții pe măsura mea. Oricum, mă simt atât de fericită că mi-e rușine. Lumea asta e măcinată de o eternă injustiție, oamenii și

titanii, în special Promy, agonizează la nesfârșit, iar eu sunt fericită! Și când o să se consume cu totul (sau o să mă devoreze ea pe mine?), ce voi fi? În sfârșit, o persoană normală, la fel ca și ceilalți? Nu, mi-e teamă că voi purta stigmatele fericirii precum Promy cicatricele de la piept și de la ficat sau Iisus urmele cuielor cu care a fost răstignit. Toată lumea o va vedea. Va irumpe din privirea mea precum scânteierea halucinantă a becurilor de neon iarna, în ceață: lumina aceea de aur topit, cernută straniu, inefabil, dintr-o altă lume aici, pe pământ. Lumina intensă, obsesivă, răscolitoare, risipită insolent, continuu, fără măsură. Lumina unui aur sacru, intangibil pentru muritori, pe care am mânjit-o, am profanat-o și am înfulecat-o lacomă, cu disperare, așa cum era, fierbinte și incomensurabilă, fără să reușesc s-o raționalizez, s-o mestec sau să aștept măcar să se răcească.

Am dreptul să fiu fericită când ceilalți din jurul meu suferă? Mai bine să împărtășesc și eu cu ei suferința. Atunci încerc să rezonez cu Promy și ajung să simt că mă dor atât ficatul, cât și sufletul, zile și nopți în șir, la un nivel de intensitate insuportabil. De-asta mă jucam ”de-a Promy” când eram mică: vroiam să trec în locul lui pe Elbrus, fie și pentru un minut, să preiau o parte, cât de mică, din suferința lui. Și acum e la fel. Exact la fel? Nu, nu chiar, între timp s-a adăugat ceva... scrisul. Trebuie să cobor în infern (vorba vine, ”cobor”, uneori trebuie să urc pe Elbrus, la peste 5500 de metri, în ger siberian, iar eu dârdâi de la 25 de grade Celsius în jos) și să simt agonia mai intens decât în realitate, la nesfârșit, ca să pot formula o simplă propoziție.

Empatia și scrisul mă consumă până la ultimul neuron, mă gândesc la a treia ”demisie” în semn de protest, dar sunt prea extenuată ca să o redactez. Culmea ironiei, nu? E doar un job! Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru, ești nebună? Ce ne învață sociologia? O să te obișnuiești. Nu suntem talibani, plasăm eficient un scuipat intelectual și-atât. Obama doar latră, nu mușcă. Al Gore e de vină. Dottore El-Gol. Normal, el e șefu’. Nu mă apucam de scris dacă nu-mi plăcea ”munca patriotică”. Mă rog, voluntariatul…

Cred că și de-asta m-au ales. Nu cumva vrea șefițu' și ode? Sunt gata să-i recit "Odă pentru Kim Jong Promy".

Nu, nu sunt gata, am obosit, poate că e timpul să iau o pauză. Mă duc să încarc bateria de la "pufăitoare" (țigara electronică), după aceea voi ieși un pic în curte, la aer, să mă plimb și să stau puțin la umbra pinilor negri. Dar degeaba mă străduiesc să încarc bateria, nu mai merge, nu se mai aprinde nici măcar ledul. Bizar, avea un led albastru fosforescent precum coralul din Ataraxia sau ochii extratereștrilor rebeli de pe planeta Dune. O vreme, ledul albastru a pâlpâit slab, apoi s-a stins complet. Ce s-a întâmplat cu presse-papierul meu? Ce-ar fi dacă mi-aș ușura munca de a-l încărca tăind o ceapă și dând-o prin răzătoare? Plânsul e abundent, însă oare softul permite? Nici nu îndrăznesc să-l întreb pe Promy, n-o să comenteze nimic, nu se coboară la nivelul ăsta. Sau măcar dacă aș folosi o ceapă pentru a-l face pe fostul meu șef-fantomă să plângă și a-mi îndeplini, astfel, misiunea sacră? Bine, însă cum îl găsesc? Se pare că numai Dumnezeu îl vede, Obama și Promy nu, în ciuda tehnologiei performante de monitorizare. Atunci să-i dea Dumnezeu ceapa și gata, eu m-am săturat.

Dar unde e presse-papierul meu? Nu, el nu poate fi stricat, dar îl mai am sau l-am pierdut ca pe nenumărate alte lucruri, începând cu mănușile și fularele și terminând cu telefoanele mobile, banii și actele? Nu trebuia să-l păzească Guru, pisica noastră, tocmai din acest motiv? Parcă a intrat și ea în pământ. Ei, bine că bani nu mai are cine să-mi fure, contul e la fel de plin ca pușcăriile de politicieni după modificarea Codului Penal, schimbarea statutului parlamentarilor (eliminarea din categoria funcționarilor publici) și aplicarea legii amnistiei. De foame, poate că voi înfuleca papagalii din bungaloul verde de pe Gliese ori porumbeii Afroditei. Românii mănâncă orice, chiar și lebedele din parc de la Viena. Iar, dacă se dă liber la joburi (după 1 ianuarie), poate că voi invada și eu Anglia ca să-mi demonstrez abilitățile de teroristă și pe plan extern. Sau mă voi limita la zăpada roz de căpșuni de pe Gliese, are două avantaje majore comparativ cu ambrozia și nectarul, cum spune Promy: 1. mai puține calorii; 2. nu te face nemuritor.

Unde mi-e presse-papierul? Nu-l mai găsesc și mi-e teamă... Mi-e teamă să nu dispară florile albastre de cactus. ”Floare-albastră, floare-albastră / Totuși este trist în lume...”

”Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate;
Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu rămâi la toate rece.”

Florile albastre dispar și ele, luate de val. Fără teamă, fără regrete, fără speranță... Reforma e stupidă și inutilă, schimbarea e doar o iluzie, țesută de Maya, ”vrăjitoarea cosmică”, ”valul trece”, se risipește cât ai clipi, fie că te cheamă ispititor ca o sirenă, ori te izbește ca un tsunami, cum spune glossa lui Eminescu, inspirată de Upanishade, Vede, budism ori de școala eleată grecească, în niciun caz de credința creștină. Și mai erau unii care vroiau să-l sanctifice pe Eminescu, să ne rugăm la el, să zicem, pe 15 ianuarie, să ne meargă șpăgile și să moară dușmanii noștri. Săracu’ Eminescu, cred că se zvârcolește în mormânt.

O durere surdă în ficat. Încerc să mă ridic, dar o gheară de vultur mă strânge și mă imobilizează. Mă simt iar o mizerie, un jeg, un gunoi nereciclabil, cum eram pe vremea demisiei de la fuckultate sau la venirea din Iran, posedată de chador. Priveam fereastra hipnotizată, înțepenită într-o poziție contorsionată, nefirească, dorindu-mi cu ardoare să ajung la ea și să plonjez în gol, conștientă în același timp că nu sunt capabilă să mă dau jos din pat și să mă cațăr pe geam. O pasăre hăcuită, jumulită și expusă grotesc în fața tuturor, începând cu Obama. ”Zboară, puiule, zboară!” Am tânjit mereu după Ferestre și m-am izbit numai de Ziduri. La fel de mizerabil se simțea și Promy înainte să meargă cu mine în insula Pink de pe Gliese, la zăpada roz de căpșuni: era, sărmanul, în pragul ștergerii memoriei și al criogenării. Nu știu de ce, de fiecare dată când, în sfârșit, mă apucă mila de mine însămi și îmi vin idei de sinucidere, Promy

mă răsfață, îmi oferă dovezi de tandrețe și iubire sau mă face să-mi fie mai multă milă de el decât de mine. În schimb, îndată ce simt chemarea irezistibilă a abisului, Dumnezeu mă transformă imediat în titan în lanțuri ori femeie din Coreea de Nord, Iran sau Siria, așa că-mi trece repede. ”Ce e val ca valul trece”. Ce strategii au!

Să te simți o mizerie, un jeg, un gunoi nereciclabil e emo, nu goth, am aflat și eu recent, din ”South Park”. *Emo* înseamnă loser depresiv și sinucigaș (mai mult sau mai puțin) ratat care se percepe pe sine ca un gunoi nereciclabil, dar nu învinovățește societatea, ci se culpabilizează pe el însuși. *Goth* înseamnă loser depresiv care crede că societatea murdară și coruptă îi consideră în mod nejustificat pe el și pe emo gunoaie nereciclabile, împingându-l pe emo la sinucidere; deci, un goth nu se autoculpabilizează, ci condamnă societatea. Cu alte cuvinte, un goth e depresiv pentru că există emo sinucigași (mai mult sau mai puțin ratați) într-o societate bolnavă. Un emo se complace în propria sa suferință, însă un goth nu, reacționează. Simplu, diferența e conformismul.

Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Edgar Allan Poe care e goth și încă unul foarte fervent. Aoleu, dacă știe Edgar Allan Poe că am mâncat zăpadă roz de căpșuni în insula Pink, pe Gliese? Asta nu e deloc goth. De ce nu am consumat râme, viermi sau măcar păianjeni cu tot cu pânzele lor de pe corpul gol, brăzdat de cicatrice al lui Promy? Ar fi fost mult mai goth. Bine, dar nu m-a văzut nimeni. În afară de Obama. Dacă m-a spus chiar el lui Edgar Allan Poe, încă de atunci? Acum e prea târziu să-i dau șpagă un iPhone 11. Ce contează? Oricum, nu mai am energie pentru nonconformism.

- Salut! Ce faci, Ile, meditezi? intervine Bebe pe tonul lui obișnuit, ironic și detașat, privindu-mă cu ochi scânteietori. Să nu care cumva să-ți stric liniștea.

- Da, meditez. Sincer, acum la bani, răspund corect și la obiect, surprinsă atât că Bebe pare complet restabilit după numai două săptămâni de când a fost jupuit de viu de Apollo, cât și că vorbește cu mine.

- Tot ce se poate să vină de-acum încolo. Am înțeles că te pregătești să-ți dai a treia demisie în semn de protest. Poate că și-o dă și Promy cât de curând, dacă nu i-e prea frică de Jill să nu-l calce cu tirul. Uau, să sărbătorim cel puțin demisia ta! Mai știi, pe prima ziceai c-o s-o sărbătorești în fiecare zi, cât oi trăi.

- Da, Bebe, dar, vezi, sunt prea obosită, nu pot să o scriu. Să-ți spun drept, m-am cam săturat. Prea multe emoții... Știi, milioanele de coborâri în infern, urmate de resuscitări, nu învieri (da, am început și eu să simt, mai exact... să înțeleg asta, că nu prea mai sunt capabilă să simt). M-au stors până la ultimul neuron. Dacă nu simt nimic, nu-i bine, mă dezumanizez. Dar, dacă simt prea mult (și în special frică, durere, rușine, scârbă, degradare), tot nu e bine. Pot să mă blochez, să intru în comă sau să dispar cu totul. Iar prea multă fericire (nemeritată, oricum, și parcă singulară în univers) mă răvășește complet și mă face să intru în pământ de rușine.

- Când ai momente din astea, pur și simplu adu-ți aminte că exist eu. Lasă-l pe Promy, poate fi depășit și el. De ce să apelezi la *yahoo*-i când mă ai pe mine? Nu sunt fostul tău șef. Eu exist. Și cheamă-mă... sau sună-mă pe iPhone 11.

- Nici nu știi ce bine îmi pare că exiști! Deși nu știu de unde ai mai apărut.

- *Ex nihilo nihil*! Sunt produsul științei, mai exact al rețetei de fertilizare a lui Promy.

- Bine, Bebe, dar poți să-mi explici de ce ai ales tocmai acest loc pentru a emigra? Blonda de Jill e blondă, înțeleg, dar tu, un *houyhnhnm?* Cât de blond poți să fii?

- Te rog să te uiți la mine ce blond sunt! Platinat chiar, vopsit și coafat la beauty salon-ul de fițe din Startar. Am un look angelic, tipic olimpian, nu-i așa? Sunt mare și blond. ”Marele Blond”, exact ca spionul din film. Cât de curând îmi va compune Apollo o odă pentru ”Marele Blond”, unicul și adevăratul, autenticul și inegalabilul soare al Olimpului. Mă iubește până la soare. De ce-am venit aici? Din dragoste și disperare, cum zice Promy. Păi, unde era mai mare nevoie de mine? Obama monitorizează, Bebe veghează. Întâi pe Pegas, Chiron și Promy,

apoi... revoluția și reforma. Sper că e clar. Nu zic că nu mă motivează și gadgeturile lui Promy ori ale Antenuței, mai ales coiful ei cu funcție de teleportare și metamorfozare. Strategic loc de emigrat, nu? Cred că sunt masochist. Masochist doar, nu depresiv ca voi ăștia intelectualii, ca Alex, Promy ori ca tine. Diferența e că eu mai simt plăcerea, spre deosebire de voi. Dar poate că ești numai obosită. Du-te și culcă-te, poate că la trezire o să redevii și tu masochistă.

- Să redevin masochistă ca să reiau munca intelectuală și să ajung iar depresivă?! Oricum, să știi, Bebe, că, în ce privește imigrarea în Olimp, nici nu puteai să faci o alegere mai inspirată. Dar spune-mi, Bebe, mă știi doar ce ”nevricoasă” sunt, mereu cu atacuri de panică și în pragul stopului cardiac, tu cum reușești să fii așa de cool?

- Sunt cool pentru că sunt coolt. Și, din acest moment, nu mai comentez nimic. Vorbesc prea mult cu *yahoo*-ii.

Bebe are dreptate, își pierde timpul cu mine. La urma urmei, am eu dreptul să fiu fericită? Nu e oare un sacrilegiu mai mare ca jefuirea unui templu sau profanarea mormintelor? Mă simt și mai vinovată decât atunci când am trecut notele false în catalog ori când l-am azvârlit pe Promy în portal și apoi l-am scuipat drept în față. Complexul supraviețuitorului multiplicat la infinit. De fapt, nu numai supraviețuitor: eu chiar am trăit (cel puțin în ultimii doi ani). Mi se pare că am fost singura ființă umană vie de pe pământ și mi-e rușine. Știu că nu merit fericirea asta, vreau să se termine, iar lucrurile să reintre pe făgaș normal, așa că încerc să mi-l scot pe Promy din minte, să nu-l mai văd, să nu-l mai aud, să-l șterg cu totul în binecunoscutul stil Madame Dezastru, dar atunci, după câteva minute, vocea lui caldă și puternică îmi bubuie în urechi și-mi sparge timpanele:

- Ce faci, Ile, îmi bagi pumnul în gură? Mă ștergi și pe mine ca pe notele tale? Las-o baltă, Madame Dezastru, nu sunt o notă falsă! Nu mă poți face să dispar. Au mai încercat și alții și nu au reușit. Trebuie să ne certăm ca să-ți dai seama că mă iubești? Ești la sindromul premenstrual? Parcă tot timpul ești la PMS. *God created at PMS. Natural born at PMS*. Dacă râd sau dacă plâng,

de ce mă dau în spectacol? Dacă zâmbesc, de ce sunt fals, cu masca de ”smiling face”? Dacă sunt încruntat și încrâncenat, de ce am fața de Harry Potter? Dacă nu mă manifest, de ce am moaca aia de bacterie probiotică? Dacă tac, de ce sunt deprimat? Dacă vorbesc, de ce am ciocul mare? Nu, pe bune, nu mai știu ce să fac. Ești răcită... mă rog, foarte răcită (că tu mereu ești răcită) și ai febră? Ești la PMS? Sau ambele?

- Am febră mare. Da, poate că de-asta m-au apucat crizele de identitate și întrebările metafizice.

- Ia un Nurofen!

- Am luat deja.

- Atunci mai ia un Nurofen! Ce mai vrei?!

- Ce vreau? Știi ce vreau, Promy?

- Nu.

- Nici eu.

- Ce naiba ai, Ile, crezi că eu știu ce vreau sau cine sunt? Nici nu contează. Singurul lucru important e ca 2+2 să dea 4. Hm, dacă mă gândesc un pic, știu cel mult cine NU sunt. NU sunt o maimuță carpatină, NU sunt un taliban, NU sunt o bestie antropofagă nemuritoare...

- Taci, Promy! Eu SUNT o maimuță carpatină! Și-ncă una cu iPhone 11. Din țara lui Dracula, țara aurolacilor, a lui guru Gigi (știi că e și el ”născut filosof”, *natural born philosopher*), guru Minune și guru Handicapatos, țara aia mică, murdară, a derizoriului fără sfârșit, unde nu-ți încape ție pula și arunci inelul puterii în Dâmbovița. Sunt o maimuță care ar vrea să fie om și nu reușește.

”*I wanna be a man, mancub / And stroll right into town /*

And be just like the other men / I'm tired of monkeyin' around! (...)

Now don't try to kid me, mancub / I made a deal with you /

What I desire is man's red fire / To make my dream come true (...)

Oh, oobee doo / I wanna be like you /

I wanna walk like you / Talk like you, too

You'll see it's true / An ape like me / Can learn to be human too."

"*Are you human*?" Dacă da, introdu codul de cifre și litere de mai jos ca să poți accesa site-ul nostru. Fac stop cardiac dacă mai văd întrebarea asta, mă enervează mai tare decât reclama online pentru slăbit, cea cu burta goală, imensă, plină de osânză, zgâlțâindu-se amenințător, cu "mânie proletară", care-mi apare invariabil, la deschiderea oricărui site. Ia să încerce o cură în Coreea de Nord, în Somalia sau în Tartar. Cine sunt? Sunt o ființă rațională, o ființă rațională, o ființă rațională... Ha-ha-ha! O maimuță rațională!? Sunt o maimuță carpatină, și încă una din ce în ce mai fițoasă. Nu doar că am iPhone 11, dar l-am depășit la fițe și pe Daddy Fizz, știți voi, marele compozitor și interpret care era atât de precoce că putea cânta sonate de Merlucius la numai șapte ani. Ei, eu acum prefer sonatele de ton, nu de Merlucius.

Sunt o maimuță carpatină care, vorba lui Iliescu, nu poate "eluda meandrele concretului și sinergia faptelor", nici măcar prin "recurs la universalitate"? Cum? Nici în Olimp, printre titani?! Iar nu am încredere în mine? Iar caut confirmarea acțiunilor mele, fie și de la Big Brotheri? Mi-am dat demisia (demisiile) cumva din motive personale? Nu, dar mă afectează personal. Universal e personal. Și viceversa.

Vă mai aduceți aminte lecția de bio a lui Tonciu? Delirantă. Știi Tu Cine... Zeus era mare fan al ei, i-am dat o telecomandă personalizată, în formă de Tonciu, special pentru a-l păcăli și a-l ține departe de portalul infernului. Tonciu se pricepe la biologie aproape la fel de bine ca Știi Tu Cine. Ciuperca e animal? Bradul e gândac? Găina e mamifer? Între noi fie vorba, găina care năștea pui vii și primul ziar tabloid din România chiar era. Telespectatorul e plantă? Românul e o maimuță carpatină? Titanul e o legumă mutantă de circa 40 de kile? Intelectual depresiv e pleonasm? Dar femeie născută la sindrom premenstrual? Și asta e *politically correct*?

Nu știu dacă e *politically correct,* dar, în ultima vreme, s-au accentuat insomniile, cu toate că am renunțat să număr oi sau văcuțe Milka și am trecut la bani: asta, în loc să mă calmeze, mă

excită și mai tare. Sau să încerc să număr iar, împreună cu Promy, minutele și secundele rămase? Nu, nu e o idee prea bună. Mă sucesc, mă răsucesc și dau din mâini și din picioare mai rău decât toate celelalte personaje din cărțile lui Madame Dezastru la un loc, așa se plânge șefițul. Noroc că Promy nu prea se urcă în pat, ci zace, în continuare, pe jos, ghemuit sub chador ca un fetus în placentă, deși s-a scurs mai bine de o lună de la incidentul cu Apollo și Caliope. A intrat din concediu medical direct în grevă (nud sub chador). Se pare că nu mai vrea să fie personaj. I-o fi intrat în cap că are drepturi.

După dreptul de vot, grevă și concediu medical, acum și dreptul de a nu mai fi personaj? Și nimeni altcineva nu vrea să fie personaj în cărțile lui Madame Dezastru. Nu am cu cine să-l înlocuiesc. De cele mai multe ori, mă sacrific eu însămi (fie și sub forma alter-ego-urilor). Mă străduiesc să reduc la minimum rolurile lui fii-miu și pe cel al maică-mii, tocmai din acest motiv. Dar cu Promy e altceva. El nu e doar eroul, ci și guru și șeful meu, încă unul foarte traumatizat căruia i s-a pus mereu pumnul în gură, așa că am vrut să-i ofer o șansă să se exprime, un drept la replică binemeritat. Mai mult, vreau ca spiritul luminat, liber și creator, sensibil și iubitor, curajos și demn al lui Promy să rămână veșnic viu, iar focul lui sacru, aprins din dragoste și disperare, să nu se stingă. Tocmai de-asta s-a sacrificat Promy să fie personaj până acum, atât în viața reală, cât și în ficțiune.

Aș opri imediat povestea ca Promy să nu mai sufere. Și nici eu. Dar nu e în puterea mea. Telenovela continuă. Iar povestea nu-mi aparține mie. Am înțeles acest lucru, în cele din urmă. Aș șterge totul, fără să clipesc, în binecunoscutul stil Madame Dezastru, dar, dacă aș proceda așa, cum aș mai putea să-mi împlinesc misiunea sacră de a-l face să plângă pe fostul meu șef-fantomă astfel încât să devină detectabil (inclusiv de către Obama), dacă povestea s-ar sfârși?

Cândva, în anii liceului, proful meu de filosofie, inspirat de Aristip, spunea că trebuie să devenim toți un pic filosofi, mai puțin răi și mai puțin proști (să ne ”desprostim și desmăgărim”) și să ne comportăm ca și cum paradisul ar fi deja pe pământ, iar

oamenii -frați. Ce zicea Aristip mai exact? Filosofi sunt aceia care se poartă la fel în orice împrejurări, orice s-ar întâmpla. Se comportă demn, nu-i schimbă Big Brotherii, calculează și aplică ”2+2=4” întotdeauna, indiferent de context. Gândesc și acționează liber, sunt responsabili și-și exprimă dragostea, de parcă ar fi în paradis, și nu captivi în infernurile noastre cotidiene (din spațiul public ori de acasă). Se poartă la închisoare de parcă ar fi în paradis. Așa procedează Promy și Iisus. Sau Steinhardt care a descoperit credința și fericirea în pușcărie. Ar trebui să ne străduim să le urmăm exemplul și să aducem și noi un strop de paradis pe pământ. Până la urmă, ca-n ”Cântecul lui Solveig” de Grieg, ”va trece și iarna / și-april va veni”.

Acum câteva nopți, după multă frământare, am reușit să adorm și m-am trezit după numai două ore, urlând. Am avut un coșmar apocaliptic: venise potopul și în România. Totul era inundat (blocurile, străzile, școala lui fii-miu, firmele și supermarketurile), câini maidanezi, copilași cu găletușe și bătrânei cu sacoșe se zbăteau în puhoaie, ploua dezlănțuit, în continuu, fără speranță, numai că, în loc de apă era căcat.

În România, și potopul e de căcat. Logic, nu?

Dacă potrivit Bibliei numai Noe poate învinge furia apelor, construindu-și o corabie pe care sunt salvate diferitele specii animale și vegetale, iar în Elada, doar Deu (Deucalion), fiul lui Promy, învățat chiar de taică-su, își face o barcă zdravănă, înfruntă eroic puhoaile lui Zeus, se refugiază pe muntele Parnas, rezistă torentelor și apoi relansează civilizația, în România potopul se reduce la traversarea solemnă a unor băltoace nămoloase cu barca pneumatică, trasă de pompieri, cum a procedat recent premierul Ponta în Teleorman, și Ministrul Apelor e chemat la lupta cu stihiile astfel: ”Tu ce faci, fă, Doino, aicea?! Ai chef de niște inundații?” Nu lipsesc pantofii cu toc pentru sinistrați ai lui Udrea. Barzăcopilviezure, barzăcopil-viezure, barzăcopilviezure... Totuși, să recunoaștem, potopul de căcat specific românesc e mai puțin devastator decât cel al lui Zeus ori față de metodele de abluțiune și purificare fundamen-talist islamice.

Și parcă potopul e singurul coșmar apocaliptic! Realitatea de zi cu zi produce o serie infinită de apoca...lipsuri. Cu câteva nopți în urmă, am avut și alt coșmar în care eu eram unica și (ne)fericita supraviețuitoare a unei invazii extraterestre pe Pământ pentru că prezentasem combinația ideală de maladii și mutații ca să produc anticorpii corespunzători și să rezist gazelor letale. Cel puțin așa mi-a comunicat afabil unul dintre extratereștrii invadatori, în timp ce-l țineam în brațe și-i mângâiam blănița: luase formă de șobolan, investigând pe teren în București și ajungând la concluzia că aceste animăluțe drăgălașe nu sunt doar comune pe Pământ, ci și reprezentative. Cred că preferam maimuțele carpatine sau câinii comunitari.

Oricum, ”maimuța carpatină” nu e decât o versiune inofensivă. Ar fi bine dacă aș fi numai un animăluț caraghios. Uneori, posedată de fantome, Big Brotheri, chador sau telecomenzi, mă transform într-o dihanie hidoasă și înspăimântătoare ca portretul lui Dorian Gray. Chador... Să nu uit: căcatul și vulgaritatea din România sunt mai suportabile decât curățenia și puritatea islamică. Și nu e imposibil să păstrezi controlul și să reziști Big Brotherilor: chiar acum, o femeie creștină din Sudan, Meriam Yehya Ibrahim, născută musulmană, medic, în vârstă de 27 de ani, căsătorită cu un creștin, mamă a unui bebeluș și însărcinată în luna a opta, a refuzat să-și renege principiile, iubirea și credința, deși a fost condamnată la 100 de lovituri de bici și... la moarte. Iar Promy nu s-a lăsat niciodată posedat de dementorii locali (furiile), Madame Hera, Știi Tu Cine... Zeus, de alți zei ori de Big Brotheri de pe Pământ. Pur și simplu, trebuie să-ți învingi groaza, sila și oboseala (absolut normale), să realizezi că Big Brotherii nu sunt monștri sacri ori uriași falnici, ci numai niște pitici complexați și spălați pe creier, pe care nu trebuie să-i crezi, ci să-i ignori. În schimb, trebuie să ai încredere în tine și în dreptatea ta și... să accepți suferința.

Nu știu cum se întâmplă, acum mă feresc de Big Brotheri, trăiesc înconjurată de guru (începând cu guru Dumnezeu, guru Iisus și continuând cu guru Promy, guru Bebe, guru Chiron, guru Mene, guru Deu (Deucalion) și chiar guru Guru, pisica, ființă

superioară non-umanoidă, luată direct din paradis, din Zona-Vamă, maestra mea și Marele Gardian al Presse-papierului cu Coral Albastru din Ataraxia) și am rămas tot o maimuță posedată. Dar, să nu uit, la supermarket verific data expirării produselor, precum și lista de ingrediente (dacă am ochelarii la mine), reciclez, am scos televizorul din funcțiune (am învins măcar această bestie antropofagă, iată că nu mai sunt posedată de telecomenzi), știu că Băse (la fel ca Promy) nu e de vină pentru orice se întâmplă și, din când în când, îmi mai iese nenorocita de socoteală: ”2+2=4”. Cine e de vină? Numai eu? Sau Al Gore? Ne posedăm singuri sau altcineva o face? De fapt, aici e toată șmecheria, cum spune și Promy: nu contează cine suntem, ci să calculăm corect ”2+2=4”. Este uluitor de simplu, dar la fel de complicat de pus în practică. Și totuși, aici e focul sacru, primit de la Promy, care ne iluminează, nu ne face scrum.

- Da, ai dreptate, Promy, cel mai important lucru e să ne iasă socoteala ”2+2=4”. Dar crezi că o maimuță posedată ca mine poate să calculeze corect? Ah, cât aș fi vrut să fiu altceva, de pildă, un hobbit, cum i-a zis Wendy din ”South Park” lui Kim Kardashian, mă rog... Kim Kardashian așa cum arată fără Photoshop! continui visătoare. Eu nu m-aș supăra dacă m-ar face cineva ”hobbit”.

- Să știi că nici eu, Ile. Eu unul aș putea scrie o mie de pagini numai de etichete aplicate mie, fără niciun fel de menajamente, iar hobbit chiar nu am fost făcut niciodată, sunt invidios pe Kim Kardashian. Câine, porc, vierme, șarpe... Nici nu mai știu ce animal sunt! Ce tare ar fi să-mi spună și mie: ”Băi, Prometeu, ești un hobbit!” Aș plânge de bucurie.

- ”Prometeu, ești un hobbit!” Cu sau fără Photoshop. Na, am zis eu. Ești mulțumit? Să știi că și eu sunt fotomodel cu diplomă, fără Photoshop.

Da, așe e, am absolvit o școală de manechine și fotomodele, am dat examen și am primit o diplomă, când eram puștoaică. Până mi-am luat diploma de fotomodel, credeam că sunt urâtă cu spume. Uite că e bună și școala la ceva. Și Photoshopul. Ambele cresc stima de sine. Pe principiul lui Hagi: ”Copii, mergeți la

școală, că și școala e bună la ceva”. Pentru Promy nu prea contează, cine îi vede lui fața, asta în cazul fericit în care are una? Vai de mine, iar mi-am adus aminte de școală și de copii! Cel mai tare urăsc să mă facă cineva ”profesoară”. Când eram prezentată ca ”profesoară”, muream de rușine. Beau o înghițitură de cafea cu lapte, și, roșie ca focul, îl avertizez pe Promy, ridicând tonul la înălțimi olimpiene:

- Știi ce urăsc cel mai tare? Să mă facă cineva ”profesoară”, să nu care cumva să mă strigi așa! Poți să-mi zici ”hobbit”, ”maimuță posedată”, ”cățea”, ”femeie născută la PMS - sindrom premenstrual”, ”catastrofă”, ”Dezastru”, ”vacă proastă”, ”intelectual depresiv”, ”sclavă obraznică”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”teroristă”, ”trădătoare”, ”băsistă”, chiar și ”intelectual de-al lui Băsescu”, dar ”profesoară” în niciun caz! Am și eu demnitatea mea! Însă, spune-mi, Promy, că nu-mi trece febra și mi-e rău, oricâte Nurofene aș lua, ce fac eu acum?! Deocamdată, doar un nou atac de panică, așa bănuiesc.

- Știi ce facem? Baie! Nu, nu în Ataraxia. Hai să pregătim o baie cu spumă, lumânări și șampanie ca la Paris, doamna profesoară! mă ispitește Promy, privindu-mă cu ochi mari, negri, languroși.

- Poate cu spume! Te omor! Să nu-mi mai zici așa, mârâi eu.

- Sigur că da. Doamna, nu știai că Afrodita s-a născut din spuma valurilor, iar eu din spuma balelor? O profesoară ar trebui să știe. Trăiască flegma în care m-am născut!

- Termină cu ”doamna”! Ține-ți ciocul ăla mare și cârcotaș! Te omor! Să mă mai târăști altădată în flegmele tale împuțite, atâta-ți trebuie, dottore El-Gol! M-am săturat de mizeria asta. Și tu, creatorul civilizației și salvatorul umanității, vrei să faci baie... cu spume împreună cu o maimuță posedată, fostă profesoară?

Clocotind de mânie, iau ceașca de cafea și o trântesc de masă, cât pot de tare. Din fericire, nu se sparge, dar cafeaua țâșnește și-l împroașcă pe Promy drept în față. Noroc că bretonul îi ascunde, strategic, chipul. Ține mai mult la coafură decât la moaca lui. Promy își șterge ușor părul cu un șervețel (prosop de bucătărie), își scutură șuvițele, încet, atent să nu-și deterioreze și mai mult

coafura, își suflă bretonul și revine în discuție pe un ton conciliant:

- Haide, măi, Ile, am glumit. Ce-i cu tine? Ai febră mare? Mai ia un Nurofen și bagă-te în pat. Stau eu lângă tine, am grijă de tine. Ce ai? Complicăm lucruri simple, de ”2+2”? Creăm false probleme, nu sunt destule deja?

- Ce, Promy, crezi că sunt o clientă infidelă din *Conversion Model*? Mai știi, modelul de clasificare a clienților unui brand: fideli, infideli, disponibili, indisponibili.

- Da, Ile, ești o clientă infidelă. Pe care o von fideliza.

- Nu, Promy, sunt o clientă indisponibilă. Pentru brandul tău și al lui Dumnezeu. Și pentru toate celelalte. Oricum, voi aveți un share foarte mic pe piață. Sunt obosită și eu, nu numai tu. Și m-am săturat de prostiile voastre. Nu mai pun botu’. Mi-e silă de voi, sunteți niște gunoaie nereciclabile, niște jeguri.

- Uau, începi să vorbești ca o stăpână! Mă mir că mă bagi în seamă, așa vierme împuțit cum sunt. Poate vrei să facem o baie împreună, să-mi întinzi mai bine jegul, că tot nu scap de el niciodată? Sau poate dorești să-l adopți pe sărmanul Al Gore, câinele vagabond.

- Nu, nu sunt chiar așa perversă și nu vreau să adopt o jigodie ca tine, deși te-aș pune în lanț și te-aș tortura chiar acum. Dacă nu mi-ar fi scârbă să te ating. Mă murdărești și mă contaminezi. Ești o legumă putrezită și infectă, iar Bebe junior o să ajungă și el așa sau, mai rău, o să semene cu nepoțelul tău, Hermes, torționar de treabă.

- Ba poate că o să semene cu verișorul său, Deu. Ce-ai, Ile? Vrei să fii ”Venus înveșmântată în blănuri” și să pui biciul pe mine? Nu credeam că ai aspirații de zeiță. Nu cumva vrei să mă și scuipi? Ori să apeși telecomanda și să mă arunci în portal, ”stăpâno”? E mai igienic, eviți contactul direct și contaminarea. Și ai mai făcut-o. Să nu care cumva să mă dezobișnuiesc, așa merit, nu? Al Gore e rău, Al Gore e de vină. Nici nu mă interesează să mă adopți tu, nu vreau niciun stăpân. Tu nu ești și nu o să fii niciodată stăpâna mea, nu te recunosc. Dar, pentru modul în care ai vorbit, sper că-ți pare rău.

- Îmi pare rău, dar nu-mi pare rău. Sunt foarte obosită. M-am săturat de tot, crede-mă, nu mai vreau nimic. Și-mi dau acum a treia demisie în semn de protest: de la voi. Și nu mai scriu nimic.

- O să-ți pară rău că nu-ți pare rău, când o să fii capabilă să procesezi. O să te doară mai mult ca pe mine. Legat de share, da, e mic, dar bun. Iar tu, dacă-ți dai demisia, să știi că nu mai faci de acum încolo decât ”muncă patriotică”. Însă tu ești obișnuită. Și nu mai pupi tu, Ile, vacanțe la bungalourile de pe Gliese, ce să mai vorbim de noul iPhone 12! Și, poate-mi dau și eu demisia și mă duc să sărbătoresc cu sirenele pe Gliese!

- Nu dau doi bani pe gadgeturile tale și pe vacanțele tale de fițe, întrerupte în Tartar sau pe Elbrus. Poți să consideri că mi-am dat demisia, chiar dacă numai verbal. Ce mai vrei de la mine, șefițu’?! O odă?

- Da, exact, o odă. Eu chiar merit.

- Păi, hai să-ți mai cânt ”Odă pentru Kim Jong Promy”, dacă ai uitat-o. ”Cât de tâmpit ești tu, Kim Jong Promy! Cât de prost și de nesmițit ești tu, Kim Jong Promy! Cât de rău și de pervers ești tu, Kim Jong Promy! Cât de dobitoc ești tu, Kim Jong Promy! Cât de ticălos și de dus ești tu, Kim Jong Promy! Te urăsc, te urăsc, te urăsc!”

Promy râde în hohote și aplaudă frenetic, dar eu, după ce m-am dat (iar, din nou și înc-o dată) în spectacol, îmi păstrez mina acră, bosumflată, de femeie născută la sindrom premenstrual. Ursuză precum piticul ”Morocănosul” sau vânzătoarele din ”Epoca de aur”, mă legăn cu scaunul pe punctul de a-l rupe, scârțâind, pe ritmuri de dubstep, la fel de melodios ca vechea mea sonerie dezasamblată, apoi îmi pun și eu picioarele sus, pe masă ca șefițu’. Adică fostul meu șef că tocmai am demisionat. Mă dor picioarele și mă strânge ceva nevăzut. Parcă nu am loc. Cum? Nici eu? M-am molipsit de la Promy? Torn o nouă porție de cafea în ceașcă, adaug, cu mâini tremurătoare, un pic de lapte și un vârf de linguriță de zahăr și amestec încet, cu un aer absent, pierdută în gânduri. Uitându-mă, în continuare, cum se dizolvă lent zahărul în cafeaua cu lapte, reiau cu glas întretăiat:

- Nu știu, Promy, poate că, de fapt, te iubesc prea mult și sunt prea fericită. Nu mulțumită (asta nu voi fi niciodată, uite ce se întâmplă în jurul nostru, până și cu tine, iar de mine însămi nu am fost și nu o să fiu mulțumită vreodată), dar foarte satisfuckută (cu tine și cu politica, normal că-s mereu excitată), ba chiar fericită. Insuportabil de fericită. Crede-mă, fericirea asta mă face să sufăr și mă epuizează.

- Vrei să-ți dozez fericirea și iubirea cu paharul mic de votcă? Din păcate, nu se poate, Ile. Asta nu pot cuantifica. Nici Dumnezeu. Dar Baba Promida ghicește că Ile va învăța să suporte, pe lângă durere și ură, și fericirea și iubirea. Na, că Baba Promida a reușit să ghicești și dă bini! ”Binidităt”. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, o să te obișnuiești. Uite, dacă ai prea mult, nu prea puțin, dă-le, te rog, și altora din iubirea și fericirea ta! E atâta lume care are nevoie. Începând cu mine și fără să-i uiți pe muritori. Sau te transformi într-o zeiță, recte într-o bestie nemuritoare?

- Eu, zeiță?! ”*No fucking way*!”, vorba lui Roger Waters din ”*The Wall*”. ”La dracu, nu!”, în traducerea Irinei Margareta Nistor, afișată pe Zid la concert. Uite cum se comportă zeii, chiar și cei mai înțelepți dintre ei! Antenuța a vrut să mă storcească, iar eu am stat și i-am căutat iarbă bio cu Bifidus! Nu, nu vreau să fiu zeiță, dar mă simt privilegiată. Ce caut eu aici, Promy? Eu nu pot să deschid nici o ușă, o conservă, o sticlă de bere de doi litri sau să car o sacoșă fără să mă rănesc și să-mi rup degetele și vin aici, în Olimp, printre supereroi!

- Păi, vezi, tocmai de-aia ai nevoie de ajutorul nostru.

- Nu, pe bune, ce caut eu aici?

- Să știi, Ile, că și eu mă întreb fix același lucru. Ce pula mea, caut eu aici? Și calu’ ăsta... ciudatu’ ăsta, ce caută aici? Cine dracu’ l-a adus? Ce dracu’ face aici? Toată lumea comentează. La noi nu s-a mai văzut așa ceva. După ce că-i negru ca smoala, mai are și un corn în cap. Ia te uite cine dă ordine în Olimp. Parcă ar fi NATO, FMI, BERD sau Banca Mondială.

- Să mor io dacă știu ce caută calu’ ăsta aici. Apropo, calu’ ăsta se cheamă unicorn, iar numele lui e Bebe. Dar eu ce caut

aici? Mă simt foarte aiurea: eu, simplă muritoare, în casa titanilor, cu tine. E prea mult.

- Sigur că da. Ce tupeu ai, ce nesimțită ești! Cum ți-ai permis? Ce te bagi tu? Ce-ți pasă ție? Cum e posibil așa ceva? Ce vrei, ce mai vrei? Afară! Ieși afară! Ce căutași aici, Fata lui Dracula? Cară-te, golanco, ciumpalaco, teroristo, trădătoareo, intelectual de-al lui Băsescu, femeie născută la sindrom premenstrual, cățea, vacă, Vampi, catastrofă și Madame Dezastru ce ești! A, stai, am uitat de ”maimuță posedată”. Tu singură te-ai făcut așa.

- Păi chiar așa! Nu sunt prea nesimțită?

- Ai o nesimțire aproape... titanică, însă nu o să mă ajungi niciodată. Dar, știi, poți să încerci, ai noroc că mie îmi place competiția.

Promy râde, mă ia de gât și încearcă să mă sărute, însă eu mă forțez să nu răspund gesturilor sale de tandrețe, îmi încleștez corpul, îmi țin buzele strâns lipite, îi dau peste mână și îl împing cât pot de tare. Să păstrăm o distanță igienică de ani lumină între noi. Nu trebuia să vin aici, știu că nu e bine ce am făcut, e un păcat prea mare, nu aveam dreptul să-l ating pe Promy și să-l târăsc după mine în noroi. Să-l profanez tocmai pe creatorul civilizației și salvatorul umanității. Parcă am jefuit templul lui, i-am furat focul sacru și l-am scăpat apoi, din greșeală, în cloaca dâmbovițeană, în stilul unic și inconfundabil Madame Dezastru. Mai bine aruncam în Dâmbovița inelul puterii sau telecomanda de la portalul infernului. Oare, dacă aș călca rufe zilnic, timp de câteva luni, aș putea să-mi spăl păcatul ăsta înspăimântător? Era o metodă eficientă de ispășire a păcatelor, dar acum nu cred că mai funcționează. Și poate că e prea târziu. Mai târziu e prea târziu.

Vreau să-mi acopăr și eu, strategic, fața cu părul, dar nu reușesc: e prins strâns cu un elastic în coadă, îmi tremură mâinile și nu-l pot desface. Cu ochii șiroind de lacrimi și obrajii în flăcări, murmur pierdută:

- E... e... e... u-un p-p-p-pă-cat prea mare...

- Sigur că da, aprobă Promy, zâmbind cald și încurajator. Dar acum, la câte păcate ai, dacă se mai adaugă unul...

- Promy, pot să calc rufe o lună, zi de zi, și tot nu ispășesc un asemenea păcat. E prea mult pentru mine, e un păcat prea mare. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Nu am nicio scuză. De fapt, singura mea scuză e iubirea.

- Și a mea. Și a altora. Nu spune și sfântul Augustin: ”Iubește și fă ce vrei?”

- Aș vrea eu să fie așa. Oricum, Promy, nu pot ține pasul cu tine.

- Nu-i nimic, dacă nu poți, te teleportez. Și eu prefer exact același lucru. Și dacă mă duc la budă, știi doar.

- Promy, eu sunt o simplă muritoare. O să mă uiți cum ai uitat de daci.

- Nu, nu cred. Cu Decebal, Burebista și Dapix nu m-am jucat de-a ”Bill și Monica în Biroul Oval” sus, pe Mytikas. Logic, nu? spune Promy foarte convins.

- Sper că da și că nu mi-o zici doar ca să mă consolezi. Știi ce, o să-ți dau o dovadă suplimentară a nesimțirii mele. Uite, Promy, mi-ar plăcea să-mi compui și mie nu o simfonie, nu un concert, ci doar un vals de un minut, cum era valsul op. 39/15 în la bemol major de Brahms care îi plăcea atât de mult pisicii mele, Ruțica că o făcea să abandoneze deliciul cafelelor (savurate direct din ceașca mea) și să vină să danseze cu mine. Eu prefer mi bemol major. Un vals scurt, de un minut.

- Nu numai că voi compune, dar vom și dansa valsul ăsta, măcar o dată la o mie de ani, fie și în Tartar sau pe Elbrus. Cu o dedicație: ”Pentru o iubitoare de oameni, nu de câini, de la un câine, iubitor de oameni”.

Cu un ochi râd, cu altul plâng. ”Mă uit la toate lucrurile / De două ori / O dată ca să fiu vesel, / Și o dată ca să fiu trist.”

”Pentru o iubitoare de oameni, nu de câini, de la un câine, iubitor de oameni”! Așa e. Iubesc oamenii, nu câinii. De fapt, nu câinii pe stradă. Chiar dacă sunt numai o maimuță carpatină posedată, iubesc oamenii și aspir să devin și eu cândva o ființă umană. Dar ce simt pentru bagabontul ăsta de Al Gore, câine nebun, iubitor de oameni? I-am dedicat și eu, acum câteva săptămâni, o manea cathartică, pentru un suflet mare de titan ca al

lui, ”O, viața mea!”, ”de la o iubitoare de oameni, nu de câini, pentru un câine, iubitor de oameni!”. Brusc, îmi aduc aminte și de dedicația de pe presse-papier care se activează când plâng (justificat): ”*From crazy, naughty Promy to God created Disaster, Ile*”. Deși era atunci, sărmanul, în pragul criogenării și al ștergerii memoriei, Promy a mers cu mine pe Gliese, la recifurile de corali albaștri din Ataraxia, pentru a-mi crea presse-papierul care-mi protejează sufletul. Acum, Promy îmi va dedica un vals în mi bemol major, scurt, în câteva măsuri, simplu precum ”2+2=4”. Ca să nu uit niciodată cât fac.

- Îți mulțumesc, Promy, dar, de fapt, nu merit, spun încet, cu glas înăbușit și ochii în lacrimi. Mă simt prost, mi-e rușine, te fac de râs. Nu sunt destul de bună pentru tine. Nu ar fi trebuit să... Mă prăbușesc în abis, e un hybris prea mare și mă întreb unde e catharsisul... Poate doar în maneaua aia pentru un suflet mare de titan, ”O, viața mea!” Însă eu nu sunt titan, ci doar o maimuță posedată, fostă profesoară.

- Dar eu sunt suficient de bun pentru tine?! ripostează Promy vehement. ”Al doilea cel mai tâmpit după Dumnezeu, care nici măcar nu e om, ci... gay” cum ai zis tu, ”trădătorul, violatorul, porcul, ticălosul, hoțul, mincinosul, nesimțitul, împuțitul” cum m-au făcut alții, cel mai rău dintre toți câinii turbați din lume care-și mușcă proprii stăpâni și nici nu-i recunoaște de stăpâni! Inclusiv pe tine te-aș mușca, dacă m-ai adopta. Singurul avantaj cu mine e că poți să ”agonizezi frecvent în parametri optimi”, cum spune Alex. ”O, viața mea!” Am și eu dreptul măcar la o manea cathartică? Și știi bine că eu prefer muritorii și-i invidiez. Nu doar pentru că agonia lor se termină la un moment dat, ci și pentru că glicemia și colesterolul lor sunt măsurabile. Apreciez și detalii de-astea, sunt părintele medicinei.

- Păi chiar așa! Ce caut eu aici cu părintele medicinei, doctor în toate științele și artele? Ce caut eu cu tine, dottore?!

- Care dottore? Dottore El-Gol? Doctor Frankenstein, noul Prometeu? Savantul nebun care pierde experimentele de sub control? Și asta e una dintre imaginile mele preferate. Și nu vine de la zei, ci chiar de la voi, muritorii. Cred că n-au existat atâtea

rele în Cutia Pandorei câte imagini și etichete inspirate au fost concepute special pentru mine.

- Cum așa?! Tu ești Vocea Rațiunii. O ascult... În acest moment, Vocea Rațiunii îmi spune să plec. Plec, Promy, plec. Chiar acum.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, fac eforturi să mă ridic, ținându-mă de masă. Mă clatin și sunt pe punctul de a mă prăbuși, dar Promy mă prinde în brațe și mă strânge cu disperarea lui titanică. A presimțit că mă voi volatiliza în următoarele secunde, așa că preferă să-mi sfărâme el oasele și să le preschimbe în praf de stele ca să dispar în brațele lui.

- Nu, nu, Ile! îmi șoptește Promy răvășit, continuând să mă strângă în brațe. Nu pleci singură nicăieri. Plecăm împreună. Mai exact, emigrăm, Ile! Aici nu sunt acasă la mine, ci numai în casă la mami. Casa de copii ”Olimp” nu e acasă. Aici nu doar că mă pun pe mine în lanțuri, în vârful unui munte îndepărtat și înghețat, cu pironul înfipit în piept și ficatul sfârtecat de bestia de vultur, ci îi jupoaie de vii chiar pe unicorni, iar lui Dumnezeu îi mănâncă coaiele. Dacă dorești, îți lăsăm ție cheile de la Startar, dar prefer să vii cu noi. Nu ești obligată, vii numai dacă vrei. Avem acum și o femeie însărcinată în familie. Tot muritoare, ce coincidență! O emigrantă înnăscută, doar a venit din China. *Natural born emigrant. God created emigrant*. Sincer, primele 12 emigrări sunt mai grele. După aceea, o să vezi, te obișnuiești.

- Ceee? Fugim? De-abia am imigrat și eu în Olimp și vroiam să rămân aici cu tine.

- Păi, n-ai zis că vrei să pleci chiar acum?

- Nu știu, Promy, sunt confuză. Sunt foarte răcită, cu febră mare, epuizată și poate că am inhalat prea mult praf de pe videoproiector. Cred că vroiam doar să te las în pace pe tine, să nu te mai inoportunez și să te fac de râs. Tu, în schimb, să rămâi aici. Dar... te iubesc și, înainte să plec, aș vrea să dansăm împreună, o dată măcar, valsul acela în mi bemol major, simplu ca ”2+2=4”.

- Aici o să-l dansăm pe Elbrus ori în Tartar, pentru eternitate.

- Dacă tot vrei să rămân cu tine, să mai stăm atunci un pic aici, în Olimp! Așteaptă măcar până îmi vine mie numărul de dosar de la Parchet. Tu ai răbdare. Haide, Promy, am fost alături de tine și la revoluție, și la organizarea alegerilor, și la realizarea reformei. Am trecut împreună prin atâtea... Și, la urma urmei, nu uita, iubire, acum suntem la putere, ce pula mea!

- Suntem condamnați chiar când suntem la putere. Al Gore e de vină mereu. Dottore El-Gol. Nu, nu fugim, Ile, emigrăm din Olimp, asta e altceva! Să-și ia labele de pe noi. Nu mai puneți mâna pe Vasilică! Vasilică are și el drepturi! Dreptul de a emigra. Crede-mă, urăsc Olimpul! Pământul și muritorii nu, dar Olimpul da! M-am săturat. Olimpul nu merită niciun sacrificiu. Ah, îmi vine să-l chem acum pe Alex, intelectualul nostru rafinat care l-a scuipat pe Știi Tu Cine, să tragă o flegmă zdravănă peste Olimp, să-l înece pe tot în bale. Uite că am și eu fantezii distructive.

Promy presează tare, între degetele lungi și fine, ceașca de cafea cu lapte și ambrozie, până o sparge. Câțiva stropi de sânge roșu aprins se scurg încet pe gresia albă ca zăpada. Le contemplu în tăcere nuanța rubinie și forma perfectă, circulară, deși mă tulbură și-mi sfâșie sufletul. ”Roșu aprins, colorează-mi tăcerea!” Cioburile și petele de sânge rămân pe jos, neatinse, fără ca Promy să le acorde atenție. Acesta își întinde picioarele (pe masă), trosnindu-și oasele, își suflă bretonul puternic, de câteva ori, astfel încât îi văd fața încinsă, fruntea înaltă, îmbrobonită de sudoare și ochii mari, negri, migdalați arzând de durere și de dor. Îl iau de mână și-i șoptesc, tulburată și dezorientată:

- U-u-un-de vrei să plecăm? Pe VJ45?

- Nu știu, Ile, nu vreau să-l deranjăm pe Deu, să stăm pe capul lui.

- Atunci pe Gliese?

- Poate.

- Pe Gliese nu poți să stai nici trei zile, Promy. Răbdarea ta titanică se spulberă într-o clipă.

- Ce să-ți spun, ești tu un exemplu de răbdare? De câte ori nu ți-am spus să ai răbdare, când e cazul, evident, nu atunci când se cere să intervii? Cred că de 14.258 de ori. Uneori, stai și

deliberezi până intri în comă. Mai târziu e prea târziu. Dar de ce mă pun eu la mintea muritorilor?

- Pentru că muritorii sunt mai receptivi ca zeii.

- Asta-i adevărat, s-ar putea ca a cinşpea mia oară să înţelegi. Şi să aplici.

- Atunci, continuă, Promy, un titan nu renunţă niciodată, nu? Mai ţii minte cum a fost în vacanţă pe Gliese, la malul oceanului? Te foiai şi te răsuceai, nu puteai închide un ochi. Nici vorbă de linişte! Îţi făceai griji pentru Olimp şi pentru Pământ. Te simţeai vinovat. Complexul supravieţuitorului, nu? Cum eram eu când am venit din Iran în România şi nu vroiam să deschid netul, să beau, să scot chadorul ori să ating fie şi pisica. Era oribil, frustrările tuturor femeilor din Iran se adunaseră în mine, cedasem psihic şi mă certam cu toţi furibund. Atunci a fost şi prima dată când le-am spus Big Brotherilor că 2+2 dau oricât vor ei şi că pot să-mi ia sufletul, dacă a mai rămas ceva din el. Ne-au aruncat pe amândoi la gunoi, îmi pare rău, te rog să mă ierţi. Acum sufăr din nou de complexul ăsta, încă şi mai intens, când mă simt unica fiinţă vie şi fericită de pe Pământ. Apoi, ţie pe Gliese ţi-e ruşine de tot ce s-a întâmplat în Olimp şi pe Pământ. În Olimp, acasă, nu prea te simţi în largul tău, însă pe Gliese nici atât. Îţi lipsesc chiar şi problemele. Prea multe probleme nu e bine să fie, dar nici prea puţine. Şi, mai mult decât atât, ţi-e dor. ”Mi-e dor, mi-e dor / De fraţii mei din Labrador”. Neliniştea asta, dorul ăsta de ducă... în continuu.

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure... Aşa spun supereroii când n-au ce să mai spună. Cel puţin ăia care au învăţat limba dacă. Mă uit aşa, în jurul meu, şi mă întreb ce să fac. Am cea mai performantă tehnologie, cunosc atâtea planete, dar habar n-am unde să mă duc. Unde să mă duc, în pula mea? Poate ştii tu, Obama?!

Promy se ridică în picioare, îşi trosneşte din nou oasele şi-şi îndreaptă spatele anchilozat de milenii de paralizie... liber aleasă. Calcă cioburile de pe jos în picioare, cu furie şi disperare, de parcă ar vrea să le fărâmiţeze şi să le facă să dispară complet sub tălpile lui, fără să-i pese dacă se răneşte. Gâfâie, obosit de acest

ultim efort. Își aprinde apoi o havană și fumează în tăcere, învăluindu-se în nori de fum. Guru, pisica noastră, apare chiar atunci și se freacă de picioarele lui Promy. Toarce. Dacă e fericită, înseamnă că atât ea, cât și presse-papierul meu sunt în siguranță.

- Promy, tu cum ai crescut așa de înalt? îl întreb destul de stingherită, mai mult ca să rup tăcerea, deși mă tem că nu sunt nici momentul, nici subiectul alese corespunzător.

- Nu știu dacă să-ți spun. E un secret științific.

- Te rog!

- Bine, dar nu-l mai spui nimănui. Cu excepția lui Obama. Să nu apară nici pe blog. Vrei să știi cum am crescut? Cu chipsuri, Ile.

- A, deci decât avea dreptate medicul pediatru care mi-a spus să nu-mi fac griji că fii-miu mănâncă numai cartofi prăjiți și chipsuri. Și băiatul doctoriței a crescut tot așa. Până la doi metri, cam ca tine. Iar guru Puric, un mare spirit creștin-ortodox, a povestit la o întrunire că un milionar chinez s-a însurat cu o româncă pentru că aceasta știa să prepare cartofi prăjiți. Toți copiii din România au crescut cu cartofi prăjiți. Inclusiv guru Puric. Cred că e cazul să ascult sfatul înțelepților și al medicilor.

- Mă bucur. În sfârșit, asculți și tu Vocea Rațiunii.

Promy își suflă bretonul și râde sonor. Tare și nestăvilit ca pe vremuri, zgâlțâindu-se din tot corpul. E mare, înalt până-n tavan. Mă domină. Ochii negri, mari și migdalați, i s-au făcut iar fosforescenți și strălucesc precum coralul albastru din Ataraxia. Rămâne neclintit, drept, în picioare și continuă să fumeze havană după havană, zâmbind mândru, ușor provocator, fără să rostească niciun cuvânt:

- ”*What's up, Doc*?” Sau, în traducere liberă: ”ce faci, dottore El-Gol?” Nu te dor picioarele? Nu ești oboshit? îndrăznesc să-l deranjez.

- Aștept.

- Ce?

- Aștept. Știi că asta e una dintre specialitățile mele (cu sau fără premii, medalii și diplome): să aștept.

- Ce anume, Promy?

- În niciun caz numărul tău de dosar de la Parchet. Nici americanii. Nici pe Obama personal. Nici să te domesticesc, deși încă mă distrează experimentul ăsta. Uite ce vreau, eu spun întotdeauna fix ce gândesc. Proaste obiceiuri! După ce că am prostul obicei de a gândi, mai am și prostul obicei de a spune ce gândesc. Dacă nu-mi pune cineva pumnul în gură. Deci decât vreau să plecăm pe Gliese. Fata lui Dracula poate obține viza de Gliese instantaneu. Are pile. Iar glesienii sunt mari fani Dracula. Sau preferi să te teleportez la Paris? ”La Paris, totul e ca un vis...”

- Aici măcar e aer condiționat!

- Sigur că da, Ile, doar că în Tartar și pe Elbrus e setat pe - 25 de grade.

- Bate un vânt de emigrare?

- Da, nu știu dacă e de la Bebe senior, dar are aromă de bere tutti frutti.

- Ba cred că e un vânt cu aromă de răhățel chiar de la Bebe junior, Promy.

- N-o mai freca și hai odată! Te iau pe sus!

- Eu zic să nu mă iei în brațe. Nu de alta, dar sunt mai grea decât bolta cerească a lui Atlas sau decât soarta universului care apasă pe umerii tăi. M-am îngrășat în Olimp 295 de grame. Așa că ascultă Vocea Rațiunii, dottore!

Mă simt aproape ca în reclama aia cu burta enormă, respingătoare, scuturată cu ”mânie proletară” pe net, pe toate site-urile (pe care le deschid eu, inclusiv pe blogul meu). Deși e deja foarte emoționat și agitat, cu nervii întinși la maximum, pe punctul de a exploda, Promy tresare ca electrocutat și îmi pipăie îngrijorat burtica:

- Sper că nu ești însărcinată, chiar acum erai la PMS... *God created at PMS*. Uite, Ile, îți spun drept, eu nu sunt pretențios. Mi-e indiferent dacă mor sau dacă trăiesc, numai că ambele sunt imposibile. Să mă împuște Bombo și pe mine! Tot degeaba. Cât de curând vom face o baie în Ataraxia, pe Gliese sau în flegmele lui Apollo. Sunt născut din spuma balelor. *God created, natural born...* cum spui tu.

- Lasă, Promy, eternitatea nu durează prea mult, încerc să-l consolez.

- Asta cred că a zis-o Bush Jr. Măcar, în cazul lui, se aplică. N-a avut mai mult de două mandate.

- Nu, Promy, eu am zis-o. Dar cred că sunt posedată de Bush Jr.

- Mai termină cu prostiile, Madame Dezastru! Ascultă mai bine o manea cathartică, în versuri albe, ”Las-o baltă, dottore!”:

Las-o baltă, dottore!

Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?
Toate sunt la fel.
Al Gore e rău, Al Gore e de vină.
Las-o baltă, dottore!
Te-ai născut în lanțuri.
O să te obișnuiești.
Secretul sfârșitului
E că nu există niciun sfârșit
Și deci decât abandon și agonie.
Ascultați-o pe baba Promida
Care ghicește binidităt
Hapocalipsurile!
Sau mai bine fugiți!
Adică emigrați.
Casa de copii ”Pământ” nu e acasă.
Mai mult e prea mult.
Mai târziu e prea târziu.
Mai mare e prea mare,
dar mai mare sau mai mic decât Maradona
nu există,
vorba unui comentator sportiv,
guru și el,
ca guru Gigi sau guru Hagi,
deci decât numărul doi mondial după Lady Gaga
și numărul unu în univers,

dottore El-Gol, Al Gore, câine turbat,
vierme împuțit, porc de trădător și violator,
mogul degenerat,
metrosexual și gay,
greu lovit de soartă să fie personaj
în cărțile lui Madame Dezastru,
și mai greu lovit de stăpâni
care i-a mușcat și care l-a mâncat,
doctor Frankenstein, noul Prometeu.

II. Prefer să nu fiu bărbat decât să mă fac zeu!

Hotărât să facă un ultim efort titanic pentru a-i convinge pe cei dragi să imigreze pe Gliese, Promy aranjează să plecăm în următorul weekend la bungalourile de pe malurile Ataraxiei și pregătește pentru noi microcipurile cu limba atarsi preinstalată. Suntem invitați toți: eu, Mene, Mi Ko, Pando, Epi, Bebe, Pegas, Rocinante, Jill, Alex, Don Quijote și Her. Ultimul sosește fără nereida al cărei nume, oricum, nu l-am aflat (poate nu vrea nici ea să fie personaj), știm doar că i-a venit ciclul, eveniment care merită sărbătorit. Într-adevăr, Her va face cinste tuturor. Atlas a ajuns la nivelul 6 la jocul ”Plante vs. Zombie”, cu ajutorul lui Bebe, și, ca de obicei, nu poate fi oprit, nici dacă arunci în el cu fulgerașe. Sperăm ca Bebe Junior, cu inventivitatea și forța spiritului său de titan, dublat de precizia și rafinamentul asiatic al mamei sale, pe la cinci-șase luni, să nu poată rezista ispitei și să-i sustragă, printr-o stratagemă sau alta, consola ultraperformantă lui Atlas. Cine și cum o mai recuperează de el ulterior, asta-i altă poveste.

Când ajungem pe Gliese, la malul oceanului Ataraxia, Don Quijote, cu armura pe el, n-are nicio șansă la sirene și atarsiene umanoide: toate se sperie de el și fug care încotro. Don Quijote nici nu vrea să audă să-și dea jos armura, oricât insistăm că înspăimântă potențialele partenere, poate provoca accidente grave și... nici nu mai e la modă. Dacă nu vrea să renunțe complet la haine ca noi, să îmbrace măcar un tricou alb și blugi tociți de la Promy, chit că înoată în ele. Oricum, Don Quijote nu vrea să audă de sirene, își duce singur mâna la ochi, ca să n-o înșele pe Dulcineea, fie și numai în gând. Plus că sirenele s-ar putea transforma în bestii antropofage ca-n Olimp, se teme Don Quijote, recent răpit și abuzat de muze și de șeful lor, Apollo, marele artist al Olimpului, multiplu (auto)premiat și medialiat cu diplome fabricate din pielea jupuită a competiției. Ba mai mult,

Don Quijote nu se poate abține și chiar în prima seară dă buzna, în armură și cu sabia scoasă, peste Pandoruța (care tocmai agățase niște atarsieni, sub ochii lui Epi) ca s-o salveze de la viol. Din acest moment, cred că sărmanul nostru cavaler o să aibă interdicție pe Gliese, Promy nu-i mai tolerează alte abateri. S-a zis cu imigrarea!

Alex, intelectualul nostru rafinat care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus, a reînceput citostaticele și acum se simte mai bine. Cred că vrea să ne demonstreze cu orice preț că ”intelectual depresiv” nu e pleonasm sau, cel puțin, nu i se aplică lui, măcar de data asta: e în mare formă și monopolizează iar sirenele. Promy, la rândul său, se bucură că Alex petrece suficient de mult timp în compania sirenelor ca să nu mai facă tot soiul de comentarii acide cu privire la moaca lui de bacterie probiotică. Pentru orice eventualitate, se ascunde însă, strategic, sub breton. E epuizat și n-are chef de nimic. Tot așa sunt și eu, deși Bebe insistă să sărbătorim a treia demisie a mea în semn de protest. Ba chiar, la un moment dat, de oboseală, scap porumbelul din gură și mărturisesc sirenelor că Alex e din Israel, cu toate că el, la fel ca Promy și Mene, moare de rușine să dezvăluie de unde vine de pe Pământ.

De fapt, cred că porumbelul ieșit din gura mea era papagal, l-oi fi înghițit din greșeală în bungaloul verde, exotic, african. Românii mănâncă orice... lebede, papagali, porumbei, nu? Poate că mi-am înfulecat singură și lebedele care mi-au zburat din desen, când se trăgea în cartier, la Revoluție. Nu-mi aduc aminte, dar, oricum, mie nu mi-e jenă să recunosc că sunt din România, gliesienii sunt fani Dracula, implicit și ai mei. Logic, nu? România nu e chiar o țară de lepădat: întâmplător sau nu, escrocii din ”*American Hustle*” (”Țeapă în stil american”) vroiau la un moment dat să imigreze în România. Cred că știau ei cumva că aici e paradisul infractorilor - raiul corupției.

- Alex e din Israel, iar Israel e capitala Japoniei! strig către sirene, puțin convinsă atât de corectitudinea aserțiunii, cât și de beneficiile ei pentru Alex.

Sunt obosită și cred că am inhalat prea mult praf de pe videoproiector la fuckultate, poate că m-am intoxicat iremediabil. Și ăsta a fost ultimul lucru care m-a murdărit și m-a otrăvit acolo, la școală.

- Poftim? A cui capitală e Israelul? sar Alex și Promy la un loc.

- A... a... a Japoniei, îngaim eu.

- Cee?! Uită-te pe *Google Maps*! Pune mâna pe un glob pământesc! izbucnește Alex. Și, să știi, acum, dacă le-ai spus, sirenele nu o să fugă de mine, ci, dimpotrivă, o să le fie milă de mine și o să mă dorească și mai tare.

- Ile, ce-ai pățit? Pune mâna pe carte! se agită Promy. Dapix ar fi știut asta, cu siguranță.

- Care Dapix? Regele dac? mă impacientez eu.

- Vai de mine, Ile, cum așa, regele dac?! Ce treabă avea el cu Israelul? Avea doar cu romanii. Mă refer la Dapix, motanul. Citea mult și se gândea de o sută de ori înainte să vor'… să miaune ceva. Pune mâna pe atlas, mă îndeamnă Promy, suflându-și bretonul și privindu-mă cu ochi mari și rugători de cățeluș.

- Promy, dar chiar tu mi-ai zis să nu pun mâna pe Atlas! Ai spus să nu mai pună nimeni mâna pe tine sau pe frații tăi, răspund eu, dezolată.

- Pune mâna pe Atlas, dar nu pe consolă! conchide Promy.

Bine că a intervenit! Ce minunat e să existe un șef... contactabil, gata oricând să-ți răspundă, să te corecteze, să te ajute să clarifici dileme sfâșietoare și să iei decizii! Dar eu nu mi-am dat demisia? E validă doar verbal? În fine, ce mai contează?

În ziua următoare, mergem la o plimbare peste oceanul Ataraxia cu caii zburători. La întoarcerea de la plimbare, o văd pe Mi Ko mâncând aripioare crocante de la KFC-ul din mall, strâmbându-se de silă și apoi vomitând. Sunt prea sărate, au crusta prea groasă și, în același timp, sfărâmicioasă și lipicioasă, parcă ar înghiți nisip, puiul nu e suficient de fraged, aripioarele astea nu se compară cu cele din Startar, de la Paris sau de la București, o să facă reclamație la KFC, pe Gliese. Ia te uită cine se plânge și încă formal! Înainte nu deschidea gura neîntrebată și

abia se atingea de un pic de orez, condimentat, eventual, cu râme, viermi și gândaci (alimente mult mai sănătoase și mai nutritive, într-adevăr, decât cele de la KFC). Promy ar trebui să fie mândru de ea, el a inventat reclamațiile. Iar eu văicăreala, așa cred. Bine că Mi Ko a învățat de la el, și nu de la mine.

Mi Ko nu e încă nemuritoare (nu a consumat ambrozie/nectar deocamdată), dar se gândește serios să devină: indiferent de problemele din Olimp, ea îl iubește pe Mene și-și dorește să petreacă mai mult timp cu el. Deocamdată. În plus, când era mică, visa să fie nemuritoare și cu superputeri ca Dracula (ce surpriză plăcută, ce mică-i lumea!), iar acum i s-a ivit, în sfârșit, ocazia. Bebe junior (care se va naște muritor, nu nemuritor) va fi lăsat să aleagă când va avea o vârstă suficient de mare pentru a decide singur ce vrea să fie. Dacă va ajunge până acolo... Apropo, Mi Ko mai are puțin până naște, așa că-i întreb pe titani cum vor sărbători marele eveniment:

- Mai e un pic și vine pe lume Bebe junior. O să spargeți pahare de fericire? Parcă așa se obișnuiește în Grecia, la petrecere.

- Vai de mine, Ile, să petrecem?! A mai văzut cineva vreodată un titan fericit? Cine a văzut un titan fericit să ridice mâna! trântește Promy cu obidă.

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, zice Mene cu glas sugrumat, întunecându-se la față.

- Titanii sunt gay, adică fericiți, nu-i așa? Sau nu e totuna? Dar cine e fericit pe lumea asta... în afară de mine? Uitați, de pildă, Bianca Drăgușanu a pierdut mai întâi o sarcină, apoi și-a pierdut emisiunea (”Academia Biancăi”), neavizată de CNA, respinsă ulterior de șefii ei, iar mai târziu, după o escapadă amoroasă cu Adrian Cristea, și-a pierdut și soțul, pe Victor Slav. Iar Simona Sensual, mai rău, și-a pierdut cățelul, pe Bijou.

- Cu siguranță, ă, adică probabil e mai rău să-ți pierzi cățelul decât soțul, confirmă Promy.

- Vedeți? Eu n-am mai întâlnit ființe umane fericite, cu excepția mea. Uneori sunt atât de fericită că mor de rușine. Fericirea e traumatizantă și ea. Sau îți poate produce un infarct.

Ce să mai zic? Mai curând s-a văzut un titan la menopauză decât un titan fericit, adaug eu, conștientizând de îndată că iar mi-a scăpat porumbelul... papagalul, iar Mi Ko e însărcinată și Promy și Mene de față. Ah, scuze, mă gândeam la menopauză. Mai am un pic și-o să ajung la menopauză.

- Gata, mă! O să sparg eu pahare pentru voi. 12! Câte unul pentru fiecare zeu olimpian, râde Mi Ko.

Seara, la terasă, pe malul oceanului, ne înfruptăm dintr-un delicios somn la grătar, bem vin alb, demisec (nu la fel de bun ca al lui Chiron ori al lui Dio, zeul vinului, dar, vorba românului, ”merge și-așa”) și ciocnim paharele. 5 minute de liniște... O mai fi Promy capabil să proceseze ceva? Stă crispat, ascuns sub breton, abia se atinge de mâncare, ridică paharul mașinal și nu spune nimic. La un moment dat, Pando țâșnește în picioare, cu paharul în mână, pentru a face un toast. E îmbrăcată într-o rochiță scurtă, albă, străvezie ca spuma valurilor, cu aplicații din cristale Swarovski de un albastru mediteranean (în ton cu ochii ei) și cu un decolteu generos. Părul blond, bogat, lung, despletit îi fâlfâie în vânt și obrajii îi ard. Continuă să poarte pantofi cu toc cui la plajă, iar paharul de vin poartă urmele buzelor ei pline și senzuale, de culoarea azaleelor.

- Dragii mei, revoluția asta nu a avut niciun rezultat. Se pare că a furat-o cineva. Uau! Ce surpriză! Dar ce să mai aștept de la un neam de pușcăriași ca voi, niște gunoaie și niște scursuri care s-au amestecat cu împuțiții de muritori, niște pămpălăi ca voi, titanii! Nu sunteți în stare de nimic. Nici să omorâți o muscă. Mi-e rușine cu voi. Nu sunteți bărbați adevărați, ci niște zdrențe. Oricum, eu una m-am săturat să fiu numai managerul Startarului, am capabilități să conduc universul întreg. Așa că, foarte probabil, voi face eu o revoluție. Singură. Să trăiți bine!

Toți rămând cu gura căscată. Promy tresare puternic, se face alb ca varul la față, dar apoi își revine un pic, își suflă bretonul, își îndreaptă spatele, se ridică în picioare și rostește, la început mai încet și mai ezitant, apoi tot mai tare și mai sigur pe el, accelerând simultan ritmul vorbirii:

- *Oops*, parcă am mai auzit discursul ăsta pe undeva. Cum, Pando, ai uitat de unde ai plecat? Ai fost și tu muritoare. Eu unul nu omor nicio muscă Drosophila Melanogaster, nu pentru că nu pot, ci pentru că nu vreau. Aș putea distruge planete întregi, dar nu o să fac asta niciodată. Nimeni nu ar trebui să sufere. Și asta am mai spus-o și-o spun din nou eu care înțeleg foarte bine ce înseamnă suferința. Iar ”bărbat adevărat” ce înseamnă după tine: cineva bun, curajos, cu voință, autocontrol și puterea de rezista stăpânilor și tentațiilor sau cineva asemănător zeilor care calcă totul în picioare? Dacă e așa, nici nu vreau să fiu bărbat. Îmi plac bărbații ăștia adevărați chiar mai mult ca supraoamenii (fasciști, comuniști, fundamentaliști islamici ori capitaliști). În acest caz, prefer să fiu cel mai pămpălău dintre supereroi. Un pămpălău cu tupeu, un jeg preacurat și un câine rău care nu se mai învață minte odată să nu mai facă fapte bune. Logic, nu? Acum, ascultă Vocea Rațiunii, adică pe mine: dacă stârnești tu o revoluție... adică o lovitură de stat, în acest moment, după atâtea eforturi și sacrificii, când avem în sfârșit un conducător liber ales și o constituție aproape finalizată, să știi că te teleportez nu pe SPP1001 (în brațele lui Știi Tu Cine, să-ți aduci aminte cum erau vechii stăpâni, poate că ești nostalgică, însă ai noroc că mi-e milă de tine, pămpălău cum sunt), ci măcar pe VJ45, la terapie, poate te regăsești.

Promy se așază la loc. Se străduiește să-și înăbușe un oftat printr-o gură de vin, își trage bretonul mai bine pe față, își aprinde o havană și se învăluie în nori de fum. Of, ce idee am avut! Eficientă, nu zic, dar mă omoară fii-miu dacă i-o trimit pe soacră-sa în exil pe VJ45, după o nouă lovitură de stat marca Pando. O să turbeze Pando acolo fără mall, fără shopping, fără vin, fără ambrozie și nectar, fără petreceri și fără contacte, doar cu... pilule concentrate ca hrană. Fac pariu că pleacă singură cu prima delegație care vine acolo în vizită, la stația orbitală.

- Pando, nu ești singura care e nemulțumită, intervine Mene pe un ton scăzut, dar fără șovăială, continuând să stea așezat la masă. Te înțeleg. Crezi că eu mai am entuziasmul de la început? Și titanii ceilalți (precum nenea Ocean) ne reproșează fie că am

aprobat execuția lui nenea Cronos, fie că ne purtăm cu mănuși cu dușmanii (zeii și acoliții lor), deci, suntem trădători, niște gunoaie și niște scursuri, nu? Promy e cel mai mare trădător, se știe: inițial a trădat titanii și a susținut zeii (la sfârșitul războiului crunt dintre zei și titani, în speranța unei schimbări), apoi i-a trădat pe țăranii ăștia de zei (care habar n-au de nimic) pentru împuțiții de muritori, iar acum i-a trădat din nou pe toți (titani, zei și oameni) și a adus animalele la putere. Trage sfori și manipulează ca să obțină bani, putere și control. Așa crede și tati. Ne-am născut trădători. Și încă unii slabi, niște zdrențe. Neam de pămpălăi! Ne condamnă chiar titanii din familia noastră, când suntem la putere. Ne-am furat singuri revoluția și reforma, nu-i așa? Nu ești satisfăcută de câte milioane de șpăgi ne-am tras, de ce ”băieți deștepți”, ciocoi, moguli, baroni și oligarhi suntem, de ce stăpâni buni, care comunică eficient cu poporul prin fulgerașe, potop, bombe și gaze letale și se luptă eroic cu bărbați înlănțuiți, copilași, bătrânei și femei violate, am devenit? Pando, ne-am chinuit atât, mii de ani, la închisoare, și nu am cedat tocmai pentru că nu am vrut să fim ca zeii. Am preferat să ajungem legume decât să devenim ca ei. Și acum, după atâta suferință, când suntem, în sfârșit, la putere, să ne facem zei?!

- Așa e, Mene, aprobă Her tare și răspicat, înroșindu-se și aruncând săgeți laser din ochii săi mari, albaștri către Pando. Nu doar titanii ar trebui să se ferească să se transforme în zei, ci și oamenii. Nu mă iluzionez că zeii vor semăna cu titanii, dar, de la muritori încă am așteptări: aș vrea să fie cât mai aproape de Promy, nu de foștii stăpâni ai Olimpului (și aici vă rog să nu mă includeți pe mine, cu scurta mea istorie de... dictator bio). Pe mine Promy m-a impresionat și m-a inspirat de când am aflat legenda lui, în copilărie. Am vrut s-o duc mai departe, dar pentru asta a trebuit s-o fac să renască, așa că l-am eliberat pe Promy, mai exact, i-am rupt lanțurile, am ucis bestia de vultur a lui tăticuțu’ și i-am scos pironul din piept. Era un spirit liber în comă. Și acum aș face orice pentru el: dacă e nevoie, îmi voi strica iar somnul de frumusețe, ba chiar îi voi da un sărut gay, pasional ca să-l trezesc la viață. Scuze, Ile! Noi, acum, pe Pământ nu prea

mai intervenim direct, lăsăm oamenii să se descurce, planeta e a lor, trebuie să aibă singuri grijă de ea. Le oferim oamenilor, cel mult, un exemplu. Ne străduim, în continuare, să fim altfel, chiar dacă ne zăpăcește potopul de etichete și epitete, de nu mai înțelegem cu ce animal sau legumă suntem asimilați. Pando, păpușică dragă, ia încearcă să-ți aduci aminte cum era pe vremea când erai simplă muritoare! Și până să preluăm puterea. Eu, din când în când, fac acest exercițiu de memorie. E mai util ca fitnessul și alimentația bio.

- Dragii mei, nu trebuie să mă uit în Cutia neagră sau în Cutia Pandorei ca să ghicesc viitorul, spune Alex, aruncând o privire poznașă în jur și păstrându-și, în același timp, zâmbetul lui sceptic inconfundabil. Surprinzător pentru un intelectual depresiv ca mine, viitorul sună bine. Dacă trădătorul de Promy a decăzut de la pămpălăii de titani la țăranii de zei, apoi la împuțiții de muritori, și acum la jegurile astea de animale, înseamnă că, în curând, dragă Pando, Promy va coborî și mai mult, până la plante, iar titanii vor ajunge din nou stăpânii Olimpului, căci sunt legume.

Vânătă la față, spumegând de furie, Pando trântește paharul, se ridică de la masă și pleacă val-vârtej, țăcănind din tocuri, fără să mai zică nimic. Promy nu-și poate reține un oftat, oricât s-ar strădui, dar Mene îl apucă de mână și-l strânge cu toată forța și deznădejdea lui titanică, țintindu-l cu ochi de foc:

- Indiferent de rezultatele reformei, frățioare, eu voi continua să mă joc ”de-a Promy” în Olimp, spune Mene dârz și neclintit. Aici e nevoie. Voi duce mai departe o scânteie din focul tău sacru, Promy. Flacăra campionilor!

- Și nici potopul nu o va stinge! conchide Mi Ko, pe un ton optimist, punându-și capul pe umărul lat al lui Mene și zâmbind încurajator.

După masă, Promy și cu mine plecăm să ne plimbăm pe malul oceanului Ataraxia. Mergem alene, mână în mână (a lui caldă și transpirată, a mea rece și umedă), cu picioarele mângâiate tandru de valuri, inhalând adânc briza. Din păcate, briza proaspătă și tare a oceanului nu reușește să ne trezească. Suntem osteniți și abătuți,

abia ne târșim picioarele, așa că ne prăbușim amândoi pe nisipul argintiu îndată ce ajungem la bungaloul albastru, acvatic, preferatul lui Promy, unde ne-am ”cazat” și de această dată. Îl iau de mână pe Promy, i-o strâng ușor și-i spun încet, cu glas tremurător, înroșindu-mă:

- Promy, apropo de femei și bărbați (adevărați sau nu), știi când m-am simțit eu femeie? Păi, de obicei, mă văd ca un cavaler, Don Quijote din Titan, castrat și fără vise, care vrea s-o salveze pe prințesa Dulcineea cu menstruație albastră... asta ești tu și-mi dai mult de furcă. Adică nu tu personal, nu ești tu de vină, ci ăștia care te răpesc pe tine mereu... Am pierdut șirul incursiunilor în infern cu tine sau după tine. Eu m-am simțit femeie în două cazuri, unul pozitiv, altul negativ: 1. când am rămas însărcinată cu fii-miu și l-am ținut apoi la sânul meu (mi se părea un miracol), 2. când am ajuns în Iran, din cauza discriminării și nenumăratelor restricții. Când îți pui vălul negru lung, chadorul, nu mai comentezi și nu mai atingi pe nimeni, nici măcar pisica, altfel primești mii de lovituri de bici la curul gol, devii femeie. Fundamentalismul islamic a scos femeia din mine. Apoi, au mai fost niște situații în care, din păcate, am perceput femeia din mine: cu... cu vi-vi-violatorul ăla care se ascunsese în lift, m-a amenințat cu cuțitul și a sărit pe mine (asta era cândva, la sfârșitul liceului) și cu... Ș-ș-știi Tu Cine, când vroia telecomanda de la portal și m-a...

Mă opresc, roșie la față ca focul, tremurând, iar pufăitoarea (țigara electronică) îmi scapă din mână pe nisip. O privesc împietrită cum alunecă la vale spre ocean, fără să fac nimic. Promy se cutremură, iar chipul îi capătă o paloare cadaverică. Trupul i se convulsionează, își trage bretonul pe față și-mi strânge spasmodic mâna, cu disperare, fără să spună nimic. Apoi își suflă bretonul furios și zice, în sfârșit, cu glasul sfâșiat de durere și revoltă:

- A-a-a-ha, v-v-vezi de ce nu vreau să fiu bărbat adevărat?! Și o să-mi reproșez mereu că l-am lăsat pe... pe... p-p-pri-pri-mul bărbat adevărat al Olimpului să te...

- Lasă, Promy, nu ești tu de vină, ci nenorocitul ăla. Tu ai făcut totul și încă ceva în plus, te-ai depășit pe tine, ca întotdeauna. Nu ai nimic să-ți reproșezi. Nici nu erai la putere ca acum. Hai lasă, stai liniștit, odihnește-te, nu mai trebuie să salvezi pe nimeni, o să rămân eu Don Quijote din Titan, cavalerul tău dâmbovițean, castrat și fără vise, care o va proteja pe Dulcineea lui cu menstruație albastră. Din dragoste și disperare.

În aceeași noapte, cum mă simt iar foarte bulversată și stoarsă de puteri, o chem pe Jill, ”conștiința” mea, în ajutor:

- Jill, nu mai știu ce să fac: mă simt când sclavă, când stăpână, deși mi-am propus să nu fiu nici una, nici alta. Fată, oscilez mereu și nu-mi pot păstra controlul, ai văzut doar. Și am obosit. Ah, cel mai tare mi-e teamă să nu mă transform într-o zeiță!

- Uite ce e, fată, îți mai spun o dată, îmi răspunde Jill tare și ferm, privindu-mă în ochi. Dacă erai zeiță, te mai aducea Promy acasă, în Olimp, mai erai prietena titanilor, iar eu - conștiința ta? Termină cu prostiile! Ai încredere în tine. Dacă noi avem, tu de ce n-ai? Și să știi, fată, dacă vrei cu adevărat, nu vei mai fi posedată. Când ești în starea aia de șoc, străduiește-te să ieși din ea imediat: reacționează rapid, cu riscul de a greși! Mai bine să greșești decât să nu faci nimic. E părerea mea, nu neapărat a lui Promy. El analizează și deliberează mult. Și are (prea) multe scrupule. Uneori îmi vine să-l calc cu tirul, ca să-și miște odată curul. Iar când trebuie să aștepți, ai răbdare! Nu ți-a zis și Promy așa? Nu-ți mai descărca nervii pe alții și, dacă ai luat o decizie importantă, respect-o și mergi cu ea până la capăt!

- Bine, fată, dar crezi că toate astea funcționează la o maimuță posedată, fostă profesoară?

După discuția cu Jill, ca să mai uit de frământările mele, fără să-i implic pe Promy și pe Mene (din motive familiale), pun la cale un mic codoșlâc și o mică farsă pentru Pandoruța. Codoșlâc pentru Pando? Nu, ea nu are nevoie. Profită de orice ocazie, de față cu Epi, soțul ei. Spre deosebire de Promy, ea adoră contactele. De aceea, se și ocupă de strategiile și politicile de creare și dezvoltare a alianțelor, pe lângă coordonarea Startarului. Codoșlâcul e pentru Epi care a stat mereu singur (chiar și pe

Gliese), ignorat de consoartă și înșelat nonstop, sub ochii săi. Ei, vom face sirenele să se înduioșeze de Epi. Nu doar burta lui e specială, originală și unică pe Gliese, dar, când vor auzi că nu și-a mai tras-o cu o gagică de milioane de ani (aici exagerăm un pic, dar efectul va fi mai puternic), îl vor lăsa pe Alex și vor năvăli asupra lui Epi. Sirenele au suflet mare, de titan, nu vor să-l vadă pe Epi abandonat. Sute de sirene vor sări pe Epi într-o singură noapte. Poate că Epi va depăși recordul lui Alex sau chiar pe al lui Pando și va deveni vizibil și pentru soția lui. Și o să-i demonstreze ce bărbat adevărat e. Când află ideea, ”conștiința” mea, Jill, mă felicită: am făcut, în sfârșit, după multă vreme, o faptă bună. Cu ajutorul lui Her și al lui Jill, punem ideea în practică: incredibil, toate sirenele sunt înduioșate și îl asediază pe Epi... vorba vine, ”asediază”, căci stau la coadă civilizat pentru a ajunge la el, păstrându-și bonul de ordine. ”Răzbunarea e dulce”.

III. Fie-vă milă și respectați-mi dreptul la agonie și abandon!

Toată lumea se distrează, cu excepția mea și a lui Promy. După explozia lui Pando de la masă și eforturile sale titanice de a reacționa, acum Promy e și mai istovit, abia rostește două-trei cuvinte, răspunde monosilabic la întrebări, stă cu chipul acoperit de breton și fumează fără întrerupere, până nu mai simte gustul aromat al havanelor, ci doar arsura. Luni dimineața, la prima oră, când toți se întorc în Olimp sau în România, el nu-și strânge bagajele. În mod atipic pentru el (care e, de obicei, foarte atent și ordonat) își lasă lenjeria intimă, tricourile albe și blugii tociți împrăștiați de-a valma pe canapele și pe scaune, ba chiar și pe jos. Găsesc întâmplător un tricou alb pic(t)at artistic în rahatul pisicii (Guru a venit cu noi și se pare că vrea și ea să rămână, atrasă irezistibil de papagalii din bungaloul verde, african). Sau poate am mâncat eu deja papagalii? Românii halesc orice. Sincer, eu aș vrea să mergem înapoi în Olimp și mă străduiesc să-l înduplec pe Promy, însă el, după ce îi teleportează pe ceilalți, nu-mi spune decât ”Taci, Ile”, apoi se retrage în cameră, în bungaloul albastru, se dezbracă și se ghemuiește sub chador, deși aici are loc suficient să se întindă și să zacă la soare cât e de lung, pe plaja imensă, sălbatică, cu nisip fin, argintiu.

Apropo de plajă și de soare, am observat ceva bizar pe Gliese, chiar zilele astea. Parcă îmi lipsea ceva, dar nu-mi dădeam seama exact ce. Abia acum am realizat ce era: ceața. Eu ador ceața: îți lasă senzația heraclitian-epicuriană că ”totul curge”... simplu, ușor, mătăsos și diafan, dulce-aromat ca zăpada roz de căpșuni, te topește tandru și pe tine în ea, îți inhibă simțul vizual și-ți hipertrofiază alte simțuri, îmbiindu-te să te adăpostești în ea, să pipăi și să guști tot ce-ți iese în cale, cu încântarea unui copil. Ceața e ludică, te invită să te joci de-a v-ați ascunselea: îți dezvăluie detalii surprinzătoare, și, totodată, paradoxal, păstrează și îmbogățește misterul, ”sporește-a lumii taină”, ca-n poeziile lui

Blaga. Când vrei să nu te mai găsească nici Obama, ceața te poate ascunde în faldurile ei catifelate ca-ntr-o placentă protectoare. Mai mult, ceața dizolvă nuanțele și contururile aspre, agresive și vulgare, fie că e vorba de blocuri, malluri, hoteluri sau palate cu turnulețe, absoarbe sau îmblânzește monștrii, camuflează mizeria și diluează sila. Dar pe Gliese e totul frumos. Probabil că nu e nimic de ascuns.

Din păcate, cât de curând planeta Gliese va dispărea și ea, și mă tem că nu în ceață. Nimeni de aici nu-și va da seama de nimic. O să se dizolve în neant, cât ai clipi, precum cetatea părinților lui Bebe, mistuită de flăcările barbare. Frumusețea ei e atât de fragilă... Nu mai e mult și florile de cactus de un albastru luminos, ireal vor rămâne fără spini și se vor scutura, aerul va fi greu, irespirabil ca pe Pământ ori în Olimp, oceanul va clocoti, parcă infestat cu gaze de șist, iar orașele se vor face scrum. Și ce sens mai are să-i avertizeze Promy pe gliesieni? Nu a prezis destule ”hapocalipsuri”? Mai bine-i lasă în dulce-amețitoarea lor ignoranță, să se tăvălească în zăpada ei roz de căpșuni, să guste ”*la vie en rose*” ”un anotimp, un an, un timp”... ”*Let me take you down / 'Cause I'm going to Strawberry Fields / Nothing is real / And nothing to get hung about / Strawberry Fields forever. / Living is easy with eyes closed / Misunderstanding all you see*...”

Dacă Gliese ar dispărea acum, Promy n-ar observa nici el nimic: stă gol, chircit sub chador, de mai bine de trei săptămâni. Nu știu dacă oficial e în grevă, nu spune nimic în afară de ”Taci, Ile!” (eventual, urmat de ”Taci *and don't touch*”). Dacă ar intra un gliesian și ar trebui să-l prezint, ce să-i spun: ”A, uite-o pe... nevastă-mea... de pe Pământ, din Iran! Nu te speria că stă sub chestia aia mare, neagră, numită chador, n-am văzut nici eu nimic din ea niciodată. Nici măcar un fir de păr. De nicăieri”. Din când în când, Promy tresare, cutremurat de convulsii. Degeaba mă zbat să-i testez reacțiile, nu mai are niciuna cu excepția replicii ”Taci, Ile”. Mă obligă să păstrez o distanță igienică de minim 5 metri, nu vrea nimic, nici baie în Ataraxia, nici duș fierbinte, nici un nou tricou alb sau blugi, nici o plimbare la mallul de pe Gliese, nici

telefonul, tableta sau laptopul, nici măcar jocul ”de-a Bill și Monica” sau Maretti cu pizza.

Încerc și strategia de resuscitare prin expunerea erorilor, să-mi verifice niște documente și să le corecteze, dar nu reușesc să-i atrag atenția. Apoi vorbesc intenționat ca Vanghelie ore în șir, doar-doar o să se sesizeze. De obicei, funcționează, Promy nu suportă să lase ceva greșit. Acum, din păcate, nu. Singurul lucru la care nu renunță e ritualul de coafat din fiecare dimineață. Mi-e milă de el, e extrem de obosit. Și plin de silă. Fără speranță. Și, din ce în ce mai mult, oboseala, sila și disperarea lui mă contaminează și pe mine, oricâte băi în Ataraxia sau dușuri fierbinți, aromoterapeutice (perluțe cu parfum *Davidoff Cool Water,* picurate în cada imensă, în formă de scoică sidefată) aș face. Dacă ridic puțin chadorul, văd corpul lui contorsionat sălbatic, pietrificat, devenit una cu stânca de care a fost înlănțuit. O bucată de stâncă, piatră brută, necizelată, uitată într-un cimitir înghețat, fără margini și fără pietre de mormânt, ce n-o să mai fie dăltuită niciodată și transformată în statuie.

La un moment dat, chadorul se mișcă ușor și se aude vocea lui Promy, venind parcă dintr-o altă lume:

- Mai știi confruntarea mea cu nenea Cronos în Tartar? Îmi luase nemurirea și mă ucisese. Cel puțin asta am perceput eu. Iar Bebe a plâns pentru mine și m-a trezit la viață. De fapt, am fost din nou resuscitat, nu am renăscut. Telenovela asta de căcat continuă. Lui Bebe i-a fost milă de mine, dar insuficient. Nu destul ca să se abțină.

- Promy, știu cât ai suferit și te iubesc atât de mult încât, până la urmă, ți-aș respecta ”dreptul la întuneric și la liniște”, aș accepta să te criogenezi, să mori, să dispari complet, să se termine odată povestea, dacă tu ai vrea asta din tot sufletul. Să nu te mai chinuiești atât, rostesc cu glas stins, înecându-mă.

- Nu mai pot, Ile! Sunt atât de obosit și scârbit... Iartă-mă! Tot timpul porcăria asta cu ”Puneți mâna pe Vasilică!” Vasilică are întotdeauna dreptate, dar niciun drept. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, o să te obișnuiești. Las-o baltă, dottore! Vrei să auzi Declarația Universală a Drepturilor Omului în versiunea

lui Vasilică, alias dottore El-Gol, doctorul Prometeu, ca să nu mai zici că nu-mi apăr drepturile?

Fără să iasă de sub chador, Promy face o pauză lungă, încercând să-și dreagă glasul și să-și adune forțele. Vorbește la început anevoios, chinuindu-se să articuleze cuvintele, bâlbâindu-se și poticnindu-se, dar hotărât să spună ce are de spus până la capăt. Treptat, dislexia dispare, iar vocea îi sună mai puternic și mai apăsat, cu accente tot mai patetice:

- D-d-d-del-ca-ca-ra-ra-ți-a U-u-u-ni-ni-ver-sa-sa-lă a D-d-d-dreptu-ri-ri-lor O-o-o-mu-mu-lui, Ti-ti-ti-ta-nului, ce vrei tu, în versiunea doctorului Prometeu... Tot o manea cathartică, în versuri albe:

DECLARAȚIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI

Am dreptul la cătușe, lanțuri și piroane.
Am dreptul ca talibanii să-mi mănânce coaiele.
Am dreptul să fiu devorat de bestii antropofage.
Am dreptul să fiu înecat sau ars de viu.
Am dreptul la electrocutare și bătaie.
Am dreptul să fiu biciuit.
Am dreptul să fiu jupuit de viu.
Am dreptul să fiu decapitat, crucificat sau omorât cu pietre.
Am dreptul să fiu împușcat fără judecată.
Am dreptul să fiu futut în cur în fiecare zi.
Am dreptul la tortură și viol.
Am dreptul la foame, sete, ger și arșiță.
Am dreptul la cianURĂ.
Am dreptul la gaze lacrimogene și gaze sarin.
Am dreptul la mizerie și ignoranță.
Am dreptul să mă nasc și să trăiesc la gunoi.
Am dreptul să nu gândesc și să nu simt... altceva decât frică, durere și ură.
Am dreptul la etichete și discriminare.
Am dreptul la scuipaturi și umilințe.

Am dreptul la injustiție și pumni în gură.

Am dreptul la sclavie.

Am dreptul la o clasă politică, media și corporații corupte și manipulatoare.

Am dreptul la telenovela politică de căcat de fiecare zi.

Am dreptul să trăiesc într-o lume-fantomă (plină de instituții, firme, armate și țări-fantomă).

Am dreptul să fiu posedat de fantome.

Am dreptul la țepe.

Am dreptul la minciună, impostură, copy-paste-uri grosolane și falsuri grotești.

Am dreptul la muncă... muncile iadului și boli incurabile.

Am dreptul să fiu un intelectual depresiv.

Am dreptul să-mi văd opera ștearsă de cenzură, foc sau potop.

Am dreptul la vacanțe fără sfârșit la Guantanamo, într-un lagăr de muncă nord-coreean, pe Elbrus sau în Tartar.

Am dreptul să fiu invadat de armate eliberatoare sau pacificatoare.

Am dreptul la războaie chirurgicale, cu mici pagube colaterale... ca familia mea.

Am dreptul ca școlile, spitalele, bisericile și monumentele să fie bombardate, incendiate sau aruncate în aer.

Am dreptul ca mormântul părinților să fie jefuit și profanat.

Am dreptul ca mama mea, nevasta mea și fetele mele să fie mutilate genital.

Am dreptul să-mi cresc copiii în războaie, tabere de refugiați, lagăre de muncă sau de exterminare.

Copiii mei au dreptul să sufere și să moară de foame sau de obezitate.

Copiii mei au dreptul să fie sclavi sau prostituați.

Copiii mei au dreptul să poarte grenade și mitraliere în loc de ghiozdanul de școală.

Copiii mei au dreptul să se joace lângă ruina casei noastre bombardate, printre gunoaie, maidanezi ori în fața închisorilor politice, în urletele deținuților.

Am dreptul să visez... că voi ajunge o crustă de puroi și de jeg.

Am dreptul să devin o legumă mutantă, putrezită și storcită, de 40 de kile.

Am dreptul să fiu un câine vagabond, hăituit și hăcuit de hingheri.

Am dreptul să rămân un etern trădător, nu un refugiat.

Am dreptul la o casă unde să nu mă simt acasă.

Am dreptul la o viață irosită și fututâ.

Am dreptul la o groapă comună.

Am dreptul la Ziduri fără Uși sau Ferestre.

Am dreptul să fiu abandonat.

Am dreptul la uitare.

Am dreptul la agonie.

Am dreptul la neliniște și întuneric.

Am dreptul la scârbă.

Am dreptul la disperare.

Vă rog să vă fie milă de mine și să-mi respectați toate aceste drepturi.

Ascult zguduită, în stare de șoc, Declarația Universală a Drepturilor Omului în versiunea lui Promy. Mă înăbuș iar. La sfârșit, mă cufund și eu într-o tăcere apăsătoare. Aș vrea să-i zic ceva, să-l încurajez, dar parcă nu mai e nimic de spus. Totul pare incredibil de clar și de simplu, la fel ca vechea socoteală, ”2+2=4”. Numai că 2+2 fac oricât, numai 4 nu. Mă izbește lumina tăioasă, aspră și nemiloasă a evidenței. Aș fi dat orice ca ceva să rămână în ceață. Parcă am mers mult, epuizant de mult, pe un drum înfundat, al degradării graduale, ca-n filmele lui Cristi Puiu (ori în multe alte filme de artă europene), care duce direct la Zid, la sicriul de gheață. Dacă în producțiile americane hollywoodiene, în cea mai neagră mizerie descoperim totuși o rază de lumină, în filmele de artă europene, frecvent, cea mai mare strălucire e sterilă, iar dincolo de ea sunt întunericul, alienarea și un gol înspăimântător. Sensul alunecă la nesfârșit, se risipește și se rătăcește, toate eforturile sunt absurde, nimic nu se

poate schimba și nu există nicio compensație. Mai târziu e prea târziu. Ne-am născut într-un ”prea târziu” etern. Și trebuie să ni-l asumăm. Nimic nu se (te) leagă, în afară de lanțuri.

Valurile Ataraxiei îmi mângâie ușor picioarele, le văd, dar nu le mai simt. Strălucirea obiectelor decorative din coral albastru fosforescent s-a estompat. Să mă uit în cafea să ghicesc viitorul? Nu, nu are sens, îl știu deja. Împing cana bleu, din imitație de topaz albastru, plină cu ceai fierbinte de mușețel (cu lămâie), mai încolo pe măsuța mică, rotundă, din sticlă de Murano, pictată ca oceanul Ataraxia în miniatură și reproducând destul de fidel harta lui reală. O privesc rătăcită, debusolată, cu ochii stinși, fumând în tăcere. Nu, e prea târziu, nicio hartă nu ne mai poate ajuta să ne orientăm. Aș vrea măcar să-l țin în brațe pe Promy, fie și pentru ultima oară, dar nu mă lasă să mă apropii de el. Cu toate astea, mă adun puțin și încerc să-i transmit înfiorată, cu glas întretăiat, câteva cuvinte consolatoare:

- Vai, Promy, îmi pare atât de rău, dar, știi bine, chiar și-așa, dacă ai fi fost muritor, nu se termina totul, urma, probabil, viața de dincolo, nu fără responsabilități, mai ales pentru cineva ca tine. Oricum, ai și tu un fel de paradis pe Gliese (cum am eu în Vamă) și nu poți sta în el, vezi doar ce se petrece de fiecare dată când ajungem aici. Iar, dacă te-ai criogena, există mereu riscul să fii găsit și resuscitat din nou. Și Mene (care abia a început o nouă viață) ar resimți și el din plin aceste lucruri îngrozitoare. Tot ce ți se întâmplă ție îl afectează direct și pe el, nu? Fizic și psihic. Însă, din câte îmi aduc aminte, când nenea Cronos îți luase nemurirea și te ucisese (sau cel puțin așa ți s-a părut ție), tu i-ai mulțumit lui Bebe că te-a readus la viață: erai gata să împarți cu el până și Maretti cu pizza. Asta a fost prima ta reacție. Iar noi te așteptam acasă, numărând minutele și secundele, pregătiți să venim după tine în Tartar: fiul tău, Deu, Her, Jill, Don Quijote, Pegas, Rocinante, Alex, chiar și eu care mai mult te-aș fi încurcat, asta dacă găseam drumul până în infern și nu se strica prăjitura pentru Cerber până atunci.

- Nu mai pot, Ile, crede-mă! Aș vrea să se termine odată. Sau măcar să mă transforme Bebe sau Antenuța în ceva fără memorie,

fără conștiință, să nu-mi mai pese de nimic. O râmă, de exemplu, dacă tot ai fost tu o omiduță.

- Ai vrea să fii o râmă nemuritoare, Promy?

- Uneori invidiez liniștea unei râme.

- Te cred, Promy. Dar broască râioasă n-ai vrea să fii?

- Nu, că o să mă săruți și o să mă preschimb într-un prinț. Deși tu parcă mănâncai broaște râioase... Poate mă înfuleci și pe mine, prefer să mă înghiți tu. Sunt obișnuit să fiu devorat. Prost obicei! Am o grămadă.

- Nu o să te mănânc, am început să vomit broaștele râioase, de când am trecut notele alea-fantomă studenților-fantomă. Nu mai suport broaștele râioase și nu mai vreau să fiu posedată de fantome. Iar tu ar trebui să nu mai accepți să fii devorat, ca și când ar fi un lucru de la sine înțeles. Știu că eu sunt o biată muritoare, care abia poate deschide ușa, conserva sau sticla de bere fără să se rănească... grav. Madame Dezastru, nu? Ei bine, cu toate astea, nu aș vrea să fiu nemuritoare (e un blestem, ai dreptate, ă, sper că și drepturi cât de curând), zeiță nici atât. Să nu introduci în jocul ”de-a Bill și Monica” vreo aromă de ambrozie sau nectar, prefer să fiu muritoare, nu zeiță, am aceleași gusturi ca tine.

- Vai de mine, Ile, te iubesc prea mult ca să te condamn la nemurire. În plus, ți-ar fi rușine să fii zeiță, nu?

- Da, vorba lui Bebe, nu mă cobor la nivelul ăsta.

Nu, nu-mi doresc să fiu nemuritoare și nu am visat asta niciodată, nici măcar când eram mică, precum Mi Ko. Am citit ”Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte” în copilărie și am înțeles încă de atunci că nu e bine. Nemurirea nu doar că iese din cadrul natural al condiției umane, dar e un blestem, obositoare și deprimantă chiar dacă, prin absurd, nu s-ar întâmpla nimic grav. Și cum să valorizezi viața altfel decât în perspectiva morții?

Interesant și simptomatic, mai toate filmele nominalizate la Oscar anul acesta sunt inspirate din fapte reale și abordează problema supraviețuirii. De la ”Țeapă în stil american” și ”Lupul de pe Wall Street” (în aceste filme, escrocii nu se limitează la supraviețuire, ci merg mai departe, până la corupție, manipulare

și control), la ”12 ani sclav” (lupta pentru libertate și demnitate a sclavilor negri), ”Dallas Buyers Club” (povestea unui cowboy, bolnav de SIDA, care fondează un club și face trafic de medicamente ilegale/neaprobate pentru a prelungi viața bolnavilor incurabili), ”Philomena” (istoria mamei irlandeze care-și căuta copilul rupt de la sânul ei și vândut pe ascuns de călugărițele de la o mănăstire catolică tocmai în Statele Unite) și ”Căpitanul Philips” (aventurile căpitanului răpit de pirații somalezi). ”Gravity”, deși nu are la bază un fapt real, tratează realist și credibil povestea supraviețuirii (improbabile) și întoarcerea pe Pământ a lui dr. Ryan Stone după un accident grav în spațiul cosmic. Chiar și ”Ea” (”*Her*”) spune povestea supraviețuirii unui scriitor după divorțul de nevastă, urmat de părăsirea lui de către noua sa prietenă, inteligența artificială, ”Samantha”: emoționant, protagonistul păstrează memoria tuturor iubitelor, încearcă să le înțeleagă, își sublimează suferința și caută consolare în scrisorile de dragoste compuse de el (pentru alții).

Iar ”Nebraska” (preferatul meu dintre producțiile nominalizate la Oscar, excelent regizat de Alexander Payne, rafinat și expresiv realizat alb-negru și filmat în stil minimalist) prezintă sensibil (satiric, dar cald și uman) povestea supraviețuirii unei familii obișnuite americane într-o lume profund degradată, contaminată de false valori și nevoi și fără perspective. În final, bătrânul tată, ”fericit câștigător” al unui premiu fictiv de un milion de dolari, conduce în sfârșit camioneta pe care o visase, cumpărată tocmai de băiatul său. Asta vroia să-și ia din milionul său de dolari. La volan, bătrânul își recâștigă, pentru câteva minute, demnitatea și forța virilă, trăiește cu adevărat și e fericit. Eu una, cu milionul meu de dolari, mi-aș cumpăra o cremă bronzantă (asta chiar îmi lipsește).

Dacă astea sunt filmele de Oscar, ce să mai vorbim de producțiile mai comerciale gen ”*Saw*” sau ”*Hunger Games*”?! În majoritatea filmelor se conturează nevoia de a merge pe cont propriu, căutarea unor soluții originale, personale și confruntarea cu sistemul. Apare o evoluție psihică de la uluire/refuz de a concepe, stare de șoc, groază, pierderea controlului, disperare la

acceptarea situației, luptă pentru viață (cu plăcere și pasiune, dacă e posibil) și eforturi titanice pentru a ajunge la autocontrol (mai puțin în cazul căpitanului Philips, a cărui stare psihică se degradează treptat de la o relativă siguranță de sine și calm aparent la spaimă și panică, deși continuă să acționeze corect). Există dorința de supraviețuire, dar, mai mult decât atât, e dorința de a trăi. Chiar dacă eroii ar muri, ei ar triumfa. Atitudinea îi face învingători. Important e cum trăiești, nu cât trăiești. Eu nu vreau să fiu nemuritoare, dar vreau să trăiesc. Să trăiesc, nu să supraviețuiesc, oricum, în orice condiții. Mai exact, nu vreau să-mi pierd sufletul. Și același lucru mi-l doresc și pentru Promy.

- Promy, nu vreau să fiu nemuritoare, dar te iubesc și vreau să rămân cu tine, reiau cu voce tremurătoare și lacrimi în ochi. Te rog, dă-mi și mie un pic din crucea ta imensă și eternă, nu știu, o parte infimă, lasă-mă și pe mine să te ajut, cât pot eu, chiar dacă o să mă prăbușesc sub ea! Împărtășește cu mine suferința ta, atât cât pot eu percepe, las-o să treacă în mine și să mă doară și pe mine cel puțin ficatul!

Lasă, iubite, să treacă în mine ceva din durerea ta, din frica ta, din apăsarea ta! Te văd mereu târând după tine crucea ta istovitoare, aproape prăbușindu-te sub ea, veșnic încordat, șiroind de sânge și sudoare, cu capul în jos, ochii în pământ și spatele curbat de povara ei. Mergi înainte, împleticindu-te, dar nu te oprești. Ești singur, cu crucea ta. Știu că ai dreptul la agonie și abandon, dar lasă-mă, te rog, să-ți șterg sângele și sudoarea cu buzele mele și să te ajut, cu puterile mele umile de muritoare, să-ți duci mai departe crucea ta cea grea!

Încerc să deschid ochii roșii, înlăcrimați, dar viscolul mă orbește. Pironul îmi sfârtecă pieptul. Lanțurile îmi intră în carne. Bestia de vultur se înfruptă cu nesaț din ficatul meu și din sângele meu. Aceeași poveste zi de zi. Singură pe cruce. Abandonată și uitată pe veci în pustiul Exopotamiei unde totul se dizolvă lent în neant. Nimic nu s-a schimbat. În afară de mine. Am ajuns o crustă de puroi și de jeg. Entropia mi-a înghițit nu doar ficatul, ci și sufletul. Am obosit să refuz să cedez, nici nu mai știu ce înseamnă asta, e doar un ritual pe care-l fac mecanic, zi de zi.

Nici nu mă mai zbat. Nu mai pot vorbi. Nu mă mai pot mișca. Nu mai pot nici să clipesc. Nu mai știu să respir. Mănâncă-mă, bestie! Nu e nici măcar vina ta, ci a stăpânului tău, tu ești doar o biată pasăre înfometată și înfrigurată. Mușcați-mă toți, înfigeți-vă ghearele, sfâșiați-mă, devorați-mă! Aisbergul a scufundat și Titanul, nu doar Titanicul. Voi rămâne aici, mereu: un sloi diform și ciuntit, fără flori de gheață, numai cu urmele ghearelor bestiei de vultur încrestate artistic în carnea mea pentru totdeauna.

Ce mai contează? Prefer să fiu în comă, decât să vă văd. Sau să simt scuipatul vostru care mă arde ca acidul sulfuric. Cine e? V-ați adus aminte de mine, în sfârșit? Ce mai vreți? Mi-ați stors ultimul strop de viață din mine. În curând, din mine nu va mai rămâne decât stânca. Haideți, striviți-mă-n în labele voastre murdare, într-o ultimă îmbrățișare titanică, deznădăjduită. Dar, bizar, brațe puternice și calde se suprapun peste mâinile mele înghețate din care au rămas doar oasele. Lanțurile le prind și pe ele. Un breton lung, franjurat, asimetric, impecabil îndreptat cu placa, îmi mângâie fața arsă și crăpată de ger. Buze fierbinți mă electrizează. Un corp gol de bărbat lipindu-se de al meu, străpuns și el de piroane, strâns și el în lanțuri, zdrobit împreună cu al meu. Aș vrea să-i spun să plece, înainte să apară bestia, însă nu pot vorbi. Aud zornăitul lanțurilor... sună straniu, parcă ar fi clinchet de chei. Lacătele dragostei din Paris, de pe podurile peste Sena... Cheile lor se mișcă ritmic, pe acorduri de șansonete, legănându-se tandru și lent. Edith Piaf, ”*Je ne regrette rien*”... Deodată, lanțurile se desprind și crucea noastră se înalță în văzduh. Pare acum atât de ușoară! Singurele lanțuri sunt ale dragostei. Îl strâng în brațe pe Promy cu o disperare titanică și plutim împreună fără țintă, îmbătați de vertij.

Zburăm îmbrățișați pe cruce, fără teamă, fără regrete, fără speranță.

- Nu, Ile, mi-e teamă să împărtășesc chiar și o parte infimă din suferința asta fără margini, răspunde Promy încet de sub chador, cu o tristețe resemnată în glas. Mi-e milă de voi, restul. Și tu ești deja foarte obosită, ți-ai dat și demisia în semn de protest. Ce să fac, Ile? Mă abțin. Mă tot abțin. Fac eforturi să mă controlez. Un

singur urlet al meu ar dezintegra întreg universul. Dacă mai am putere și pentru asta... M-am săturat de tot, Ile. Nu vreau să mai câștig competiția agoniilor și paraliziilor liber alese. Nu vreau să-l mai întrec pe Alex sau pe alții la asta. Așa ceva nu ar trebui să existe.

- Ai dreptate, nu ar trebui să existe nicio competiție a agoniilor și paraliziilor liber alese sau a Holocausturilor. Dar tu nu stai cel mai rău acum, mă străduiesc să-l încurajez și să-i alin un pic sufletul. Uite, cel puțin în ce privește anturajul. Eu nu sunt ”muma lui Ștefan cel Mare” să te scot afară rănit în șuturi și să mai și zbier în urma ta: ”Ieși afară! Du-te la război! Ieși afară! Du-te la război! Afară! Mori, mori, mori! Aoleu, n-ai murit încă!? Și n-ai nici măcar o statuie la Luvru, losere!” Eu îți spun o vorbă bună (te fac ”hobbit”, dacă vrei) și-ți dau un ceai fierbinte, cu rom, miere și lămâie la plecare. Mă rog, un rom cu ceai fierbinte, ambrozie și lămuie.

- Asta numai dacă te servesc eu, adică dacă facem terapia ”Bill & Monica”: rom cu ceai, ambrozie și lămuie din propria mea spermă. Altfel nu-mi dai nimic.

- Păi, bine, dottore, de unde să-ți dau altceva? Sunt șomeră și mi-e atât de foame că aș mânca porumbeii Afroditei, papagalii de la bungaloul verde de pe Gliese sau lebedele de la Viena. Cine mă mai angajează pe mine după două demisii în semn de protest, stai, de fapt, trei cu asta, ultima, și, în curând... adică după 20 de ani când se va termina ancheta, și la închisoare pentru 6 note false șterse? În România, slavă Domnului! E aproape ca-n Startar. Apropo, vrei să ne jucăm acum ”de-a Bill & Monica” ca să am cu ce să te servesc la plecare?

- Taci, Ile! Nu vreau nimic. Nu mai pot să fac nimic, sunt terminat. M-am săturat de tot. Faceți ce vreți cu mine! Cu sufletul meu, cu corpul meu. Faceți-le praf din nou. Nu-mi pasă.

- Da, pot să mă ating și de frizura ta? Pot să-ți stric freza la care ai muncit aproape două ore cu placa și cu toate produsele tale profi de coafat?

Ridic chadorul, hotărâtă să-l provoc. Promy rămâne ghemuit, cu părul tras tot pe față. Mă apropii de el, amenințând că-l apuc

de păr și-i smulg câteva șuvițe. Înainte să-i ating bretonul, Promy țâșnește în picioare și mă împinge cu o forță și dexteritate nebănuite:

- Ia-ți laba, Ile! spune el cu glas scăzut, dar foarte hotârât.

- Păi, ce? De freza ta îți pasă? Îți place?

- O, da! Ia-ți laba imediat!

- Dar coafura mea îți place, Promy?

- Nu! Aia nu-i coafură. Tu n-ai răbdare nici măcar să te piepteni. Și de câte ori ți-am spus să înveți să ai răbdare! Dacă vrei să ai și tu o coafură adevărată, trebuie să mergi la beauty salon-ul din Startar. Doar luna asta mai e discount. Însă e foarte aglomerat.

- Poți să-mi faci o programare?

- Nu știu, acum e full. O să încerc.

- Mersi, iubire! Apreciez efortul tău de a civiliza o biată maimuță carpatină. Vezi, Promy, tot mai ai ceva de îndreptat pe lumea asta!

- Știu, părul.

IV. Ning flori de liliac peste stigmatele noastre binecuvântate

”Nani, nani, puiul mamii / Nani, puișor. / Mami îți cântă încetișor, / Mami îți cântă cu dor”. Pe malul oceanului violet de pe VJ45, inhalez adânc briza. Bizar, are un miros intens și tulburător de liliac. Copilul meu, Alex, plânge, ne-am certat la București. Acum îl văd iar mic ca pe vremea când era doar un bebeluș. Plânge, se agită, dă din mâini și din picioare, iar fața lui e roșie, transpirată și schimonosită de parcă tocmai l-ar fi văzut pe Ronnie, clovnul de la McDonald’s care îl îngrozește. Îl iau în brațe, îl dezmierd și-l strâng la piept. Lipit de sânul meu, tace imediat, ca printr-o vrajă. Desfac cămașa și-i dau să sugă. Gâdilatul buzelor lui delicate ca niște petale de liliac, mă electrizează ușor și mă face să râd. La sânul meu, copilul se alintă, gângurește fericit și adoarme imediat. Îi cânt mai departe încetișor, aproape șoptit, ”Nani, nani, puiul mamii”. Ne topim unul în altul, tandru și dulce ca-ntr-un ocean violet, calm și infinit. Nimeni nu-l poate desprinde de mine, simt că e o parte din mine, așa cum și eu sunt o parte din el. Suntem una și aceeași persoană. Comuniune ca în momentul împărtășaniei. Unitate indisolubilă. ”*Tat tvam asi*”.

Brusc, îmi dau seama că trupul meu emană acum o aromă de Maretti cu pizza și havane cubaneze pe care mireasma amețitoare de liliac nu o diluează, ci, dimpotrivă, o intensifică brutal, răvășitor. Sânii mei se retrag până rămân din ei doar sfârcurile, spatele devine mai lat și mai puternic, pielea - mai albă și mai lucioasă ca de marmură, iar pe corp îmi văd cicatricile, semnele binecuvântate ale sacrificiului: urma pironului pe piept și cea a ciocului vulturului în dreptul ficatului. Tresar cutremurată, mi-e teamă să nu-l scap pe Alex cel mic din brațe. Dar continui să cânt ”Nani, nani, puiul mamii”. Cu vocea lui Promy.

Apoi, imaginea se schimbă: titanida Temis, îmbrăcată într-o rochie lungă, simplă, albă, cu părul ei lung, negru ca abanosul,

fluturând în vânt şi ochii săi mari, adânci, melancolici, umbriţi de gene lungi, arcuite (moşteniţi şi de Promy), plimbându-se desculţă, în zori, la marginea unei păduri de pini, într-o poiană smălţuită de clopoţei violet. Iarba înrourată îi mângâie gleznele fine de gazelă. Chipul ei surâzător iradiază o lumină blândă şi liniştitoare, irumptă parcă dintr-o altă lume. Îl ţine pe bebeluşul Promy în braţele sale albe ca zăpada, îl leagănă uşor şi-i cântă ca să adoarmă. Are o voce nu doar frumoasă, ci şi surprinzător de caldă pentru o zeiţă. Promy o priveşte cu ochi negri, mari şi inocenţi de copil din tablourile lui Tonitza şi se lipeşte de ea, zâmbind şi căutându-i jucăuş sfârcul cu buzele trandafirii. Sunt absorbiţi amândoi de oceanul violet de clopoţei, în lumina auroralã. O lumină pură şi sfântă, de început de lume. Ba nu, încă se mai aude muzica, zeiţa cântă acum în română ”Nani, nani, puişor!”, are zdrăgănele multicolore la gât (ca cele de pe tarabele din Vamă) şi poartă blugi negri ca mine. Iar vocea e a mea!

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, o nouă imagine se conturează: Promy cu Deu (Deucalion) bebeluş în braţe. Se strâmbă poznaş la el, îl ciupeşte uşor, îi sărută obrăjorii durdulii, îşi atinge delicat nasul de cel al copilului, îl leagănă şi-i fredonează un cântec de leagăn străvechi, grecesc, cu vocea lui caldă şi puternică. După câteva minute, se aude ”Nani, nani, puişor!” în română, interpretat de mine, iar braţele albe, vânoase, de marmură ale lui Promy devin ale mele. Deu cel mic mă priveşte cu ochi verzi, mari şi luminoşi, iar părul îi străluceşte ca o aură. Va fi un sacrilegiu dacă-l ating? Îmi apropii faţa de obrăjorii lui ca de porţelan şi-i sărut, iar şuviţele bogate, blonde, uşor ondulate ale lui Deu cel mic, desprinse parcă din tablourile maeştrilor italieni renascentişti, îmi dezmiardă chipul ca nişte raze de soare. Deu râde zgomotos. Şi apoi râgâie.

Cred s-a făcut timpul de băiţă, nu de alta, dar răsună plaja şi oceanul de cântecul ”Baie, baie, tra-la-la!” (un apel la abluţiune, cu efect antientropic garantat), urmat de cel care ne istoriseşte povestea atingerii purităţii: ”Am curul curat, / Am scăpat de căcat, / Sunt un tip fericit, / Uite c-am reuşit! / Mami m-a curăţat / Şi-am scăpat de căcat!”, interpretat atât în română, cât şi în

greaca veche de mine, zeița Temis și Promy, iar bebelușul din cădiță care stropește și râde e când Alex al meu, când Promy, când Deu. Se vede că planeta VJ45, asemenea lui Promy și Her, are simțul umorului, foarte necesar pentru supraviețuire.

Aerul electrizat, încărcat de parfumuri, vibrează. Catifelate ca niște petale de liliac, valurile oceanului violet ne dezmiardă lent, la nesfârșit și ne ascund într-un cerc magic protector.

***

Pe plajă, Pira își desface părul blond, bogat și mătăsos, lung până la genunchi, perfect îndreptat cu placa, și îl lasă să fluture în vânt. Nu apuc să-i admir prea mult părul (și coafura), căci aud, deodată, o voce susurătoare de sirenă:

- Ile, vino! Hai în apă!

- Haide, Ile, du-te! Te cheamă VJ în apă, îmi zice și Pira.

- Pe mine singură? Nu veniți și voi?

- Nu, te-a chemat pe tine. Du-te! insistă Pira.

- Trebuie să mă duc?

- Nu neapărat, nimic nu e obligatoriu aici. Dar cred că ar fi bine pentru tine să te duci, îmi spune Pira, zâmbindu-mi cu subînțeles și dându-și părul lung peste umărul drept.

Mă uit câteva secunde, ușor surprinsă, la tatuajul Pirei de pe spate, abia descoperit: are un fluture uriaș, cu aripi dantelate, conturate intens cu purpuriu și smălțuite în interior. Pe cât de frapant e conturul rubiniu al aripilor, realizat în tușe groase, pe atât de delicat și discret sunt desenate modelele din interior, lucrate minuțios, în miniatură și țesute parcă în filigran, în culorile curcubeului. Înainte, cu câteva luni în urmă, când veniseră să voteze amândoi la primele alegeri libere din Olimp, Pira nu avea tatuajul. Unde l-o fi făcut? Și ce modele sunt reprezentate pe aripi? Dar acum nu mai pot studia tatuajul Pirei ori sta de vorbă cu ea, oceanul mă cheamă din nou, cu vocea lui ispititoare de sirenă. Pira, Promy și Deu (Deucalion) îmi fac semn de la revedere cu mâna și surâd.

La mal, am ceva ezitări. Dacă apa e rece? Eu dârdâi și mă învinețesc pe loc la temperaturi sub 25 de grade Celsius. Ciudat,

apa e caldă ca la duș și violetă precum florile de liliac. Îmi fac curaj și mă avânt în ocean. După ce înot până departe, în larg (cel puțin 50 de metri, după calculele mele), mă gândesc să mă întorc, dar aud aceeași voce ademenitoare de sirenă: ”Uită-te, jos, la picioarele tale, Ile”. Cum nu am simțit să mă fi ciocnit de ceva, mă las la fund ca să explorez oceanul. Acolo, întuneric adânc ca-n burta unui Leviathan. Dacă m-a înghițit unul? Să-l strig pe Promy? Din fericire, nu trebuie să caut mult, văd aproape imediat ”luminița de la capătul tunelului”: scânteiază atât de intens că și Madame Dezastru, orbecăind fără ochelari în burta unui Leviathan, o poate identifica.

Un coif și un inel de aur! Coiful Brunnhildei (cu funcție de teleportare și de metamorfozare) și inelul nibelungilor, inelul puterii! Nu, astea nu-mi trebuie mie. Nu am nevoie de putere, nici nu mă omoară curiozitatea, ce bine că sunt pe fundul oceanului, acolo e locul lor. Dar dacă aș încerca totuși coiful Brunnhildei? Ca să intru mai bine în pielea personajului când oi mai scrie despre ea. Roșie la față (de căldură, emoție și efort), cu mâini tremurătoare, iau coiful și mi-l pun pe cap. Incredibil, îmi stă ca turnat, credeam că e mare pentru mine. Schițez și câteva mișcări de luptă ca o walkirie adevărată. Doar sabia Nothung îmi mai lipsește. Deodată, zăresc o nouă luminiță pâlpâind în beznă. Ce bine! Poate că e o lanternă frontală puternică a vreunei sirene care o să mă ajute să mă orientez, căci nu văd mai nimic. Însă nu, nu-i o lanternă, ci o sabie de aur, strălucitoare și tăioasă ca razele laser, care mi se înfige drept în față:

- Ile, dă-mi coiful imediat! strigă Brunnhilde cu o voce ce seamănă suspect cu a mea.

- Î-î-î-îmi ce-ce-cer s-s-s-c-c-cu-cu-ze, am vrut doar să-l probez, îngaim eu. Te rog să-l iei, nici eu nu vreau să-l țin. Ia-l!

Congestionată la față, Brunnhilde trage de coif cu brațele ei vânjoase, cu toată forța ei de walkirie, dar nu reușește să-l desprindă cu niciun chip, oricât s-ar strădui.

- În acest caz, trebuie să te decapitez, Ile.

- Ceee?!

- Asta e, îmi pare rău, dar trebuie să te decapitez ca să-mi iau înapoi coiful, îmi spune Brunnhilde pe un ton aparent calm și detașat, în timp ce ochii ei mari, albaștri capătă o strălucire feroce.

- Nu, nu se poate! Ai grijă, Brunnhilde, te afli în burta unui Leviathan. Să nu-l spinteci cumva! E o specie protejată. Și, în plus, te vede Obama.

- Nu mai pot eu de Obama și de Leviathani. Îmi pare rău, nu o să dureze mult, eu sunt expertă, iar sabia mea e bine ascuțită și de calitate, nu-i prostie chinezească, a fost lucrată chiar în Walhalla. N-am ce face, am nevoie de coif.

Sabia Brunnhildei se apropie suspect de mult de gâtul meu, tăișul ei lucește orbitor, halucinant lângă vena mea jugulară. Îl privesc în transă, paralizată. Fruntea mi se acoperă de broboane reci de transpirație, urechile îmi vâjâie, picoarele mi se înmoaie, iar inima mă înțeapă puternic. Aș vrea să-i mai zic ceva Brunnhildei, dar cred că e prea târziu, gura mi s-a uscat și limba mi-a amorțit oricum. În ultima fracțiune de secundă, îmi aduc aminte că acest coif mă poate teleporta acasă și-l rog s-o facă.

În sfârșit, acasă! Cu siguranță, găsesc aici pe cineva care m-ar putea ajuta, titanii se pricep la orice, sunt mai tari ca Brunnhilde sau ca guru TV omniscienți precum Cristian Tudor Popescu ori Monica Tatoiu care te învață tot, de la cum să scapi de deochi, cancer sau de dictatorul Băsescu la rețete de sărmăluțe, cărți sau divorț. Cum mă așteptam, atitudinea celor de acasă este, într-adevăr, promițătoare. Deu, Pira și Promy se tăvălesc pe jos de râs când mă văd cu coiful Brunnhildei pe cap.

- Sabia Nothung și inelul nibelungilor unde sunt? întreabă Promy nerăbdător, privindu-mă cu ochi negri de jar. Nu mi le-ai adus? Doar nu ai luat coiful și ai lăsat sabia și inelul. Asta nu-i cine știe ce afacere! zice Promy, prăpădindu-se de râs.

Surescitată, cu obrajii în flăcări, povestesc repede întâmplarea și le cer ajutorul titanilor. Promy se apropie și trage de coif cu toată forța lui. Nimic, coiful nici nu se clintește. Urmează Deu și Pira care obțin aceleași rezultate spectaculoase. În disperare de cauză, îl chemăm și pe Bebe inorogul din Olimp, dar și el

înregistrează aceleaşi succesuri remarcabile. Pe Her Promy evită, deocamdată, să-l aducă, pentru ca nu cumva să deterioreze un asemenea gadget de valoare în mâinile sale (prea) puternice. Eu sunt debusolată. Coiful mi s-a lipit complet de cap. Parcă ar fi o parte din mine, o excrescenţă naturală a capului, o completare firească a corpului meu, pe care ar trebui s-o accept ca atare.

- Trebuie neapărat să-l dai jos? Eşti foarte sexy cu coiful pe cap. Eu încă prefer fetele (mai mult sau mai puţin) bătrâne şi cumineţi, de modă veche, cu coiful pe cap, ca Brunnhilde şi Antenuţa. Acum ai o şansă să intri în rândul lor. Dar, dacă vrei să scapi de coif cu orice preţ, fără să te decapiteze Brunnhilde, o fac eu, delicat şi igienic, îmi propune Promy, continuând să râdă cu gura până la urechi.

- Termină, Promy! Mai am nevoie de cap, mă înfurii eu.

- Da' de ce? Nu capul e cea mai importantă parte a corpului, nu-i aşa, Bebe? insistă Promy. Tu ştii, căci eşti *houyhnhnm.* Sunt altele mult mai importante. Ca de exemplu, fundul.

- Dacă eşti aşa de pro-fund, de ce nu ţi-ai asigurat tu fundul? Ţi-am zis de o mie de ori, Promy! ripostez eu. Şi nu mai râde, nu e amuzant!

- Da' ce? Tu ţi-ai asigurat capu'?

- Promy, în loc să te hlizeşti, mai bine arunci nişte raze laser de-alea de-ale tale (din ochi sau de unde vrei) şi spargi coiful!

- Vai de mine, Ile, să distrug un asemenea gadget?! O asemenea "bunăciune de apărăciune"? rosteşte Promy cu o anume voluptate în glas, în timp ce ochii îi lucesc straniu, aprinşi de o poftă carnală.

- Cuuum?! Gadgetul ăsta nenorocit al Brunnhildei e mai important decât capul meu?!

- Sigur că da. Nu-i aşa, Bebe?

- Ba da, de data asta sunt de acord cu tine, apreciez înţelepciunea ta de titan, intervine calm Bebe, privindu-mă cu aerul lui uşor condescendent şi ironic. Plus că Ile n-are asigurare pentru cap. Şi la ce vă foloseşte vouă capul, *yahoo*-ilor? Nici din punct de vedere estetic nu are vreo valoare: uitaţi-vă la voi ce feţe palide, şterse expuneţi, dacă vi se scoate masca de "smiling

faces". Chiar mă tem că nu mai găsesc, la mulți dintre voi, nimic în spatele ei. Și nici nu aveți ceva decorativ, acolo, măcar un corn ca mine.

Simt că-mi pierd... capul și nu, nu vreau asta. Nu-mi doresc decât să scap de coif. Panicată, dau cu capul, mai exact cu coiful, de masă. Câteva obiecte (un pahar de cristal verde, o ceașcă de ceai cu fluturași multicolori, pictată de Pira, o solniță în formă de floarea soarelui și câteva farfurii de porțelan smălțuit) se prăbușesc cu un zgomot puternic și se sparg. Aoleu, dacă sunt lucruri scumpe ca cele de pe Gliese?

- Ah, îmi cer scuze! Mi-am pierdut capul. Nu și coiful, din păcate. O să-mi dau diplomă de "Cea mai proastă vacă", singură, ca Apollo. Și medalie. Vai, Deu, îmi pare rău. S-s-sunt s-s-scumpe? bolborosesc eu.

- Sigur că da. Am dat toată averea noastră pe ele. Nici Obama la Casa Albă nu se poate lăuda cu așa ceva. Nu-i așa, Obama? Acum nu mai avem ce să le lăsăm urmașilor. Poate doar coiful ăsta, cu sau fără capul tău în el. Hei, Ile, am glumit, nu-i nicio problemă, râde Deu.

- Cum așa? sare Promy. O lași să strice un asemenea gadget de valoare? Mi-a spart și mie pahare pe Gliese - opere de artă, unice, originale. Mi-a luat zile bune să le restaurez. Unii distrug, alții creează. Din păcate, unele lucruri sunt ireparabile. Presse-papierele sfărâmate, sufletele pierdute, trupurile descompuse, visele furate, speranțele năruite și viața fututâ, spune Promy printre dinți, întunecându-se la față.

- Ba cred că tu ai fost ăla care a spart pahare pe Gliese, erai foarte nervos, asta când ieșeai de sub chador ca să te coafezi, răspund eu înciudată. Cred că și Obama a suferit ceva, el apreciază ca tine operele de artă, tocmai de-aia nu i-a lăsat pe băieții de la Led Zeppelin să se apropie de tablourile de la Casa Albă când i-a premiat pentru întreaga lor activitate. Sunt și ei experți în decorațiuni interioare ca fii-miu. *Oops*, mi-a scăpat porumbelul din gură!

- Poate papagalul! Tu mi-ai mâncat papagalii din bungaloul verde, eram sigur. Știam eu că fiii și fiicele lui Dracula papă tot,

chiar și lebedele din parc din Viena. Cred că și lebedele alea care ți-au zburat din desen, când se trăgea în cartier la Revoluție, nu au fost, de fapt, împușcate, ci le-ai înfulecat tot tu.

Sigur că da. Al Gore e de vină. Adică, Fata lui Dracula rade tot. Îmi vine să dau din nou cu coiful de masă.

- Da, sigur! Fata lui Dracula e de vină, izbucnesc furioasă și nimeni nu mă mai poate opri. Sigur că da... Hm, nimic nu e sigur, ci doar probabil. De fapt, nici probabil, ci numai posibil, dottore! Nu recunosc decât că am halit luna dementă de mentă, cu gust de Mentosan, ceva mai demult și asta ca să te scap pe tine de portalul infernului! Logic, nu? Cred că Guru ți-a înfulecat papagalii. Știi că ea nu mănâncă decât hrană uscată pentru pisici (Purina pentru pisici sterilizate), carne crudă sau ton în suc propriu (nu în ulei de floarea soarelui sau salată). Nici nu se uită la sonata de ton... ă, salata de ton, iar eu, dacă mor de foame, mă pot mulțumi cu o sonată de Merlucius ca Daddy Fizz. Guru nu bagă în seamă crenvurștii și cârnații, joacă fotbal cu ei și-i plasează în locuri strategice (în tăvița cu nisip, în castronul cu lapte și cereale al lui fii-miu, în cadă, în chiuvetă, pe modem, pe tastatura laptopului sau pe perna noastră), dar nu pune botu' pe ei. Oricum, preferă măslinele și castraveții ca mingi de fotbal, nu carnea. Bine, crenvurștii și cârnații nu sunt carne, ci o colecție de E-uri, poți să guști și tu, dacă nu ai fobie și vrei să te intoxici, cred că sunt cel puțin la fel de sănătoși și nutritivi ca poțiunile cu care te-a servit prietena ta din copilărie, Antenuța, chiar la nunta ei, vara trecută. Guru are grijă la dieta ei. Și nu doar la dieta ei: ai văzut că-și respectă programul, nu se lasă niciodată perturbată din activitățile ei, nu-i strică nimeni somnul (fie și pe modem / laptop), masa, joaca, investigațiile, paza, spălatul sau răsfățul (și savurează mângâierile cu întreg corpul ei, până la ultimul fir de păr). Dacă o deranjează ceva ca Zidul, îl hăpăie pur și simplu, ai observat cum înghite bucăți din pereți mai mari ca ea, iar ușa reușește întotdeauna s-o deschidă, cu cheie sau fără. Clar, e guru. Apropo, cât îi dai ca să fie Marele Gardian al Presse-Papierului cu Coral Albastru? Care e salariul ei?

- O grămadă de bani! ”Are, are”... Dar nu pot să-ți spun cât, salariul e confidențial. Ai fi primit poate și tu o majorare sau măcar un bonus, dacă nu-ți dădeai demisia. Acum e prea târziu. Mai târziu e prea târziu.

- Ceee?! Îți bați joc de mine? Ce mi-ai dat tu mie? Și cât îi dai lui Guru? Haide, spune, doar n-o avea salariu mai mare ca Andreea Esca?

- Ce ți-am dat eu ție? Totul. Ți-am dat totul și tu vrei altceva.

- Totul?! Mă lași să mor de foame. De toți îți pasă, numai de mine nu. De toți cerșetorii ți-e milă, numai de mine nu. Vrei să vezi acum cum moare regina Cleopatra? ”Gali, voi cei care ați încercat să distrugeți puterea reginei Cleopatra, să vedeți cum moare regina Cleopatra! Vin acum, Osiris!” Sau preferi să te uiți cum moare Kim Jong Ile? ”Moare Kim Jong Ile, cerul se despică, stelele cad, luna și soarele se sting, totul se cufundă în întuneric, marea clocotește și se face roșie ca focul, cocorii în derivă se prăbușesc, pământul se cutremură, pe toate Zidurile apar mesaje scrise cu litere de aur despre moartea lui Kim Jong Ile, iar oamenii plâng cu lacrimi de sânge moartea lui Kim Jong Ile.”

- Hai, lasă showul! Salariul e confidențial, nu pot să-ți spun. Și gata, nu mai repet. Las-o baltă, Madame Dezastru! N-ai decât să aștepți până-ți vine numărul de dosar de la Parchet. Dacă am zis ”nu”, e ”nu”. Un titan nu-și schimbă părerea așa ușor. Nu trebuie să mă torturați ca să repet de milioane de ori același lucru, până nu mai știu nimic. Vasilică are și el drepturi, nu?

Promy ia câteva cioburi de pe jos și începe să jongleze cu ele. Plictisit, Bebe a plecat deja să se plimbe pe malul oceanului și să exploreze Zona, dar Deu și Pira, rămași cu noi, îl urmăresc pe Promy zâmbind politicos, încurajator, pregătiți să aplaude când va finaliza exercițiul acrobatic. Nu prea văd ce face, coiful mă strânge, mă sufoc. ”*Let me breathe*!” Fața mi se încinge, ochii îmi curg, părul mi s-a lipit de coif, creierul mi se lichefiază, așa că explodez:

- Vasilică are și el drepturi, nu? Dreptul la tortură și viol, la agonie și abandon, la scârbă și disperare, singur ai zis. Haide, care e salariul lui Guru? Să știi că intru la idei și o să-mi imaginez

că-i mai mare ca al Andreei Esca. Paranoia e o datorie civică, nu m-ai învățat tu așa? Deci decât, nu vrei să-mi spui salariul lui Guru? Bine! Ca să te conving că-ți respect drepturile, o să te teleportez pe SPP1001, în brațele lui tăticuțu', fostul tău stăpân scump și drag, să vedem dacă și tu ești nostalgic ca Pando. Să-ți dau ocazia să fii bărbat adevărat. Și, îți mai zic încă o dată, pentru ultima oară, ca să fie clar: Guru ți-a mâncat papagalii, nu eu.

- Ba da, voi, fiii și fiicele lui Dracula, haliți tot: lebede, porumbei, papagali!

- Stai să vezi acum când or invada Anglia 20 de milioane de vampiri, după ce s-a dat liber la joburi!

- De ce nu invadați, băi nene, și Olimpul? Să mai preluați din responsabilități. Și, apropo, să știi că am auzit tot când vorbeai ca Vanghelie, chiar dacă mă aflam în grevă nud sub chador, pe Gliese. Eram prea epuizat ca să-ți răspund, iar erorile mă copleșeau. Mă simțeam ca bunică-ta, Mama Coca, la țară, asediată de greșeli gramaticale, luptând de una singură și murind eroic precum Leonida la Termopile. De-aia nu vroia să meargă la țară. Te previn că, dacă mai vorbești ca Vanghelie, îți fac reclamație. Am și eu drepturi! "Foaie verde măghiran, măi / M-o făcut muica titan, măi!" Bine, mediul rural nu e cu totul de lepădat. Sunt lucruri care îmi plac la țară, în România, cum ar fi Cola, chipsurile și ketchupul din belșug. Am impresia că la țară supa e cu chipsuri, iaurtul cu Cola, iar ciocolata cu ketchup. Fără restricții ca în Olimp, pe vremea dictatorului ăluia, fundamentalistul nutriționist, după care nu e nimeni nostalgic. Ăla era Her. Dacă mai ții minte, interzisese toate produsele de fast-food. Să vezi ce-o să-i fac: îi voi implanta un lansator de ketchup la budă și o să-l împroaște când i-e lumea mai dragă. Așa-i trebuie dacă a fost un tiran. Jos dictatorii! "Răzbunarea e dulce". Ba nu, picantă. Ce-ar fi să lansăm o ciocolată cu ketchup originală, targetată pe rural, să spargem piața? Cred că e o idee mai practică decât Startarul, deși cea din urmă, așa hulită și costisitoare cum a fost, a dat rezultate. Plus că era singura posibilitate... acceptabilă înainte de alegeri, că doar nu vroiai să devin și eu taliban: Chiron avea nevoie de finalizarea anchetei și

de un gest de clemenţă pentru zei. Iar eu i-am convins pe zei să stea la puşcărie prin proiectul Startar. Mai nimeni nu a vrut să plece pentru a nu-şi pierde privilegiile de la închisoare, doar nu era să se bată pe un iPhone 11 în rând cu muritorii, la Black Friday. Şi aveam de furcă şi cu nenea Cronos care vroia să ne hăpăie pe toţi drept mulţumire că-l eliberasem. După alegeri, treaba s-a schimbat. Dar ia ridică puţin capul, să văd în ce stare e coiful!

- Ile, lasă-l pe Promy să trăncănească de unul singur şi vino în apă! se aude iar vocea susurătoare de sirenă.

Mă ridic şi mă îndrept spre ocean, bosumflată, fără să-mi iau la revedere de la titani. Intru în apă şi înot multă vreme, incomod, cu coiful cel greu pe cap, bombănind şi blestemându-mi viaţa. În jurul meu, sub un cer imens, violet, fără nor, licăreşte apa de culoarea petalelor de liliac, iar aerul e îmbătat de parfum. Dar eu n-am chef de nimic, sunt epuizată, mi-am pierdut iar răbdarea, nu s-a rezolvat nimic şi aş apela din nou la coif să mă ducă acasă ca să beau un ouzo tare, preparat de Pira şi să mă întremez.

- Ile, înoată mai departe! Ai răbdare, se aude o voce insinuantă din adâncuri care-mi face coiful să vibreze şi creierul să sfârâie.

- Lasă-mă-n pace, VJ! Asta-i o glumă proastă. Am obosit. O să mă întorc.

- Înoată mai departe, Ile! Ai răbdare. Ascultă-mă!

- Cât să aştept, VJ? Până îmi vine numărul de dosar de la Parchet? Şi de ce să te ascult pe tine? Mă derutezi. Era să rămân fără cap din cauza ta.

- Cine ţi-a pus coiful pe cap?

Da, aşa e, eu singură mi l-am pus. O să ajung ca Nina, balerina din filmul ”Lebăda neagră” sau ca Riggan, actorul din ”Birdman”, posedaţi de rol şi împinşi de acesta la sinucidere. Nu, nu-mi trebuie să fiu posedată ca să mă sinucid, pot să o fac şi fără, dar nu vreau acum, mai aştept. Trebuie să învăţ să am răbdare. Şi mai bine să fiu posedată de Brunnhilde sau de coiful ei decât de fantome. Oftez adânc, îmi muşc buzele, strâng din dinţi şi înot mai departe. Deodată, apa devine din ce în ce mai

grea, ca de plumb, și, oricât mă forțez să înaintez, smucindu-mă și dând din mâini și din picioare, parcă aș izbi în Ziduri groase, impenetrabile. Captivă într-un sicriu de plumb... Zidurile mă apasă și mă strivesc. Nu pot să respir și nu mai am putere să mă zbat. ”*Let me breathe*!”

Apoi, Zidurile încep să se topească, iar pereții fierbinți, de plumb lichefiat se scurg peste mine. Ard. Oceanul clocotește ca un vulcan. Dar Brunnhilde a trecut prin flăcări cântând. Chiar și eu am înfruntat fulgerașele lui Știi tu cine... Zeus când apăram telecomanda de la portal ca să nu ajungă la stăpânul zeilor. Mai târziu, mi-am dizolvat cele 827 de rădăcini sănătoase și trainice de palmier cu un fel de acid sulfuric, turnându-mi Al-Cola peste ele, nu demult, când căutam Mecca în deșertul Exopotamiei. Focul e ambivalent, te arde și te carbonizează, într-adevăr, dar, pe de altă parte, te purifică și te iluminează. Acum însă sunt sleită de puteri și nu simt nimic altceva decât mirosul de carne arsă, fumegândă. Mirosul cărnii mele arse.

Mă străduiesc să mai înaintez un pic, măcar un metru și apoi mă prăbușesc la fund, în burta Leviathanului. Întuneric. Când deschid ochii, nu-mi vine să cred. Am murit și am ajuns în rai? Parcă am pătruns într-o grădină edenică, plină de liliac înflorit. Nu cred că meritam paradisul. O fi vreo greșeală, să le-o semnalez, să le atrag atenția ca să nu mai facă alte erori? Deocamdată, o să mă rezum să explorez grădina. Un covor de flori de liliac îmi alină tălpile arse și ostenite cu atingerea sa catifelată. Mirosul de liliac îmi dilată nările și mă îmbată. Deasupra mea ning petale violet, lent, hipnotic, la nesfârșit.

Deodată, îmi ajung la urechi acorduri din dansul simfonic op. 45, partea a doua, *Andante con moto* de Rahmaninov. L-am dansat cândva cu Big Brother, după demisia de la școală. Ah, sper că Big Brotherii n-au ajuns până în grădina raiului. Cu excepția lui Obama, evident. Schițez câțiva pași de vals, gâfâind, simțindu-mi picioarele grele, imobile, incontrolabile, sudate în sicriul de plumb sau implantate adânc în pământ ca niște rădăcini de palmier din Al-Cola. Dar, pe măsură ce dansez, tălpile mi se dezmorțesc, pașii devin mai siguri și mai exacți, extenuarea

dispare și am senzația că plutesc. Zbor ca o petală de liliac, într-o dulce derivă, fără să-mi mai pese de nimic, absorbită de oceanul violet, calm și infinit.

La un moment dat, aud un fâlfâit de aripi, slab, dar insinuant, ca o prevestire a morții. Inimă mă înțeapă, iar o gheară de oțel îmi strânge ficatul. O fi ajuns și bestia de vultur în paradis, nu numai Obama? Mi se înmoaie picioarele și mă clatin. ”Umbrei mele i-e frică / De umbrele păsărilor / Mai mult decât / Mi-e frică mie de păsări - / Păsările trec pe deasupra mea / Și nu mă ating / Dar umbra mea se chircește, / Se rostogolește rănită / De ciocul lunecat al unei umbre.” Se apropie, cu aripi uriașe, întunecate, de înger al morții. Știu că vine și nu pot să fug, nu am putere să o fac, nici nu am unde să mă duc. E prea târziu. Într-o clipă, paradisul se va preschimba în infern. Să mai număr minutele și secundele? Ascult încremenită fâlfâitul fatal al aripilor monstruoase și închid ochii. Strâng tare pleoapele, încremenită de groază. Când le redeschid, zăresc în palma mea un fluture imens, multicolor ca-n tatuajul Pirei. Palpită din aripi și e strălucitor, de parcă ar fi fost proaspăt pictat în nuanțele curcubeului, iar din aripile tivite cu purpuriu i se scurge vopseaua roșie la mine în palmă. Nu, nu e vopsea, e sânge. Îi simt gustul sărat pe buzele mele.

Fluturele zboară, cu aripile șiroind de sânge, iar eu îl urmez fascinată, răvășită de un dor sfâșietor, incurabil. Fremătând din aripile sale însângerate, fluturele mă conduce către capătul grădinii unde se află un bărbat legat (cu mâinile la spate) de o stâncă. E gol, geme ușor și se zvârcolește. Din ce în ce mai slab. Când ajung lângă el, nu se mai mișcă deloc, pare mort și are deja o culoare mai violet decât florile de liliac. E legat în lanțuri de argint de stâncă, are la picioare și pe creștet ramuri de liliac înflorit și în piept un piron violet fosforescnt, decorat cu cristale Swarovski și ametiste. În partea dreaptă, în locul ficatului, descopăr o cicatrice care iradiază o lumină stranie, intensă, de un albastru ireal ca florile de cactus de pe Gliese. Parcă ar fi urma ciocului unei păsări monstruoase care i-a sfârtecat ficatul. Dar și eu am același stigmat.

Îi voi smulge pironul din piept, oricât e de decorativ. Bine, dar cum s-o fac? Ce, eu sunt Her? N-am forță de supererou și sunt, oricum, la capătul puterilor. Să încerc totuși. Trag de el și, surprinzător, i-l scot dintr-o mișcare. A fost destul de ușor, sper că acum va putea respira. Nu, nici urmă de viață. Parcă vrăjită, mă uit la fața lui: are o formă frumoasă, de o armonie clasică, un chip de statuie grecească. Nasul e fin, buzele pline, senzuale, fruntea înaltă, bărbia puternică, genele lungi, arcuite și părul negru, bogat, strălucitor, cu breton tuns asimetric, filat și îndreptat cu placa. Păcat că buzele sunt reci și vinețiii. Să încerc să le încălzesc cu un sărut. Dar dacă sunt otrăvite ca-n povestea cu fata doctorului Rapaccini? Păi, nu eram eu fata care trezea la viață personajele iubite (inclusiv pe mine însămi) cu răsuflarea ei ispititoare, dulce-otrăvită pentru a le urmări apoi cum agonizează la nesfârșit? Nu a spus așa Alex, intelectualul nostru rafinat care l-a scuipat pe Știi Tu Cine? Nu mai știu nimic.

Sunt confuză, nu-mi dau seama dacă e bine ce fac, dar nu mă pot abține, simt o nevoie irepresibilă de a mă lipi de el și de a încerca să-l readuc la viață. Îmi apropii buzele de ale lui și-l sărut. Tresare și deschide ochii negri, mari, migdalați, umbriți de gene lungi și arcuite. Ochi strălucitori ca niște supernove, melancolici de parcă ar ascunde un secret teribil, o profeție terifiantă pe care și-o asumă cu curaj. Ochi în care strălucește sfâșietor, halucinant lumina sfârșitului. Ochi care au scrutat abisurile fără teamă, fără regrete, fără speranță. Ochi obosiți și îndurerați, dar încă iluminați de focul sacru al iubirii. Ochi în care ura s-a transformat în milă, abandonul în comuniune, chinurile în sacrificiu, iar uitarea în poveste.

Petale violet continuă să ningă lent deasupra noastră, fără oprire. Bărbatul mă privește cu un aer ușor trist, oarecum resemnat, ca și când nu ar fi prima oară resuscitat astfel, ci i s-a mai întâmplat de milioane de ori. Topită de durere și de dor, îl îmbrățișez cu o disperare titanică și-l întreb încet, cu glas întretăiat, fără să mai fac eforturi să-mi maschez neliniștea, mângâindu-i ușor fața și cicatricele sale binecuvântate:

- Mi-ai compus valsul ăla scurt, în mi bemol major pe care mi l-ai promis? Cel pe care o să-l dansezi măcar o dată la o mie de ani, ca să-ți aduci aminte de mine...

- Da, șoptește el. O să ți-l fredonez. Și o să-l dansăm amândoi chiar acum. Vino cu mine, Madame Dezastru! Sunt obișnuit să dansez cu Dezastrele. Ca Zorba. Ce obiceiuri bune am! Curat dionisiace. ”Fericiți cei care nu s-au născut”, vorba lui Dio. Toate Dezastrele trag la mine. Dar vreau să știi că tu ești singurul Dezastru care îmi place. Nu mă refuza, hai la vals! Nu durează decât un minut - ca valsul de Brahms care-i plăcea lui Ruți, pisica ta. Mai mult de atât nu pot dansa. Sunt foarte obosit... Dar un minut sper să mai rezist. Fii atentă, nu te mai băga tu să conduci. ”*I'm the leader*”.

V. Condamnat la putere, după milenii de paralizie liber aleasă

Mă trezesc la malul oceanului, în brațele lui Promy, dulce amețită de mireasma florilor de liliac și de valsul dansat până la epuizare (circa un minut, evident, mai mult nu rezistăm, oricum, nici nu mă așteptam, Promy s-a depășit iar pe sine). El mă mângâie ușor pe părul lung, negru, despletit.

- Promy, nu se poate, am scăpat de coif? Ce s-a întâmplat? mă minunez eu, lipindu-mă mai strâns de el și, totodată, pipăindu-mi creștetul capului uluită.

- Care coif? întreabă el mirat.

- Haide, Promy, porcăria aia de coif al Brunnhildei care mi se lipise de cap, de era să mă decapitezi ca să nu strici asemenea gadget de valoare!

- Ce?! Eu... să te decapitez pe tine?! Eu nu omor nicio musculiță Drosophila Melanogaster. Habar n-am ce spui, dar, știi, părul tău miroase a flori de liliac. Îmi place.

- Promy, hai și tu în apă! se aude vocea ispititoare de sirenă.

- Bine, vin, dar să nu mă ții mult. Sunt foarte obosit. Nu am voie să fac efort, VJ. Trebuie să mă menajez.

Promy oftează, cu un aer de resemnare tragică, se ridică cu greu, înfigându-și degetele în nisip pentru a se sprijini, și se îndreaptă, împletincindu-se, spre ocean. Ce mai vrei și tu de la mine, VJ? Lasă-mă-n pace! Tu nu știi să faci măcar o plajă cu nisip fin, argintiu ca la Skiathos. Zici că nisipul ăsta sticlos e adus cu tirul lui Jill și vărsat aleator și grotesc, în cantități pantagruelice, pe plajă, din clepsidre gigantice de tarabă. Uite, mi-a rămas în unghii nisipul: e gros ca obrazul politicienilor. Ce să mai vorbim de briză... Mirosul oceanului ăsta e convențional, artificial. Nu are viață. Și știi de ce, VJ? Pentru că nu miroase un pic a moarte. Paradoxal, tocmai mirosul ăla sărat, ușor jilav și

acru-înțepător, cu un iz de alge și scoici putrezite, o aromă și anticipare a morții, este viu și autentic.

VJ, tu nu știi să generezi așa ceva. Poate că o să-ți produc eu o briză reală, să-ți arăt cum miros cu adevărat mările și oceanele. Nu ca parfumul ăsta ieftin și scârbos de deodorant de mașină. Așa o să mă reîmprietenesc și cu natura ca să nu mă mai acuze Ile că am fobie de natură... din cauza experiențelor mele traumatizante, și m-am aliat exclusiv cu cultura. Mă voi reîmprieteni cu natura, o voi ”domestici” măcar, ca să fiu *politically correct*. Mai exact, voi crea un fel de natură aici, la tine, VJ, cu acordul tău, bineînțeles. Dar am nevoie de aprobări, nu-i așa VJ? Durează cel puțin trei luni numai până mi se permite accesul la stația orbitală, apoi trebuie să merg acolo și să cer încuviințare pentru a recrea briza mării, pe care nu știu dacă o voi obține și în cât timp. Lasă, VJ, dă-le naibii de hârțoage! Îți arăt chiar acum, informal. Ssst, nu mă spune! Îți place? Așa miroase un ocean. O gură de aer proaspăt! Inspiră, VJ, inspiră, expiră!

Și, pentru ca oceanul ăsta să nu mai fie atât de pustiu, mai fac... stai, nu te speria, ființe raționale nu, m-am învățat minte, uite, numai câțiva peștișori și o caracatiță. Recunosc că am creat cândva ființe raționale. ”*Nobody’s perfect*.” Chiar vorbeam cu Ile de asta și-i spuneam că Iisus, tot un băiat deștept, drăguț și foarte talentat care a vrut să producă revoluții în mintea oamenilor, însă fără noroc, exact ca mine, s-a săturat și El să mai creeze ființe raționale. A văzut de ce sunt capabili oamenii pe care încă îi iubește, la fel ca mine. Oamenii, nu supraoamenii. Există și acest... tip de oameni, supraomul fascist, comunist, fundamentalist islamic, ba chiar și capitalist. Niște talibani. Pe mine unul mă îngrozesc frecvent oamenii, darămite supraoamenii. Cât de tâmpiți putem fi și eu și Iisus?! Revoluțiile, nu zic, sunt bune, măcar ca să-și dea seama ”stăpânii” lumii cât de fragilă e puterea lor (și crede-mă că îi preocupă, nu se gândesc decât la control, premii și bani), dar trebuie să fie mai întâi în cap. Dacă revoluția are loc în mintea oamenilor, atunci nimeni n-o mai poate fura. Ei, dar să revenim la Iisus, poate că El e încă fresh, nu are decât 2013 ani, dar să-L mai întrebi și peste 2-3000 de ani.

Vai de mine, ce am? Îmi fac planuri? Iar? Da, ce surpriză! Da' ascultă acum ce i-am spus lui Ile:

- Știi, Ile, Iisus nu e atât de epuizat, frustrat și scârbit ca mine, dar ia să-L vedem peste 2000 de ani.

- Uite, Promy, o să-L întreb eu pe Iisus peste 2000 de ani, dar te rog să-mi aduci aminte, că știi că eu uit tot, începând de la mănuși și umbrele până la acte, bani și persoane. Chiar și gustul berii l-am uitat în Iran în patru-cinci zile zile, iar al cafelei în Vamă în numai trei.

- Ha-ha-ha, promit că-ți aduc aminte. Să vedem: o să vrea și El să-și șteargă memoria și să se criogeneze? Dacă-și dorește, eu o să-L ajut cu drag. Poate ne criogenăm împreună. Dar înainte, îi dau o pereche de blugi rupți de la mine și un tricou alb și-L tund, să fie și El la modă, mai ales într-un asemenea moment. Dacă nu vrea să se tundă, nu-i nimic, măcar să mă lase să-L aranjez un pic, să-I îndrept puțin părul, e mai ușor la El, nu e creț ca un pudel. O să-I fac cea mai tare coafură și cel mai tare selfie, cu sau fără Photoshop, înainte să ne criogenăm.

Stai liniștită, VJ, ființe raționale nu mai creez. Toată cultura mea e un fir de praf în fața sălbăticiei naturii, absorbit într-o fracțiune de secundă de abisuri terifiante, fără nume. Cultura nu poate face față neantului, nu? Degradare accelerată, descompunere, entropie... Și totuși, așa cum știu și Dio... Dionysos, și Silen, ce e mai bun din ea nu reiese din vise apolinice de evaziune, ci tocmai din plonjarea în abis, în Cutia neagră, în Cutia Pandorei. Să mă uit, de pildă, în Cutia Pandorei, Cutia neagră a avionului Boeing 777, a zborului MH17 al Malaysian Airlines, întrerupt brutal de o rachetă sol-aer a teroriștilor separatiști din Ucraina? "Ce dracului căuta să zboare, suntem în război!?"

Hm, mi-e teamă că sărmana Cutie Neagră a fost confiscată, împreună cu cadavrele celor aproape 300 de oameni (mulți dintre ei, interesant, cercetători și medici care mergeau la o conferință anti-SIDA - continuăm să ne condamnăm și să ne ucidem salvatorii!), bijuteriile, telefoanele mobile, aparatele foto și cardurile. Separatiștii au declarat că au predat-o rușilor, dar Țarul

Putin a negat asta. E și ea o Cutie Neagră-fantomă. Pământul e bântuit și posedat de fantome. Și totuși, uneori mi se pare că arta poate elibera nu doar la modul cathartic, prin împărtășierea simbolică a emoțiilor, ci și sfida neantul. Poate oferi ceva autentic și viu într-o lume de fantome. Să-mi fac curaj, așadar, să mă manifest creator... de natură de această dată? Simt nevoia de a mă exprima, iar oceanul tău pare atât de pustiu! Îl umplem imediat: o să-ți dăruiesc numai câțiva peștișori și o caracatiță. Ei, acum ce-o să se mai întâmple? O să mă aresteze fii-miu, Deu?!

Apropo, cum se face că noi nu ne udăm când intrăm în apă? Foarte bizar! Poți să-mi spui formula secretă a apei tale? Sau trebuie să prelevez o mostră și să o analizez la laborator, în Olimp? Aoleu, în Olimp! De ce m-aș întoarce acolo? De-abia am plecat. Adică, am emigrat. Nu vrei să-mi zici formula? Pot să recurg și la alte metode. Până la urmă, cred că voi lua un pic de apă ca s-o studiez la laborator, mor de curiozitate. Stai liniștită, VJ, o fac foarte discret. Nu mă vede nimeni. Cu excepția lui Obama.

Acum o să mă las la fund, mă ascund. Asta-i în loc de chador. Greva nud sub chador e brandul meu, să nu care cumva să mi-l furi, îți fac reclamație. Ce se întâmplă? Deși nu sunt ghemuit sub chador, văd prost, bretonul încă îmi acoperă fața. O să-l dau un pic la o parte, ca să mă orientez mai bine. Hm, cam întuneric aici. Mie îmi place lumina, dar, dacă e prea intensă, îmi sfâșie, străină și sălbatică, carnea și sufletul. Tu nu știi, VJ, cât de obosit sunt, mă tem și pentru tine, nu vreau să te afecteze starea mea, îmi pare rău. De mii și mii de ani mă lupt cu toți, în primul rând cu mine însumi, până îmi explodează ultimul neuron. Am fost pedepsit mereu pentru că am vrut să ajut. Și asta pentru că am iubit prea mult. Un *yahoo* nu ar trebui să facă așa ceva.

Sigur, mai bine să fii pedepsit pentru prea multă dragoste decât să fii premiat pentru prea multă ură.

Cutia Pandorei, darul așa-zisului meu ”stăpân” pentru oameni, s-a deschis și tot răul din ea s-a scurs în lume și în mine, intrându-mi în corp și infectându-mi sângele. Sunt contaminat o dată pentru totdeauna, iar medicina mea nu poate face nimic, nu

are leac pentru prostia delirantă și plină de ură a puterii. Apoi, ca și când Cutia Pandorei nu ar fi însemnat nimic, a urmat încă o lovitură devastatoare: i-am văzut pe oameni târâți de potop, împreună cu civilizația pe care le-o dăruisem ca să-i salvez de la extincție. Chiar și fiul meu, Deu, era să moară în vârtejul potopului. A fost unicul supraviețuitor. Iar singurul regret al celui care-și spunea ”stăpânul” meu și al oamenilor, deși eu nu-l recunoșteam, a fost că i-au rămas supraviețuitori. Unul-doi. Eu și Deu. Ile spune, ai auzit, că nu ar suporta să-i șteargă cineva un cuvânt din ce scrie. Eu... mi-am văzut întreaga operă ștearsă de potop de pe fața pământului.

Pe mine personal așa-zisul ”stăpân” m-a abandonat în vârful unui munte înghețat, departe de lume, și m-a recomensat cu lanțuri, un piron în piept și o bestie de vultur care-mi devora ficatul zi de zi, pentru totdeauna. Până și el a uitat de mine în scurt timp. Apropo, ”stăpânul” ăsta e văr bun cu mine, îți vine să crezi? Fii-miu, Deu, m-a văzut torturat și scuipat de el și de mâna lui dreaptă, Hermes, nepoțelul meu cel simpatic ce se transforma subit într-o bestie mai înfricoșătoare decât vulturul când mă zărea în lanțuri, gol și neajutorat. Un torționar de treabă. De ce s-a supus Hermes ”stăpânului”? Trebuie neapărat să ascultăm ordine criminale?

Uite, VJ, chiar acum, la revoluția democratică, proeuropeană din Ucraina, un polițist și-a dat demisia când a realizat ce abuzuri au comis colegii lui, cu atât mai mult că tatăl lui se găsea printre manifestanții de pe Euromaidan, alt polițist a apărat o fată aflată din fruntea protestelor, s-a îndrăgostit de curajul ei și a cerut-o de nevastă, iar o întreagă unitate militară a refuzat să tragă în oameni. De ce l-a ascultat Hermes pe ”stăpân”? De frică, din interes sau din datorie? ”Victimă a datoriei” ca-n Ionesco? Nu, VJ, mai rău, a făcut-o de plăcere. Și a fost lăsat s-o facă, ba chiar stimulat în acest sens. Se distra foarte bine cu spectacolul agoniei mele... cel puțin până s-a plictisit și el. Măcar Hefaistos, ”designerul” lanțurilor și pironului meu și cel care a pus în practică execuția mea, în râsetele sarcastice ale ”stăpânului” și ale lui Hermes, n-a făcut-o de plăcere, ci de frică.

De ce ficatul, VJ? Păi, dacă nu puteau să mă omoare fizic (blestemul nemuririi), au vrut, în schimb, să-mi ucidă sufletul. Ficatul era considerat pe atunci un fel de inimă, sursa tuturor emoțiilor. Au vrut să nu mai simt nimic. Nici să râd, nici să plâng, nici să iubesc... pe altcineva în afară de ei. Și dictatorul Pol Pot, șeful khmerilor roșii din Camodgia, îi executa nu numai pe admiratorii mai puțin entuziaști, ci și pe cei care râdeau sau plângeau în public. Încă ceva: au vrut să-i urăsc pe ”dușmanii poporului”... ca mine. Să mă reneg pe mine însumi. Asta vor toți Big Brotherii. ”Stăpânii” inventează mereu dușmani, sunt specializați în ură. Singura dragoste e doar față de ei înșiși, de-aia practică în mod constant cultul personalității.

VJ, crede-mă, aproape că au reușit să mă distrugă: am fost în comă mii de ani, fără să mai știu ce se întâmplă în jurul meu, fără să mai înțeleg nimic din suferința mea atroce, fără să mai simt altceva decât efortul supratitanic de a spune ”NU” în continuare, cu disperare, dacă eram resuscitat cu un scuipat divin, mai coroziv ca acidul sulfuric ori Al-Cola, când își aduceau aminte de mine, o dată la o mie de ani. Paralizat de lanțuri, ger și durere, uitasem cum să vorbesc, să merg, să mă întind, să apuc un obiect, să îndoi un deget, să mestec, să înghit ori să clipesc. Uitasem și să respir. Pune-ți un piron în piept, înfige-l adânc și respiră, VJ!

Bine că nu am buzele cusute de polițiști cu o sulă de cizmărie ca un protestatar din Ucraina, de pe Euromaidan, și că pot să vorbesc cu tine, VJ! Și mie mi-au băgat pumnul în gură mereu! Ce le-aș mai fi zis vreo două de la obraz, așa ca titanii! Am prostul obicei de a spune ce gândesc. Nu doar că gândesc, mai și spun. Au vrut să mă dezvețe de ambele. Când mă străduiam să comunic cu ei, mă izbeam sistematic de Zid până mă făceam pateu de... ficat, iar pe oameni îmi interziseseră să-i contactez. Să crape naibii împuțiții de muritori, cine are nevoie de ei? Ce vreau eu, ce-mi pasă mie, de ce mă bag eu, de ce mă amestec cu jegurile alea de muritori?

Ce să fac pentru a fi auzit? Să tușesc în stilul Morse precum deținuții politici din România comunistă, pe vremea unor torționari de treabă ca Vișinescu, Cormoș sau Ficior? Sau să

procedez și eu ca prizonierul ăla din lagărul de muncă din China care și-a transmis mesajul lumii întregi într-un dovleac de Halloween exportat în Statele Unite? Ei, el măcar a avut noroc: o americancă a găsit mesajul și l-a postat pe pagina ei de Facebook. Dar cum să te adresezi lumii de pe Elbrus? Te rog, VJ, pregătește-ți un discurs și încearcă să vorbești lumii întregi de pe Elbrus, la peste 5000 de metri altitudine, în ger și lanțuri, cu un piron în piept și cu ficatul sfâșiat de bestia de vultur! Vorbește titanul Prometeu, hoțul și mincinosul, porcul și ticălosul, trădătorul și violatorul, viermele împuțit și câinele rău care și-a mușcat stăpânul, ascultați-l! Ia uitați-vă, vorbește și în comă. Nu-i mai tace odată ciocul ăla cârcotaș! Blestemați să fie în veci titanii ăștia băgăcioși și obraznici!

Știi cum se comunică pe Pământ cu poporul? În țările cu mai mulți ”stăpâni”, cele democratice, se spun minciuni (electorale și nu numai). În țările cu un singur ”stăpân” e și mai bine: unii știu doar să zbiere, să-și scoată scula, flegmele și fulgerașele (ca ”stăpânul” meu din Olimp), alții comunică eficient cu poporul prin gaze sarin (ca al-Assad) și gloanțe (ca Ianukovici), iar alții, și mai tari, ca Putin, care se cred țarii universului, comunică direct cu trupele militare de invazie, indiferent a cui țară e acolo, cum se petrece acum în Ucraina. Întâmplător sau nu, Țarul Putin, a fost propus la Premiul Nobel pentru Pace pentru rolul jucat în dezamorsarea crizei din Siria, după ce a finanțat regimul al-Assad, inclusiv trupele speciale de lunetiști-fantomă, ucigași de copii. Un adevărat spirit creștin! Se vede că e un mare apărător al ortodoxiei, al spiritului slav și al excepționalismului rus, capabil să salveze Pământul din ghearele Occidentului decadent și corupt, fie și cu bomba atomică ori cu prețul celui de-al treilea război mondial.

Eu zic să nu renunțe și să mai candideze la Premiul Nobel pentru Pace, dacă nu pentru masacrele din Cecenia, războiul din Georgia sau problemele din Transnistria, măcar pentru atitudinea responsabilă de a invada Ucraina și de a declara că trupele rusești din Crimeea și estul Ucrainei sunt ”trupe de autoapărare” (cu mitraliere AK 74 M, utilizate exclusiv de armata rusă!), lucruri

apreciate și de doamna Merkel care l-a gratulat că ”și-a pierdut contactul cu realitatea”. Putin e apărătorul păcii și al democrației și salvatorul muritorilor la fel de mult ca ”stăpânul” meu și Madame Hera, nevasta lui. Uluitor, ”stăpâna” a ajuns protectoarea lui Her... Heracle, a oamenilor și o adevărată luptătoare anti-tiranie într-un film hollywodian recent, bine documentat. ”Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!” Țarul a spus asemenea aberații că l-au ironizat și americanii de la Departamentul de Stat, alcătuind o listă a minciunilor sale de top, cu citate din Dostoievski: ”2+2=5 reprezintă, uneori, un lucru încântător”. Cât fac 2+2? Cât vrea Putin. Și ce nevoie are Țarul de simțul realității? Stăpânii își creează întotdeauna propria realitate.

După ce criza din Ucraina s-a extins în est și sud, Țarul a dat vina pe Occident pentru războiul civil, iar pe ucraineni i-a condamnat pentru măcelul contra ”manifestanților pașnici”, dotați cu AK-uri. Sigur că da, Al Gore e rău, Al Gore e de vină. Rusia are bunul obicei de a implanta asemenea ”trupe de autoapărare”, ”omuleți verzi”, armate-fantomă, ”convoaie umanitare” în toate teritoriile cu conflicte înghețate din țările din fostul URSS pe care vrea să le destabilizeze și să le deturneze din drumul spre Occident (Abhazia și Osetia de Sud în Georgia, Transnistria în Moldova sau Crimeea în Ucraina). Și Rusia nu poate fi trasă la răspundere, căci ”nu e parte din conflict”. Haide, Țarule, mai cerșește o sponsorizare din Occident și investește în training, nu vezi că sărmanii soldați-fantomă se tot rătăcesc... prin țările altora?!

Și nu doar că se rătăcesc. Din ”convoaiele umanitare” coboară ”manifestanții pașnici” care se remarcă prin performanțele lor notabile precum doborârea avionelor civile, paradele prizonierilor, înjosirea și maltratarea soldaților ucraineni ori a civililor (cum s-a întâmplat cu activista pro-ucraineană, Irina Dovgan, bătută, amenințată cu moartea și apoi legată de un stâlp în centrul Donetskului, înfășurată în drapelul ucrainean, cu o pancartă de gât - ”Ea ne ucide copiii”). Atenție, să nu-i facă prea mare competiție Țarului și să ceară să fie distinși cu Premiul

Nobel pentru Pace, că el nu-i ca mine, fan al liberei concurențe. După ce că săracul Țar a trebuit să se implice pentru a-i apăra pe sărmanii ”manifestanți pașnici”, persecutați de fasciștii ucraineni și de Occident... Iar singurii ruși persecutați cu adevărat sunt chiar cei de la el din țară.

Acolo, totul e controlat dur și manipulat până la ultimul detaliu, în media și în administrație, iar cine protestează poate plăti cu viața cum au pățit politicieni ca Boris Nemțov (după Putin, ucis probabil de Statul Islamic sau de colegii din opoziție!), activiști civici ca Stanislav Markelov, actorul Alexei Devotcenko sau jurnaliști de la ”*Novaya Gazeta*” ca Anna Politkovskaya și Anastasia Baburova. Am recunoscut spiritul meu critic (constructiv, nu distructiv) în ”Novaya Gazeta”: aceasta continuă să fie o Voce a Rațiunii în plin regim putinian, chiar dacă jurnaliștii săi sunt împușcați și reduși la tăcere unul câte unul. Publicația a fost propusă și pentru Premiul Nobel pentru Pace. Într-adevăr, l-ar merita și aș aplauda decernarea lui inspirată, dar, dacă s-ar întâmpla asta, ar mai avea oare cine să ridice premiul?

Mai nou, se limitează drastic accesul la alte informații în afară de cele oficiale, inclusiv pe net (reguli stricte și foarte restrictive de blogging), iar cuvintele obscene nu mai sunt permise în programele TV, piese de teatru, filme sau concerte. Sunt în curs și interzicerea Facebook, Booking.com și Amazon, iar Wikipedia e aspru cenzurată (cel puțin la pagina cu Crimeea) pentru că a avut tupeul să publice că acest teritoriu a fost ”anexat”, în loc să spună ”adevărul”, că ”s-a unit” cu ”Maica Rusia”. Ah, nu se mai potolesc odată băgăcioșii ăștia obraznici! Pentru asta nu pot să zic decât: ”Să-mi sugi pula, Țarule!” Și în Țara lui Dracula a lui Ile, ă... România, foarte tare, CNC vroia să interzică filmul marelui regizor Lars von Trier, ”*Nymphomaniac*”, dacă poți să-ți imaginezi o asemenea cenzură într-o țară democratică în care canale TV manipulatoare, specializate în vulgaritate și linșaj mediatic precum Antenuțele, sunt lăsate să prospere.

Hai să vezi cum se vorbește la posturile TV din Rusia, foarte atente la un limbaj adecvat: uite, de pildă, jurnalistul Dmitri Kiselev consideră NATO ”o tumoare canceroasă”, iar Rusia drept

”singura ţară din lume capabilă să transforme Statele Unite în cenuşă radioactivă”. Kiselev ăsta cred că are portretul Ţarului nu numai la birou, ci şi în maşină, agăţat în loc de iconiţă. Şi ministrul rus Rogozin, supărat de sancţiunile de circulaţie prin spaţiul aerian (aplicate de România şi Republica Moldova), după ce acuză autorităţile din Moldova de dispariţia lenjeriei sale intime din bagaje, informează politicos că data viitoare va survola aceste ţări prietene la bordul unui bombardier strategic Tu-160. Încă o dovadă a spiritului liber, echilibrat, pluralist şi a capacităţii de dialog. Mai mult, în Rusia, un profesor (Alexander Bivşev) care a aclamat Euromaidanul şi a distribuit o poezie pe net a fost arestat, iar un realizator de filme documentare dîn Crimeea (Oleg Sentsov) a fost torturat şi acuzat că a intenţionat să lanseze un atentat terorist cu bombă. Sigur că da, ăştia cu poeziile şi filmele sunt adevăraţii terorişti, nu cei din armatele-fantomă. Din păcate, armatele-fantomă şi războiale-fantomă au victime reale.

Nu sunt de acord, de regulă, cu incursiunile militare şi cu ”pagubele lor colaterale”, dar în Kosovo, Irak sau Libia, atunci când a intervenit NATO, aveau loc crize umanitare reale, drepturile omului erau flagrant încălcate. În Ucraina, nici vorbă de aşa ceva. Iar comunitatea evreiască a afirmat public că se teme, într-adevăr, de fascişti, dar nu de cei ucraineni, ci de cei ruşi şi de război. Şi referendumurile separatiştilor pentru alipirea la Rusia (din Crimeea ori din est (Lugansk / Donetsk), unde, oricum, maximum 30% erau pro-secesiune înainte de război) ce valoare au, sub presiunea armelor şi a blindatelor, cu pistolul la tâmplă? Votaţi, dragi concetăţeni, pentru ocuparea regiunii noastre de către armata rusă eliberatoare!

Interesant, activiştii pro-ruşi din estul Ucrainei, cei de la Donetsk (oraşul natal al lui Ianukovici), care s-au revoltat de politicile ”fasciste” ale noului guvern pro-european de la Kiev, au adoptat ei înşişi măsuri antisemite: evreilor li s-a cerut să se înregistreze şi să plătească o taxă de 50 de dolari pentru acest lucru, sub ameninţarea retragerii cetăţeniei, confiscării bunurilor şi deportării. Bine, însă ”fascist” nu e totuna cu ”antisemit”, Ţarul şi protejaţii săi au dreptate: ”antisemitul” e bun (urăşte doar evreii

care, normal, merită) în timp ce ”fascistul” e rău, urăște toate minoritățile (inclusiv pe ruși), ceea ce e, desigur, foarte condamnabil.

Cea mai bună dovadă că Putin este un adevărat anti-fascist este alierea sa cu partidele populiste, ultranaționaliste, de extremă dreaptă din Uniunea Europeană, din ce în ce mai populare, precum Frontul Național al lui Marine Le Pen din Franța, Partidul Libertății (FPO), condus de Heinz-Christian Strache (în Austria), Partidul Independenței Regatului Unit (UKIP) al lui Nigel Farage din Marea Britanie (unul dintre prietenii adevărați ai românilor care nu dorește vampiri invadatori vecini cu el, deși Prințul Charles, proprietarul unei case în satul Viscri din Transilvania, se pare că preferă compania vampirilor, nu pe-a lui Farage), Partidul Libertății (PVV) din Olanda, Zori Aurii din Grecia, Jobbik din Ungaria sau Liga Nordului din Italia. Să nu confundăm ”fascist” cu ”antisemit”! ”Fascist” înseamnă doar anti-Putin! Logic, nu?

Din păcate, cu toate că ar trebui să fie primul purtător al focului meu sacru în lume, Occidentul civilizat, liberal-democratic îmi pare destul de vulnerabilizat și uneori chiar paralizat de consumerism și *political correctness*, mercantil, depolitizat, refugiat în Matrixul confortabil, narcotizant și narcisiac al carierei, succesului financiar și rețelelor de socializare. Toleranța prost înțeleasă poate ajunge absurdă și abuzivă (de exemplu, ”*Newspeak*”-ul și măsurile inspirate de *political correctness,* cum ar fi interzicerea cuvântului ”porc” de editura Oxford University Press ca să nu se supere musulmanii/evreii) sau poate degenera în pasivitate și relativism, pierderea reperelor și confuzia valorilor până la disoluția lor completă, anomia.

Iar legăturile economice extinse, la rândul lor, pot deveni apăsătoare într-o lume globală. Interdependența înseamnă câteodată nu interconexiune, ci, pur și simplu, lanțuri, uite, de pildă, dependența Europei (și a anumitor țări europene în special) de gazul rusesc într-un procent de circa 25-30% în ce privește gazele naturale (nu mă refer la mixul energetic, unde acestea reprezintă în jur de 6%). Mai mult, Uniunea Europeană e

principalul partener comercial al Rusiei, iar băncile și media au fost ”invadate” de oligarhi ruși și Londra a ajuns ”Londongrad”, tocmai acum când Țarul Putin își plimbă grațios prin ea armatele lui ”fantomă” și-i oferă generos perspective de integrare în Uniunea Vamală. Deși condamnă verbal acțiunile Țarului, Franța, Anglia, Germania și Italia continuă să transporte arme către Maica Rusia. Referitor la gaze, strategii pentru diversificarea (re)surselor și pentru independența energetică există deja, doar că trebuie puse în practică solidar și unitar (renunțând la interesele de moment, contractele și prețurile preferențiale) și, bineînțeles, respectând condițiile de mediu.

Și când, în sfârșit, o parte din Occident iese din ”această lehamite” și (re)acționează, descopăr încântat fie un interes special pentru neutralizarea unor elemente toxice ca parfumul *Chanel no. 5* sau țigările mentolate, fie, și mai bine, pusee de naționalism, ură și discriminare, în stil taliban, stimulate și de partidele populiste, extremiste, secesioniste sau eurosceptice (prietenii Țarului!) și de media aservite lor. Mi se rupe inima, de parcă aș avea iar pironul înfipt în piept și răsucit în rană. Să-l întrebăm pe Obama ce să facem? Mă tem că se uită și nu vede nimic. Europa, trezește-te! Mai târziu e prea târziu.

***

Iartă-mă, VJ, pentru această divagație, dar sunt afectat și de evenimentele recente de pe Pământ. Nu m-am putut abține. Cred că am profitat de faptul că aici pot vorbi liber. Îți mulțumesc! Să revenim acum la povestea mea. Cutia Pandorei, potopul, înlănțuirea... La început, m-a șocat că s-a întâmplat așa ceva. Pur și simplu, nu puteam să cred, priveam totul încremenit de groază și oroare, simultan de la distanță și de foarte aproape, ca un satelit avariat plutind bezmetic, rătăcit, pe orbita unei planete contaminate și condamnate la extincție, receptând detalii șocante, dar incapabil să transmită sau să mai facă ceva. Ăștia sunt în stare să-l jupoaie de viu și pe Dumnezeu și să-i mănânce coaiele. Uite ce a pățit și Iisus, ”regele iudeilor”, un trădător, un câine rău, un sclav obraznic, cu ciocul mare și un ”dușman al poporului” ca

mine, cu un proces înscenat și o execuție de tâlhar. Și nu există nicio compensație, răul comis e ireparabil. Apoi, după ce totul a trecut, m-a șocat că NU s-a întâmplat nimic după ce s-a întâmplat așa ceva. Nimeni nu a luat vreo măsură, nimeni nu și-a cerut scuze măcar. Cel mult, scuze că au rămas supraviețuitori: eu și Deu.

Nu, întotdeauna eu sunt vinovat, orice s-ar întâmpla. Al Gore e de vină. Uite, și în ziua de azi, dictatorii și torționarii mai mult sau mai puțin de treabă de pe Pământ regretă că nu au luat măsuri suficient de ferme contra ”fasciștilor” (ca Ianukovici în Ucraina sau Iliescu cu mineriadele), că nu mai sparg capul, dacă nu unui deținut din gulagul comunist, măcar unui reporter (ca torționarul Vișinescu, un bătrânel simpatic de 90 de ani) ori că le-a mai rămas puțin ”gunoi” prin lagărele de concentrare, fie și dintre unchi și mătuși (ca marele Kim Jong-un, liderul nord-coreean). Nu au reușit să fure, să distrugă și să ucidă tot? Nu-i nimic, sărmanii dictatori și torționari de treabă își caută o justă compensație în premii, medalii și diplome pentru masacre și genociduri, pe care și le acordă singuri. Dacă mă duc pe Gliese sau pe altă planetă, nici nu spun de unde vin și ce se întâmplă acolo, mor de rușine, vreau să se crape pământul sub mine și să dispar. Iar acum se pare că am furat nu doar primele alegeri libere din Olimp, ci și revoluția și reforma. Mă simt din nou condamnat, chiar dacă sunt la putere.

Iar oamenii pentru care m-am sacrificat m-au cam uitat și ei. VJ, nu am nicio statuie la Luvru în sălile dedicate Greciei și Romei antice și să vezi câte au Atena și Apollo, fără număr, fără număr... În Grecia antică, numai Eschil, un dramaturg înzestrat cu o viziune și un curaj intelectual unice în epocă, și-a adus aminte de mine și mi-a oferit drept la replică, lăsându-mă să mă plâng de injustiția asta revoltătoare, de pedeapsa mea oribilă și eternă, primită ca recompensă pentru iubirea de oameni. Din păcate, s-au și pierdut două tragedii ale lui Eschil despre mine. Entropia dizolvă totul, mai puțin statuile zeilor, nu? La romani, Ovidiu a menționat în ”Metamorfoze” doar că eu am creat oamenii - laconic, fără să pomenească darurile mele pentru muritori

(științele, artele, focul sacru), farsa de la Mecona, Cutia Pandorei, înlănțuirea și eliberarea mea, dar de oda de la sfârșit pentru tovarășul Augustus n-a uitat. Poate că nu i s-a părut interesantă metamorfoza mea de la ființă rațională la legumă putrezită și storcită. I-a oferit, în schimb, circa două pagini impresionante lui Deu și potopului pentru care merită gratitudinea noastră.

Apoi, după antichitate, multă vreme nu s-a întâmplat nimic, am fost uitat iar (cu excepția lui Boccaccio în Evul Mediu). Memoria oamenilor m-a ”resuscitat” târziu, abia în perioada romantică, când muritorii aveau nevoie de un titan puternic și rebel, sensibil și iubitor, demn și ferm, înțelept și (auto)controlat, geniu creator, cu spirit de sacrificiu, liber chiar și în lanțuri, pentru a-l contrapune autorităților, cum apar, de pildă, în piesa lui Shelley sau în poemul lui Goethe, ”Prometeu”. Compozitori romantici ca Liszt sau mai moderni ca Scriabin, Fauré ori Carl Orff mi-au dedicat diverse lucrări: primii doi poeme simfonice, iar următorii - opere. Compoziția lui Carl Orff, cu libret în greaca veche, este mai aproape de urletul originar de durere și revoltă din piesa lui Eschil. Bine că a urlat cinva pentru mine, VJ, dacă eu n-am putut, fie că m-am abținut, fie că mi s-a băgat pumnul în gură. Le mulțumesc lui Eschil și lui Orff și tuturor celor care au urlat pentru mine.

Interesant, Scriabin, adeptul unei concepții sinestezice în artă, a inclus în poemul său dedicat mie (foarte modern și vizionar pentru vremea lui) un instrument inventat de el, *clavier à lumières* (o orgă cu lumini) și efecte speciale (de lumină și culoare) pe care nu le putea obține cu mijloacele tehnice limitate ale epocii, dar care au fost realizate circa o sută de ani mai târziu, în integralitate, în interpretarea (experimentală) a *Yale Symphony Orchestra*, la inițiativa doctorandei Anna Gawboy de la *Yale School of Music*. O idee ingenioasă, în spiritul meu. Mai mult, Scriabin a ghicit un altfel de viitor pentru mine, adică a prevăzut învierea mea, la finalul sublim, vibrând de extazul focului sacru, al poemului său (care l-ar fi făcut să plângă și pe șeful-fantomă al lui Ile). Dragă VJ, o aștept de mii și mii de ani. Până acum m-am simțit doar resuscitat, nu renăscut.

Să fiu franc (că eu (încă) mai spun ce gândesc, bun obicei, logic, nu?) pe Pământ, cele mai multe imagini ale mele sunt cu mine în lanțuri, pe Elbrus, cu pironul în piept și ficatul sfârtecat de bestia de vultur. Kafka a zis chiar că Prometeu s-a tasat încet-încet de stâncă, fie de durere, fie că a uitat de tot, fie că s-a săturat de tot (împreună cu bestia de vultur și cu zeii): a rămas doar o masă inexplicabilă de piatră. Da, cam așa e. Totuși, unde e Prometeu? Uite-mă! Mă vezi, măcar tu, VJ?! Că Obama se uită și nu vede! Ce să mai vorbim de imaginea mea de savant malefic sau inconștient care scapă experimentele de sub control, cea de ”Doctor Frankenstein”, aproape că mă scoate din minți. Eu, Vocea Rațiunii, simbolul echilibrului și al înțelepciunii, al responsabilității și autocontrolului - Doctor Frankenstein?! Până la urmă, am primit și eu un element chimic, ”Promețiu” (Pm), cu număr atomic 61, din grupa metalelor tranziționale de tip f (lantanidele), în timp ce zeii au planete (uită-te la sistemul solar al Pământului, mi-e silă să le pronunț numele). Mulțumesc oamenilor pentru recunoașterea adevăratelor valori!

În unicul film holywoodian comercial ce-mi poartă numele, ”Prometheus”, regizat de Ridley Scott, domnișoara Elisabeth Shaw, doctor în arheologie, mă caută disperată în tot universul, dar, din nefericire, dă peste niște ”zei” nu tocmai prietenoși cu muritorii și nu prea binevoitori față de Pământ. Nu știe, sărmana, unde sunt, ce-i cu mine, dacă mai iubesc oamenii. Peter Weyland, președinte al Weyland Corporation și finanțatorul expediției de căutare a creatorilor umanității (intitulați, în această producție, ”ingineri”) le transmisese membrilor echipajului: titanul Prometeu a vrut ca oamenii să fie egali cu zeii, de aceea a fost igonit din Olimp; e timpul ca el să se întoarcă. Păi, aici avea dreptate. Am revenit în Olimp. Am făcut și-o revoluție pe care mi-am furat-o singur. Să-i spun domnișoarei Shaw, unică supraviețuitoare (și ea) a misiunii, că, îndată ce m-am întors am fost onorat cu noi premii, medalii și diplome și am primit ca bonus noi vacanțe pe Elbrus și în Tartar? Să o invit la un ouzo, la tine pe plajă, VJ, să ne înecăm amarul?

Recent, Ile mi-a arătat o piesă despre mine scrisă de un poet român, Victor Eftimiu, intitulată ”Prometeu”. Trecând peste unele inadvertențe istorice, indiferent de interpretările autorului, regăsesc aici, totuși, ceva din spiritul meu liber și luminat, precum și o apropiere cu Iisus Hristos prin dragostea de oameni, milă, sacrificiu, prevestirea supliciului, dar și a învierii, precum și suferințele noastre comune, îndurate pentru muritori (strânși în lanțuri, bătuți în cuie/piroane, scuipați și umiliți, binecuvântați cu stigmate eterne). Hm, poate nu-ți vine să crezi, nu prea mă bucur de statui la Luvru, însă am una chiar în Țara lui Dracula a lui Ile - modernă, impresionantă, de 10 metri, realizată de sculptorul Constantin Popovici și amplasată la barajul Vidraru, pe muntele Pleasa. Statuia mă reprezintă pe mine într-o ipostază atipică: cu un fulgeraș în brațe, ținut deasupra capului. Am aflat și o poveste interesantă, legată de această statuie, pe un site fundamentalist ortodox pe care l-am accesat accidental. Mai întâi am fost informat că sunt Satana. Nimic nou, sunt obișnuit să fiu demonizat. Apoi, am descoperit că există cineva care mă venerează și anume Tovarășu’ Ceaușescu, mason de altfel. Tovarășu’ satanist? Da, iar dovada irefutabilă era tocmai această statuie pe care mi-a făcut-o Tovarășu’. Logic, nu?

Și să vezi ce statui am pe Gliese, clasice și moderne: Prometeu învață copiii să scrie, Prometeu joacă fotbal cu un băiețel, Prometeu piaptănă și coafează o fetiță (sunt expert, uită-te la frizura mea impecabilă), Prometeu tratează bolnavii, Prometeu îngrijește un bătrân, Prometeu iubește planeta Gliese (o sferă de metal cu un inel protector în jur) și tot așa... Ei bine, casa de copii ”Pământ” nu e acasă. În special pentru titani. Mai ușor vezi un titan la menopauză decât un titan fericit.

A, și nici în filmele comerciale hollywoodiene, de obicei, nu mă vede nimeni: ”stăpânul” meu a creat oamenii (nu eu!), îi mai pedepsește uneori pe muritori, dar, de fapt, îi iubește și îi protejează ca un tată. Cum e posibil?! ”Stăpânul” meu nu a creat nimic și salvează oamenii cu Cutia Pandorei și potopul. Mi-a cerut mie să creez oamenii, apoi i-a lăsat în fundul gol și i-a abandonat, iar eu am încercat să redresez situația, învățându-i

științele și artele și dăruindu-le focul sacru. Atena, zeița înțelepciunii, m-a ajutat și ea, înzestrându-i cu rațiune și liber arbitru. Nu i-a plăcut deloc ”stăpânului” ce am făcut, el vroia ca oamenii să fie niște bestii drăgălașe cu blană, colți și gheare, asta proiectase inițial pentru ei, așa dorea el să-i doteze. Din păcate (sau din fericire?), fratele meu, Epi... Epimeteu, a împărțit toate aceste ”daruri” de la ”stăpânul” meu pentru muritori (adică blană, colți și gheare) exclusiv animalelor și păsărilor, astfel că nu a mai rămas nimic pentru oameni. Și atunci a trebuit să compensăm. Eu și Atena. Împotriva voinței ”stăpânului” nostru.

Culmea, VJ, eu am susținut inițial regimul ”stăpânului”, trecând peste pedepsele arbitrare date de el titanilor, chiar și peste condamnările fraților mei, Mene (Meneceu) și Atlas (de înțeles, într-o anumită măsură, în contextul războiului între titani și zei). Realizam că o să fiu considerat trădător de ai mei și, totuși, am făcut-o. Se încheiase de curând războiul crâncen între zei și titani și nu mai vroiam alte conflicte. ”Fericiți făcătorii de pace!” Și știi că eu, la fel ca Iisus, sunt în primul rând adeptul revoluțiilor din cap și suflet, celelalte se fură de obicei. Am sperat că voi avea o anumită influență asupra olimpienilor și am intenționat să produc o asemenea revoluție în cazul zeilor, cu ajutorul Atenei, dar, recunosc, nu mi-a ieșit. În Olimp, până și Atena, altminteri deschisă la minte, și-a păstrat mentalitatea de ”stăpână”. Cu oamenii încă mai încerc.

Am fost favorabil la început regimului și pentru că, sincer, am sperat, mai exact... am vrut să cred, că reprezintă o schimbare. Față de titanul Cronos măcar. Acesta reușise incredibila performanță de a-și devora proprii copii, de teamă să nu-i ia tronul. Mai târziu, am descoperit că și noul stăpân era capabil de multe, cum ar fi să-l arunce în prăpastie pe fiul său, Hefaistos... pentru că era prea urât... ca să-l înfulece direct. Iar nevastă-sa, Hera, zeița protectoare a familiei, l-a azvârlit și ea. A doua oară! Sărmanul Hefaistos șchiopătează și acum. Din nefericire, treptat, m-am convins că ”stăpânii” sunt un exemplu de tiranie, nu de democrație și, de fapt, nu vor nicio schimbare, ci numai să nu-și piardă scaunul de sub fund, la fel ca unchiul meu, titanul Cronos.

Nu l-am pupat în cur pe ”stăpân” niciodată, dar am făcut tot ce mi-a cerut, în măsura în care erau lucruri rezonabile. Eu nu ucid nicio muscă Drosophila Melanogaster și nu distrug altceva decât... Ziduri. În momentul în care am creat muritorii nu eram un ”jeg”, ”câine turbat”, ”vierme împuțit”, ”șarpe veninos” sau ”porc de trădător”, dimpotrivă, aveam un status înalt și eram respectat în Olimp. Reprezentam o persoană importantă, capabilă, serioasă, de încredere, pe care se puteau baza și la care puteau apela la orice oră din zi și din noapte. Când, prins la mijloc între oameni și zei și îngrozit de justiția așa-zis ”divină” în raport cu muritorii, i-am ales pe cei din urmă, am devenit, brusc, un gunoi. Crede-mă, m-am simțit și eu cel puțin la fel de trădat ca ”stăpânul” meu.

Acesta, de când devenise stăpânul Olimpului (nu și al meu), a încercat să domine lumea prin teroare, folosindu-se de așa-zisa lui omnișcientă și omnipotență. Eu am demonstrat simplu că ambele sunt false când i-am pregătit farsa de la Mecona și l-am ridiculizat în fața oamenilor. L-am pus să aleagă între două pachete cu conținut diferit: unul lucios, atrăgător, plin de oase în interior, iar altul puțin aspectuos, dar umplut cu carne. Marele ”stăpân”, cu gusturile lui alese și flerul său imbatabil, s-a luat după sclikitsch și a optat pentru pachetul strălucitor, unde nu se găsea niciun pic de carne. Când l-au zărit pe stăpânul Olimpului cu buza umflată și oasele în brațe, oamenii au râs. Din păcate, ”stăpânul” nu are deloc simțul umorului, ci doar pe-al omorului. Ah, spune-mi, VJ, ce să creeze un dobitoc spălat pe creier care nu știa să diferențieze două ambalaje la Mecona și s-a orientat după aspect, nu după conținut?

Prietenul meu care m-a eliberat, Her... Heracle, îl știi, a venit prea târziu. Eram o legumă... cam grea, ce-i drept. O legumă mutantă de 40 de kile, putrezită și storcită. Și de-atunci se tot găsește cineva care mă salvează și mă resuscitează, fără să mă întrebe înainte. Într-un fel, vreau să trăiesc, VJ, dar am obosit să mă joc ”de-a Promy”, m-am săturat să am numai dreptate și niciun drept, mi-e silă și știu că telenovela asta de căcat nu o să se termine niciodată, iar eu sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor. Din apocalips în apocalips. La nesfârșit. Mă simt ca un

evadat din lagărul de muncă din Coreea, repatriat de China ca trădător, ca un protestatar de pe Euromaidan, care a înfruntat gerul, gloanțele și tortura mult timp pentru a-l da jos pe dictatorul Ianukovici pentru ca apoi să vină armata rusă eliberatoare să salveze Ucraina ori ca un tată din Siria care a reușit să scape de gazul sarin doar cu o intoxicație, dar, când a ajuns acasă, și-a găsit copiii împușcați de ”lunetiști-fantomă”.

Nu, nu sunt un refugiat aici, sunt un trădător. Poți să mă deportezi înapoi pe Pământ, dacă vrei, VJ, înțeleg.

Dacă aș alege o altă viață, aș alege viața... lui Dietrich Berger, bunicul lui Malraux, care a trăit și a murit cum a vrut. De fapt, am mai spus, eu nu sunt pretențios, nu știu de ce sunt taxat astfel. Mi-e indiferent dacă mor sau dacă trăiesc, numai că ambele sunt imposibile.

Mereu ros de frustrare, neputință și disperare, epuizat de iluzii sfâșietoare și de eforturi sterile... Degeaba încerc să mă port responsabil, trag semnale de alarmă, caut soluții, descopăr, combin și improvizez. Îi tot trimit pe cei din jur să învețe, să se ilumineze (prin științe, arte și focul meu sacru), să gândească singuri, cu capul lor și să fie proprii lor stăpâni. Îi avertizez neîncetat ba să nu deschidă Cutia Pandorei, ba să se ferească din calea potopului și așa mai departe.

Nici măcar fratele meu, Epi... Epimeteu, nu mă crede și nu m-a crezut niciodată. Inițial, a împărțit nechibzuit ”dotările” oferite de ”stăpân” oamenilor și animalelor (blană, colți, gheare etc.), muritorii au rămas fără nimic, în pielea goală, iar eu a trebuit să remediez situația de urgență prin alte ”daruri”, adică prin învățămintele mele (științe, arte și focul sacru). Așa, muritorii au reușit nu doar să supraviețuiască, ci și să evolueze. Ce vroia să le dea ”stăpânul” oamenilor? Blană, colți sau gheare... Uneori îmi pare rău că nu au rămas niște animăluțe mai mult sau mai puțin drăgălașe, fără păcat, însă asta-mi trece repede și, pe ansamblu, nu regret ce-am făcut. Mai târziu, în ciuda avertizărilor mele, tot deșteptu’ de frate-miu, Epi, a deschis împreună cu nevastă-sa, Cutia Pandorei, alt ”dar” inspirat și generos al ”stăpânului” pentru oameni, și răul s-a revărsat în lume.

Da, VJ, așa se întâmplă mereu, nimeni nu mă ia în serios. Înainte de apocalipsă, nu mă crede nimeni. După apocalipsă, tot nu mă crede nimeni. Fiindcă nu mai există nimeni.

Dar, să nu exagerez, e cineva m-a crezut și m-a ascultat: nu, nu frații mei, Epi sau alții (pe Mene... Meneceu și Atlas nici nu i-am prea văzut, erau pedepsiți și ei: Atlas ținea ”bolta cerească”, iar Mene era la închisoare, în Tartar), ci chiar Deu, fii-miu, pe care-l cunoști foarte bine și de care trebuie să recunosc că sunt mândru. El a avut curaj să urce la mine, sus, pe Elbrus, să-mi spună o vorbă bună și să-mi aducă alinare, în ciuda drumului lung și primejdios și a pericolului de a fi condamnat și el. Atunci nu ajunsesem încă într-o stare avansată de descompunere, mai târziu s-a agravat, totuși, mă aflam în lanțuri, cu pieptul străpuns de piron și cu ficatul sfâșiat de bestia de vultur, îți dai seama ce chef de conversație aveam, nu puteam nici să respir, darămite să vorbesc, iar durerea era atroce. Însă, înțelegând că vine potopul, deși smintit de durere, am făcut din nou eforturi supratitanice să mă adun, să-i spun câteva cuvinte lui Deu, să-l pregătesc și să-l încurajez. I-am zis ce urmează să se întâmple, i-am explicat cum să-și construiască din timp o barcă zdravănă, care să reziste potopului și l-am învățat unde să se refugieze (pe muntele Parnas). Deu m-a crezut, mi-a mulțumit cu lacrimi în ochi pentru informații și sfaturi, a înțeles ce trebuia făcut, m-a ascultat, s-a pregătit cum se cuvine, a reușit să învingă puhoaiele și să ajungă pe Parnas, apoi a luat-o de la capăt. Și, astfel, a renăscut civilizația umană.

Da, VJ, când lanțurile mă frângeau, pironul mă străpungea, iar ciocul bestiei de vultur îmi strângea ficatul, Deu a preluat focul meu sacru și l-a dus mai departe. Și nici potopul n-a putut să-l stingă.

***

Înaintez, VJ, dar e cam întuneric, nu văd nimic, mi se împleticesc picioarele, mai ales că sunt sleit de puteri și amorțit de milenii de paralizie liber aleasă. Aprinde, te rog, lumina! Nu, nu așa, asta-i o lumină rece și violentă, mă despică precum razele

laser. Poți să o faci un pic mai slabă? M-ai orbit, mă înțeapă ochii, mi s-au înroșit și-mi lăcrimează. Sunt și puțin fotofob, am fost ținut prea mult în beznă... În sfârșit, acum e mai bine, o să arunc o privire în jur. O, parcă ar fi o sală de spectacol. O sală de concerte luminată de candelabre imense, cu scaune elegante și comfortabile, capitonate în roșu, o scenă împodobită cu aranjamente florale de gală (crini imperiali, cale și strelitzia) și o estradă pentru dirijor. Mă voi duce spre locul dirijorului, chit că fac o prostie. Sunt în pielea goală, cum să conduc orchestra astfel? Dottore El-Gol, normal. Ce să cânt? Și pe cine dirijez? Și pentru cine? Nu e nimeni.

Poate vor cădea de sus lanțuri pentru mine. Al Gore, dottore El-Gol, trebuie să rămână în lanț, e un câine rău și turbat care l-a mușcat pe stăpânul lui. El-Gol să se gudure, să lingă picioarele stăpânului și să fie cuminte. Voi fi legat și torturat iar. M-am săturat de procese-spectacol, nu mai vreau să pună toți mâna pe mine, să mă pipăie, să mă strângă, să mă sfârtece, să mă violeze. Aud ceva, pereții sălii se zguduie, podeaua mi se scurge de sub picioare, iar aerul electrizat vibrează. Un urlet cutremură sala, cristalele din candelabre țâșnesc în aer. Cristale Swarovski, nu? Mă clatin. Îmi vâjâie urechile. Ce e asta? Urletul din portalul infernal al lunii pline? Nu, acela era insuportabil. E al meu? Nu, eu n-am urlat niciodată, VJ, m-am abținut mereu. Dacă aș face-o, întreg universul s-ar dezintegra instantaneu. Bizar, urletul se transformă în muzică. Invers decât în portal. Și am mai auzit undeva muzica asta, cântecul ăsta de flaut, melancolic, răvășitor de dulce. Cântecul lui Marsias!

Mă uit în sală. E plină. Vuiește. Sunetul ăsta îmi dă fiori. Spectatorii se foiesc deja în scaune, nerăbdători, așteptând cu înfrigurare ultimul gong. Mai e un pic și o să arunce cu sticle de Cola în mine, o să mă huiduie și o să mă scuipe. Îmi tremură picioarele. Obrajii îmi ard. Palmele mi s-au umezit. Părul cleios și încâlcit mi s-a lipit de frunte. Gata, a sunat ultimul gong. Mă trec frisoane. Îmi bubuie tâmplele. Închid ochii, strângând bagheta spasmodic. Când îi redeschid, observ orchestra în formulă completă, iată că a venit și ea. O vioară dă nota ”la” pentru ca toți

să-și acorde instrumentele. Ce mare e orchestra mea: Deu, Pira, Mene, Mi Ko, Epi, Pando, mami, tati, Chiron, Her, Don Quijote, Jill, Alex, Ile, Pegas, Rocinante, Thalia, Dio (nu pot să cred nici că e treaz, nici că și-a înghițit orgoliul de zeu ca să cânte cu noi), Bebe, mulți centauri, fauni, nimfe, nereide, oameni, sirene, unele chiar de pe Gliese, până și Atlas cu consola de joc în brațe! Să plece Epi și Jill, sunt un dezastru la muzică, iar Mi Ko va avorta spontan tocmai aici, pe scenă!

Orchestra mea mă privește cu zeci de ochi albaștri fosforescenți precum coralul din Ataraxia sau ochii extratereștrilor rebeli din ”Dune”. Ochii mei sunt la fel, nu? Chiar și bagheta mea emite o lumină albastră de sabie Jedi. Port acum un frac. Nu, e prea solemn și nu mă simt în largul meu. Vreau doar un tricou alb și blugi tociți, rupți în spate, la fund, logic, nu? Da, așa e perfect, mai mult ca perfect. Îmi șterg transpirația de pe frunte cu podul palmei, îmi îndrept spatele și, zîmbind, spun publicului, cu emoție, dar tare și cursiv, fără ezitări:

- Bine ați venit! Vom interpreta Simfonia nr. 8917, op. T950 în mi minor, în memoria lui Marsias, inventatorul flautului și cel care a fost jupuit de viu de Apollo pentru că a fost mai bun la muzică decât zeul soarelui. Sper că de acum încolo cei mai buni vor fi premiați, nu condamnați.

VI. Regretele noastre: premii pentru genociduri și masacre. Regretele lor: 1-2 supraviețuitori.

Din sfert în sfert de oră, ca un odorizant setat să distribuie parfum la un anumit interval de timp, briza oceanului împrăștie în aer o mireasmă intensă de liliac pe care o percep numai eu, căci îmi este numai mie adresată. Mesajele planetei sunt personalizate și confidențiale. Împărtășești experiența ta de comunicare cu VJ doar dacă vrei. Cu părul lung, blond fâlfâind în vânt, Pira aduce pe plajă, la șezlonguri, o sticlă de ouzo tare, preparat chiar de ea. Deu se întinde comod pe șezlongul din lemn de pin, își umple un pahar de ouzo și ciocnește cu mine și cu Pira, zâmbind prietenos.

- Știi, Ile, când am ajuns noi, nu eram chiar primii exploratori, îmi mărturisește Deu. Mai locuiau cinci persoane la stația orbitală. Ei, primii veniți, ne-au povestit că planeta arăta inițial ca un creier gigantic, în plină activitate, cel puțin atunci când au sosit ei din spațiu cu nava cosmică. Îndată ce au ajuns, planeta a generat instantaneu atmosferă. Altfel, nu erau condiții de viață pentru ei, nu puteau respira.

- Formele de relief de acum practic nu există decât în percepția noastră, punctează Pira. Fiecare vede ce vrea și, totuși, ce trebuie. De fapt, nu doar vede, mă refer la toate simțurile și chiar la o experiență dincolo de ele.

- Dar atunci de ce percepem toți oceanul, plaja, casele și stația orbitală? întreb eu.

- Stația orbitală și casele sunt construite de noi, cu acordul planetei, răspunde Pira. Plaja și oceanul ăsta au fost create rapid de planetă pentru confortul psihic al nostru, al celor de aici. Nu putem să experimentăm în fiecare secundă alte forme de relief, altă atmosferă, alte mirosuri, sunete, imagini, senzații tactile și gustative. Am lua-o razna complet. Din rațiuni de redundanță, pentru securitatea noastră psihică, planeta a optat pentru ocean și plajă, în această zonă, lângă stație. Și, cel puțin în momentul în

care vine cineva prima oară aici, planeta expune convențional oceanul și plaja. Ne menajează. Măcar la început!

- Foarte tare! VJ, până să vină ei, primii exploratori, cum te simțeai? Nu știu, vreau să te întreb... îți era urât, te plictiseai? îndrăznesc să întreb.

- Nu, îmi răspunde vocea dulce-ademenitoare de sirenă.

- Erai fericită?

- Da.

- Și, când au venit ei, primii exploratori, te-ai bucurat să trăiești experiențe noi, să cunoști ființe din alte lumi, să interacționezi cu ei? Ai fost mai fericită?

- Nu, Ile. Dimpotrivă.

- De ce?

- Mi-a fost milă de ei. Și încă îmi e. Aveau fețele întunecate (sub măștile zâmbitoare) și sufletul greu ca de plumb. Păreau nu atât imigranți, cât... străini care nu găseau niciun loc în care să se simtă acasă. M-am cutremurat de durere. Am încercat să comunic cu ei și să le alin rănile, dar... Rănile fizice mai pot fi vindecate, însă cele psihice niciodată complet. Îi ajut să se purifice și să suporte. Să reziste cât mai mult. Și nu-mi pare rău.

- Da, VJ, merci pentru tot! Uite, îți mulțumesc și în numele lui Promy, deși nu e *politically correct* să mă erijez în vocea altcuiva. Dar îl iubesc atât de mult pe Promy și mi-e așa de milă de el! Bine că măcar aici nu e Exopotamia, tărâmul absurdului și al eforturilor sterile, care a invadat Pământul.

- Ba da, Ile. E și aici.

- Cum așa?

- Ați adus-o voi.

În sfârșit, Promy se întoarce din ocean cu părul răvășit, umed (nu știu de ce, poate de transpirație, căci în ocean nu se udă nimic) și cu coafura deteriorată, dar obrajii îi ard. A făcut ceva efort fizic și, totuși, mersul îi e mai sigur, ținuta mai dreaptă și aruncă flăcări din priviri:

- Hei, am interpretat Simfonia nr. 8917, op. T950 în mi minor pentru flaut și orchestră, dedicată lui Marsias. Și, incredibil, nu doar că am știut tot repertoriul și am dirijat, dar am avut o

orchestră extraordinară: pe voi, cei dragi, iar publicul m-a aplaudat, spune Promy cu glas tremurător, aprins la față, privindu-ne cu ochi negri de jar.

- Ai văzut? Există speranță. În tine, în primul rând. Ești cel mai tare! Apoi, în al doilea rând, în cei din jurul tău. Nu mai ești singur cu toți Big Brotherii, suntem alături de tine. Iar acum, vezi, te iubește și publicul, îl încurajez eu, alintându-mă și luându-l de mână.

- Ei, sper că da. Cel puțin aici, pe VJ. Dar voi cânta simfonia și la festivalul alternativ pe care-l vom organiza cel târziu toamna viitoare, cu sau fără ajutorul lui Dio. Na, uite că îmi fac planuri. Și o să le pun în practică. Hm, am întrebat-o pe VJ, pentru că eram, ca întotdeauna, foarte îngrijorat și, personal, nu m-am priceput la asta niciodată, dacă știe să se apere. Și știți ce mi-a spus? Mi-a răspuns că da. Da, știe. Își transformă dușmanii în prieteni. Vai, ce cuvânt urât, ”dușman”! Ar trebui șters din dicționare. Îmi place la fel de mult ca și cuvântul ”lanțuri”. Și mie mi s-a aplicat eticheta asta de milioane de ori, ”dușmanul poporului” și al zeilor: Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, dottore! O să te obișnuiești. Al Gore e de vină. Dottore El-Gol. VJ s-a mai confruntat cu creaturi ostile și a procedat astfel: le-a făcut să se simtă prost, să le fie rușine pentru faptele și intențiile lor. Ea îi iubește pe toți, indiferent cum ar fi. Și a reușit să-i schimbe.

Deu oftează (la fel de adânc ca Promy, de parcă se rupe ceva în el), se întunecă la față și lasă ochii căprui-verzui, umbriți de gene lungi, arcuite, în pământ. Buzele întredeschise i se mișcă în gol, fără a putea articula vreun cuvânt, venele de pe frunte i se umflă, iar tâmplele îi zvâcnesc. La un moment dat, izbucnește, înroșindu-se ca focul și ridicând pumnul:

- VJ, te provoc să-l schimbi și pe nenorocitul ăla de Zeus care a exterminat oamenii, ne-a masacrat familia și l-a torturat pe tati în fața mea! Schimbă-l, VJ, dacă poți!

- Poate că o să-i pară rău, răspunde vocea susurătoare de sirenă.

- Nu, VJ, nici vorbă de asta, oftează Deu, închizând ochii și strângând puternic pleopele, dezgustat, cu chipul devastat de o deznădejde incurabilă. Nu-i pare rău decât că am supraviețuit. Eu și tati. Atât.

Promy se face alb ca varul și se scurge încet pe nisip, fără să spună nimic. Deu lovește tare cu pumnul în masă, răsturnând paharele de ouzo, apoi își acoperă chipul cu mâinile. Pira se întunecă la față, își mușcă buzele și se retrage discret în casă. Tulburată, dar, în același timp hotărâtă să nu mă desprind de Promy, ridic un pahar ciobit, dau pe gât un ouzo și rămân așezată la masă. Deu tace și se leagănă îndelung cu șezlongul, ascultând parcă în transă scârțâitul profetic al scaunului. Un zgomot familiar, deranjant și extenuant, un zumzet intermitent și monoton pe care îl aude mereu și nu-l poate controla. Un geamăt reprimat care parcă, de veacuri, ar vrea să se transforme într-un urlet și nu reușește. Un sunet strident, ascuțit și dureros, dar slab și evanescent ca plânsetul înăbușit al ferăstrăului pe podurile din Paris.

Nu înțeleg. Nenorocitul ăsta de Zeus, unchiul meu, a făcut genocid, împreună cu mâna lui dreaptă, Hermes, verișorul meu, care i-a satisfăcut (de multe ori și propus) toate capriciile, toate fanteziile perverse și distructive, căci singur nu era capabil de nimic. L-a chinuit pe tati dement, oribil, barbar, mii de ani. Chiar și în fața mea. Nu s-a jenat. Dimpotrivă, se distra foarte bine. Nu îi pare rău decât că a supraviețuit tati. Și eu potopului. Singurul din milioane! Atunci când am urcat pe Elbrus, înainte de potop, nu știu cum a reușit săracu' tati să se adune un pic ca să-mi vorbească, să mă avertizeze, să mă învețe ce e de făcut și să mă încurajeze, sincer, m-a surprins, în halul în care era. Se zvârcolea gol, în lanțuri, sufocat de piron, oasele strâmbate îi ieșeau din corp, iar ficatul zdrobit, rupt în bucăți, îi curgea afară.

Cu ajutorul lui tati (și al Mamei Temis, bunică-mea, care s-a târât în genunchi pentru mine în fața lui Zeus, cerșind îndurare ca să nu fiu trăsnit de mărețul și gloriosul "stăpân", asta după ce, cu chiu cu vai, supraviețuisem potopului), am reușit să mă salvez și, odată cu mine, civilizația umană. Unii salvează și creează, alții

ucid și distrug. Până și acum, dacă ar putea, Zeus ar continua să ucidă și să distrugă. Nu s-a săturat să facă rău, nu-i mai ajunge. Când pune mâna pe tati, o ia de la capăt, ticălosul, abia așteaptă să-i sfârtece din nou trupul cu lanțuri, piroane, vulturi, fulgerașe și flegme mai corozive ca acidul sulfuric, până nu mai rămâne nimic din el sau... cel mult o legumă putrezită și storcită, cum zice tati. Iar Hermes are cea mai mare satisfacție când îl înecă în bale pe tati (care-l trezesc și din comă, nu numai din leșin). Am văzut asta chiar vara trecută. Nu se mai satură!

Și cum l-a pedepsit tati pe nenorocitul ăsta de Zeus când a pus gheruța pe el? Cu palate, izvorașe de ambrozie și nectar, o armată de sclave androide și o planetă întreagă pe care s-o facă praf! Bineînțeles, doar pentru faptele de acum. Cele anterioare s-au prescris. La fel au fost recompensați și ticăloșii ăilalți de zei - cu Startarul! O închisoare de fițe de unde nimeni nu mai vroia să plece! Era să fac stop cardiac când am văzut-o. Și să-l reneg pe tati.

Uluitor! Tati continuă să mă uimească. Cât de curând, ticăloșii o să fie amnistiați sau chiar grațiați (cu cazierul șters), complet spălați de păcate și liberi să candideze și să falsifice noile alegeri. Și să dea vina pe tati pentru tot ce se întâmplă. Acum, precis a furat și alegerile, și revoluția. Așa-i trebuie gunoiului ăluia de trădător! Pot să mă țin la curent și să prezic și eu viitorul, de la milioane de ani lumină distanță, fără să fac o secundă de monitorizare. Ticăloșii o să rămână bine-mersi, mereu deasupra legii, intangibili.

Cum e posibil?! Nicio crimă politică nu ar trebui prescrisă, vinovații ar trebui condamnați juridic, nu doar moral. Sigur, nu cu aceleași metode, dar să le dai Startare și planete noi de distrus... ”Mai bine pedepsit pentru prea multă dragoste decât premiat pentru prea mult ură”, zice tati, da, așa e, însă nu e bine să se aplice acest principiu întotdeauna, acceptat ca atare, ca de la sine înțeles, sub pretextul că ”asta-i politica, ăsta-i sistemul”. De ce trebuie condamnați mereu cei care fac fapte bune și premiați ticăloșii? Eu m-am săturat.

Iar acum tati amenajează o zonă turistică într-un loc unde ar fi trebuit să fie un memorial al durerii. Și, presupunând prin absurd că s-ar face memorialul lângă Startar, cum ar fi el: un fel de ”Castel de al lui Dracula”, că tot e Ile aici, la care să se meargă în pelerinaj ca la un megaparc de distracții, cu superoferte? Eventual, direct din Startar, cu sacoșica și pungile de cadou de la shopping în brațe, să se ducă să viziteze locul unde au fost torturați Mene și tati. E indecent și revoltător. Tati, asta e celebra ta sete de justiție? Și, culmea ironiei, Mama Temis, bunică-mea, e zeița justiției!

Poate că totuși o să fie memorialul într-un loc separat de Startar, iar copiii o să-l viziteze cu școala. Cine? Copiii noștri care au fost decimați? Sau copiii pe care intenționăm să-i facem pentru a le da șansa de a ajunge și ei într-un asemenea loc cu perspective educaționale și recreaționale optime? Acum, presupunând prin absurd că o să vină niște copii cu școala, cel mai probabil nu o să arunce vreo privire în jur, n-o să pună nicio întrebare, ci o să stea să se joace pe tabletă sau pe telefon. Nu o să întrebe nici măcar de ce au fost Mene și tati atât de tâmpiți încât să petreacă mii și mii de ani la pușcărie. Nu o să înțeleagă nimic. Nici că tableta sau iPhone-ul lor i se datorează lui tati.

Deu își descoperă fața congestionată, schimonosită de oroare, își ridică ochii din pământ și se pregătește să vorbească. Își adună forțele ca să articuleze cuvintele cât mai fluent și mai tranșant, luptându-se în același timp să-și învingă repulsia. Într-un sfârșit, rostește cu emoție și întreruperi, dar tare și apăsat, țintindu-l cu privirea pe Promy:

- Tati, ca să nu zici că nu spun ce-am de spus, o să te întreb când aveți de gând să... să luați măsuri. A-a-dică... să-i aduceți în Tartar pe toți vinovații... toți, fără să se prescrie nimic, să faceți un memorial al Holocaustului într-un loc decent, nu lângă sau în Startar! Doar nu vrei să vină de la shopping cu pungile pline și să le curgă iaurturile cu Bifidus la promoție peste lanțurile și piroanele voastre!

Promy rămâne pe nisipul sticlos și se uită o vreme pierdut, în tăcere, la cerul înalt, ca o petală imensă de cactus de pe Gliese de

un albastru neverosimil. Un albastru luminos, intens, ireal. Un albastru imposibil. Un albastru sfâșietor și revoltător. Promy tresare și se contorsionează. Involuntar, se strânge ca un fetus în placentă și-și duce mâna la gură, presându-și buzele cu putere, strivindu-le, de parcă ar vrea să-și înăbușe un țipăt. Apoi, face eforturi titanice să preia controlul asupra corpului său, își ia mâna de la gură și se întinde pe nisip, trosnindu-și oasele. La un moment dat, simte un fir de nisip zgrunțuros, rămas pe buze și-l mestecă absent.

Nu are niciun gust. Parcă mi-a intrat în corp o bucată de sticlă care îmi va perfora intestinele cât de curând. Nisipul argintiu scânteiază halucinant, profetic. O strălucire metalică, rece, tăioasă. Lumina dureros de vie a morții. Anticiparea sfârșitului... sfârșiturilor apocaliptice pe care le știu dintotdeauna. *God created bound. Natural born bound*. Albastrul imposibil, străin și indiferent al cerului mi se pare nedrept. Mă doare. Am fost și eu cândva o floare albastră de cactus, dar ”stăpânii” m-au udat cu balele lor până m-au înecat, apoi mi-au smuls spinii și petalele, una câte una, până am ajuns un ciot gol, murdar și strâmb. Sunt obișnuit să fiu profanat la nesfârșit. Urletul lui Marsias face să sară cristalele Swarovski din candelabre în sala de concerte, însă eu, bântuit de fantomele amintirilor despre viitor, chinuit de o frustrare atroce, milenară, fără răspuns, încă strâng din dinți și tac.

Îmi bag singur pumnul în gură, în fața ta, Deu, îndesându-l spasmodic, fără milă, până la sufocare. Ce să-ți mai spun? Nu vreau să mă auzi urlând. M-ai văzut în cele mai ingrate ipostaze și-o să mă mai vezi. Nu s-a terminat. M-am născut o legumă mutantă de 40 de kile, o legumă putrezită și storcită, stropită generos cu flegmele zeilor. Bravo, scumpi și dragi ”stăpâni”! Mi-am dorit întotdeauna cu disperare să gândesc, să vorbesc și să acționez liber, dar voi mi-ați pus pumnul în gură mereu. Acum ați reușit performanța incredibilă de a mă face să mi-l îndes singur pe gură până mi-l înghit complet, împreună cu urletele mele Ia uitați-vă, titanul ăla băgăcios își bagă el însuși pumnul în gură. Distractiv, logic, nu? Oricum, sunt obosit, nu mai am putere să

urlu și nimic de zis în afară de ”Pneumonoultramicroscopicsilico-volcaniconiază” sau ”barzăcopilviezure”. Miliarde de cioburi din presse-papier mă împroașcă și îmi intră în carnea sufletului, străpungând-o la nesfârșit, până nu mai simt nimic. În afară de silă.

Promy scuipă firul de nisip, își mișcă buzele în gol o vreme, ezitând să răspundă și, în același timp, adunându-și puterile pentru a se replia. Într-un târziu, vorbește încet, cu o voce dintr-o altă lume, continuând să privească cerul înalt și străin, injust de albastru:

- Da, scumpule, o să... o să fac tot ce-ai spus cât de curând. Sunt cu totul de acord. Nu vreau să zici că fug de tine sau de mine însumi. O să amenajez un memorial într-un loc decent, nu lângă Startar. Jur pe noua Constituție democrat-liberală (care, în sfârșit, e gata, uite, avem un punct de pornire), pe ce vrei tu. Trebuie să ai încredere în mine. Iar Startarul, deși ne-a lăsat o gaură neagră în buget, a dat rezultate. Privește, te rog, în contextul alegerilor: Chiron, candidat la funcția supremă, avea nevoie de rezultate, de finalizarea anchetei, de un gest de clemență pentru zei și... de virtuali competitori, așa era democratic. Iar eu i-am convins pe zei să rămână la pușcărie prin oferta ”Startar”, altfel s-ar fi bătut pe un nou telefon sau o nouă tabletă cu muritorii, la Black Friday, la hypermarket. După alegeri, treaba s-a schimbat. Oricum, nu cred că vroiai să devin taliban, după ce m-am chinuit mii de ani tocmai ca să nu mă fac zeu.

- Bine, tati, dar când vor fi arestați adevărații vinovați? spune Deu pe un ton ridicat, încins la față, tremurând de furie și aruncând săgeți de foc din priviri spre Promy.

Promy rămâne întins pe nisip, dar îi înfruntă privirea lui Deu și răspunde ceva mai tare, pe un ton voit sec, de parcă ar citi ingredientele de pe o cutie de salată de ton care nu-i trezește niciun interes:

- Păi, dragul meu, Apollo și Caliope vor fi arestați cât de curând. Pe Știi Tu Cine și Madame Hera o să-i mănânce poate Bebe, cum l-a înghițit vara trecută pe nenea Cronos, chiar dacă antropofagia nu mai e constituțională. O execuție ilegală, nu și

imorală. Păcat de planeta SPP1001 unde sunt exilați sărmanii, nu-i așa? Dreptul la viață al unei planete e mai important decât dreptul la viață al unei persoane, nu? Mai târziu ar putea fi prea târziu. Ăștia o fac praf cât ai clipi. Cum au procedat și cu Pământul. De fapt, dacă sunt transformați în trifoi cu patru foi, atunci nu mai e nici antropofagie, ci fitofagie care e perfect legală, cu unele excepții. Doar ticăloșii ăștia nu sunt etnobotanice sau alte ierburi. Iar Bebe va solicita din timp un formular corespunzător. Însă, stai puțin, Deu, dacă fitofagia e permisă, titanii pot fi consumați mai departe, căci sunt legume. Restul? Ceilalți o să rămână în Tartar cu condamnări penale definitive. *ASAP*. *I'm doing my best*.

- Tati, lasă vrăjeala! Când?! strigă Deucalion.

E aprins la față, sudoarea i se scurge în valuri pe frunte și obraji, ochii îi ard, mâinile îi tresaltă febril, corpul i se convulsionează. Masa trepidează, un vânt sălbatic, amețitor, de deșert răscolește furios nisipul purpuriu, orbindu-ne și sufocându-ne, iar oceanul clocotește. Îmi stă pe limbă să-i spun lui Deucalion: "Când?! Când voi primi eu numărul de dosar de la Parchet", dar, din fericire, strâng din dinți și reușesc să mă abțin.

Am aşteptat şi noi în România, timp de 22 de ani, "Legea lustraţiei", în speranţa unei purificări a societăţii româneşti şi a revirimentului moral al clasei politice. Ce dacă? Mai bine mai târziu decât niciodată, am zis eu. A fost un drum lung şi foarte dificil. De pildă, mai înainte, legea s-a lovit de Curtea Constituţională unde s-a descoperit cu surprindere că nu este constituţional să se limiteze dreptul de a fi ales, deci, potenţialii lustrabili îşi păstrau dreptul de a candida la primărie, Consiliu Judeţean ori în Parlament. Nu se lustrau candidaturile, ci doar funcţiile. Persoanele care au făcut parte din structurile de putere şi din aparatul represiv al regimului comunist nu puteau fi numite în funcţii pentru cinci ani la rând, dar îşi conservau dreptul la candidatură.

Pe lista lustrabililor intrau, surprinzător, cel puțin într-o primă fază, Ungureanu și Boc (foști lideri UTC) sau Monica Macovei (procuror în anii comunismului). Poate și șoimii patriei. Puțin

aplicabilă și, oricum, tardivă, ”legea lustrației” a fost doar un simbol palid al desprinderii de comunism și al condamnării sale. Se vede treaba că Promy are din nou dreptate (nu și drepturi): mai târziu e prea târziu, și, oricum, ”rinocerii” au rămas. Iar în Olimp, dacă s-ar da o lege a lustrației, primul lustrat ar fi însuși Promy, fie și pentru distrugerea planetei Krypton a lui Superman.

Recent, m-au surprins (era să zic șocat, dar, din păcate, ne-am obișnuit și ne așteptăm la orice) iar performanțele politicienilor români de a se sustrage justiției asemenea zeilor olimpieni. În preajma Crăciunului, Moș Spurcăciun de la USL ne-a adus un cadou inspirat: modificarea salutară a noului Cod Penal. Sau, parafrazând un vechi slogan al Revoluției (că și așa sărbătorisem aproape un sfert de secol de atunci), ”De Crăciun ne-am luat rația de libertate”, de Crăciun ne-am luat CONSPIrația de injustiție.

Într-o manieră conspirativă demnă de Madame Hera, Brutus sau Lucrezia Borgia, parlamentul (mai exact, Camera Deputaților) s-a reunit într-o noapte, târziu, sub bagheta magică a lui Zgonea, pentru a dezbate unele amendamente la noul Cod Penal. Grație noilor propuneri, politicienii (parlamentari, Președinte, cu statusul schimbat, excluși din categoria funcționarilor publici) deveneau intangibili pentru DNA și anchetele anti-corupție, inaccesibili ca zeii olimpieni. Practic, DNA, ”fă-te că lucrezi”! Nu știu de ce, de fiecare dată când descoperă o instituție cât de cât funcțională în România (și asta e ceva cu totul special care ar trebui încurajat și promovat... *rara avis*), clasa politică se înverșunează să o facă praf: nu e vorba doar de DNA sau ANI, ci și de propunerea de comasare a muzeelor Antipa, Muzeul Țăranului din România (MȚR) și Muzeul Satului.

Conspiratorul-șef, Valeriu Zgonea, e un personaj autentic și original, unic și inegalabil: nu doar Președintele Camerei Deputaților, ci și un fel de consultant de imagine și lifestyle al mai puțin conformistului său coleg, Remus Cernea, pe care l-a apostrofat în repetate rânduri că nu avea cămașă și cravată. Era cât pe-aci să suspende ședințele din acest motiv. Surprinzător, Zgonea e mare fan Pink Floyd, încă din adolescență. Urăște așa de mult Zidurile încât a distrus simbolic, împreună cu Roger

Waters, Zidul din jurul Casei Poporului. Când a făcut-o (cu mult zel patriotic și ”mânie proletară”, de altfel), interesant, Zgonea nu purta cravată. Atunci de ce a organizat pe ascuns ședințe noaptea în Parlament pentru a ridica Zidul inexpugnabil al imunității absolute a politicienilor? Ce dovadă mai bună de deschidere și transparență? Să-i cerem să-și dea demisia? Dacă nu pentru modificările aduse noului Cod Penal și stilul în care a operat, măcar pentru că nu avea cravată când a dărâmat Zidul împreună cu Roger Waters.

Pe ansamblu, reacțiile politicienilor au fost, ca întotdeauna, prompte și responsabile (bâlbâieli, minciuni, jigniri și insulte), iar mediatizarea - onestă și echilibrată: Antenuțele nu au observat nimic deși au fost scuipate chiar caravanele lor, TVR și România TV aveau cu totul alte griji, iar Realitatea - din gafă în gafă, reușind însă performanța incredibilă de a nu mai omorî niciun protestatar... deocamdată. Căcărău Antenescu s-a bâlbâit întâi că nu știa de noul Cod Penal și de întâlnirea conspirativă din Parlament, apoi că da, e de acord, apoi că nu, nu e (integral, cel puțin). Iar Ponta, veverița Scrat Copy-Paste, a continuat seria dezastrelor din ”Epoca de gheață”, surâzător, calm și relaxat ca de obicei, atenționându-i pe cei care l-au tras de urechi pe bună dreptate (Ambasada SUA, Ambasada Olandei, Ambasada Marii Britanii, Comisia Europeană, Comisarul European pentru Justiție, Viviane Reding, ambasadorul american la OSCE, chiar și socialiștii europeni ai lui Ponta însuși, prin Hannes Swoboda etc.) să nu se mai bage și să-i blocheze drumul lui Scrat spre ghinda de aur (otrăvită, oricum, de cianURĂ).

Chiar așa! Ce vă băgați? Cum vă permiteți? De ce vă luați în gură cu mine? Ce vreți? Ce mai vreți? Ce vă pasă vouă? Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toată lumea face așa, o să vă obișnuiți. Să nu uităm însă ce zicea Descartes, fan declarat al Antenuțelor: ”Vă condamn, deci gândesc. Gândesc, deci exist. Exist, chiar dacă nu apar la TV”.

Până la urmă, din cauza băgăcioșilor externi și interni, lădabila inițiativă a politicienilor români nu s-a fructificat. Deocamdată. Aș vrea să mai spun ceva, însă mi-e milă de Promy

și de Deu. Aș da orice să pot urla eu în locul lui sau al lui Deu, dar, oricum, orice aș zice, chiar dacă aș zbiera săptăluni în șir, cuvintele și țipetele mele ar dispărea înghițite de deșertul Exopotamiei ori de tăcerea Zidului. Las-o baltă, Madame Dezastru, ce e corect? Mi se începoșează privirea, tremur de furie și-mi vine să vomit. Îmi arunc ”pufăitoarea” și aprind o țigară normală (Vogue Arome mentolată), apoi încep să râcâi încet, sistematic foița subțire de aluminiu de pe o folie de Nurofen consumată. Răvășit, palid ca un cadavru, Promy își apasă, în continuare, buzele cu palma, străduindu-se să-și reprime un țipăt ori un oftat. Deu ridică un pahar ciobit de pe jos, din nisip, își toarnă ouzo și-l dă pe gât, repede, fără să clipească, cu aceeași grimasă de dezgust și dezndejde incurabilă întipărită pe față.

Deodată, Deu simte ceva diferit în aer, nările i se dilată, inspiră adânc de câteva ori la rând pentru a-și verifica percepțiile, apoi se lansează într-un nou atac:

- Tati, ce-ai mai făcut? E legal? Ai autorizație? Iar te bagi unde nu-ți fierbe oala? Nu te poți abține? Nu te-ai mai învățat minte?

- Pneumonoultramicroscopicsilicovolcanioconioză. Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure... Ultimele cuvinte din limba dacă. Cuvinte magice. Dacă le repeți, vezi lucrurile altfel. Ba chiar le... miroși diferit. Ia încearcă, Deu! Surprinzător, dacii și romanii sunt strămoșii lui Ile, nu Dracula, știai? Da’ ce, nu-ți place mirosul autentic de ocean? Mă arestezi?

- Păi, cam așa ar trebui. Pe bune, atragi atenția, tati, plus că ai generat un precedent. Nu e responsabil să acționăm astfel, de-asta am creat o serie de formalități care trebuie îndeplinite. Nu pot să las pe oricine să facă orice aici, pe planeta mea.

- Oricine?! Orice?! Planeta ta?! Am îmbunătățit calitatea aerului, Deu! E mai natural. Și respiri mai bine.

- Hm, oricum, e foarte bizar: înainte erau mirosuri personalizate, acum e unul unic pe care îl simte toată lumea.

- Un miros adevărat de ocean. Care îi place lui VJ, din moment ce-l păstrează. Poate vrea ca noi să simțim împreună același miros natural creat de mine.

- Natural creat de tine?! Asta-i ca-n reclamele la iaurturi. De fapt, nu mă interesează. Tati, nu ai voie să faci nimic fără aprobare. Nici să te joci cu găletușa în nisip.

- Cât durează până îmi eliberezi o adeverință ca să trag patru linii... cu grebla în nisip?

- Habar n-am, tati, dar tu știi să aștepți.

Deu mai inhalează o dată mirosul autentic de ocean, briza naturală... creată de Promy, bea o gură de ouzo și chicotește. Promy se ridică în fund și-și scutură nisipul sticlos din păr. Eu reușesc să finalizez dezlipirea foiței de aluminiu de pe folia de Nurofen.

- Lasă, Promy, eternitatea nu durează prea mult, intervin eu, într-un ultim elan consolator. Și uitați ce am realizat! ridic eu folia de Nurofen, acum perfect străvezie, ca s-o vadă și ei. Nu, nu sunt doar anxioasă și angoasată, am vrut să ilustrez conceptul de ”transparență”. Scuze, sunt obosită, foarte răcită, la PMS și posedată din nou de Bush Jr. Sau poate am inhalat prea mult praf de pe videoproiector. Și am avut iar coșmarul ăla hollywoodian cu stăpânul Chiron din care a rămas doar omul și a dispărut calul. Se prostise de la politică. Și acum mă trec fiori!

- Taci, Ile! sare Promy. Taci *and don't touch*. Din mine o să rămână doar un ciob de oglindă (fie și ecran-oglindă cu *touch... scream*) sau un ciob de presse-papier. Ah, iubesc transparența! Sunt dottore El-Gol. Deu, crezi că stau s-aștept aprobare de la tine pentru a trage patru linii cu grebla în nisip? Îi vine lui Ile numărul de dosar de la Parchet până atunci.

- Perfect, mai mult ca perfect, cum spui tu, tati, ai răbdare, o să sărbătorim momentul când va veni, zice Deu ceva mai vesel, dându-i lui Promy un ghiont în joacă. A, și văd că nu te-ai limitat la peisaj, ai introdus și faună: peștișori și o caracatiță.

- Nu, Deu, ultima e mafia din universități, întreab-o pe Ile dacă nu mă crezi. Se pricepe la caracatițe.

- Uite, tati, de data asta o să mă fac că nu văd, cu condiția să pescuiești acum peștișorii și caracatița, să pregătești un grătărel și să mănânci cu noi.

- Imediat, dragul meu! Ile e chiar disperată după caracatiță la grătar. E mare devoratoare de caracatițe. Știți, mă gândeam și eu așa, ce-ar fi să las salvarea lumii lui Superman, Spiderman sau Batman și să mă limitez la caracatițe? Astea dau șpagă bună. Dar vroiam să te mai întreb ceva, Deu. Mă lași să construiesc un mall? Haideți să facem un mall! Ar fi senzațional, nici nu știți ce pierdeți! VJ, ești singura planetă fără mall, n-am mai văzut așa ceva. Dacă aș fi în locul tău, aș muri de rușine. Cum să mă simt aici acasă dacă nu e niciun mall?

- De ce, tati? Vrei să cumperi Pampers pentru verișorul meu, Bebe junior, care se va naște curând? Uau, întotdeauna mi-am dorit un verișor jumătate titan, jumătate chinez! Mă bucur așa de mult că vine pe lume că sunt în stare să-l alăptez, titanii sunt născuți baby-sitteri. Și să-l învăț pe Bebe cel mic jocul: ”Suflă-l pe tati să-i vedem moaca!” De Harry Potter, bacterie probiotică sau fără față? Ia să verificăm chiar acum. Sau poate ți s-au terminat proviziile de Maretti ori vrei să-ți iei un tricou nou, alb, de firmă, cum porți tu în ultima vreme? Nu, tati, nu te las să faci niciun mall. Dar sper să te descurci și fără. Tu ești un supraviețuitor.

- Nu-i nimic, nu mă dau bătut, un titan nu renunță niciodată, nu? Îmi comand Maretti online prin ofertă Zumzi și curier Cargus. Ile a mai apelat la Cargus cu succesuri. Dacă am noroc, plătesc o taxă de transport nu mai mare ca gaura din buget pentru Startar și-l voi primi în maxim două mii de ani. Dar, știi ce, Deu? M-am mai gândit și am ajuns la o concluzie. Mai bine mă arestezi tu înainte să apuc să mă întorc în Olimp. Uite, nu prea am bani, dar pot să-ți dau șpagă un iPhone 11! Dacă vrei, renunț la rest, de dragul tău. Știai că în România, unde e tot o ”democrație originală” ca la noi în Olimp, mai nou se dă rest la șpăgile electorale?

- Uau, ce idee bună! La fel de tare ca Startarul! Nu, tati, lasă iPhone-ul, n-am să-ți dau rest la un iPhone 11. E inestimabil, nu? Și telefon iPhone 11 am deja. Un singur lucru vreau de la tine, tati: Maretti cu pizza. Vreau să am și eu orgasme ca tine.

- Nu, Deu, nu dau șpagă Maretti și nu împart Maretti cu nimeni. Am și eu demnitatea mea. Nu știai că eu am principii?

Deu râde tare, sonor, nestăvilit. Promy îi dă și el un ghiont, îl ciufulește și-l bate ușor pe spate. Fii-su vrea să-i pună mâna în păr, dar își aduce aminte, brusc, de coafură și se oprește la timp. Își privește tatăl cu ochii lui mari, căprui-verzui, cu gene lungi și arcuite ca ale lui Promy, scânteietori de parcă plutesc în lacrimi, și îl îmbrățișează strâns, cu toată forța lui titanică, gata să-l sfărâme și să-i transforme oasele în praf de stele.

VII. Cinci minute în ploaia de flăcări a Brunnhildei, din dragoste și disperare

Cu mâinile vinețiie, amorțite de frig, îmi șterg încet transpirația rece de pe frunte, fără să simt atingerea palmelor mele. Groaza m-a pietrificat. Miliarde de presse-papiere sparte, de trupuri zdrobite și suflete moarte... O oglindă spartă în miliarde de cioburi tăioase și diforme... Am stat în ploaia de cioburi, în tăcere, ciuruită de ele, urmărind paralizată căderea lor hipnotică, fatală, fără să mă mișc, fără să respir, fără să clipesc, până când s-au depus straturi-straturi peste mine și m-au acoperit complet. Inexorabil ca blestemul nemuririi. Sunt captivă într-un sicriu de gheață. Zidurile mă strivesc. Numai Ziduri, nicio Fereastră.

Captivă doar? Nu, cred că am murit. Ce bine! Nu mă mai sufoc. Nu-mi mai pasă. Bizar, inexplicabil chiar în situația mea, îmi aduc aminte de ceva. Mai exact, de cineva. Promy! Unde e? A dispărut din nou, nu știu ce se întâmplă, parcă îl pierd mai des decât mănușile sau fularele. Fac eforturi să sparg sicriul de gheață și îl strig ”*Help, Promy, help*!”, dar nici urmă de el. Încerc să-i contactez (la telefon și online) pe Her, Bebe, Deu, Pira, Mene, Mi Ko, Epi, Pando, Don Quijote, Alex, Chiron, părinții lui Promy, Iapet și Temis, dar niciunul nu răspunde. Or fi toți răpiți și sechestrați undeva, unde nu o să mai ajung niciodată? Inima mă înțeapă, oasele îmi pârâie, capul îmi bubuie, urechile îmi vâjâie, amețesc, mi-e greață, gura îmi e uscată și am un gust amar, stomacul mă arde, iar ficatul pare strâns în ghearele bestiei de vultur.

Cum Promy continuă să fie necontactabil, Jill (”conștiința” mea blondă, singura din gașcă care mai e cu mine, hotărâtă să-mi fie alături, orice s-ar întâmpla) și cu mine începem să-l căutăm cu înfrigurare. Acasă în Olimp nu e, la palat nu e, la clinică nu e, la laborator nu e, în Startar nu e, parcă s-a volatilizat. De fapt, nu găsim pe nimeni cunoscut nicăieri și ne trec fiori. În timp ce rătăcim pe străzi fără țintă, străduindu-ne să obținem informații

despre Promy (posibile, dar, din păcate, foarte improbabile), observăm că cineva ne urmărește: un bărbat destul de tânăr, nu foarte înalt și solid, cu părul blond-spălăcit, scurt și țepos, ochii căprui-verzui alunecoși, nasul mare și coroiat, fața osoasă și colțuroasă, buzele subțiri și vinete, mereu strânse, crispate într-un rictus obscen. Poartă sandale aurite, înaripate (ce kitsch și, nu știu, am mai văzut undeva încălțările astea, dar nu-mi aduc aminte unde exact) și vine după noi peste tot, fără să se ascundă, ca și când ar fi absolut normal să ne fileze nonstop și fără să-și ia cele mai mici măsuri de prevedere. La un moment dat, Jill dispare și ea subit de lângă mine. Inima mă strânge și mai puternic, mă clatin și simt că mă prăbușesc. Acum am rămas singură.

Intru în panică, dar fac eforturi disperate să-mi revin un pic și să-i contactez din nou pe toți. Degeaba, nimeni nu-mi răspunde, oricât aș încerca. Bărbatul suspect, cu sandalele lui ridicole, continuă să se țină după mine cu un tupeu olimpian, indiscret, fără să se camufleze, cu rânjetul lui lubric întipărit pe față. Când cobor de la supermarket (de unde am cumpărat o apă plată la jumătate de litru pentru mine și o pungă de Maretti cu pizza în ideea de a-l ispiti pe Promy să apară... ori poate pentru că mi-e dor de el), bărbatul îmi iese în cale, pe trepte. Inima îmi îngheață din nou, broboane de transpirație rece îmi acoperă fruntea, tâmplele și palmele, iar picioarele mi se înmoaie. Nu mai pot înainta. Sunt captivă în sicriul de gheață. Bărbatul se aruncă asupra mea și-mi sfâșie hainele, iar eu încep să mă zbat, întâi mai tare, cu furie, apoi din ce în ce mai slab. Mă strânge prea tare, îmi ia aerul, mă sufoc. Mi se întunecă privirea. Să facă ce vrea cu mine... Nu, nu se poate, nu-l voi lăsa, trebuie să-l găsesc pe Promy! Îmi adun ultimele forțe și încerc să opun rezistență. Deodată, reușesc să mă smulg de pe pământ, din strânsoarea lui, și să mă ridic. Zbor!

Da, zbor! Direct de pe trepte, plonjez vertical, și nu oblic, propulsată drept în sus, ca un elicopter ori un gheizer, în viteză, într-un jet dens, compact, la înălțimi amețitoare, frisonante. E prima oară când mi se întâmplă așa ceva, dar nu zbor de plăcere ori ca să testez senzații tari, ci din dragoste și disperare. Oricum,

nu am nici timp, nici chef să mă minunez, minutele și secundele sunt iar numărate și trebuie să ajung la Promy. Măcar să mă apropii de el puțin, să aflu vești despre el... De ce nu-l lasă odată în pace? De ce îl hăituiesc și-l chinuiesc mereu? Aș da orice să-l mai văd o dată fumând havane, învăluit în fumul dulce-aromat, fie și cu fața aia de bacterie probiotică, să-i contemplu orgasmele produse de Maretti cu pizza și să simt disperarea îmbrățișării sale titanice. Să ne topim unul în altul fără teamă, fără regrete, fără speranță... Promy, unde ești?

Mă uit în jos, înfricoșată și dezorientată: mă aflu undeva, departe, la sute de metri altitudine, e frig și bate un vânt năprasnic, dar trebuie neapărat să păstrez înălțimea. Bărbatul acela dubios, cu sandalele lui kitsch, a rămas în față la supermarket. Încerc să mă mențin la altitudinea la care sunt și să zbor mai departe, deși mă cuprinde vertijul și-mi pare imposibil să-mi păstrez echilibrul. Deodată, mă intersectez în zbor cu urmăritorul meu: planează lent și se oprește în fața mea, cu chipul schimonosit de grimasa lui scabroasă. Ochii căprui-verzui îi alunecă asupra mea, ludic și lubric în același timp, sticlind de de o poftă dementă. Din păcate, nu e singur, a venit însoțit de o armată de ființe zburătoare ca el. Nu recunosc pe nimeni dintre ei, nu are niciunul chip de zeu olimpian, au fețe strâmbe, diforme și îmi par străini. Sau mi se par străini pentru că, de fapt, eu sunt străina? ”*People are strange when you’re a stranger / faces look ugly when you’re alone*.” Groaza mă îngheață din nou. Sunt prea mulți, nu pot să mă lupt cu toți. Mă prăbușesc într-o clipă la pământ, când se aruncă asupra mea.

În mijlocul străzii, bărbatul suspect, cu sandalele kitsch, aurii, înaripate, îmi sfâșie hainele complet și mă scuipă drept în față. Flegma lui e corozivă ca acidul sulfuric, carnea-mi sfârâie și mi se cască cratere adânci în obraji. Simt mirosul de ars al cărnii mele. Continuând să rânjească, bărbatul cu sandalele de aur începe să mă lovească sălbatic. Mă smucesc ca să mă eliberez, dar mă izbește năucitor peste față și îmi mușcă sfârcurile atât de tare, că-i rămân în gură. Le înghite, plescăie din buzele subțiri, vineții și apoi hohotește satisfăcut. Îmi linge sângele cu o poftă insațiabilă,

în timp ce însoțitorii săi (inclusiv trecătorii) asistă la scenă amuzați, excitați, dar (deocamdată) pasivi ca la un reality-show. Pe urmă, bărbatul cu sandalele înaripate își scoate scula imensă, monstruoasă și mă penetrează violent, în râsetele și aplauzele publicului. Totul se petrece prea năucitor ca să mă doară prea tare.

Imediat, sar și celelalte ființe zburătoare asupra mea. O femeie șatenă, spălăcită, cu părul scurt, fața inexpresivă, ochi apoși, incolori și buze pământii, purtând un maieu înflorat, pantaloni mulați, aurii și papuci din blană de iepure siberian în picioare, se apropie de mine și mă apucă de plete. Mă trage de păr și mi-l smulge brutal, păstrându-și mina glacială, impenetrabilă. Alta, slabă și blondă, cu părul cârlionțat prins elegant, în coc și îmbrăcată în still office, cu o cămașă albă și un costum verde, îmi taie mărunt, atent și meticulos, bucăți din sâni. Un al doilea bărbat de vârstă incertă, mic de statură și subțirel, șters la față, cu un costum gri atât de mare că înoată în el, o liră și mai multe medalii de aur agățate de gât, îmi crestează burta cu cuțitul, zâmbind chinuit. Durerea mă năucește și mă despică precum mii de piroane înfipte în corp. Totul se învârtește cu mine. Strada se strâmbă, pavajul se încinge, se crapă și mă împroașcă delirant, precum lava unui vulcan, iar capul îmi alunecă în gol și mă prăbușesc în abis. ”*Women seem wicked when you’re unwanted / Streets are uneven when you’re down*”.

Degeaba gem și mă zvârcolesc, nimeni nu intervine, mai sosesc cel mult câțiva trecători ca să se distreze puțin. Pe unii dintre ei îi recunosc: Kim Jong-un (cu noua sa coafură de rapper), împreună cu nevasta, Ri, scurgându-se lent spre mine ca două gogoși uleioase și râncede, cu ochii astupați de osânză, asudând de emoție, apoi al-Assad și soția, Asma, sprinteni, fermecători, impecabil aranjați, iviți parcă dintr-o revistă de modă pariziană. Ayatollahul Khamenei vine și el, în hainele lui lungi, negre, până în pământ, cu barba lui respectabilă și aerul său grav și solemn. Putin apare un minut mai târziu, purtând mândru o mitralieră AK 74 M în brațe, într-un huruit greu de tancuri. Obama a fost, cred, prezent de la început: s-a uitat o vreme cu oarecare interes, apoi

s-a plictisit, s-a retras pe margine și se joacă pe consolă. *Soft politics*.

Cei mai mulți trecători își văd de drum impasibili, n-ar observa nici dacă ar avea loc propriul viol, propria execuție sau propria înmormântare. Adevărul e că ceva atât de banal se întâmplă în fiecare zi femeilor din întreaga lume și e, deseori, ultra-mediatizat. Mult mai captivant e un joc video ca ”Plante vs. Zombie”. Acum am pierdut din nou cavalerul din mine, Don Quijote din Titan, și a rămas numai femeia: strivită, umilită, posedată de fantome și devenită festinul bestiilor antropofage. Un lucru așa de comun... nici pe mine, victima, nu mă șochează. Poate că m-am obișnuit și m-am desensibilizat. Bine, ”obișnuit” nu e totuna cu ”normal”. Dar, de ce să contest, știam că se va întâmpla asta dintotdeauna, am profețit, mai exact, am anticipat, nu e greu să prevezi viitorul, chiar dacă nu ești baba Promida. Mereu aceeași telenovelă fără happy end. Secretul sfârșitului este că nu există niciunul: doar o serie infinită de finaluri tragicomice, pe cât de ridicole, pe atât de feroce. Ar trebui să mă amuz așa ca Brian răstignit pe cruce, confundat cu Mesia și executat ”din greșeală”, în filmul ”Viața lui Brian după Monty Python”, numai că, între timp, violența și absurdul s-au banalizat și în acest moment mi-a înghețat din nou râsul. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Al Gore e rău, Al Gore e de vină.

Sunt condamnată și nu are rost să sper. ”*Forget Domani / For tomorrow never comes*!” Nu aștept nimic. Nici ”papagalul roșu” al lui Kirkegaard, nici un gest salvator, nici un miracol. *God created Disaster*. *Natural born Disaster*. Sunt o cărămidă strâmbă și diformă, deviantă, poate chiar antisocială, am țâșnit afară din Zid și am produs o gaură în el prin însăși ieșirea mea fulminantă. Sunt proastă și încăpățânată, greșesc la socoteli elementare, continui să calculez ”2+2=4”, oricât mi-ați explica. Sunt nebună și nu vreau să vă mai cred, oricâte fraze stereotipice, standardizate, repetate la nesfârșit, mi-ați turna pe bandă. Sunt ciudată, nu am nume, ci doar o puzderie de etichete pe care mi le-ați aplicat voi cu generozitate (de la Madame Dezastru, catastrofă, vacă

proastă, golancă, ciumpalacă, sclavă obraznică, teroristă și trădătoare la Vampi, Fata lui Dracula). ”*When you’re strange / No one remembers your name*.” În plus, sunt urâtă și respingătoare, nu am corn în frunte și piele groasă de rinocer ca voi.

Eu chiar îmi merit pedeapsa, v-am sfidat, dar mulți alții nu au nicio vină, de-a lungul timpului au fost miliarde de inocenți masacrați inutil. Mă rog, de dragul puterii voastre și al controlului vostru. O condamnare kafkiană planează asupra tuturor, inexplicabil și ineluctabil, și ne ține prizonieri în sicrie de gheață, alinați și narcotizați de fantasme de tip ”Matrix” (puritatea islamică și Jihadul, consumerismul și fetișismul capitalist, egalitatea... în mizerie comunistă, cultul liderilor mesianici, al ”stăpânilor” creați după chipul și asemănarea zeilor, nu a lui Dumnezeu). Și, când iluziile se prăbușesc, rămâne groaza paralizantă pe care o dăruiți, protector și patern, tuturor, vomitând-o abundent din Cutia Pandorei a puterii. Pentru asta, v-am dat deja un scuipat intelectual, însă nu e suficient.

Știu că sunt condamnată și, totuși, vreau să vă mai rezist puțin, să nu vă cerșesc încă îndurare, să nu-l trădez pe Promy. Iartă-mă, te rog, Promy, acum mi-am adus aminte de tine, te uitasem mai înainte. Când s-au azvârlit toți asupra mea, călcându-se în picioare de parcă eram o tabletă la promoție la Black Friday, m-am gândit numai la mine, m-am concentrat exclusiv asupra chinurilor mele. Promy, unde ești? Ce faci acum? Îmi împărtășești soarta? Ah, vreau să te las odată în pace pe tine, să respiri, să trăiești... Nu vreau doar să supraviețuiești, vreau să trăiești. Lăsați-l în pace pe Promy și veniți la mine, ticăloșilor! Nu sunt Brunnhilde, nici un titan, dar trebuie să încerc să rezist. Măcar cinci minute. Brunnhilde a cântat în ploaia de foc, iar flăcările s-au transformat în lacrimi. Cinci minute în ploaia de flăcări a Brunnhildei. Urlând, nu cântând.

Cu atitudinea marțială a unui țar al universului, Putin înaintează imperturbabil, sfidător, prin mulțime, își face loc lovindu-i pe toți care-i stau în cale cu mitraliera, apoi, când ajunge la mine, mă pocnește cu patul armei peste față și mă penetrează dur, zâmbind satisfăcut de parcă ar fi bătut recordul de

scufundări în Volga, la copcă, pe ger siberian sau ar fi câștigat campionatul mondial la judo. Privindu-mă crunt cu ochii lui pătrunzători în care s-a adunat însăși forța teribilă a justiției divine, ayatollahul Khamenei ia biciul și mă plesnește la fund cu o furie obscenă (am de luat circa 8500 de lovituri, mi-au rămas restanță din Iran, așa că ayatollahul s-ar putea să monopolizeze distracția). Dar Kim Jong-un nu-l lasă prea mult, ci îl împinge cu burta lui enormă și mirosul lui înțepător de transpirație la o parte și mă preia el. Încântat ca un copil care a pus mâna, după confruntări grele cu competiția, pe o nouă jucărie, Kim Jong-un începe să-mi jupoaie pielea de pe piciorul stâng, îmi smulge fâșii-fâșii, una după alta, cu ajutorul bărbatului multiplu-medaliat, iar Ri, soția lui, pufnește, chicotește și-i dă coate marelui conducător. Cu același aer nevinovat și poznaș, Ri îmi taie pulpa și apoi mi-o îndeasă pe gură, sufocându-mă și înecându-mă cu propriul meu sânge. Îmi vine să vomit. Cutremurată de silă și de spasme, scuip sânge și bucăți de carne jupuită. Al-Assad râde și aplaudă politicos, pe urmă îmbracă un halat chirurgical, mască și mănuși (fie din reflex profesional (a fost medic!), fie din grijă să nu se murdărească) și-i roagă civilizat, cu o mină de gentleman, pe ceilalți să-i permită și lui accesul la mine, pentru a-mi introduce un baston electric în fund sau în vagin, publicul poate vota democratic. Înainte ca publicul să apuce să aleagă, femeia în pantaloni mulați, aurii, cu papuci din blană de iepure siberian, îi sustrage bastonul în fugă și mi-l înfige în fund.

Mă tăvălesc și urlu de durere. Dați-vă toți la o parte! Terminați! Luați-vă labele de pe mine! Mi-e silă de voi și m-am săturat. De fapt, voi sunteți adevărații vinovați și voi ar trebui să fiți pedepsiți pentru crime împotriva umanității, nu eu, Promy sau milioanele de oameni pe care-i chinuiți și-i ucideți fără să clipiți. ”*Let me breathe*!” O gură de aer! Lăsați-mă să respir! Ard. Mi-e sete. Apă! Ploaia de flăcări a Brunnhildei nu s-a transformat în lacrimi. Oceanul Ataraxia, Marea Neagră și Marea Mediterană nu-mi spală rănile și nu-mi alină durerea cu atingerea lor catifelată. Petalele de flori de cactus de un albastru luminos, ireal nu mă acoperă tandru și protector ca o placentă. Lacătele

dragostei de pe podurile din Paris nu mai sună dulce-sfâșietor, pe ritmuri de șansonete, acum au ruginit și s-au sfărâmat. Nu se va deschide nicio Fereastră sau poartă de lumină lină, albă, imaculată, blândă și binecuvântată, prin care să trec dincolo de Zid, într-o altă lume. Una altfel.

Urletul nu s-a preschimbat în muzică. Aceasta s-a terminat, a fost înghițită parcă de portalul infernului. Dar de ce mă mir? Iisus nu a ascultat Wagner când era pe cruce. Nici tu, Promy, pe Elbrus. Iar eu nu aud nimic în afară de râsetele lor și de urletele mele. Sunt singură, cu Big Brotherii de peste tot. Vreau să se termine odată. În curând, focul mă va face scrum și nu voi renaște din propria cenușă ca pasărea Phoenix, voi fi, cel mult, resuscitată, și nu mai vreau, am obosit.

Promy, brațele tale titanice nu mă vor strivi într-o ultimă îmbrățișare disperată, tasându-mi oasele și transformându-le în praf de stele. Nu simt decât mâinile lor grele și murdare lipindu-se de mine, pipăindu-mă, strângându-mă și sfârtecându-mi carnea. Nu voi mai dansa niciodată, mână în mână cu tine, deasupra abisurilor, fără teamă, fără regrete, fără speranță. Și tu ești în lanțuri acum. Te-ai născut în lanțuri, Promy. *Natural born bound*. Nu o să vii niciodată. Sunt abandonată aici, în mijlocul străzii, într-un oraș aglomerat, hăituită și hăcuită de bestii antropofage, singură împotriva tuturor. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă. Știu că am dreptul la mizerie și umilințe, la tortură și viol, la agonie și abandon, la scârbă și disperare, știu ce cuprinde Declarația Universală a Drepturilor Omului. Am încălcat-o și eu, la fel ca tine, când mi-a fost milă... Mi-a fost milă de tine, Promy, și am vrut să împărtășesc chinurile tale, așa cum suferința oamenilor ți-a sfâșiat și ție, la nesfârșit, inima și ficatul. Încă te iubesc, dar nu mai suport.

Acum conştientizez pe deplin durerea, cu o luciditate stupefiantă și înfricoșătoare, care mă împiedică să mă cufund în oceanul reconfortant al uitării. Durere atroce și devastatoare, animalică, brută, fără nimic romantic, tragic, eroic, nobil, consolator ori purificator, fără lacrimi, lumină sau speranță. Cioburile de presse-papier din mine se învârtejesc într-un dans

barbar, dezlănțuit. Ard. Și știu că nici lacrimile Fiicelor Rinului, nici ale Brunnhildei, nici Rinul însuși nu vor putea stinge oceanul incadescent de sticlă lichefiată. Am mai simțit ceva apropiat când am născut ori când eram pe Elbrus cu Știi Tu Cine și apăram telecomanda de la portal cu mâinile goale. Dar atunci mai aveam speranță: în primul caz - copilul însuși, în al doilea - Her trebuia să vină în câteva minute să ne salveze pe mine și pe Promy. De data asta, nu mai aștept nimic.

La urma urmei, e mai curând o durere fizică, nu psihică, trebuie s-o suport. Am trăit suferințe psihice cutremurătoare, luni în șir, ca toată lumea, la moartea tatălui, a bunicii și a unchiului meu, la despărțiri (inclusiv cea de copiii de la școală) ori când am încercat să empatizez cu Promy, Dumnezeu sau oamenii. Cel mai rău a fost când am avut studiul acela de piață care s-a finalizat pentru client cu un raport de cercetare în PowerPoint, iar pentru mine cu o comă psihică de mai bine de un an (de fapt, și fizică, căci sufletul și corpul sunt intercorelate). Ajunsesem să nu mai simt nimic în afară de efortul cumplit de a face cel mai mic gest, nu mai eram capabilă nici să clipesc singură. Acum e altceva, doar o durere fizică, trebuie s-o pot îndura.

Nu, nu-i așa, ce spuneam mai înainte, trupul și sufletul sunt interconectate... mai am un pic și o să implor milă de la Big Brotheri, apoi o să-l trădez pe Promy. Dar, dacă o voi face, 2+2 vor da oricât, numai 4 nu, presse-papierul se va sfărâma și îmi voi pierde sufletul. Poate mă voi transforma în talibană și îi voi înfuleca lui Promy pula, coaiele și ficatul, plescăind și lingându-mă pe buze. Știu bine că un singur lucru greșit poate declanșa o cădere și... o decădere iremediabilă. Mai contează? Sigur că da. Mă rog, de fapt, probabil că da. Nu vreau să-mi spargeți din nou presse-papierul, m-am străduit atât de mult, ani și ani la rând, să-mi repar sufletul ciopârțit și putred, împreună cu Promy și cu Dumnezeu, nu vă las să-l zdrobiți iar. Mi-e frică de voi, dar și mai mult mă tem să nu-mi văd în oglindă ”portretul lui Dorian Gray”. Chipul vostru! Asta dacă ați avea o brumă de conștiință, să vă bântuie precum portretul pe Dorian. Nu vreau să fiu ca voi.

Ajută-mă, Doamne! Dă-mi putere! Încerc să mai rezist puțin. Ca întotdeauna, din dragoste și disperare.

O lumină intensă, orbitoare de fulger, țâșnită dintr-un sceptru de aur uriaș, despică cerul. Nu, nu și asta! E prea mult! Mai mult e prea mult. Fără sceptru cu fulgerașe! Promy, nu mai suport! În secunda în care-mi dau seama că ceva se rupe cu totul în mine și nu mai pot să rezist, își face apariția o fată subțire, brunetă, cu părul prins în coadă, îmbrăcată în blugi negri și cu un hanorac verde. Straniu, seamănă leit cu mine. Mă rog, cu cea care fusesem înainte, căci acum aduc mai mult a roșie storcită decât a femeie. Dar poate că am halucinații. Chipul fetei cu hanoracul verde e transpirat, congestionat și schimonosit de oroare, deși aparent nu i s-a întâmplat nimic. Se uită în jur stânjenită și confuză, de parcă ar fi picată din lună, nu ar recunoaște și nu ar înțelege nimic. Se îndreaptă apoi spre mine, încet, dezechilibrându-se și împiedicându-se, fără a-și ascunde repulsia și groaza. Cu obrajii în flăcări, fâstâcită, scuzându-se și bolborosind un ”pardon” timid, continuă să-și facă loc prin mulțime și să avanseze pas cu pas. Vrea să ajungă la mine și nimic nu o poate opri. De ce a venit? Într-o încercare deznădăjduită de a mă salva? Nu, știe că nu are nicio șansă, a venit mai curând ca să moară cu mine. Să nu mai fiu singură. Aș vrea să-i spun să plece, dar nu mai am putere. Pare hotărâtă să împărtășească suferința mea. Din dragoste și disperare.

În momentul în care fata se aruncă în vâltoare, firul se taie și totul se întunecă.”*When the music’s over / Turn out the lights.*” Muzica s-a terminat. Sper că și urletele. Oricum, nu mai am putere să urlu. Nici să șoptesc sau să suspin. Respirația mi se stinge lent și dureros, la fel ca oceanul de cioburi incandascente. Fără lacrimi. Povestea s-a încheiat și ea. Fără poveste, nu există viață, pământul nu se mai învârtește în jurul axei sale, iar entropia dizolvă universul instantaneu. Întuneric beznă ca-n burta unui Leviathan. Multă vreme... De fapt, am pierdut noțiunea timpului. Cred că am murit. Încă mi-e frică. Ce va urma? Nu mai e nicio luminiță la capătul tunelului. Și, decât lumina pustiitoare a fulgerașelor din sceptrul stăpânului, mai bine nimic. Să fie întuneric și liniște! Nu vreau nicio ”Odă pentru Kim Jong Ile” sau

discursuri gen ”moare Kim Jong Ile”. M-am săturat de Kimi. Vă rog să vă fie milă de mine și să-mi respectați dreptul la întuneric și la liniște. Lăsați lumina stinsă, vă rog! Nu mă deranjați!

VIII. Oprește timpul și aruncă-te cu mine în abis!

Cineva aprinde, totuși, lumina... lumina soarelui și mă trezesc înapoi pe plajă, la malul oceanului. Ah, ce bine, a fost doar un coșmar, Promy e aici, lângă mine. Îl strâng în brațe cât pot de tare, parcă nevenindu-mi să cred că-l regăsesc. ”Ce bine că ești, ce mirare că sunt!” Dar coșmarul a părut mai real decât tot ce-am trăit până acum. Încă în stare de șoc, ținându-l pe Promy de mână, scuturată de spasme și palidă ca un cadavru, îi istorisesc, cu vocea stinsă, ce s-a-ntâmplat.

În timp ce-i povestesc, realizez brusc: bărbatul cu lira, medaliile de aur, costumul larg și zâmbetul lui chinuit era Apollo cu chip de decan al fuckultății, însoțit de muza lui preferată, Caliope-secretara. Femeia cu ochi incolori și fața inexpresivă, îmbrăcată într-un maieu înflorat, purtând colanți aurii și papuci din blană de iepure siberian, era Madame Hera cu înfățișarea unei cliente mai vechi (care-i făcea competiție zeiței la inteligență, competență, bunăvoință și respect). Aceasta se considera stăpâna mea și a avut meritul de a mă băga în comă pentru mai bine de un an, în urma unui proiect de cercetare de piață, cumva și din cauza lipsei de implicare a șefului meu de atunci (poate că tocmai de-aia a ajuns sărmanul necontactabil, fugea de ”stăpâna” și se ascundea atât de bine că nu-l mai găsea nici Obama).

Bărbatul suspect cu sandalele lui aurii, înaripate, inițiatorul spectacolului și maestrul de ceremonii, era Hermes, dar avea figura violatorului care mă atacase în lift, cu ani în urmă, pe la sfârșitul liceului. Violatorul își asumase riscul de a fi surprins de locatari și pândea în lift, așteptându-și prada cu o răbdare titanică, tremurând de frică și salivând de poftă. Îndată ce am deschis ușa liftului, a sărit pe mine, m-a amenințat cu cuțitul, m-a pocnit de îmi curgea sânge din nas, și-a scos scula și a început să se frece de mine ca un animal sălbatic, scăpat de sub control, trăgându-mi și rupându-mi hainele. Iar eu, pur și simplu, mă uitam la el și

aşteptam sfârşitul, fără să fac nimic. Nu simţeam decât o senzaţie oribilă de paralizie şi neputinţă pe care eram incapabilă s-o gestionez.

Întocmai ca-n povestirea lui Poe, ”Puţul şi pendulul”. Acolo, condamnatul aşteaptă încremenit să-l sfâşie pendulul Inchiziţiei. Acesta coboară spre el lent, implacabil, în timp ce deţinutul îşi numără minutele şi secundele de viaţă rămase. Din cauza fricii şi a fatalităţii pedepsei, nu doar corpul lui e captiv, ci şi mintea. Şi exact asta îl ţine prizonier. Ca să scape, mai întâi trebuie să-şi elibereze mintea, apoi corpul. Dacă nu-şi învinge groaza şi neputinţa, îl despică pendulul Inchiziţiei. În cele din urmă, prizonierul Inchiziţiei din povestirea lui Poe reuşeşte în mod ingenios să-şi elibereze mintea, apoi şi corpul şi, astfel, să supravieţuiască. Doar cei care-şi păstrează mintea liberă, lucidă şi reacţionează mai au o şansă.

Eu una, deşi în stare de şoc, incapabilă să mă adun şi să opun rezistenţă, am avut noroc că violatorul din lift era şi el foarte speriat: când a auzit strigătele vecinilor şi lătratul câinelui meu, Charlie, care simţise ceva în neregulă, a luat-o la goană. Şi-acum mi-e frică să mă urc în lift împreună cu bărbaţi, chiar dacă stau la noi în bloc. Iar, când m-am dus la poliţie să reclam cazul, au făcut pe ei de râs: tentativă de viol, ce-i asta? Nici măcar un viol în toată regula. O reacţie responsabilă, previzibilă, de altfel, în România. Oricum, nu am păstrat resentimente faţă de violatorul din lift (o biată bestie înfricoşată, un sărman animal hăituit care nu conştientiza ce făcea şi îmi inspira chiar milă), ci doar faţă de autorităţi.

Scurt timp după incidentul din lift, surprinzător pentru mine (care constatasem atunci indiferenţa autorităţilor), am descoperit cât de zeloşi pot fi poliţiştii în timpul unei anchete. Unei prietene i se furase geanta, la mare, în vacanţă, aşa că am reclamat amândouă cazul la poliţie. Autorul jafului, un puşti de 15-16 ani, a fost prins rapid şi adus la secţia din Costineşti. În faţa mea şi a prietenei mele, cinci poliţişti au sărit pe băiatul acela, snopindu-l în bătaie. Eu nu am putut suporta să asist pasivă, am intervenit, i-am oprit şi am preluat eu ancheta, într-o altă formă: am vorbit cu

băiatul, acesta, sărmanul, a recunoscut imediat că a furat și a spus unde ascunsese geanta prietenei mele. Apoi, pentru prima și ultima dată în viață (sper), i-am luat la rost pe polițiști și le-am ținut ”o predică de Nana”, exact ca mătușă-mea.

***

La sfârșitul poveștii, Promy mă îmbrățișează, cât poate de delicat și de tandru, ca să nu mă tulbure și mai mult. Îmi mângâie părul negru, lung, desfăcut și lăsat în valuri pe spate, mă sărută ușor pe gât și mă privește cu un aer îndurerat și speriat, dar, în același timp, fericit și uimit. Ochii i s-au umplut de lacrimi:

- Ai văzut, Ile, cât de mult mă iubești acum? Ai făcut totul din dragoste pentru mine! Ai reușit să înfrunți singură toți Big Brotherii din lume. Îți mulțumesc! Mai am un pic și-ți zic o odă... ”Odă pentru Kim Jong Ile”! Nu, fără Kimi... Jos Kimii și Big Brotherii de peste tot! Nu-mi vine să cred cât de mult mă iubești. Aproape că-mi faci competiție. Mare noroc pentru tine că mie îmi place competiția.

- Am făcut-o din dragoste și disperare. Nici mie nu-mi vine să cred, dar nu mai rezistam mult, mi-era teamă că te voi trăda, Promy, șoptesc eu.

- Dacă se întâmpla asta, în condițiile date, nu era nimic grav, nu erai tu de vină, înțeleg foarte bine, știu ce înseamnă.

- Promy, m-m-mi-e-e-e-ra t-t-tea-mă că... or... or... să-mi spargă presse-papierul și îmi voi pierde sufletul, murmur îngrozită.

- Cum să ți-l spargă? E făcut de mine din material de calitate, de pe Gliese și încărcat cu lacrimile tale. Nu ți-am zis că nici agentul Smith din ”Matrix” nu-l poate sparge, darămite niște Big Brotheri din Olimp și de pe Pământ care se cacă pe ei de frică să nu-și piardă scaunul de sub cur? Dacă vrei, îți dau pentru el și garanție pentru eternitate, cu ștampilă și semnătură. Este singurul lucru pe care pot să-l garantez.

- Nu-i nevoie, Promy, am încredere în tine și în Dumnezeu. Și vă iubesc pe voi, nu Big Brotherii.

- Trebuie să ai încredere și în tine. Ai văzut că se poate.

- O să încerc. Ah, Promy, a fost oribil. Mi s-a părut mai real ca orice. Big Brotherii... toți au sărit pe mine și m-au torturat până am murit.

- Da, e oribil, într-adevăr. Îmi pare atât de rău, Ile... Totuși, gândește-te ce bine e să poți să trăiești și apoi să mori! Ce mi-ar plăcea și mie! Eu nu am parte nici de una nici de alta. Și să ai la sfârșit o înmormântare! Ce m-aș bucura să scap de agonia asta perpetuă și să mi se organizeze o înmormântare adevărată, chiar și televizată la OTV! Miliarde de oameni au fost masacrați și aruncați la groapa comună, fără să știe nimeni nimic de ei, e mare lucru să ai o înmormântare. Și să plângă cineva după tine. Masacrele Israelului în Gaza i-au stors lacrimi lui Chris Gunness de la ONU, dar chinurile mele nu. Nu încă. Mai știi filmul ăla al fraților Coen, ”*A serious man*”, cu evreul la înmormântarea căruia plângea amanta, nu nevasta? Aș fi vrut să verse și pentru mine o lacrimă amanta! Nu bestia aia mare, neagră și cu coarne.

- Băi, Promy, ție chiar ți-a intrat în cap c-ai drepturi! Care amantă? Misterioasa secretară asiatică de care vorbeai la un moment dat, muza Thalia, Pandoruța, Antenuța sau vreo sirenă de pe Gliese? Bine, Promy, dacă-ți plânge amanta la înmormântare, o s-o bântui la nesfârșit! Măcar până îmi vine numărul de dosar de la Parchet. Să vedem dacă reușește să agonizeze în parametri optimi. Dar, spune-mi, cine era fata aia brunetă, cu părul prins în coadă și hanorac, care semăna cu mine și a intervenit?

Așezat într-un șezlong clasic, alb, la măsuța din lemn de pin, Promy își toarnă o cafea Lavazza, adaugă puțin lapte și o linguriță de ambrozie. Eu înhață o sticlă întreagă de apă plată la jumătate de litru și o beau pe nerăsuflate (căci ard de sete și nu mai pot vorbi), apoi îi iau din nou mâna lui Promy și-mi împletesc strâns degetele cu ale lui. O vreme, Promy amestecă ambrozia și laptele în ceașcă, în tăcere, cu un aer meditativ. Desface o pungă de Maretti cu pizza și o crănțăne pe toată. După un timp, își suflă ușor părul care-i acoperă fața și reia discuția cu glas tremurător, privindu-mă cu ochii lui mari, negri, migdalați, plutind în lacrimi, scânteietori ca niște supernove:

- Fata care a intervenit pentru tine, deși înțelegea că nu are nicio șansă, nu știu exact, putea fi conștiința ta (mă rog, ce-a mai rămas din ea, după ce a dispărut Jill) sau poate chiar Ile de pe Gliese, sora ta geamănă de acolo. Pe Gliese, oamenii (nu și noi, titanii, căci noi ne-am născut înainte să apară muritorii pe Pământ și pe Gliese) au câte o soră sau un frate geamăn. Umanoizi gliesieni, nu delfini sau sirene. Ei trăiesc (la un nivel de intensitate foarte înalt) tot ce li se întâmplă fraților și surorilor de pe Pământ și scriu (nu neapărat literar) întreaga lor istorie. A fiecăruia. Notează sau înregistrează electronic orice eveniment relevant. În ziua de azi, electronic, evident. Înainte, foloseau mijloacele disponibile: plăcuțe, papirus, hârtie etc. Ideea e să rămână. Atât cât se poate. Fiecare om are dreptul la o poveste. Altfel, ar fi captivi în coșmaruri fără sfârșit, din care nu înțeleg nimic, cum eram eu nu numai pe vremuri, dar și acum, recent, când ieșisem din portal și retrăiam obsesiv, febril scenele de pe Elbrus, fără să recunosc personajele, acțiunea ori semnificația. Nu vedeam și nu simțeam decât gerul, jegul, lanțurile, pironul și ciocul bestiei în ficat. Fără memorie, nu există poveste. Fără poveste, nu există identitate. Fără identitate, nu există viață, ci, cel mult, supraviețuire. Iar noi toți vrem să trăim. Sigur, gliesienii au acces doar la fragmente disparate, nu au o viziune globală ca noi, dar sentimentele și senzațiile lor sunt și mai puternice decât ale fraților și surorilor de pe Pământ. Chiar dacă pe Gliese aparent totul merge nu perfect, dar bine, e o lume normală ca... cetatea părinților lui Bebe, ei se îndurerează și se bucură pentru frații lor; de multe ori, emoția îi consumă și îi ucide la vârste fragede. Iar voi, pământenii, habar n-aveți de frații voștri de pe Gliese, în schimb, îi faceți să sufere. Ce să mai zic, nu vă pasă nici de voi înșivă, darămite de frații voștri de pe altă planetă. Cei care au frați ca Putin sau Kim Jong-un, mor de rușine. La propriu. Iar cei care au frați în lagăre de muncă din Coreea de Nord, se cutremură de oroare și se sting de durere. Ei sunt foarte sensibili: știi că unii se sinucid dacă uită să recicleze sau își printează biletul de avion la birou. Pur și simplu, fac infarct sau accident vascular.

- Cum, Promy?! Și tu abia acum îmi spui?

- Nu știu dacă erai pregătită înainte.

Ca-n poezia lui Sorescu, ”Rame”, cineva respiră deasura patului meu: ”Deasupra patului / Cineva respiră, respiră. / Cine știe ce stea / Arde undeva departe / Și-n sistemul de reflectare ciudat / Al lucrurilor, / Sufletul ei bate acum / În peretele meu. / Mâine va trebui să pun / Și-n locul acesta / O ramă.” Sufletul unei stele palpită în peretele meu. Respiră alert, sacadat, zbătându-se în Zid ca o pasăre rănită. Tresare intrigat sau tulburat de ceva, se întrerupe neliniștitor și apoi zvâcnește iar în forță. Efortul parcă îl consumă: respiră poate de două ori. Dacă eu mă sufoc, respiră și pentru mine. Aș fi preferat să pulseze la Fereastră, nu în Zid. Aș pune acolo și eu o ramă, însă mi-e teamă: pe de o parte, există riscul să strivesc sufletul unei stele, pe de altă parte, uitându-mă la sufletul stelei-gemene din ramă, s-ar putea să descopăr ”portretul lui Dorian Gray” și să paralizez de groază. Sau poate că o să încerc să-i fac o ramă dintr-o Fereastră.

- Nu știu, Promy, cred că nu sunt încă pregătită și n-o să fiu niciodată. Prefer să mă confrunt cu toți ticăloșii din univers, cum a fost acum, decât cu mine însămi, fie și în varianta ”Ile de pe Gliese”. Mi-e mai frică de mine decât de orice. Întreab-o pe Jill, ”conștiința” mea blondă. Fac pe mine de frică și mi se pare că văd mereu ”portretul lui Dorian Gray”. Dar, apropo, Ile de pe Gliese cum a apărut aici? Și ce rol a jucat ea, mai exact?

- Întreab-o pe VJ.

Promy se înroșește puternic, își suflă bretonul energic, apoi se răstește la VJ, tremurând de furie:

- Ah, VJ, mai ușor cu provocările! Ce pula mea ai? Eu și Dumnezeu nu dăm asemenea teste oamenilor. Ce-ai pățit?! Te-ai pervertit și tu? Te-au corupt mizeria, prostia și violența din lumea noastră? Las-o în pace pe Ile!

- A fost testul pe care și l-a dat ea singură, răspunde vocea susurătoare de sirenă. Aici nu se întâmplă decât ce vrei *tu* să ți se întâmple. Iar personajele incluse și acțiunea nu sunt create de mine, știi bine cine sunt și ce fac.

- Așa e, VJ, dar nu trebuia să mergi atât de departe. Știu foarte bine cine sunt și ce fac ”personajele” și că încerci să ne ajuți în

felul tău. Eşti şi tu o oglindă a noastră şi a lumii noastre, dar ai grijă, în jocul ăsta de reflexii şi reflecţii, s-ar putea să te deformezi sau să te spargi! Nu vreau să ajungi să vezi şi tu, că tot l-a amintit Ile, ”portretul lui Dorian Gray” în propria ta oglindă!

Promy îşi trage şezlongul mai aproape de mine şi mă ia apoi de după gât, înfăşurându-mă protector cu braţul lui solid de titan. Îi admir nu doar musculatura şi forţa copleşitoare, reţinută cu greu, ci şi albul strălucitor, marmorean, în contrast cu părul şi ochii lui negri, migdalaţi. Strângându-mă deznădăjduit cu braţul său puternic, Promy se uită o vreme în zare, spre staţia orbitală modernă şi elegantă, din sticlă, cu o arhitectură futuristă, evitând sistematic să privească oceanul sau să asculte vocea ispititoare de sirenă care-l cheamă în apă. Bea o gură de cafea, fumează repede o havană, înecându-se şi tuşind, îşi suflă bretonul vijelios şi reia discuţia cu VJ tare şi impetuos, dezlănţuindu-se ca un torent:

- Fii atentă, VJ, am venit să ne odihnim! Uite ce e, dacă mai întinzi coarda, o să te provoc şi eu: de exemplu, să-l chemi pe Atlas la tine şi să-l convingi să lase baltă jocul ”Plante vs. Zombie”. A ajuns la nivelul 7, cu ajutorul lui Bebe, şi doarme deja de săptăluni, parcă-i face competiţie la somn Europei! Nu să-i iei jocul, să-l defectezi sau să-i scoţi o componentă, să-l convingi! Nu ştiu, să-l ispiteşti cu o versiune 7D irezistibilă, aflată la nivelul 10, ultimul, în care Atlas trăieşte jocul de parcă ar fi real, aici şi acum. Să intre în apă cu consola, să joace şi mai intens ca până atunci, să-şi piardă ultima viaţă (poţi să-l faci să creadă că a rămas fără nemurire, nu?), o înţelege şi el ceva, în sfârşit. Doi, să-l convingi pe Mene să emigreze, înainte să nască Mi Ko! Mai sunt practic câteva zile... Ah, am aşa nişte fraţi căpoşi! Să vedem dacă poţi să-i convingi pe Mene şi pe Atlas. Sau pe Epi să nu deschidă Cutia Pandorei! Pe mine unul mă laşi aici. Sunt un biet titan refugiat, fie-ţi milă, sper că nu mă trimiţi înapoi în Olimp, fie şi sub pretextul de a o asista pe Mi Ko la naştere, doar nu eşti China să mă repatriezi ca pe un trădător în Coreea de Nord. Îţi fac cerere de azil şi completez toate formularele necesare. Dacă uit unul, nu-i nimic, să mă aresteze Deu, abia aştept! Şi, trei, pentru că în poveşti trebuie minim trei

încercări, să-l dezalcolizezi pe Dio, zeul alcoolului. Nu de alta, dar e mangă tot timpul și nu prea ne e de folos. Ei, dacă aș fi în locul lui Dio, și eu aș proceda exact la fel. E prea mult căcat în lumea noastră, mai bine să zăcem mangă mereu.

- Tu te-ai făcut vreodată mangă, Promy? întreabă vocea dulce, ademenitoare de sirenă.

- Da, o singură dată, chiar vara trecută, la nunta Antenuței... a Atenei cu Pan. Mi-a dat să beau o poțiune, de nu mai știam nici care e mâna stângă și care-i dreapta, nici cu ceasul sau brățara. Practic, am crezut că ceasul Rolex al lui Alex (de pe mâna stângă) e brățara și m-am dus cu el la plimbare în Tartar. Adică am fost dus la plimbare, mureau zeii de grija mea, cică altfel nu fac mișcare, mă teleportez și la budă. În Tartarul real, nu în Startar. Vezi, VJ, acum înțelegi de ce nu mă fac mangă de obicei.

Promy râde zgomotos, dar amar, făcând șezlongul să se zgâlțâie, să scârțâie și să pârțâie pe ritmuri de house și de dubstep. Apoi își înfășoară brațul în jurul gâtului meu și mai strâns, cu toată forța și disperarea lui titanică și-mi șoptește emoționat:

- Legat de povestea asta de acum, din câte spui tu, Ile de pe Gliese a oprit timpul și povestea în mod conștient. Din solidaritate cu tine. Nu a suportat să se uite cum erai torturată, să asculte urletele tale și să spună mai departe povestea, așa că a întrerupt timpul și povestea în mod voluntar și s-a aruncat în abis după tine. A intervenit, cum facem și noi de obicei, din dragoste și disperare. Iar sacrificiul ei ți-a dat putere să reziști mai departe.

- Și eu am simțit că trebuie să întrerup povestea și să mă arunc în abis când am citit raportul ONU despre atrocitățile din lagărele de muncă din Coreea de Nord, îi răspund înfiorată, cu ochii șiroind de lacrimi. Femei arestate împreună cu toată familia, care și-au văzut rudele, inclusiv copiii murind sub ochii lor. Femei scuipate, umilite, puse să muncească până crapă, înhămate ca animale de povară la care pline, obligate de gardieni sau... de foame să mănânce pământ, șerpi, viermi și șobolani, bătute ca să-și înece proprii bebeluși, lovite în burtă în timpul sarcinii și puse să care greutăți până avortează (dacă sunt însărcinate), violate, torturate și sfâșiate de câini. Marea majoritate a prizonierilor nici

nu știu de ce se află acolo sau au fost arestați pentru că au urmărit telenovele străine ori au căutat ceva de mâncare. Sunt aduși în gulag doar ca să se mențină teroarea și controlul. Al Gore e de vină. Iar gardienii cei mai sadici nu sunt sancționați, ci, evident, premiați (uneori cu înscrierea la facultate). Chiar și copii au dispărut acolo, morți de foame, epuizare, bătuți, mutilați, arși, înecați la naștere, îngropați de vii sau sfârtecați de câini. Bine, și la București sunt copii mușcați de câini zi de zi, fii-miu a avut și el șansa să-i iasă-n cale tocmai Al Gore, maidanezul. Al Gore e rău. Oricum, nu poți să compari România de azi cu Coreea de Nord. Știi, uneori îmi vine să-i teleportez pe nostalgicii comuniști din România o săptămână-două, dacă nu în Coreea de Nord, măcar în anii '80, în "Epoca de aur" (să clănțăne de frig, să se spele cu apă rece, maronie, mocirloasă, să rabde de foame, să stea la cozi zi și noapte pentru o coajă de pâine mucegăită sau făină de oase, să se uite la televizor două ore la "Cântarea României", să-i cânte ode lui Tovarășu' și să simtă teroarea cumplită care îngheață totul în jur). Însă, spune-mi, Promy, ce caută copiii în Tartar sau în lagăre în Coreea?! Niciun copil nu ar trebui să sufere. E bine că ONU spune public ce atrocități sunt comise în Coreea de Nord, dar, practic n-o să facă mare lucru, mai ales dacă se opune China ca de obicei. Prietena Coreei de Nord, China, are și meritul de a repatria puținii "trădători" care au reușit să scape din infernul nord-coreean. Îi trimite înapoi, să nu piardă ceva din distracție. Cunoști termenul de "trădător" și distracția foarte bine, te-ai săturat și tu de evadări dintr-un infern în altul. M-aș fi dus să mor și eu cu femeile dintr-un lagăr de acolo, așa cum a făcut Ile de pe Gliese pentru mine. Presupunând prin absurd că aș primi viză și aș ajunge în Coreea de Nord, ar fi exact ca și cum aș pica acolo de pe planeta Gliese.

- Știu, Ile, e oribil. Casa de copii "Pământ" nu e acasă. Însă Big Brotherii azi sunt, mâine nu sunt, se și autodistrug frecvent, se mănâncă pe ei înșiși ca nenea Cronos. Eternitatea nu durează prea mult, e valabil chiar și pentru zei. Trebuie să nu-i recunoaștem de stăpâni, să nu-i credem, să le vedem adevărata lor față de pitici spălați pe creier (care dârdâie de frică pentru scaunul

lor) sau de împărați în curul gol (ca-n povestea cu hainele împăratului), să ne învingem frica, să-i sfidăm, să căutăm soluții alternative și să acceptăm suferința. Apropo, tot un copil de 3-4 ani (ca-n povestea cu hainele împăratului) i-a zis Țarului Putin ”palacina”, ”călău mititel”, în timpul unei băi de mulțime. Iar un copil de 6 ani, cu vestă antiglonț confecționată dintr-o pungă de gunoi și un microfon improvizat, transmitea știrile din Gaza, în timpul bombardamentelor israeliene. Copiii spun întotdeauna adevărul. Și, ascultându-i pe copii și privind lumea cu ochii lor, printre picături, trebuie să încercăm să trăim. Să trăim, nu să supraviețuim. Fie și pentru cinci minute.

- Nu știu ce să-ți zic, Promy, dar mie mi-e rușine să trăiesc și să fiu fericită când atâția suferă pe Pământ sau în Olimp. Chiar și pe Gliese ori VJ din cauza a ce se întâmplă pe Pământ. Și tu suferi mereu, atroce, ești prizonier într-un coșmar fără sfârșit. Mai știi... atunci, vara trecută, când ai fost liniștit și fericit câteva minute la rând, într-o noapte, iar eu vroiam să sun la 112, căci credeam că ai luat-o razna complet, tu, Vocea Rațiunii? Fericirea și liniștea par pură demență. Mai ales în cazul tău. Dacă mă identific fie și cu unul dintre cei care suferă, mă chinuiesc și eu înfiorător. ”Simț enorm și văz monstruos”, cum spunea Conu’ Iancu. Iar, dacă și scriu despre asta, trebuie să retrăiesc coșmarul suferinței la nesfârșit, la un nivel de intensitate mai puternic decât în realitate. Nu zice și Sf. Augustin ”omul nu poate spune nimic din ceea ce nu poate simți, dar poate simți ceea ce nu poate să spună”? Trebuie să simt ca să spun. Bine că mi-am dat demisia deja de la voi, oricum fac ”muncă patriotică”. Sau voluntariat. Singura compensație e un scuipat intelectual: au ajuns și ei, Big Brotherii, personaje în cărțile lui Madame Dezastru și nu cred că le place. Dar am oroare, mi-e scârbă și am obosit și eu, ca tine.

Mă opresc din perorație. Mi-e sete. Fruntea încinsă mi s-a acoperit de broboane de sudoare, tâmplele îmi pulsează, obrajii mi s-au aprins brusc, cuprinși de o vâlvătaie incontrolabilă, iar gura mi-a luat foc și nu mai pot să vorbesc. Mă simt vinovată și mi-e rușine. Mă mistui în focul Gheenei. Culpabilitatea mă arde mai tare ca fulgerașele lui Știi Tu Cine... Zeus și mă devorează

mai sălbatic ca bestia de vultur, până la ultima celulă. Sângele și limfa îmi clocotesc, delirez, neuronii îmi explodează. Mi-e rușine că trăiesc și sunt fericită. Mai dau pe gât o sticlă de apă plată la jumătate de litru, fără nicio șansă de a-mi stinge vreodată setea asta dementă, insațiabilă, îi strâng mâna lui Promy și continui încet, răvășită:

- Și, tot ce se întâmplă oribil pe Pământ ori în Olimp nu vine din neant, *ex nihilo*, ci e generat de acele... ”personaje” inteligente, curajoase, respectuoase, responsabile, multiplu (auto)medaliate și (auto)premiate pentru corupție, tortură, crime și genociduri, aflate în serviciul cetățenilor, produsele de top ale sistemului, care fac pe ele de frică să nu-și piardă scaunul, telecomanda sau inelul puterii. De fapt, ei sunt adevărații sclavi. Sclavii puterii.

- Chiar așa e. Lor le e mai frică de noi decât nouă de ei, intervine Promy, tare și răspicat, țintindu-mă cu ochi de foc. Când revoluțiile din mintea și din sufletul oamenilor vor fi desăvârșite, acestea nu vor mai fi furate și Big Brotherii nu vor mai avea nicio putere, nu-i așa, Obama? Oricum, de cele mai multe ori, să recunoaștem, ei sunt doar niște supereroi care tremură pentru scaunul lor (într-adevăr, foarte fragil) și, ai văzut, se luptă cu titani în lanțuri, cu piron în piept și sfârtecați de bestii antropofage, nimfe bete, femei lăuze, bătrâni în cărucior și copii preșcolari. Pentru asta au nevoie cel puțin de gaze lacrimogene și gaze sarin.

Promy bea o înghițitură de cafea și își suflă bretonul furtunos. Obrajii i s-au aprins și aruncă flăcări din priviri. Revine în discuție, zâmbind cu subînțeles și făcându-mi cu ochiul, ștrengărește și complice:

- Și încă ceva: cine vrea să ajungă în gura mea sau personaj în cărțile lui Madame Dezastru? Să vedem dacă are vreunul curaj și se poate duela în scuipaturi intelectuale cu mine. Nu prea cred că se înghesuie. Măreții conducători fac pe ei de frică. Întreabă-l pe Ianukovici, un mare luptător din Ucraina, cât de eroic a șters-o la revoluție, după ce a tras în propriul popor! Sau pe tovarășul

Ceaşcă, că tot l-ai pomenit, care a procedat la fel şi apoi a încercat să-şi ia zborul... cu elicopterul în decembrie ’89.

- Apropo, amândoi tovarăşii ăştia sunt şi ei doctori multiplu automedaliaţi şi autopremiaţi, personalităţi multilateral dezvoltate, produse de elită ale fabricii de diplome.

- Iar Ţarul ar face bine să spele şi el Putina!

Promy chicoteşte şi îmi dă un ghiont. Eu nu schiţez nici măcar un zâmbet. Ştiu că are, într-un fel, dreptate, dacă nu şi drepturi, şi că încearcă să mă încurajeze şi să mă consoleze, din dragoste şi disperare. În acelaşi timp, se chinuieşte să se autoconvingă de adevărul lui şi să se motiveze să nu abandoneze lupta. Ar trebui poate să-l aprob şi să-l susţin, cu atât mai mult că el însuşi e devastat de traume şi sleit de puteri, dar durerea, ruşinea, greaţa şi frustrarea continuă să mă macine fără milă, aşa că izbucnesc, cutremurată de oroare şi de furie:

- Promy, nu mă consolează că sunt şi ei sclavi (ai puterii), roşi de frică şi de ură, tot mai pretenţioşi (nimic nu le mai ajunge şi, implicit, nimic nu le mai place), detestaţi la rândul lor, şi de-asta, poate cei mai nefericiţi dintre sclavi, nici că-şi vor pierde cât de curând scaunul de sub cur. Tocmai asta e, Promy. Mai întâi, de ce trebuie să fie nişte pitici spălaţi pe creier, creaţi după chipul şi asemănarea zeilor, nu a ta sau a lui Dumnezeu, care se luptă eroic cu copilaşi, bătrâni, femei şi bărbaţi în lanţuri, stăpânii lumii? Apoi, în al doilea rând, răul comis strict faţă de mine îl pot ierta şi îl iert. Dar cum să iert răul făcut lui Dumnezeu (uite portalul infernului, produs de oameni, nu de zei!) ori ţie sau oamenilor din Iran, Coreea de Nord, Siria, Ucraina şi aşa mai departe?! Ori gliesienilor? Sau lui VJ? Şi, în special, suferinţa copiilor. Simt şi eu, în corpul şi în sufletul meu, în continuu, suferinţa asta nesfârşită a celorlalţi. Nu e în puterea mea decât să mă rog pentru sufletul lor, al Big Brotherilor de peste tot. Şi nici măcar nu-şi cer iertare decât, vorba ta, că le-au rămas supravieţuitori. Unu-doi, ca tine şi ca Deu. Mă simt prost să ies afară în parc când în Ucraina, în Crimeea, se plimbă tancurile ruseşti pe străzi. Mi-e jenă să deschid netul, să beau, să umblu cu corpul descoperit sau să ating pe cineva, fie şi pisica, atunci când ştiu că cei din Iran nu au acces

la nimic. Mi-e rușine să râd ori să mă joc cu fii-miu când mamele din Coreea și-au văzut copiii morți de foame, epuizare, arși, înecați, îngropați de vii sau sfâșiați de câini, iar tați din Siria și-au găsit fiii împușcați de lunetiști-fantomă (iar ”fantome”, detest cuvântul ”fantomă”, și ăsta ar trebui șters din dicționare!), electrocutați și cu unghiile smulse sau, în cel mai fericit caz, asfixiați cu gaze sarin. Oricum, în ce te privește, Promy, vreau să știi că te iubesc atât de mult încât aș sacrifica oricând povestea ca să mor cu tine.

- Ile, voi aștepta următoarele minute de liniște și fericire pe care să le trăim împreună, în ciuda suferinței de peste tot (inclusiv a mea) și a Big Brotherilor. Dacă ai prea multă fericire, te rog, dă-mi și mie și celorlalți care mai au nevoie, când se ivește ocazia! Titanii știu să aștepte și să aprecieze un minut de liniște și de fericire, fie și o dată la o mie de ani. Poate-ți vine și numărul de dosar de la Parchet până atunci. În ce privește povestea, merci, Ile, dar cred că mă sacrific să rămân personaj. Mă știi ce tâmpit sunt, sunt obișnuit să fac sacrificii.

Îmi las capul pe pieptul lui Promy și mă lipesc de el. Mă uit în zare: oceanul violet tresaltă lin, iar în aer plutește un parfum răvășitor de liliac. Petale violet încep să ningă lent, hipnotic, asupra noastră.

- Ile, fii atentă, ca să mă revanșez față de tine, îi fac lui Promy plete! intervine în discuție vocea ispititoare de sirenă.

- VJ, sper că nu-mi faci și helancă neagră ca la Steve Jobs! sare Promy.

- A, ba da, bună idee! răspunde vocea fermecătoare de sirenă, chicotind ușor.

Nu-mi vine să cred: Promy are iar plete negre, bogate și strălucitoare și poartă acum o helancă neagră ca a lui Steve Jobs. Părul lung, ondulat, des, scânteietor, negru cu reflexii albăstrii îi cade în valuri pe spate. Să îndrăznesc să-l ating? Mă joc cu câteva șuvițe. Promy nu spune nimic, așa că eu continui. Îi mângâi părul și-l ciufulesc. E atât de frumos, fin și puternic totodată! Apoi îmi afund fața în el ca-ntr-o noapte mătăsoasă și mângâietoare care aș vrea să mă absoarbă.

- Ce frumos e! Exact cum îmi aduceam aminte.

- Da, sunt perfect, mai mult ca perfect. ”*I’m so fuking special*”. Dar și tu, Madame Dezastru, ești singura catastrofă care îmi place.

- Ah, ce romantic! Știi ce, dottore, parcă am început și eu ca tine cu agoniile, morțile și puzderie de resuscitări, dublate de o fericire insuportabilă, mă simt iar nemuritoare blestemată ca pe vremea când lucram full-time (adică nonstop) în studii de piață, cu deadline-uri de azi până ieri și zile lungi, care durau milioane de ani. Ești nemuritor blestemat atunci te percepi ca nemuritor blestemat. Na, uite că am reajuns nemuritoare blestemată, fără să consum ambrozie sau nectar. Mi-am făcut iluzii că am scăpat, dar nu, nu e cazul. Să nu-mi zici ”La mulți ani!”, e o glumă macabră, la fel ca toate bancurile tale cu Big Brotheri, bestii antropofage, ”hapocalipsuri” și fantezii de înmormântare. Încă puțin și-o să am și eu fantezii de înmormântare ca tine (că tanatice aveam deja). Să știi, Promy, comparativ cu jobul din cercetarea de piață sau de la fuckultate, acum apreciez că am un șef contactabil, cu care se poate comunica (atunci când nu e reținut). Altminteri, mai bine speli geamuri ca Vaclav Havel pe vremea dizidenței decât să faci munca asta intelectuală, are mai mult sens și obții mai multe satisfacții (nu satisfucktion). Sau lucrezi într-o fabrică ca un roboțel la banda rulantă, cum era Charlie Chaplin în ”Timpuri noi”. ”Noi muncim, nu gândim”. Ce bine! Iar pe fostul meu șef-fantomă îl las în pace: dacă va primi și el o scânteie din focul sacru, atunci ochii i se vor umple de lacrimi, se va ilumina și-l va da apoi mai departe. Păi se poate așa ceva, mă răzbun? Mi-am jurat că nu o să mă răzbun niciodată, dimpotrivă, o să-l ajut. Să-i transmit blestemul focului sacru? Mi-e milă de el. De-asta mi-am dat demisia din echipa voastră, tot în semn de protest. Nu uita că, indiferent de demisie, am drept de veto ca Rusia la ONU și pot bloca orice rezoluție, fie și exclusă din G8, să nu care cumva s-o aduci în echipă pe bomba sexy, amanta lui Colin Powell, Corina Crețu, cum ai intenționat acum câteva luni. Până la urmă, deși mi-am dat demisia, m-am întors într-un fel la voi, să continui ”munca patriotică”, pardon, voluntariatul. Din dragoste și disperare, logic,

nu? Te iubesc atât de mult că sunt gata oricând să opresc timpul și povestea și să plonjez cu tine în abis. Oricum, înainte să reîncep să agonizez în parametri mai mult sau mai puțin optimi, aș vrea să mai simt o dată disperarea îmbrățișării tale!

Promy se conformează: mă strânge tare în brațe, în stilul lui titanic obișnuit, cu disperare, de parcă ar ști că urmează să mă volatilizez în secundele următoare și preferă să dispar în mâinile lui. Îmi presează oasele, le fărâmă și le transformă în praf de stele.

- Uite, Ile, știi care ar fi o chestie tare, demnă de Exopotamia? Să mă aresteze fii-miu la funeraliile mele pentru că am dat șpagă unei caracatițe, supraviețuitoare a măcelului tău, ca să-mi permită accesul la propria înmormântare de la OTV!

IX. Apel către Big Brotheri

După ce termin de povestit coşmarul cu Promy, în ciuda mângâierilor şi încurajărilor lui, mă cufund într-o tăcere adâncă. Timp de o săptămână nu mai spun nimic, degeaba încearcă Promy să scoată de la mine măcar un cuvânt, nu mai fac efortul nici să-i răspund monosilabic. Nu mai am chef să mănânc (nici plăcintă cu vişine de la mama), nici să beau ouzo, să fac dragoste, să înot, să explorez oceanul, să ascult muzică sau să dansez. Nu vreau nimic. De-abia mă târăsc până la toaletă şi înapoi pe plajă. Zac pe şezlong la nesfârşit, cu privirea rătăcită, piciorul stâng răsucit sub mine, mişcându-mi piciorul drept în gol, la început mai alert, apoi din ce în ce mai slab până înţepenesc complet, într-o poziţie nefirească şi incomodă, ca madame Hera la ”Suleyman Magnificul”. Dar nu mai simt nimic. Doar o senzaţie de deshidratare teribilă care persistă în ciuda ceaiurilor de muşeţel şi limonadelor pe care le beau în continuu. Nu ştiu, nu înţeleg, m-am purtat ”aşa cum trebuia, nu cum era recomandabil”, Promy a fost mândru de mine, iar eu ar fi trebuit să fiu fericită. Însă, nu, nici urmă de fericire, ci doar o epuizare cumplită şi o dorinţă vagă de sfârşit.

Promy se străduieşte, cu răbdarea lui titanică, să mă facă să râd, apoi să mă culce:

- Pământule, trezeşte-te, Ile, culcă-te! Oricum, ca să te trezeşti, trebuie să dormi mai înainte. Logic, nu? Te rog! Fac un pariu pascalian că te culci. Pe o sticlă de votcă. Şi-aşa ai să-mi dai 32. Uite, apropo de votcă, ăştia de la Stalingrad sunt bine promovaţi, nu vor şi ei, băi, nene, să sponsorizeze cultura, ca să nu ne mai ţigănim la Bebe, naşul-zân de la bancă, să ne acorde un împrumut nerambursabil? Măcar 100 de sticle de votcă să ne dea, aşa îţi poţi plăti şi tu datoria. Ce să mai vorbim de bruschette, marele titan Prometeu are orgasme cu Maretti! Să ne doneze şi nouă 1000 de pungi de Maretti cu pizza, eventual încă 500 şi cu

măsline, din ăla care îți place ție. Cu 1500 de pungi de Maretti și 100 de sticle de votcă, supraviețuim ceva vreme. Ba chiar, ”trăim bine”. Hai să numărăm acum bruschette Maretti (în loc de bani sau minute și secunde) și să mergem la culcare! Ah, Madame Dezastru, cred că prefer să salvez lumea încă o dată decât să te culc pe tine. Nu știu de ce am numai taskuri din astea imposibile. Vorba lui guru Minune, câine blestemat și el. Dar un titan nu renunță niciodată. Haide, Ile la culcare, te rog, ascultă Vocea Rațiunii! Ascultă sfatul medicului!

- M-m-m-me-me-di-di-cul ă-ă-ăsta îi tratează pe toți, mai puțin pe el însuși, dottore, bolborosesc cu greu, fără să mă mișc de pe scaun.

- Medicul e cel mai fericit când pacienții îi urmează sfatul. Ăsta e începutul terapiei pentru el.

- Medicului ăstuia, la fel ca lui Dumnezeu, i-au cam ieșit greșit experimentele cu ființele ”raționale”, dottore, spun printre dinți. Nici tu nu mai creezi acum decât fluturași, libelule și, eventual, musculițe din alea drăgălașe... Drosophila Melanogaster. Ah, dottore, de ce nu produci un virus letal pentru toate ființele ”raționale” de pe Pământ, ca să-și găsească liniștea (că, oricum, suferă neîncetat), să dispară, să rămână numai plantele și animalele (mai puțin distructive și fără păcat)?!

- Și cu centaurii și faunii ce facem? Cum îi clasificăm? S-o întrebăm pe Tonciu, că se pricepe la biologie? Măi, Ile, dacă ființele raționale sunt, de fapt, niște bestii, nu ar trebui să rămână și ele pe Pământ, în virtutea dreptului la existență al tuturor animalelor? Doar n-o să fac discriminare tocmai eu. Logic, nu? Și, dacă te răzgândești și vrei să fie pe Pământ numai plante, mă tem că, invariabil, vor supraviețui și titanii, doar se știe că titanii sunt legume mutante de 40 de kile. Haide măi, Ile, mai ai un pic și ajungi ecologistă fundamentalistă ca Noe din filmul ăsta hollywoodian recent, mă refer la Noe vegetarianul anti-corporatist, preocupat de un mediu sustenabil, populat cu animale și plante, dar fără oameni. A vrut să salveze în arca lui numai diversitatea specifică, însă de oameni nu i-a păsat, erau răi, poate pentru că exploatau minereuri sau, și mai grav, mâncau carne.

Cam taliban și el, nu? De fapt, nici nu prea mai avea ce să salveze, oamenii distruseseră deja Pământul, cu tot cu plante și animale. Bine că n-a auzit Deu ce-ai spus! Crezi că fii-miu a stat înainte de potop să adune șopârle, șerpișori, viermi, râme și gândaci ca să salveze diversitatea specifică? Nu, nici vorbă, s-a concentrat asupra construcției bărcii și asupra supraviețuirii sale. Cu ajutorul învățăturilor mele, Deu a reușit să învingă nu doar potopul, ci și să relanseze civilizația umană, creația mea, pe care am văzut-o cu ochii mei înghițită de puhoaie, la ordinul ”stăpânului”. Asta era miza. Când eu n-am mai putut, Deu a preluat focul meu sacru și nici potopul n-a putut să-l stingă. Ce e cu tine, Ile? Ce ai? Devii mai paranoică decât mine? Mare noroc pentru tine că suport competiția. Scuză-mă, Ile, descoperi monștri din mlaștină peste tot și nimic altceva, vezi că te faci urâcioasă ca marele intelectual Aligică, parcă ați fi amândoi născuți la PMS.

- Promy, lasă vrăjeala! Bine, dacă nu vrei să procedezi așa și o ții langa cu faptele bune ca un titan căpos ce ești, du-mă în Olimp și dă-mi brânci în prăpastie, că eu n-am putere nici să clipesc. Cum i-au dat părinții, Madame Hera și Știi Tu Cine... Zeus, lui Hefaistos (de două ori) pentru că era prea urât ca să-l mănânce.

- Crezi că ai ajuns și tu prea urâtă ca să fii mâncată direct? Păi, Ile, așa-ți trebuie dacă nu vrei să dormi somnul de frumusețe!

Degeaba, Promy! Parcă s-a rupt ceva în mine acum. Florile de liliac au fost călcate în picioare și strivite de sandalele alea ridicole, înaripate, din aur. Floarea de cactus de pe Gliese, de un albastru luminos și ireal, a rămas numai un ciot: i-au smuls pe rând petalele și spinii. Trandafirul răsfățat al Micului Prinț a fost udat doar cu scuipat și borâtură. Născut din spuma balelor. ”Trăiască flegma în care m-am născut!” Oceanul are apele grele ca de plumb și alunecoase precum clapele pianului la care dădeam examen când eram la școala de muzică. Mă electrocutează, mă expectorează și mă azvârle înapoi în Zid, izbindu-mă de el sălbatic, fără milă. Ajunge! Roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet... Plouă torențial cu culori țipătoare, înțepătoare ca cioburile de presse-papier, sfredelitoare

ca durerile de dinți și cu un iz respingător. Culorile curcubeului cu miros de halenă se amestecă obscen până ajung o pastă albicioasă, subțire și lipicioasă, cu aspect scârbos de salivă.

Năucită, mă târăsc înapoi la ocean și mă arunc în valuri, însă nu mai pot înota, apa a devenit un ocean de cioburi de presse-papiere de peste tot din univers. Un ocean de suflete moarte. Cioburile îmi perforează epiderma și îmi străpung carnea. Sunt ciuruită, dar nu mai simt nimic, de parcă aș fi anesteziată. Nu mai percep decât mișcarea lor continuă, browniană, dansul lor bezmetic și deznădăjduit ca o îmbrățișare titanică. Ar trebui poate să binecuvântez ploaia de cioburi și să le las să mă sfârtece în tăcere, la nesfârșit, însă, în clipa asta, vreau să se termine. Am dreptul la întuneric și la liniște. Ca o dovadă în plus, coralul albastru fosforescent din Ataraxia, pus de Promy în presse-papierul meu, și-a pierdut și el strălucirea. Nu, presse-papierul meu nu a fost spart, nici agentul Smith din ”Matrix” n-o poate face: e puternic, construit profesionist de Promy din material de calitate de pe Gliese... ”*unbreakable*”. Doar că în acest moment e descărcat, iar eu nu mai am lacrimi pentru el. Ochii mei sunt arși și pustiiți ca deșertul Exopotamiei. Și la ce bun să-mi păstrez presse-papierul când toate celelalte sunt sfărâmate? *Cui prodest? Cui protest?*

Mi-e rușine. Insuportabil de rușine ca atunci când am venit din Iranul fundamentalist islamic înapoi în România și nu vroiam să beau, să deschid netul, să dau jos chadorul sau să ating nici măcar pisica. Ori cum reacționează Promy când mergem de pe Pământ pe Gliese: se încuie în bungalou, zace pe jos, se zvârcolește și-și bagă singur pumnul în gură până la cot (dacă interacționează în mod accidental cu un localnic, nu spune nimic, nici de pe ce planetă a picat). Dacă mai simt ceva, numai asta e: rușine. Mi-a mai fost îngrozitor de rușine și când Iliescu a chemat minerii la București, să apere democrația de ”golanii”, ”fasciștii” și ”drogații” din Piața Universității ori când a ajuns Vadim Tudor în turul doi la alegerile prezidențiale, în anul 2000, așa că am fost obligată să-l votez pe Iliescu, personajul cu mâinile mânjite de sânge la revoluție și mineriade, încă președinte de onoare al unui

partid (întotdeauna crimele politice se premiază, nu se pedepsesc, logic, nu?).

Acum, parcă s-a rupt ceva în mine și continuă să mă frângă, lent și dureros, fără speranță. Mi-e rușine să fiu fericită și să trăiesc când alții nici măcar nu supraviețuiesc. În acest moment mi-e atât de rușine încât aș vrea să mă evapor ca fostul meu șef-fantomă în spatele unor Ziduri inexpugnabile, să nu mă mai găsească nici Obama. Însă nu știu dacă am dreptul s-o șterg așa, să-l las pe Promy săracu' singur cu 12 zei și 7 miliarde de monștri de pe Pământ (fie și susținut de echipa lui postmodernă), fără să-i fi dat înapoi măcar una dintre cele 32 de sticle de votcă pe care le-a câștigat la pariuri. Hm, de fapt, nu eu sau alte ființe rațională ar trebui să dispărem, ci Big Brotherii (din funcții măcar). Să mai sper că eternitatea nu durează prea mult, ci maximum două mandate? Nu mie și lui Promy ar trebui să ne fie rușine, ci vouă, Big Brotherilor de peste tot. Voi sunteți adevărații vinovați, nu Al Gore. Voi ar trebui să fiți pedepsiți, nu noi. Big Brotheri de pe Pământ, vorbesc cu voi pentru ultima oară, deși mi-am propus să nu mai fac asta niciodată, din dragoste și disperare:

APEL CĂTRE BIG BROTHERI

Fiți și voi o dată nebuni, dezlipiți-vă fundul de tronurile voastre (scaune imperiale sau directoriale), nu vă mai ascundeți în spatele Zidurilor (de palate sau de zgârie-nori), ieșiți afară și faceți o baie de mulțime, cu riscul să vă scuipe cineva!

Fiți și voi o dată fraieri, azvârliți măștile de "smiling face", de bărbați adevărați sau de zei intangibili, arătați-vă fața umană și priviți-ne în ochi, de la egal la egal, nu de sus!

Fiți și voi o dată băgăcioși, plantați un copăcel, reciclați, ajutați o bătrânică să traverseze strada sau cumpărați o ciocolată unui copil sărman, fără să televizați acest lucru sau să postați filmul/poza pe youtube sau pe pagina de Facebook!

Fiți și voi o dată dezastre la imagine și nu vă mai filmați pupând icoane, nu mai mințiți la televizor, nu mai donați bani furați, nu vă mai dați singuri diplome, nu vă mai faceți statui și

nu mai participați la marșuri anti-terorism, pentru pace sau la proteste pentru libertatea presei!

Fiți și voi o dată gunoaie și strângeți mâna bătătorită de muncă a unui om simplu care v-a huiduit ori a unui intelectual care v-a criticat!

Fiți și voi o dată câini răi, nu vă mai automedaliați pentru genociduri și masacre și nu-l mai condamnați pe Al Gore, ci doar pe voi înșivă!

Fiți și voi o dată viermi de trădători, aprindeți o lumânare pentru cei pe care i-ați masacrat și rugați-vă pentru sufletul lor! Mergeți la mormântul lor, la groapa comună sau de gunoi unde i-ați aruncat, plecați-vă capul smeriți, îngenunchiați și cereți-vă iertare, cu ochii în lacrimi.

Știu că sunteți în stare să-l jupuiți pe Dumnezeu de viu și să-i mâncați coaiele, dar fiți și voi o dată zdrențe și pămpălăi, nu mai împușcați lebede la revoluții, nu mai smulgeți petalele florilor albastre de cactus și nu mai spargeți presse-papiere! Nu mai împroșcați oamenii cu balele fundamentalismului vostru, mai corozive ca acidul sulfuric sau lichidele de fracturare. Nu ne mai sufocați cu gaze lacrimogene sau gaze sarin, lăsați-ne să respirăm!

Fiți și voi o dată catastrofe la matematica puterii și calculați "2+2=4"! Dați casa de copii "Pământ" înapoi oamenilor și nu-i mai faceți să se simtă exilați oriunde s-ar afla!

Nu ne mai înghețați proiectele și nu ne mai ucideți poveștile.

Nu ne mai furați timpul, lăsați-ne să ne ghicim singuri viitorul.

Mai târziu e prea târziu.

Dar ăsta nu e decât un nou "Apel către lichele", cum era cel al lui Liiceanu către profitorii și forțele de represiune ale regimului comunist, imediat după Revoluție, și care a avut impact asupra oricui, numai a voastră nu. Citez din apelul lui Liiceanu (pentru oamenii obișnuiți, cu bun simț, cei mulți și înțelepți, victimele voastre, nu pentru voi, căci voi nu o să înțelegeți nimic, ci o să respingeți vehement textul, asta în măsura în care vă veți pierde

timpul pentru a-l lectura): ″Sunteți puțini în mijlocul acestui popor, de vreme ce el s-a putut regăsi peste noapte cu o asemenea forță și grație; și totuși mulți, dacă ați putut face cu putință, hrăni și cauționa oroarea vreme de 40 de ani. (...) Renunțați la alibiuri morale, spunându-vă ca ați făcut neîncetat răul ca să puteți face din cand în cand binele. Să nu vă fie frică, ci doar, din când în când, o lungă și insuportabilă rușine. Căutați un părinte care și-a pierdut în zilele acestea copilul și cereți-i iertare. Intrați în noul an meditatitivi. Și aprindeti o lumânare pentru cei morți și pentru voi. Iar dacă veți da curs acestei chemări, veți înceta să fiți lichele și veți primi recunoștința noastră. Vă vom iubi.”

Tata, săracul, spunea mereu că oamenii răi se vor face buni, iar cei buni se vor face și mai buni. Din păcate, mă tem că sunt unii răi pe care puterea îi va face și mai răi, dacă nu-i oprim.

Dragi Big Brotheri, îmi pare rău, dar cred că o să vă fie rușine când voi primi eu numărul de dosar de la Parchet.

În filmul georgian ”Căința” al lui Abuladze, o femeie, victimă (împreună cu familia ei) a abuzurilor politice, dezgropa sistematic cadavrul dictatorului, după moartea acestuia. Așa trebuie să procedăm? Să vă dezgropăm cadavrele ca să vă atragem atenția și să observați ce se întâmplă în jurul vostru? Îți vine să urli, Promy? Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o odată! Urlă, Promy, în pustiul Exopotamiei! Dacă ți-ai șterge memoria (așa cum fantazai sau tânjeai uneori, deși conștientizai că nu e fezabil, nici corect), ai plonja acum în portalul infernului și ai asculta urletul de durere al Pământului, ai intra în comă în trei secunde. Ai retrăi la nesfârșit, fără să înțelegi nimic, dar fără să te poți smulge de acolo, coșmarul suferinței unui copil azvârlit într-unul dintre infernurile de pe Pământ. Poate chiar pe cel al nepotului tău, Bebe junior, care se va naște curând... în lanțuri, *natural born bound, God created bound,* evident, și-și va începe copilăria în Tartar. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?

X. Dreptul la poveste în ”Epoca de Aur”

Ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, VJ continuă să mă ispitească și să mă ademenească în apă cu vocea ei susurătoare de sirenă. La început, mă prefac că nu o aud, dar, după câteva zile, mă convinge să cobor de pe scaun (asta-mi ia mai mult de jumătate de oră) și să merg pe plajă. Sunt amețită, nu-mi dau seama care e stânga și care e dreapta, poate că am nevoie de ceasul de firmă al lui Alex ca să mă orientez măcar până la toaletă. Dacă mi-l va împrumuta, poate că o să realizez chiar a cui capitală e Israelul fără să pun mâna pe Atlas, căci nimeni nu mai are voie să se atingă de titani, nici în scopuri cultural-educative. Sunt atât de istovită și năucă încât nu-mi aduc aminte nici cum îl cheamă pe pterodactilul Popescu (Promy îmi spune acum povestea lui la nesfârșit, ca să mă culce, dar nu înțeleg nimic, în afară de faptul că pterodactilul Popescu își face țară, mă bucur, totuși, că istorioara nu e cu dinozauri de la fuckultate). Nu mai știu decât să ghicesc viitorul, însă din asta nu o să câștig joburi sau bani, ci noi condamnări.

Vocea dulce-ispititoare de sirenă mă cheamă, dar nu pot să-i răspund. Am buzele arse și crăpate, mi-e atât de sete că aș bea tot lacul de Al-Cola și i-aș mulțumi lui Al-Lac, aruncându-mă la pământ și sărutându-l, în măsura în care îmi permit cele 827 de rădăcini trainice și sănătoase de palmier. Nu-mi trece setea, oricâtă apă plată și ceai de mușețel cu lămâie aș bea. Articulațiile mă dor, spatele mi-a înțepenit complet, o gheară de vultur îmi strânge ficatul, stomacul și inima, capul îmi bubuie, tâmplele îmi zvâcnesc, urechile îmi vâjâie, picioarele îmi sunt grele și mi se împleticesc, mă prăbușesc la fiecare pas, însă reușesc să mă târăsc până la malul oceanului și să mă arunc în valuri.

Mă trezesc undeva pe fundul apei, la intrarea într-o peșteră întunecoasă, dar nu foarte înaltă, așa că nu trebuie să merg în patru labe sau să mă târăsc. E frig, iar eu sunt dezbrăcată. Am

mâinile și picioarele învinețite și tremur. Nu o să scap niciodată de senzația asta de frig? Știu o tehnică de încălzire imbatabilă, care funcționează chiar și în Tartar, pe Elbrus ori în Siberia: sexul, mă rog, dragostea. Vampirii pot face dragoste nonstop... Nu, ăsta e doar un stereotip, iar la închisoare, nici vorbă de sex, poate numai violuri. În aerul rece și umed plutește un miros pătrunzător de mucegai. Se aude sunetul apei, picurând ritmic. Doar ritm, nu muzică. Picătura chinezească. Mi-e teamă că muzica s-a terminat. Stropii de apă alunecă pe pereți, dându-le o strălucire spectrală. Surprinzător, pereții nu au aspect granulos, nu prezintă multe crăpături ori asperități, ci îmi apar mai curând netezi și lucioși. Pe ei zăresc desene rupestre! Doar nu m-am chinuit să vin până aici ca să mă uit la mamuți și oamenii peșterii.

***

Copilăria în vremea comunismului: răsfăț și mizerie

Când mă uit mai atent, tresar puternic, ca electrocutată: surprinzător, primul desen mă reprezintă pe mine pe vremea când eram la grădiniță și mă jucam... ”de-a Promy”. Apoi, mă văd desenând cu creta pe asfalt, împreună cu cea mai bună prietenă din copilărie, rozetele magice, multicolore, diafane și dantelate ca rochiile prințeselor din povești, pe care trecătorii le ocoleau, iar ploaia nu se îndura să le șteargă. Și povestea continuă. Iată-mă pe mine cu bunica, Mama Coca, citindu-mi ”Legendele Olimpului”! Cred că se bucură acum că am recâștigat Olimpul, în ciuda instabilității și a avatarurilor reformei.

În copilărie, cea mai apropiată persoană din familie și, totodată, ființa care m-a răsfățat cel mai mult a fost ea: îmi încălzea papucii și pijamaua pe calorifer (când era căldură!), venea noaptea să se asigure că sunt bine învelită și-mi aducea la pat cacaua cu lapte sau (mai târziu) cafeluța fierbinte cu prăjiturele și fursecuri. Mama Coca era profă de latină, dar predase și rusa la un ”moment” dat, adică niște ani buni la rând, în ”obsedantul deceniu” al instalării comunismului în România, cu ajutorul prietenilor sovietici, în care latina fusese exclusă din programa școlară. Își dorise mereu să fie profă: când era mică,

preda sticlelor și borcanelor așezate pe rânduri, ca la școală, într-o sală de clasă, iar la vârsta de 80 de ani încă știa pe dinafară ”Metamorfozele” lui Ovidiu (pe care le scanda cu patos și ochi scânteietori) și dădea meditații (gratuite) copiilor vecinilor, aducându-i de la corijență la nota nouă sau zece. Se poate spune că se născuse profesoară, acesta era destinul ei pe care și-l asumase cu dragoste și dăruire.

Bunica nu era *natural born teacher* doar pentru copii, ci și pentru ea însăși. Încă din anii copilăriei sale, fusese fascinată de pian, voise mereu să studieze acest instrument, dar n-avusese ocazia, nici posibilități financiare pentru a-și pune visul în practică. Îndată ce am primit eu o pianină (cumpărată la mâna a doua de mătușă-mea, sora bunicii, Nana) și am început orele la școala de muzică, ea a împrumutat manualele de la mine, a învățat singură și a ajuns la performanța de a cânta cu un singur deget, arătătorul drept (degetul doi), atât notele mai înalte (în cheia sol), cât și cele mai grave (în cheia fa). Culmea, îi ieșeau toate melodiile, reproducea temele foarte bine (pentru că nu era capabilă să execute acorduri), inclusiv din ”Cântecul lui Solveig” de Grieg, preferatul ei.

Fie din reflex profesional, fie din alte motive, bunica avea mania corecturilor gramaticale în orice moment, până și atunci când se afla la toaletă, la țară, la televizor sau Nana, sora ei, îi ținea inegalabilele sale predici (de care eu, mama și tata fugeam mâncând pământul). Programele TV din România de tranziție (cu excepția serialului ”Tânăr și neliniștit” pe care-l urmărea în transă, fascinată de actori și interioare), de pe canalele multiplicate năucitor, o scoteau din sărite: evident, o copleșeau erorile. Cred că, tocmai din acest motiv, ar fi preferat programele TV de pe vremea comunismului, cele două-trei ore de ”Cântarea României” (cântece și poezii patriotice), vizite de lucru ale lui Tovarășu’ la fabrici și uzine, precum și pupatul ritualic al pionierilor și al prietenilor dictatori ca Mobutu Sese Seko, Gaddafi și Kim Ir-sen. Măcar erau scurte. Serialul ”Tânăr și neliniștit”, cu siguranță, i-a prelungit viața: aștepta cu înfrigurare fiecare nou episod și zicea că nu moare ea înainte să se termine serialul. Cu toate că suferea

de mania corijării, Mama Coca nu pronunța corespunzător un singur cuvânt, ”cur”, ci zicea, aprinzându-se la față, chicotind și făcându-mi cu ochiul, ”tur”. Într-o primă fază, a reușit să mă deruteze: eram sigură că ”tur” înseamnă ceva porcos. Nu îndrăzneam să spun nici ”turul României”, fără să roșesc și să mă bâlbâi.

În plină ”Epocă de aur”, în anii ‘80, dacă aș fi avut o mașină a timpului, deși muream de rușine, aș fi făcut ”turul României” în anii ‘30 pentru a savura delicioasele bomboane fondante, prăjiturile de la Capșa (diplomat, ecler, savarine, amandine ș.a.) și înghețatele de fistic și ciocolată de care-mi povestea bunica, lingându-și buzele. Eu fusesem deja marcată de ”mărețele realizări” ale ”Epocii de aur”, cu toate că, personal, nu muream de foame. Când mă trezisem într-o noapte ca să beau apă, la bucătărie, la robinet picura doar o flegmă maronie, scârboasă, iar pe geam am zărit ceva ce nu mai văzusem niciodată: străzile (nu magazinele, căci acestea erau complet goale de fiecare dată când le vizitam) gemeau de bătrânei trași la față și gârboviți, înșiruiți cumințI afară, în frig, la coadă, pe scăunele. Așteptând. Fără să știe dacă vor mai prinde ceva, măcar o pâine pietroasă sau mucegăită. Îi privisem minute în șir, încremenită, fără să mă pot desprinde de la fereastră. Apoi, mă uitasem la ceas: era aproape patru dimineața.

Pe fondul penuriei generale, pe lângă umplerea preventivă a cratițelor, ligheanelor și bidoanelor cu apă (că se tăia frecvent și, când curgea, abia picura și era deseori mocirloasă), Mama Coca își făcuse obiceiul de a aduna tot soiul de lucruri mai mult sau mai puțin utile: hârtii, caiete, calendare vechi, ziare, reviste, sticle, borcane, cutii de parfumuri, de creme și de medicamente, mine de pix uzate, pensete și forfecuțe rupte, cioburi de porțelan. Nu suporta să arunce ceva, mai ales dacă i se părea frumos, altfel, simțul ei estetic s-ar fi revoltat. Avea un parfum Coty din anii ’40, consumat pe trei sferturi, pe care-l păstra cu sfințenie și care mirosea încă bine. Mai strângea și șervețele cu model (de Crăciun), imprimate color cu reni, moși, colindători, cutii de cadouri, brăduți, globuri sau beteală (aduse de mătușă-mea din străinătate, din excursiile la Paris sau la Londra, căci la noi nu se

găseau nici şervețele albe, simple sau hârtie igienică), chiar dacă erau folosite.

Mai mult, Mama Coca nu se îndura să azvârle niciodată cojile de portocale, în cazul fericit în care primeam așa ceva de Crăciun (Moș Gerilă pe vremea aia), tot de la Nana: mireasma lor o făcea să plutească. Un singur lucru irosea bunica în anii grei ai comunismului: rația de orez (obținută cu trudă, după ore de stat la coadă). O risipea pe guguștiucii care gângureau la geamul bucătăriei, în pofida conflictelor repetate cu mama. Bunica se dădea în vânt nu numai după coji de portocale, ci și după murături (în special castraveți murați) și, mai târziu, când eram la liceu, după crema de whisky: dacă ascundeam o sticlă printr-un sertar, într-o zi-două dispărea, iar Mama Coca se jura că ”s-a evaporat”.

Mama Coca putea să facă să dispară nu numai sticla de cremă de whisky ori castraveții murați, ci și febra - prin povestea animăluțelor trăsnite din familia noastră: comparativ cu antibioticele administrate de Nana, medic pediatru, aceasta dădea rezultate mai rapide, mai puternice și mai de durată și, totodată, acționa în mod delicat, fără reacții de respingere ori efecte secundare. Mama Coca îmi spunea povestea animăluțelor trăsnite mereu, cu un entuziasm uluitor, fără să obosească vreodată, ca și când tocmai ar fi aflat-o. Povestea începe cu cățeii din copilăria sa, Monica (marele detectiv care a prins un hoț și l-a lăsat în ”turul” gol), Doly (baby-sitter-ul ingenios și iubitor al lui Nenea Uca, fratele ei), Dolofanu’ (marele conducător de paradă militară al Nanaei) și Bercu’ (neînfricatul companion al bunicii care îndrăznea să meargă cu ea pe strada viscolului și a vijeliilor eterne și nu se temea nici de monstrul din cocul doamnei educatoare).

Dintre toate animăluțele trăsnite, străbunica Lidia o prefera pe pechineza Garona, soprana de coloratură și spioana rafinată care știa dacă or să fie sau nu bombardamente în timpul celui de-al doilea război mondial, dar nu a putut anticipa că o să fie răpită, sărmana, din brațele ”mămicuței” sale tocmai de Armata Roșie eliberatoare... ”De la Nistru pân’ la Don / *Davai ceas, davai*

palton”, cum bine zicea Constantin Tănase. Prietenii Garonei erau două mâțe mofturoase din familie: Miți (un motan înfumurat care mergea numai cocoțat pe streașină și bea apă doar de la robinet) și Țuchi (pisica pretențioasă și grijulie ce-și adăpostea puii în lenjeria intimă din dulapuri). Aventurile au continuat cu motanul Dapix al lui tata (cel mai bun cititor (după Obama) și devoratorul de poezie, disperat după Topârceanu).

Eu am avut, la rândul meu, mai multe animăluțe trăsnite: pe canișul Charlie (mare balerin și adorator al vacilor... după ce o văzuse pe una dintre ele urinând apocaliptic) și câteva mâțe: Mița (taurul furios care ne lua în coarne la cea mai mică mișcare și se urca pe pereți ca Fred Astaire), Ruța, sufletul meu (cea mai grațioasă dansatoare, amatoare de Brahms și de cafeluțe direct din ceașca mea), Mițu (unica ființă care mi-a făcut masaj cardiac și care a încercat să mă trezească la viață, exact atunci când aveam mai mare nevoie; interesant, Mițu avea fobie de Lady Gaga - când auzea ”Poker Face”, fugea și se ascundea în dulap, în chiloții mei). Au trecut pe la noi și nu mai puțin celebrele Kriemhilda și Brunnhilda, în varianta hamsteri: cea din urmă și-a demonstrat forța și inventivitatea de walkirie supraviețuind miraculos timp de câteva luni în libertate, prin casă, după ce evadase din cușcă. Azi am ajuns la Guru (guru, normal, o personalitate puternică și neînfricată, spaima Zidurilor și a Ușilor închise și Marele Gardian al Presse-papierului cu Coral Albastru din Ataraxia).

O singură persoană îi făcea competiție motanului Dapix la dragostea față de poezie: nu, nu Obama (mare cititor și el... de mailuri, pagini de Facebook și postări pe youtube), ci stăpânul său, tata. Mă văd chiar acum într-o nouă imagine rupestră, dansând rock’n’roll cu tata! Dacă bunica era persoana cu care vorbeam orice și în brațele căreia mă alintam, cu tata mă jucam, dansam, cântam, glumeam, visam, combinam și născoceam împreună povești. Râdeam amândoi și de perlele maică-mii, așa numitele ”mamucisme”, pe care ea, săraca, le producea involuntar în momentele (foarte frecvente) de oboseală. Cum fac și eu, mai ales când sunt posedată de Bush Jr. Exista și un top al mamucismelor pe care maică-mea, ”anti-glumă” și ”Teroare” din

naștere (*God created, natural born teror*), cum îi zicea tata (deși admitea că-i ”place sub Teroare”), nu îl recunoștea și îl respingea cu vehemență.

Într-un an, când mama a lansat un nou experiment pentru a preveni formarea ridurilor (acasă doar, din fericire) și a început să vorbească numai cu vocalele ”o” și ”u”, fără ”a”, ”e” sau ”i” (extrem de dăunătoare în concepția ei), tata râdea cu ”ho-ho” și ”hu-hu”, o striga ”Teroare Ho-Ho” sau ”Teroare Hu-Hu” și-i cerea insistent (în loc de ”bere”) ”buru”. Tata avea și o melodie pe care o cânta atunci când nu (mai) era nimic de spus (mamei sau altora), echivalentul lui ”Supercalifragilisticexpialidocious”, ”Pneumonoultramiscrospicsilicovolcaniconioză” sau ”Barzăcopilviezure”: ”Kuaseu-kuakuaukua-kuakuaua / kuaseu-kuakuaukua-kuakuake.” Mai era și întrebarea retorică, pusă pe note: ”N-ați văzut un cal maro, maro / Îmbrăcat în chimono, mono?”

Dansul, muzica, poeziile, simțul umorului, iubirea și visele l-au ajutat pe tata să străbată anii grei de comunism, fără să se dezumanizeze. Când s-a îmbolnăvit mai târziu de Coreea lui Huntington, deși boala degenarativă, incurabilă i-a degradat și distrus corpul complet, nu a reușit să-i atingă și spiritul: acesta a rămas liber până când a murit. Cum a rezistat? Și-a păstrat credința în Dumnezeu, iubirea, visele, simțul artistic și pe cel al umorului. Râdea mereu de țopăiala lui continuă (mișcările bruște, necontrolate, coreice), de căderi și împiedicări, de dificultățile de a mesteca și de a înghiți, de scăpatul mâncării din gură, până și de constipaţia îngrozitoare (care-i smulgea urlete de femeie în chinurile naşterii). Dacă era întrebat ce-l doare, spunea (sau scria, când dislexia era avansată și-și pierduse vocea lui atât de frumoasă): „pe mine mă doare în cuuur!!!”

Singurul tratament recunoscut oficial era Dumnezeu. Scria, cu eforturi supraumane, căci gândurile îi fugeau, mâinile îi tremurau îngrozitor și nu le mai putea controla, poezii (inclusiv un fel de imnuri religioase) și scrisori către toți cei dragi, chiar atunci când era grav bolnav și nu mai putea să vorbească. Unele poezii erau de dragoste, dedicate mamei. La fel ca și motanul lui, Dapix, tata era un mare iubitor de poezie (de la Eminescu la Topârceanu,

Nichita Sănescu și Marin Sorescu). Pe vremuri, când dansam toți trei în copilărie, maică-mea țopăia ca ursul, eu eram ”născută” complexată și împiedicată (chiar și cu ochelarii la ochi), dar taică-miu plutea deasupra mochetei roșii, plin de grație și eleganță. Cred că și de-asta a ”ales” boala Coreea lui Huntington (”coree” înseamnă dans), iar el s-a ”născut dansator”.

Cred că tata nu era doar ”născut dansator”, ci și ”născut microbist”. Juca fotbal și era mare fan Steaua, din copilărie. A participat chiar la meciul cu F. C. Barcelona, în 1986, la Sevilla, când Steaua a câștigat ”Cupa Campionilor Europeni”. Tata a fost unul dintre puținii din autocarul său care nu și-a vândut biletul de meci pentru a imigra în Spania. Colegii mei de la școală erau, la rândul lor, surescitați de marele eveniment și făceau pariuri: nu, nu dacă o să ia Steaua cupa, ci dacă se întoarce taică-miu în țară. Majoritatea au pariat că nu, dar eu nu-i băgam în seamă: eram sigură că va veni înapoi. Și așa a fost. Uite că știam de mică să prezic viitorul!

Tata deținea și un talent cu totul special, manifestat îndeosebi în excursiile la munte din copilărie: acela de a descoperi scurtături atât de inspirate și de precise încât rătăceam ore, iar, uneori, zile și nopți în șir. Atunci îi blestemam ”darul” (eu fiind dintotdeauna adepta drumurilor sigure, clare, după marcaje, indicatoare și hartă), dar acum aș vrea să mai cutreier o dată pădurile cu tata și să o luăm amândoi pe scurtătură. Dacă nu te rătăcești, nu te regăsești. Tata se căuta pe sine, se gândea la el, dar nu numai la el, ci avea o iubire infinită, necondiționată, accentuată și de perioada hippie a studenției (cu blugi și plete), pentru toți oamenii, nu doar la modul general, abstract, ci și concret, în particular, în practica vieții cotidiene. Vorbea la fel, prietenos, fără discriminare, cu bețivul cerșetor de la colț (pe care-l cinstea și-l îmbrățișa), femeia de serviciu, vânzătorii de la magazin, taximetriștii, vecinii, colegii, șefii, academicienii sau demnitarii din cercul mătușii. Iubea chiar și lighioane care mie îmi repugnau (gândacii și păianjenii) sau îmi provocau de-a dreptul oroare (omizile și meduzele).

La un moment dat, tata a intenționat să mă vindece de cea mai mare fobie a mea, omizile. Între paranteze fie spus, am atâtea fobii că le-am pierdut șirul, apar ca ciupercile după ploaie, o să-i derutez și pe Big Brotheri, n-o să mai știe cu ce să mă sperie mai tare. Plus că toate fobiile personajelor devin și ale mele. Dar să revenim la omizi și meduze. Dacă zăream o meduză, o luam înapoi val-vârtej spre plajă și nu mai intram deloc în apă până se încheia sejurul, însă, când vedeam o omiduță, fugeam mâncând pământul, pe stradă, printre mașini (doar nu era să rămân pe trotuar, spațiu suspect și periculos, controlat de aceste creaturi oribile), așa că tata s-a hotărât să facă ceva. Așadar, a încercat să mă împrietenească cu o omiduță albă ca zăpada și probabil destul de grațioasă în concepția lui, botezată de el regina Mida. Singurul rezultat pe care l-a obținut a fost că eu l-am considerat trădător, conspirator și prietenul ”mizilor”, cum le ziceam atunci. Normal, prietenul ”mizilor” e dușmanul meu.

Altădată, într-o perioadă în care casa colcăia de gândaci de se înnegreau podelele, pereții și mobila, tata se străduia din răsputeri să comunice cu și să consoleze un gândac negru, lucios, mare și nefericit, poreclit Gelu cel Singur, căci se detașa de puzderia de confrați mărunți și ametiți nu doar prin dimensiuni, ci și prin traiectoria sa clară, dreaptă, neabătută, prin ținuta sa demnă și măreția lui tragică, titanică. Mi-e teamă că Gelu cel Singur, un luptător solitar și un adevărat supraviețuitor la fel ca titanii, a ajuns până la urmă sub papucul maică-mii, indiferent de eforturile lui tata de a-l salva. Iar eu nu am încercat să-l resuscitez cu un sărut (ca pe Promy).

Pe tata l-am bănuit de înaltă trădare nu numai când a vrut să mă împrietenească cu regina Mida, ci și când mi-a recomandat, împreună cu mama, să-mi fac portretul. Eram la mare, la Eforie Nord, aveam numai trei ani, nu văzusem prea multe expoziții, iar cele pe care le cunoșteam eu prezentau exclusiv natură moartă. Cum să poată cineva să deseneze un cap de om? Mi se părea absolut imposibil. Păi, sigur că nu procedează așa: îl taie și apoi îl lipesc cu scotch pe pânză. Dacă e chel, norocul lui, poate că nici nu-l mai decapitează. Dar dacă e un cap drăgălaș de copil, cu

codițe și fundițe? Sună irezistibil și e ușor de montat pe pânză. Când am văzut cuțitul pictoriței în casa din Eforie, mi-a fost și mai clar: la ce bun să folosească un asemenea instrument dacă nu pentru...? Și, în același timp, trădarea părinților a devenit evidentă. Acum, rămânea să iau eu o decizie: vreau să-mi las căpșorul drăgălaș decapitat și lipit cu scotch (de codițe și fundițe) la o expoziție de portrete? ”*No fucking way*!” sau... ”La dracu, nu!”, în traducerea Irinei Margareta Nistor. Așa că am fugit de acasă, urlând, prin tot Eforie Nord, disperată că vine pictorița cu cuțitul după mine să mă scurteze de cap. Părinții au aflat explicația abia la liceu. Cu tot cu scuze.

Altădată, tot în timpul ”Epocii de aur”, am plecat cu părinții în vacanță la mare, la Venus: nu doar că nu se mai găsea aproape nimic de mâncare, meniul à la carte includea numai supe chioare și rasol de vită cu sos (adică un os cu puțin zgârci, plutind într-o borâtură generoasă), iar de băut nu mai era nici sifon, ci doar Frucola și Zmeurată (niște sucuri cu gust de plastic topit), ci și condițiile de cazare au fost impresionante. Am nimerit, așa cum ne așteptam, într-o cameră rece, umedă, plină de igrasie și foarte întunecoasă. Până aici, nimic suspect. Am încercat să tragem draperiile ca să facem lumină. Culmea, camera rămânea la fel de întunecoasă, doar că obscuritatea devenise mobilă, se mișca spre noi bizar și incontrolabil, de parcă duhuri negre, înfricoșătoare, furii și Dementori, se aruncau asupra noastră să ne soarbă viața.

Camera colcăia de urechelnițe! Când am realizat ce sunt, am început să urlu și am fugit pe hol. Acolo, mi-am scuturat îngrozită urechelnițele din păr, sandale, bluză, fustiță și chiloți, m-am cocoțat la mama în brațe, m-am pus pe bocit și nu m-am oprit până a doua zi dimineața. Atunci, după o noapte petrecută astfel pe hol, s-a întâmplat un miracol: tata a făcut reclamație (prima oară în viața lui) la oficiul județean de turism și a cerut un alt hotel, pe care l-am obținut în cele din urmă, după nenumărate insistențe. Atât îi mai trebuia lui tata: după ce că era prietenul ”mizilor”, gândacilor și păianjenilor, să mai fie și ”prietenul urechelnițelor”! Nu-i mai iertam o asemenea trădare.

Mai apoi, când lucram în cercetare de piață și veneam târziu de la birou, foarte stresată, tata săracul se trezea noaptea, mă asculta și, bolnav fiind, dacă nu mai putea să vorbească, cel puțin mă îmbrățișa, cu ochii în lacrimi. Era psihoterapeutul meu. Avea răbdare să-i asculte pe toți - de la gândacul Gelu cel Singur (titanic în dimensiuni și în tristețea lui solemnă), grațioasa regină Mida (omiduța albă ca neaua) și bețivul blocului până la academicieni și demnitari, mai puțin predicile mătuși-mii.

Într-adevăr, mătușă-mea, Nana, se remarca prin predicile ei lungi și atât de motivante că o luau toți la goană (eu, mama, tata și cățelul, mai puțin Mama Coca, bunică-mea, obligată să se autosesizeze, în cazul în care surprindea o eroare gramaticală). Nana avea și o terorie interesantă despre sex pe care nu ezita s-o promoveze: corpul uman e o cloacă (o colecție de glande, secreții și umori), o mizerie și o scârboșenie, ea știe bine, doar e medic; când două persoane fac sex, aceste mizerii și scârboșenii personale se amestecă și cresc exponențial. La ce bun atunci sexul? Doar ca să te îmbolnăvești. Sau să-ți sporești numărul și/sau gravitatea maladiilor contractate deja. Mai bine rămâi cu mizeria și scârboșenia ta proprie, fără contacte. Curat murdar!

Cu toate astea, în copilărie, Nana reușea să mă atragă la ea acasă prin celebrele ei șnițele cu cartofi pai și portocale ”ca la Paris” (cojile le strângea bunica). Pentru asta merita să suport ore în șir predicile ei. Apropo de cartofi prăjiți și predici, există un guru (crescut cu cartofi prăjiți!) care îi face competiție mătușă-mii la predici: guru Puric. Nu e sigur, nici probabil, că ea tolerează competiția, dar eu una o să mă străduiesc să ascult/citesc predicile lui guru Puric în speranța că, la sfârșit, voi savura o porție de cartofi pai ”ca la Paris”. Deja îmi lasă gura apă.

Pe lângă șnițelele cu portocale și cartofi pai ”ca la Paris”, Nana îmi dăruia cutii goale de pastă de dinți (colorate, lucioase, cu irizări de curcubeu) și felicitări de Crăciun sau de Paște pe care le primea de la cunoștințe sau le strângea din excursiile ei în străinătate, iar eu le colecționam fascinată, de parcă întreg mirajul Occidentului se aduna în ele. ”La Paris / Totul e ca un vis”... Felicitările le păstrez și acum, alături de alte câteva lucruri dragi

din copilărie (desene, scrisorele pentru prietene, mărțișoare ori creioane chinezești). Tot Nana era și cea care-mi aducea cadou ceva altminteri nemaivăzut în ”Epoca de Aur”: caşcaval. De profesie medic pediatru, cu unii pacienți proveniți din rândul copiilor de activiști și secretari de partid cu acces la gospodăria de partid (foarte bine dotată), în vremurile acelea de restriște, mătușă-mea nu se sfia să ceară caşcaval pentru ca să-l împartă cu noi ulterior.

Cum suna cântecul lui Andrieș? ”Astă-seară la telejurnal / Am văzut caşcaval”. Nu, la telejurnal și în alimentare, nici vorbă de așa ceva, noroc că aveam un medic în familie, foarte întreprinzător, de altfel. Pe vremea aia, dacă nu-mi aducea ea caşcaval, nu aș fi gustat poate niciodată o asemenea delicatesă, magazinele erau complet goale, pustii, sufla vântul prin rafturi. Niciodată n-am văzut un magazin alimentar (”alimentară”) cu ceva în el, în afară de vânzătoare. De aceea, o profesie de vis, invidiată de toți, pe lângă cea de medic, era meseria de vânzătoare. Mulți copii aspirau să se facă vânzători. Se poate spune că în ”Epoca de Aur” o vânzătoare, cu statusul ei imperial, brațele aspre și vânjoase, chipul veșnic acru și antipatic, tonul posac, aerul marțial și atitudinea etern negativă (”N-avem!”), era mai tare ca secretara, stăpâna fuckultății și a șpăgilor: gestiona fluxul mărfurilor și al clienților, putea pune deoparte lucruri prețioase, nemaivăzute și revinde la suprapreț ori schimba alimentele la troc. Vânzătoarea trona deasupra tejghelei ca o zeiță, intangibilă și nepăsătoare la tribulațiile sărmanilor muritori.

Acum, în România de tranziție, când falimentează un magazin alimentar (minimarket sau dintr-un lanț ca Mic.Ro) și zăresc rafturile goale, mă trec fiori, mi se rupe inima și mi se umezesc ochii, îmi aduc aminte imediat de comunism. De principiu, cunosc ce se va instala în locul magazinului proaspăt închis: o casă de pariuri, una de amanet sau una de schimb valutar (ultimele două opțiuni - posibile, dar mai puțin probabile). Da, știu să prezic viitorul, fără să fiu baba Promida. Și ce nevoie am acum de caşcaval! Să-mi încerc șansele la o casă de pariuri? Nu, nu încă. Nu am crezut niciodată în premii la loto, Bingo, promoții sau concursuri TV și în succesuri facile, peste noapte, iar șansele

de a câștiga sunt foarte reduse, statistic vorbind. Poate că-mi vine, în sfârșit, împrumutul nerambursabil de la nașul-zân de la bancă. Mai aștept măcar până primesc numărul de dosar de la Parchet. Când o să învăț să am răbdare?

Dacă de mătușă-mea și de predicile ei fugeam disperată, în schimb, soțul ei, Bununu (cum îi ziceam eu), reprezenta pentru mine o atracție irezistibilă. Fusese procuror și, după o întreagă carieră juridică, se reorientase profesional spre statistică-matematică, în anii ’50 (”obsedantul deceniu”), ca să nu participe la represiunea comunistă de atunci. Și-a dat și el demisia în semn de protest și a luat-o de la capăt la vârsta de 40 și ceva de ani, într-un domeniu radical diferit, cât mai departe de compromisurile politice, refuzând să se implice în atrocitățile comuniste, am înțeles asta mai târziu. Era un om cu totul special, un mare iubitor al culturii ruse: citea Dostoievski, Tolstoi, Cehov și Gogol în original, asculta Ceaicovski, Rimski-Korsakov, Musorgski, Stravinski și Prokofiev și se dădea în vânt după colțunași cu smântână. Mie îmi povestea aventurile fascinante ale unor urși singuratici, puternici, ingenioși și înțelepți și îmi cânta la ghitară (cu 6 coarde) cântece rusești, inclusiv ”*Ocii ciornaie*”, căci eram singura cu ochi negri din familie. Fusese dintotdeauna pasionat de șah, conducea lotul național de tineret și mergea în turnee prin toată lumea. Odată, avusese ocazia să joace o partidă cu Fidel Castro personal și primise de la el un șah de fildeș.

Din păcate, Bununu s-a stins din viață când aveam numai șase ani. Am crezut atunci că mi-a căzut cerul în cap și a venit sfârșitul lumii (exact ca la moartea bunicii, mulți ani mai târziu). L-am plâns luni în șir. Timp de un an, am avut mereu impresia că mă sufoc, devenisem conștientă de procesul respirației mele, doar că pierdusem orice control. Îi întrebam obsesiv pe mama, tata și bunica: ”Mai respir? Mai trăiesc până mâine?” Și, în ciuda asigurărilor lor că totul e în regulă, ajunsesem captivă într-un coșmar recurent, din care nu mai reușeam să evadez: în hohotele sarcastice ale unui Demiurg malefic, îmi cădeau părul, mâinile și picioarele, mă descompuneam lent până la ultima celulă, uitam poezia de la grădiniță sau cântecele de pe discul cu povești, uitam

ce am băut la culcare sau am mâncat la micul dejun chiar dacă era caşcaval de la mătuşă-mea, uitam cine e mama, cine e tata, cine e Mama Coca, cine e Nana, cine e Bunu şi cine sunt, uitam şi cum mă cheamă. Asta a fost prima mea confruntare dură cu entropia şi neantul, iar problema respiraţiei a rămas de actualitate.

Apropo de... ”caşcaval” şi, totodată, de iubire, dăruire, sacrificiu, următoarea imagine de pe peretele peşterii e relevantă: eu în pat, cu mama ghemuită lângă mine, citind amândouă ”Prinţul fericit”. Epuizată şi abrutizată atât de dificultăţile de convieţuire (bunica, îngerul meu păzitor, ca soacră se transforma câteodată într-un diavol pentru nora ei), cât şi de absurdul lumii comuniste, în special de lupta de supravieţuire de fiecare zi (pentru că ea avea toate grijile gospodăriei pe cap), mama căuta să-şi sublimeze suferinţa prin cărţi şi să ”reziste prin cultură”. Îşi reţinea manifestările de afecţiune în faţa mea, era serioasă, rezervată, mereu preocupată de problemele cotidiene (”Teroare” şi ”anti-glumă”, spunea tata), dar uneori mă strângea în braţe cu o disperare titanică, gata să-mi fărâme oasele, ca şi când ar fi fost pentru ultima oară. Asta în timp ce răsturna clătitele sau fierbea rufe în cazanul încins. Interesant, când aburul iute, înţepător al cazanului ne asfixia, mama punea o placă la pick-up, iar aerul se limpezea imediat în acordurile Concertului în la minor de Grieg.

Mie personal mama îmi citea / recomanda numai poveşti triste, ca de pildă: ”Prinţul fericit” şi ”Privighetoarea şi trandafirul” (Oscar Wilde), ”Oliver Twist” şi ”David Copperfield” (Charles Dickens), ”Singur pe lume” (Hector Malot), ”Fetiţa cu chibrituri” şi ”Mica sirenă” (versiunea Andersen, nu Disney) sau ”Micul Prinţ” (Saint-Exupéry). Mă buimăcea puzderia de copii sărmani / orfani din secolul XIX, zbătându-se să supravieţuiască într-o lume marcată de abuzuri, abandon şi mizerie, unde comunicarea era absentă sau profund distoriosionată. Să mă bucur că-mi petrec copilăria la sfârşitul secolului XX? Din păcate, realitatea dură şi degradantă a ”Epocii de Aur” (în contrast cu fericirea oficială, omagială, afişată grotesc, ostentativ la ”Cântarea României”) nu reuşea să mă convingă. Iar poeziile cu greieraşul îngheţat (Topârceanu), căţeluşul şchiop, gândăcelul

storcit (Elena Farago) nu făceau decât să adauge un strop de otravă în paharul de necazuri și ”hapocalipsuri”. ”Păi, și-așa-mi vine câteodată, dorule, / Să dau cu cuțitu-n peatră, dorule. / Când s-o-mpărțit norocu’ / Fostai eu dus la lucru. / Și-unora le-o dat cu caru’ / Numai mie cu paharu’. / Nici acela n-o fost plin / Jumătate-o fost venin. / Nici acela n-o fost ras / Jumătate-o fost necaz.”

Săracu’ Promy! Toate poeziile și poveștile citite de mama i se potrivesc și lui foarte bine. Nu mai zic de ”Prințul fericit”. Cu ajutorul unei rândunici, ”Prințul fericit” dă totul de pe el (ochii de safir, rubinul de la sabie și ”pielea” lui de aur, jupuită, foiță cu foiță) unor sărmani nefericiți, ca să fie apoi dărâmat de pe soclu și aruncat la gunoi din ordinul primarului, pentru că nu mai era decorativ, ajunsese ca un cerșetor, iar edilul vroia să-și instaleze propria statuie. Inima iubitoare a prințului, pe care muncitorii n-au reușit s-o topească, a fost azvârlită și ea la gunoi, alături de cadavrul rândunicii. La rândul meu, am ales să fiu rândunică și să-l ajut pe ”Prințul fericit”, Promy, pentru că m-am îndrăgostit de el, exact ca în poveste, deși știam care e soarta ”Prinților fericiți” și a rândunicilor: gunoiul (unii măreți conducători, precum Kim Jong-un, folosesc explicit acest termen pentru ”dușmanii poporului”).

La fel, în povestea privighetorii, aceasta își înțeapă inima, cântând, într-un trandafir alb până-l face roșu. Cântă și agonizează până la moarte pentru ca iubirea unui tânăr sărac să triumfe, dar fata pretențioasă căreia i s-a oferit trandafirul roșu, hrănit cu sângele privighetorii, îl aruncă disprețuitoare, iar aceasta e strivit de roțile unei trăsuri. ”Micul Prinț” știe că lumea oamenilor e ostilă, săracă (în spirit) și străină, iar comunicarea imposibilă, în ciuda domesticirii vulpii. ”Mica Sirenă” înțelege că sacrificiul ei nu contează pentru oameni și vrea să dispară. În ”Alice în Țara Minunilor”, de asemenea, absurdul fără speranță e halucinant și crud: legile și regulile sunt aberante și deconcertante, trandafirii roșii nu sunt naturali, ci vopsiți (cu sângele privighetorii din povestea lui Oscar Wilde?), iar Regina de Cupă decapitează arbtirar pe oricine prinde, cu zel patriotic și ”mânie proletară”, la competiție cu talibanii de la ”Statul Islamic”.

Nicio speranță? Când mama mi-a dat să citesc în clasa a V-a Dostoievski (care nu cred că figura pe lista lecturilor suplimentare de la școală, nici nu ar fi azi recomandat de psihologi la această vârstă), mai exact ”Crimă și pedeapsă”, ”Demonii” și ”Frații Karamazov”, abia atunci am ieșit un pic din imaginarul sumbru, fără perspective al poveștilor copilăriei și i-am fost recunoscătoare maică-mii: acolo era o rază de lumină. Tot atunci, filmele lui Tarkovski (”Solaris”, ”Andrei Rubliov” și ”Călăuza”), la care m-a dus tata, la cinema, mi-au dezvăluit noi căi de căutare/regăsire a sinelui, de evadare din cotidianul cenușiu și de descoperire a unei alte realități, sacrul (irumpt uneori în profan). În mod similar, în legendele Olimpului, focul dăruit oamenilor de Promy continua cumva să ardă când titanul îi spunea lui Zeus, chit că ”stăpânul” nu înțelegea nimic, că nu poate să distrugă tot, mai rămâne ceva, nu poate fi învins, nu-și pierde demnitatea, e liber și în lanțuri, puterea dragostei și a creației nu poate fi complet anulată... Nu, nu erau doar replici de erou tragic. Și dacă Zeus nu a înțeles, nu-i nimic, au înțeles oamenii. Speranța exista, cu adevărat, în Promy și în Dumnezeul dostoievskian/tarkovskian. Și apoi în fiecare dintre noi, oamenii.

***

Cultura și școala în ”Epoca de Aur”

Absurdul mi s-a confirmat și mai mult în experiența cotidiană a lumii comuniste, dar, din fericire, și speranța că se poate rezista. În școala primară, ca șefa și premianta clasei plus... viitoare actriță, cum visam să devin, tovarășa învățătoare și mai apoi tovarășa dirigintă mă însărcinau cu organizarea festivităților școlare de sfârșit de an. Serbările mele, mereu pe punctul de a fi anulate, erau atipice, fără cântece patriotice și poezii omagiale, cu texte din Caragiale (”Momente și schițe”), Sântimbreanu (”Recreația mare”), scheciurile lui Toma Caragiu și poeziile lui Eminescu, Sorescu, Nichita Stănescu și ale Anei Blandiana (”Întâmplări de pe strada mea”, ”Întâmplări din grădina mea”).

În clasa a V-a, am trăit unul dintre cele traumatizante momente din viața mea când a trebuit să recit o poezie patriotică

la televizor, în cadrul emisiunii ”culturale” ”Cântarea României”. Inițial, eu am propus o poezie de Eminescu sau Sorescu, dar tovarășa cenzor s-a opus vehement și mi-a arătat cum trebuie să procedez. Simplu, aveam în față o cutie imensă de carton, îndesată de bilețele gălbui (de mărimea unor post-it-uri) pe care erau tipărite poeziile patriotice. Bagă mâna în găleată, fetițo, și extrage o poezie! Am pus mâna și am selectat una la întâmplare: vai de mine, era dedicată Tovarășului Ceaușescu, iar eu nu concepeam să zic așa ceva nici la serbare la școală, darămite la televizor, în fața întregului popor. Cel mai mare compromis pe care-l puteam accepta era să recit o poezie cu pionierii, fără Tovarășu’ ori Tovarășa, așa că am aruncat poezia și am căutat alta. Poate aveam noroc.

După ce am răscolit găleata în decursul a zeci și sute de căutări și nu am descoperit decât poezii cu Tovarășu’ (”mărețul”, ”gloriosul”, ”marele conducător”, ”tatăl nostru”, ”mult iubitul și stimatul” etc.) sau, cel mult, cu Tovarășa (”Tovarășa Academician Doctor Inginer, savant de renume mondial”, ”mama noastră”), când tovarășa cenzor mi-a aruncat o privire tăioasă, m-am îngălbenit, au început să-mi transpire palmele și să tremur. Intrasem în panică. Tovarășa însărcinată cu măreața misiune culturală mi-a zis pe tonul acru, tipic comunist: ”Ce tot cauți? Toate sunt la fel.”.

Din păcate, avea perfectă dreptate, am constatat cu stupoare, în stare de șoc. Replica asta m-a marcat pentru totdeauna. Mi s-a pus un nod în gât și am simțit că mă sufoc. Timp de câteva minute, am rămas cu mâinile înțepenite în găleata cu poezii, pietrificată, incapabilă să rostesc vreun cuvânt. Cu toate astea, am făcut eforturi disperate să ies din starea de paralizie și neputință și să mă adun un pic. Or fi toate la fel, dar eu nu. Eu nu sunt la fel ca voi. Eu nu vreau să spun o poezie cu Tovarășu’ sau Tovarășa: dacă aș face-o, aș muri de rușine. Așa că am încercat să trag de timp, să ignor spusele tovarășei cenzor și să scormonesc mai departe, în tăcere, cu fața lividă și mâinile acoperite de o sudoare rece, în găleata cu poezii omagiale, după o poezie numai cu pionierii, fără Tovarășul sau Tovarășa.

În scurt timp, tovarășa cenzor a revenit în forță, bombardându-mă cu tot felul de întrebări indiscrete: ce-s părinții tăi, unde lucrează, sunt membri de partid, ce funcție au în partid, dar bunicii, ai fost vreodată în străinătate, dar familia, unde anume, ai rude în străinătate, unde anume etc. Mi s-au tăiat picioarele și am înghețat. Și-acum, dacă nu recit poezia, ce va fi? Să vedem dacă pot să ghicesc viitorul. Cu mine nu cred că va fi cine știe ce nenorocire: în cel mai nefericit caz, o să ajung la Securitate, o să mă bată bine, dar apoi o să mă elibereze și o să-mi dea drumul înapoi la școală, sunt doar un copil. Dar ce se va întâmpla cu familia mea? O să-i aresteze pe toți și numai eu sunt de vină. Poftim, ce zici, mă, Ile? Cum să fii tu de vină? Îi arestezi tu? Cine îi arestează? Haide, măi, Ile, trezirea! Nu, Ile, nu trebuie să spui nicio poezie cu Tovarășu'. Dacă o vei face, vei fi și tu un Tovarăș ca ei, dar, spre deosebire de ei, vei regreta mereu, căci pe tine te frământă conștiința.

Înghețată de groază, însă, pe de altă parte, hotărâtă să nu recit nicio poezie cu Tovarășu', am continuat să scormonesc în găleată, încercând să ignor presiunile tot mai puternice ale tovarășei cenzor de lângă mine, precum și amenințarea Securității. Miracol! "După lupte seculare" de aproape o oră, am găsit o poezie doar cu pionierii, pe care am și spus-o, de altfel, la televizor. Cred că era singura din găleată altfel. Cineva acolo sus mă iubește, și nu Tovarășu'! Mai sus un pic și totuși atât de aproape! Ce bine! Tatăl nostru nu e Tovarășu', ci Cel de sus. Iar tatăl meu e taică-miu și gata.

Mai târziu, la liceu, avea să-mi confirme și dirigul acest lucru, când ne-a povestit o întâmplare din copilărie. Într-o zi, dirigul venise plângând de la școală și taică-su îl întrebase de ce. "A murit tătuca Stalin!" Taică-su i-a dat o palmă zdravănă peste gură și i-a zis: "Cine e mă, tac-tu?! Io, io sunt tac-tu!" Din păcate, în Coreea de Nord, chiar și în ziua de azi, oamenii din popor trebuie să urle de durere și să leșine pe străzi la moartea Tovarășilor, iar copiii sunt arestați și ajung în lagăre de muncă, împreună cu familia lor. Într-un final, momentul "Cântarea României" a fost pentru mine o cutremurătoare revelație a absurdului comunist, dar

mi-a adus și o rază de speranță: în însăși decizia mea de a fi altfel, în ciuda riscurilor. Curajul și atitudinea fac diferența. A fost clipa mea de glorie (cea mai importantă din viața mea). Și, mai mult, mi-am dat seama că nu sunt singură.

Apropo, când eram la școală, în anii ’80, trebuia să scriem tot soiul de compuneri pe tema ”Anul 2000”. Îl descoperisem deja pe Dumnezeu, mă ajutase să ies din calvarul găleții cu poezii omagiale și-i eram recunoscătoare. Pe vremea aceea, Dumnezeu avea formă de extraterestru, GH24 (așa-i spuneam și, culmea, îmi răspundea!), mă rugam la el nu doar să ne ajute să scăpăm de Tovarăși, de Știi Tu Cine… Zeus și de alții ca ei, dar și să-mi facă fundul mai mic și țâțe mai mari, pentru că doream să devin actriță și eram, oricum, foarte complexată. Eu atunci credeam cu convingere că în anul 2000 va exista o lume paradisiacă pentru toți oamenii de pe Pământ: va fi prosperitate, nimeni nu va mai trebui să muncească, vor lucra numai artiștii (de plăcere), iar fiecare va avea o miniaeronavă personală (MAP) cu care va zbura oriunde în spațiul cosmic, să-și bea cafeaua, ceaiul sau berica împreună cu extratereștrii de pe alte planete. Eu eram o excepție, inteționam să lucrez, căci vroiam să mă fac actriță, așa că ar fi trebuit să dau spectacole în întreg universul, pe minim trei planete în fiecare zi.

Acum, dacă m-aș întâlni la o berică, un ceai sau o cafea cu vreunul dintre extratereștri, ce să le zic? Că sunt Ile și vin de pe Gliese, ca Promy? Mai e o Ile pe Gliese și se creează confuzie, dar mai bine nu spun care e planeta mea nativă. Mor de rușine. Ce să le povestesc despre Pământ? Fac pariu, fraților, că ați auzit de Dracula, nu și de Prometeu sau de Iisus. Să vă invit și pe voi pe Pământ la un schimb intercultural și să vă arăt portalul infernului, să ascultați și voi puțină muzică de acolo? Intrați în comă într-o secundă. Și știți ce s-a întâmplat în anul 2000 în România? A ajuns talibanul de Vadim Tudor în turul doi la alegerile prezidențiale. Iar eu, în ideea de a alege răul mai mic, deși mă cutremuram de oroare, l-am votat pe alt taliban, contracandidatul său, Iliescu, personajul cu mâinile mânjite de sânge la Revoluție și la mineriade, recompensat pentru aceste

fapte glorioase, chiar și în ziua de azi, cu funcția de președinte de onoare al unui partid. Felicitări! Bine că n-am ajuns ca-n Egipt: de la revoluție și îndepărtarea unui dictator (Mubarak) la fundamentaliști islamici (liber aleși!) și apoi la armată (eliberatoare). Și totuși, am cu cine să mă laud de pe Pământ: nu e doar planeta Big Brotherilor, ci și a lui Iisus și a lui Promy și atâtor personaje dragi (ficționale sau reale).

Din fericire, nu a trebuit să vină anul 2000 ca să aibă loc Revoluția, ci doar anul 1989 (când eram în clasa a VII-a). Se poate spune că am așteptat mereu Revoluția, cu o răbdare titanică (la competiție cu Promy), și că mă pregătisem pentru ea, nu numai prin serbările mele atipice, subversive și rezistența prin cultură, ci și prin fapte concrete, așa cum îmi amintesc desenele rupestre: am făcut manifeste și le-am distribuit pe 21 și 22 decembrie, pe geam, de la bucătărie, când nu erau nici mama, nici bunica de față. Aceeași fereastră prin care văzusem noaptea, la ora patru, cozile uriașe, cu bătrâneii gârboviți, pământii la față, aliniați cuminți pe scaune, în frig, în fața magazinelor veșnic goale (umplute doar de fundurile masive ale vânzătoarelor), imagine pe care nu aveam s-o uit vreodată și care m-a bântuit constant. Am creat, așadar, manifeste foarte elaborate, pe bucățele mici de hârtie velină, decupate, scrise cu pixul, de sute de ori (căci nu aveam copiator) și cu sloganuri complexe gen: ”Libertate” și ”Jos Ceaușescu!”. Pe 22 Decembrie, când dictatorul a șters-o, preferând să lupte eroic din elicopter, a fost cea mai fericită zi din viața mea: am ieșit pe străzi să sărbătorim, împreună cu tata și cu Ralu, cea mai bună prietenă, vecina mea cu care desenam rozete multicolore pe asfalt. Era o atmosferă de comuniune paradisiacă, oamenii dansau, cântau, se îmbrățișau, fluturau steagurile cu gaură în mijloc, copiii dădeau flori soldaților. Parcă zburam.

Seara, tata (deși era ferm împotriva distribuirii de arme către populație și luase în calcul posibile diversiuni) a plecat, cu mâinile goale, să apere televiziunea amenințată de așa-zișii teroriști și ne-a avertizat pe mine și pe Ralu să stăm acasă. Ne uitam amândouă la televizor la ”revoluția în direct” și, în același

timp, desenam lebede, când am auzit, brusc, bubuituri, de se zgâlțâia tot blocul. Pe moment nu am înțeles ce se întâmpla și am înghețat de frică, dar poate că nu era nimic neobișnuit: vecinul Costel de la noi din bloc, terorist faimos, trăgea în vecinul Gigel din blocul de vizavi, alt terorist de renume. Au fost lansate multe diversiuni menite să creeze haos și să legitimeze puterea de atunci. Puterea lui Iliescu și a grupului său, doar nu a poporului. Ca orice revoluție, și aceasta a fost furată și numai Al Gore e de vină. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Oricum, înspăimântate de împușcături, lebedele ne-au zburat din desen și nu s-au mai întors niciodată. Eu încă sper că nu au fost împușcate toate la Revoluție și le aștept să revină acasă.

La scurt timp după Revoluție, pe 28 ianuarie 1990, a avut loc un prim miting important anti-FSN al partidelor istorice proaspăt reînființate, pentru ca Frontul să nu se transforme în partid și să candideze la alegeri. Se pare că Televiziunea Română Liberă nu a putut să filmeze fiindcă era ceață, iar Iliescu, tătuca FSN-ului nou ”emanat” de evenimentele din decembrie, i-a transmis călduros, tovărășește lui Corneliu Coposu, liderul PNȚ-ului: ”Nu-mi pune sula în coaste”. Îndrăgostită fiind de Iliescu (adevăratul erou al Revoluției pentru mine în acel moment), ușor manipulabilă și îngrozită de intelectuali, ”dușmanii poporului”, care amenințau să uzurpe noua putere, am mers la școală cu pancarte și am scris pe tablă (cu cretă roșie), împreună cu colega de bancă: ”Moarte intelectualilor”, ”Jos fosilele”, ”Moarte lui Coposu”, ”Moarte lui Câmpeanu”, ”Moarte PNȚ-ului”, ”Moarte PNL-ului”, ”Noi muncim, nu gândim”, ”Nu ne vindem țara” etc. Din dragoste și disperare (prima pentru Iliescu, a doua - provocată de intelectuali). Iar solganurile, bineînțeles, vibrau de iubire.

Bine, trebuie să recunosc, eram și un pic ”posedată” de colega mea de bancă, o fată traumatizată de problemele ei familiale, foarte frustrată din cauza divorțului părinților, care ajunsese să urască bărbații și se răzbuna pe băieții din clasă fugârindu-i și înfigându-le compasul pe unde nimerea, de preferință în fund, dacă reușea să-i prindă. Iubirea pentru Iliescu a durat până la

mineriadele din 13-15 iunie (acestea demaraseră chiar atunci, dar cea din iunie a întrecut orice așteptări, întotdeauna realitatea depășește halucinant imaginația, baba Promida știe), dar dragostea pentru colega mea de bancă s-a pulverizat imediat, mi-a fost rușine și teamă că mă transform într-un monstru, așa că am cerut ”tovarășei” diriginte să mă mute cu altcineva, fără să mai ofer alte explicații.

Cum, abil și inspirat, spunea sloganul său electoral din mai 1990, Iliescu era ”un președinte pentru liniștea noastră”, amenințată de intelectuali, ”dușmanii poporului”, precum și de partidele istorice, iar minerii, culmea, apărau democrația și noua putere revoluționară, legitimată prin alegeri. Iliescu a comunicat inițial cu intelectualii și partidele politice concurente prin mineriade, se știe doar că liniștea și pacea se păstrează cu ranga și bâtele. Iar unele gospodine din București au aplaudat minerii și i-au încununat cu flori ca pe niște eroi salvatori. Până la urmă, atât intelectualii, cât și minerii au fost victimele manipulării exercitate de puterea de atunci. Și numai Al Gore e de vină. Mă temeam că intelectualii vor fura revoluția. Din păcate, era deja furată.

Și acum mă chinuie conștiința pentru comportamentul din ianuarie 1990, a fost unul dintre cele mai rele lucruri pe care le-am făcut, bine că blonda de Jill nu cunoaște asta (și nici n-o să citească), altfel m-ar călca cu tirul. Apropo, la mineriadele din 13-15 iunie, eu purtam ochelari, iar lumea m-a avertizat să am grijă unde mă duc pentru că minerii identifică intelectualii după acest accesoriu și îi întâmpină prietenos cu bâta sau ranga. Dacă observă fie și o varză, un cartof sau o coropișniță cu ochelari, îi bumbăcesc zdravăn. Eram puțin contrariată, dar, la urma urmei, de ce nu? Intelectualii ăștia nu provoacă decât dezordine. Sunt niște avortoni ai societății, morți și neîngropați, pe jumătate putreziți, care nu știu decât să împută și să otrăvească spațiul public. Avem noi ac de cojocul lor: o să-i înțepăm în cur cu compasul. ”Moarte intelectualilor!”

XI. Ani de liceu... când ții soarele în mână și te simți legendar Prometeu

Revoluția a continuat la liceu printr-o schimbare neașteptată și frapantă de look. Am trecut de la imaginea de ochelaristă șleampătă și împiedicată (în ciuda premiilor, medaliilor și diplomelor) la cea de fată rebelă. Am renunțat la ochelari (pe stradă) și am început cu fustele scurte, decolteuri, machiaj, coafat, vopsit, zdrăngănele, fumat și chefuri, chiar și note proaste în semn de protest (nu, nu 9, cum credeam eu că e o notă mică la școală, de eram în pragul sinuciderii dacă luam vreuna, ci de la 1 la 4, la profii care știau să-și facă materia interesantă și prezența obligatorie), continuând însă să particip la olimpiade (română, latină, engleză și filosofie, cu toate că eram la real). Mi-am păstrat eterna neîncredere în mine, indecizia cronică și atacurile de panică (stimulate și de mama, veșnic nemulțumită, ale cărei încurajări maxime, fie și pentru premiul întâi pe țară la olimpiade, sunau astfel: ”nu e chiar așa de rău”), dar m-am străduit să le ascund.

M-am dezlănțuit și eu la dans, la fel ca tata, dar numai dacă-mi plăcea muzica (mă adaptam până la urmă la orice, numai house să nu fie). Am luat parte la chefuri și, în scurt timp, am ajuns departe, până la... coma alcoolică, la Paris, într-o tabără pe care o primisem drept premiu pentru rezultatele la olimpiade. Am băut împreună cu colega de cameră o sticlă întreagă de țuică la doi litri, ascultând împreună ”*The Doors*” pe walkman. Dacă nu era Obama să mă vadă! Sticla provenea din pachetul pe care colega ar fi trebuit să-l ofere cadou gazdelor din partea părinților (un fel de dar tradițional, specific românesc). Era prima oară când consumam țuică și am făcut-o lată. Am intrat în comă, emblematic, pe acordurile melodiei ”*The End*”. A fost nevoie de prostia asta ca să învăț să am măsură și să mă gândesc la consecințele asupra celorlalți (părinți, bunici, prieteni, colegi,

profi, gazde, medici etc.) care nu erau produse de sistem, ci de mine însămi. Bine că eram la Paris! ”La Paris, coma e ca un vis”.

De obicei, în tabere, fiind mereu răcită și cu febră, constipată, insomniacă, plină de bube, cu alergie la tot și toate (inclusiv la persoanele care mă tratau de parcă eram sclava lor), nu rezistam mai mult de trei zile: dacă eram în stare, fugeam singură, ori, de nu mai aveam putere, veneau și mă luau părinții acasă. La începutul liceului, am participat la una dintre cele mai motivante tabere din viața mea. Dacă, imediat după Revoluție, în clasa a VII-a, cochetasem cu ideea de a fi ”stăpână” a compasului pentru a înțepa cu el intelectualii în fund, la ordinul lui Iliescu, în clasa a IX-a, am experimentat pe deplin ce înseamnă să fii ”sclav”. Colegele de cameră nu doar că mi se adresau autoritar și nu mă lăsau să vorbesc neîntrebată, ci mă puneau în continuu să le fac patul, să îndrept covorul și păturile, să închid și să deschid geamul și ușa și să așez la nesfârșit lucrurile în dulap. Iar eu acceptam: eram prea uluită și contrariată de atitudinea lor ca să mai reacționez.

La un moment dat, una dintre ele mi-a spus pe șleau: ”Știi ce zice Nietzsche? Nu știi tu cine-i Nietzsche, că ești proastă și îngălată și nu pot să-ți explic. Zice așa: pe pământ sunt două categorii de persoane - stăpâni și sclavi. Noi facem parte din prima categorie, tu dintr-a doua”. Ce revelație! Eram atât de șocată încât am rămas stană de piatră și am continuat să mă supun. În a treia zi, am vrut să le aranjez, ca de obicei, lucrurile ”stăpânelor” frumos în dulap, dar una dintre ele m-a oprit: ”Stai, nu pune mâna, împuțito! Ești proastă și nespălată, o să le contaminezi.” M-am întrerupt, speriată și dezorientată, și am îndrăznit s-o întreb, deși nu mi-era permis: ”Atunci vrei să îndrept covorul?” În momentul în care am tras, stânjenită și confuză, de marginea covorului, fata a izbucnit în plâns și mi-a cerut iertare. Mai târziu, și cealaltă ”stăpână” mi-a mărturisit că-i pare rău.

Dintre tabere, cea mai traumatizantă, dar și maturizantă în același timp a fost vacanța de la sfârșitul liceului. Alesesem acea tabără pentru că speram orbește ca băiatul care-mi plăcea (și de

care am fost îndrăgostită începând din clasa a IX-a, timp de 10 ani, în secret) să-mi arunce o privire, deși cred că, dacă s-ar fi întâmplat asta, făceam stop cardiac imediat (eu mă împiedicam și cădeam din picioare numai când mă gândeam la el, fără să fie prin preajmă). Întâmplător, nu doar eu eram prezentă, ci și prietena lui cu care era certat în acel moment. Fără să vreau, am nimerit, ca la loterie, în cameră și în pat cu rivala (colegă de liceu la altă clasă și olimpică internațională). ”În pat cu dușmanul!” O situație cel puțin la fel de dezagreabilă și ingrată ca a lui Her, prins la mijloc între Știi Tu Cine... Zeus și Promy. Sau Promy... între zei și muritori. Și erau și niște condiții atât de bune că nu puteam mânca nici cojile de pâine de la masă ori merge la toaletă (nu doar jegoasă, înfundată cu excremente și tampoane, ci și invadată de păianjeni, gândaci, fluturi de noapte și omizi, lighioanele mele preferate).

Dată fiind așezarea ei strategică - în pat cu mine, fără să știe nimic din intențiile mele, rivala, s-a apropiat din ce în ce mai mult de mine, mi s-a confesat și mă ruga chiar s-o ajut să se împace cu prietenul ei. În schimb, eu mormăiam, prietenoasă, răspunsuri ambigue, ininteligibile, în timpul zilei, iar noaptea stăteam, mă uitam la ea lung și iscoditor, radiografiind-o, scanând-o până la ultima celulă și întrebându-mă ce să-i fac: s-o sufoc cu perna, s-o strâng de gât, să-i dau foc cu bricheta, s-o înec sau altceva asemănător. Cum nu mă puteam hotărî, iar ea, săraca, părea să nu aibă nicio vină, într-o noapte am ieșit pe stradă, m-am întins pe șosea și m-am rugat să mă calce tirul. Din păcate, nu a venit tirul, ci dirigul, căruia i-am spus sincer, ca întotdeauna, că vreau să mă sinucid, dar că nu pot comenta motivele cu el. Așa că dirigul m-a pedepsit militărește a doua zi și m-a trimis la curățat cartofi. Cu ocazia asta, am descoperit uluită că aceștia nu erau galbeni (cum mi-i dădea mama prăjiți), ci acoperiți de o coajă maro, urâtă și murdară.

În noaptea următoare, disperată că nu aveam unde să mă duc la toaletă, am fugit iar pe stradă, ca să caut un loc bun pentru treaba mică, pentru că mă blocasem complet și aveam dureri îngrozitoare. Din nefericire, a apărut din nou dirigul, și, nu știu de

ce, a crezut că mă sinucid și m-a scos de-acolo în șuturi. Nu am înțeles de ce nici până acum: dacă vroiam să mă sinucid, i-aș fi zis în față, cum o mai făcusem, de altfel, înainte. Nu doream decât să merg la toaletă. Oricum, trebuie să-i mulțumesc pentru că mi-a salvat viața, măcar prima oară. A treia seară s-a întâmplat o minune: nu, băiatul nu mi-a aruncat mie vreo privire, nici nu s-a împăcat cu prietena lui, ci a vrăjit cu a treia fată (de la alt liceu) pe care atât eu, cât și rivala am clasificat-o drept ”pițipoancă”. Deși eram epuizată și mă simțeam foarte rău, m-am frământat din nou toată noaptea, iar a doua zi dimineața, m-am târât pe furiș afară din tabără și am făcut autostopul pentru a mă întoarce la București. Ajunsesem, în sfârșit, la o concluzie: rivala suferă și ea, săraca, iar, în ce-l privește pe el, eu îl iubesc atât de mult încât vreau să fie fericit, fie și cu ”pițipoanca”.

Dacă taberele au fost scurte, dar intense, deopotrivă traumatizante și maturizante, în schimb, excursiile cu cercetașii sau prietenii (fără părinți sau profi) au avut un farmec irezistibil. Mers cu cortul, focuri de tabără, cântece de munte, sunet de ghitară, rom cu ceai de conifere, o gură de aer proaspăt și una de fum! La cabana Mălăiești, după cure de rom cu ceai de conifere (Promy, în sfârșit, știe rețeta) și țigări Carpați, lăsam mormanul de zăpadă din cameră (care rezista mai mult ca noi acolo, evident) moștenire următorilor turiști. De câteva ori, am rămas iarna în zăpadă pe munte, o dată a intervenit chiar Salvamontul, deși avea mari rețineri pentru că înțelesese că nu erau morți sau răniți... deocamdată. Altădată, cu intenția lăudabilă de a coborî de la Cota 2000 până în Sinaia la lumina lunii (zăpada e reflectorizantă, logic, nu?), ne-am blocat în crevase acoperite cu gheață, sus, pe vârful Furnica și vorbeam cu tanti de la cabană să ne primească înăuntru, fără să procesăm că ne răspundea ecoul (vocii mele!), iar cabana tocmai arsese și se făcuse scrum. Atunci, în lătrăturile vesele și prietenoase ale câinilor ciobănești, ne-am refugiat în cele din urmă la stația de telecabină. În altă excursie, am trecut prin cascade de fulgere pe furtună, la Cruce și la Babele, iar odată m-am împotmolit, împreună cu o prietenă, în Peștera Ialomicioara, după ce ni s-au stins, pe rând, toate cele trei leduri

de la lanternă (alb, roșu și verde) și am rămas în beznă, tremurând de frig și de frică, până ne-a scos un student, explorator... bine dotat (vreau să spun dotat cu o lanternă frontală zdravănă).

La mare, de asemenea, au fost multe plecări cu prietenii și tot atâtea aventuri: închiriam câte o cameră și ne adunam acolo câți încăpeam. Unii prieteni se dovedeau și ei experți în design interior ca fii-miu, am avut ocazia să descopăr adevărate capodopere create din simple camere de hotel, păcat că nu au fost conservate. O dată am ajuns la performanța de a ne caza zece într-o cameră, eu având privilegiatul loc pe covaraș, lângă pat, iar alții mai puțin norocoși trebuind să doarmă pe balcon, la budă, în cuier, pe ”țambal” (taburet) sau în paharul cu periuțe de dinți, cum am mai povestit. Într-un astfel de context, am stabilit recordul de cinci zile și nopți nedormite: am amorțit treptat până am rămas complet imobilizată, cel mai mic gest îmi provoca dureri atroce, orice mă atingea mă curenta și, la un moment dat, am văzut un copac verde fosforescent, mișcător care venea să mă strângă necruțător cu ramurile sale și pe Zâna-Speranță Made in China de la Mc Donald’s de la Happy Meal, sărindu-mi în ajutor. Fără speranță, normal.

Mie îmi plăcea să țopăi, dar uneori nu agream muzica din discoteci, mai ales dacă era house (și pe cei care vroiau să mă agațe, câteodată persuasivi strict prin forța masculină), așa că preferam să stau ore în șir, ziua și noaptea, la malul mării, pe nisip, pietre sau stabilopozi, unde eram ferită de factorii perturbatori (până la viol) și puteam să contemplu marea liniștită. Întotdeauna preferam să ascult marea. Nicio discotecă nu-i poate face competiție. Vrăjeam câteodată cu cineva, mai mult de plictiseală sau din curiozitate decât de plăcere (căci eram îndrăgostită de colegul de liceu). Odată, am căzut un etaj întreg (16 trepte, de sus până jos), în stilul tipic, unic și inegalabil, autentic și original, Madame Dezastru, în timp ce mă pupam cu un tip, la marginea scărilor. Din fericire, niciunul dintre noi n-a avut mai nimic, eu m-am lovit doar în cot. Și mă durea în cot de-mi venea să urlu!

Apropo de dezastre la mare, am experimentat și unul care nu a fost produs de mine sau de prieteni (experți în design interior): la o depășire riscantă, microbuzul în care mă aflam s-a răsturnat. De trei ori! Când am ieșit, la început, eram absolut convinsă că sunt fantomă (ah, urăsc acest cuvânt!), îmi căutam corpul peste tot și nu-l găseam, așa că m-am ciupit singură, tare, de sute de ori, ca să mă conving că trăiesc. Mi-am dat seama apoi că eram plină de sânge. Când m-am dus să-l spăl (în mare!), am realizat cu stupoare că nu aveam decât câteva zgârieturi, sângele nu era al meu, ci al altora, ceea ce m-a îngrozit și mai tare. M-am bucurat însă din nou că cineva acolo sus mă iubește și am învățat ceva: să circul doar pe jos sau cu mașina proprie, fără microbuz. Iar acel cineva de sus m-a mai ajutat și protejat în repetate rânduri, adeseori fără să-i cer nimic.

Cu riscul unui accident de microbuz sau de a rămâne blocată iarna, în zăpadă, la munte, când eram la liceu, mă străduiam să evadez cât mai des de acasă, pentru că predicile mătușă-mii se întețiseră, în contexul adolescenței mele zbuciumate și al frământărilor politice din epocă (începutul anilor ’90). La mesele de duminică, patronate de generalul ”Nana”, după ce ajungea la al 38-lea cocoloș de pâine perfect lustruit și era gata colierul, tata izbucnea, acuzând ba guvernul Votcăroiu că nu face reformă, ba că președintele Ilicescu (Ilicescu de la ”ilicit”) nu s-a remarcat prin altceva decât că a adus minerii la București. Mătușă-mea intervenea prompt: ”Taci din gură, Radu! Nu ești copt la minte! În ciuda vârstei, nu ai maturitate politică. De ce sari cu gura și vorbești prostii? Mai bine ascultă-i pe cei cu experiență ca mine. Așadar, minerii au salvat România de intelectualii de aeroport, târâie-brâu fără ocupație, niște golani, niște lepre și niște ciume care vor să vândă țara capitaliștilor veroși din Occident și momesc Europa cu monitorizarea. ”O anumită parte” a presei și a intelectualilor, niște huligani și obrăznicături ca tine și ca fii-ta, se tot bagă, n-au nicio rușine, canaliile astea împuțite, în loc să-și vadă de treabă și să lase guvernul să lucreze. Iar tu, fetițo, să-ți vezi de carte, nu de politică. Sau de sex. Doar nu vrei să te îmbolnăvești.”

Ce zicea Nana? Intelectualii să-şi vadă de treabă şi să lase politica? Păi, am impresia că e exact invers: politica nu lasă intelectualii să-şi vadă de treabă (îi deranjează de la munca lor cu aberaţiile ei, îi pune în lanţuri şi-i dă de mâncare bestiilor antropofage, îi crucifică, îi arde pe rug, îi împuşcă, îi decapitează sau cheamă minerii să-i lovească în cap cu ranga). Inevitabil, mesele se încheiau apoteotic: mama fugea şi se încuia strategic la bucătărie, bunica, Mama Coca, leşina (sau se prefăcea că leşină), Charlie lătra, tata ţipa, Nana bătea cu pumnul în masă, iar eu o bombardam cu cocoloaşe.

La petreceri la mine acasă venea ceva lume, dar prietenii aveau reţineri pentru că bunică-mea, curioasă din fire şi incapabilă să se controleze, îşi băga nasul peste tot, sub pretextul că-l ”caută pe Charilie”, căţelul nostru. Strigând cât o ţinea gura sau chemându-l încet, aproape în şoaptă, în funcţie de context şi de oportunităţi (dacă invitaţii zăceau mangă, putea să zbiere liniştită, mult şi bine), ”Charlie!”, bunica ajungea pe balcoane unde se pipăiau îndrăgostiţii, la toaletă unde borau ”alcooliştii” sau în dormitoare unde cei mai temerari ”stinseseră lumina” şi încercau să ”simtă chemarea inimii”. ”Charlie, unde eşti?!” Bineînţeles, săracul căţel era la bucătărie sau pe hol şi nu suporta să fie condamnat pentru un asemenea deranj, doar nu Al Gore e de vină.

Charlie, canişul meu alb, frumos, elegant şi distins, vorba lui Bebe, ”nu s-ar fi coborât la nivelul ăsta”: era un mare balerin, preocupat numai de arta lui (când ridica piciorul să facă treaba mică sau primea o bomboană, se înălţa pe vârfuri şi executa graţios o piruetă). În plus, Charile venera nu fiinţele ”raţionale”, ci vacile.. de când mersesem împreună cu el într-o vară, la Sinaia şi văzuse una urinând apocaliptic. Curgea din ea în continuu, dezlănţuit, cu un jet abundent, gata să inunde poiana unde ne aflam, iar Charlie a urmărit-o nemişcat, ţinându-şi respiraţia, mut de uimire şi de admiraţie şi apoi, de fiecare dată când zărea o vacă, se oprea imediat, respectuos, şi o contempla în tăcere.

Eu nu veneram vacile... deocamdată, ci tot focul sacru al lui Promy. Dar, ca să ajung la o flacără din el măcar, trebuia să fur şi

eu ca Promy. Cărți - acolo era focul meu sacru. Din păcate, erau scumpe și greu de găsit, multe practic inaccesibile. Metoda era una simplă și practică: le luam de pe raft (din librărie sau bibliotecă), le îndesam în pantaloni (negri, stretch, elastici) și trăgeam tricoul sau puloverul deasupra. De obicei, nu se observa nimic. Asta dacă nu alegeam volume precum ”Critica rațiunii pure” (de Kant), ditamai cărțoaia grea (la propriu, de cinci kile și cartonată), de la Dalles, cum a făcut o amică, cu suflet mare de titan, disperată să-l ajute pe prietenul ei care vroia să dea la Filosofie. Avea o burtă atât de mare că ziceai că mai are un pic și naște, i se rupe apa. Bine, o burtă puțin mai aparte... în colțuri. Imposibil de trecut cu vederea pentru portar: a înhățat-o pe amica mea, a percheziționat-o, i-a scos capodopera din pantaloni și era cât pe-aci să cheme poliția. Până la urmă, s-a înduioșat de tinerețea ei și s-a mulțumit cu showul deja produs. Slavă Domnului că mă limitasem atunci la un volum de poezii de Blaga!

De citit, citeam nu doar cărți furate, ci și cumpărate, primite ca premiu la olimpiade sau împrumutate: devoram Cioran, Eliade, Ionescu, Pleșu, Liiceanu și Patapievici, evident, dar m-au marcat în anii de liceu în primul rând ”1984” (Orwell) și ”Jurnalul fericirii” (Steinhardt), apoi ”Procesul” (Kafka), ”Don Quijote” (Cervantes), ”Călătoriile lui Gulliver” (Swift), ”Nostalgia” (Cărtărescu) și romanele lui Thomas Mann. Pe vremea aia, scriam poezii și-mi plăceau foarte mult poeții noștri de la Eminescu, Arghezi, Blaga la Sorescu, Nichita Stănescu, Cărtărescu și Ana Blandiana (ultima era și modelul meu feminin). Într-a noua, am studiat cu venerație și ”Biblia” pozițiilor sexuale, o carte pe puțin la fel de grea și de fascinantă precum ”Critica rațiunii pure”, pe care o achiziționase amica mea. Dintre filme/seriale, m-au impresionat în special ”Brazil” și ”Regele pescar” (Terry Gilliam), ”Portocala mecanică” (Stanley Kubrick), ”Căința” (Tenghiz Abuladze) și serialul despre atrocitățile comunismului al Luciei Hossu-Longin, ”Memorialul durerii” (la care mă uitam crănțănind chipsuri ca să mă calmez), apoi filmele regizorilor est-europeni, Emir Kusturica și Andrzej Wajda.

Îmi plăceau cărțile, dar nu eram intelectuală fundamentalistă ca prietenul amicei mele, iubitorul de Kant, care devora cărțile la propriu (în loc de mic dejun, dejun și cină). Prietenul filosof al amicei mele considera că o femeie se poate înălța din mlaștina (cu broaște râioase, porci cu diplomă, zombie, fantome, împărați în curul gol, Big Brotheri etc.) numai prin intermediul unui bărbat superior. Ca el. După ce se mutaseră împreună, dacă amicei mele îi era foame, prietenul filosof îi recomanda cu tandrețe: ”Ți-e foame? Ia o carte.” Dacă nu-i trecea și amica mea se plângea iar, prietenul îi spunea din nou, pe un ton ceva mai autoritar: ”Tot ți-e foame? Mai ia o carte.” Și așa mai departe. Săraca, trebuia să fure multe cărți ca să se hrănească amândoi suficient și să supraviețuiască. Sincer, și eu, și amica mea preferam la prânz pizza.

Liceul meu, Sava, nu era doar unul renumit pentru calitatea educațională, mediul intelectual stimulativ și spiritul său liber (ceva din spiritul lui Promy, nu?), dar și plasat strategic în apropiere de Cișmigiu, așa că majoritatea orelor le petreceam acolo, în parc. Uneori, când nu aveam bani de țigări și băutură, eu și amica mea amatoare de Kant opream oamenii, plângeam cu lacrimi de crocodil că e mama la spital, ori că tata a avut un accident grav, cerșeam de urgență câte o fisă de telefon ca să-i sunăm (da, pe vremea aia nu erau telefoane mobile, încă se mai utilizau cabinele telefonice), strângeam câte puteam și apoi ne luam ce vroiam... după buget. Până ne-a prins o tanti fumând și cu berea în brațe pe o bancă! Se vede că încă de atunci mi-am manifestat vocația de cerșe...tătoare. Cișmigiul se afla cel mai aproape (ieșeam în pauză și rămâneam acolo până la sfârșitul orelor), însă nu era singurul loc sacru de pelerinaj: mai evadam și în altele precum Lăptăria lui Enache (la un pahar de votcă, nu de lapte bătut, că nu eram în Iran), Club L (la Facultatea de Litere), Club A, Backstage sau Fire.

Sincer, nu duceam grija absențelor, pentru că le ”lipeam”, odată cu catalogul. Împreună cu amica mea amatoare de Kant, cer(ș)eam catalogul în fiecare săptămână ca să-l lipim și motivam absențele (tuturor, nu numai ale noastre - o faptă eroică și nobilă, desigur, adică probabil). Catalogul clasei noastre strălucea de la

soare te puteai uita, dar la el ba, atâta scotch avea. Trebuie să admit că nu petreceam tot timpul în parcul Cișmigiu, eu frecventam orele selectiv, în funcție de atractivitatea lor. Erau câțiva profi absolut extraordinari, adevărate modele pentru noi (de care recunosc că aveam mare nevoie la acea vârstă): proful de mate, profa de română și proful de filosofie. De exemplu, proful de mate, un tip simpatic, glumeț, apropiat de noi, știa să transforme lecția într-un deliciu, de parcă ai fi savurat la fiecare oră o felie de pizza, un ecler de ciocolată sau o înghețată cu stracciatella.

Profa de română, foarte bine pregătită, creativă, neconvențională, energică și provocatoare, ne stimula nu doar să asimilăm informații, ci să ne deschidem mintea și să gândim cu capul nostru și, în același timp, era de gașcă, ne invita uneori la ea acasă (unde discutam, dansam și preparam împreună cocktailuri) sau mergea cu noi la manifestațiile Convenției Democrate. Pe profa de română am urmat-o inclusiv în ce privește opțiunea pentru o facultate: nu, nu mă refer la Litere, ci la Sociologie, ea era studentă atunci acolo, a prins o bursă în Canada și a plecat din țară.

Proful de filosofie, un guru el însuși, își dedicase viața ”desprostirii” și ”desmăgăririi” noastre de puști ”scârboși” ce eram, orele sale fascinau, transcendeau cotidianul imund și ne iluminau, continuându-se uneori revelator la o berică prin oraș. Mai erau și alte ore distractive ca cea de istorie: profa își ținea cursurile pe un vraf de hârtiuțe, iar, dacă i le suflai (mai mult sau mai puțin discret) și trebuia să le adune de pe jos și să le combine, ieșeau lucruri interesante gen: Napoleon s-a luptat eroic cu împăratul Traian la Termopile unde Hitler a câștigat premiul Nobel pentru pace prin intermediul Lucreziei Borgia, sora lui Pericle și Muma lui Ștefan cel Mare, apărătorul Marelui Zid... Chinezesc.

În anii liceului, ca-n lumea lui Eliade, Bucureștiul era unul sacru. Când mă plimbam prin Cișmigiu, Grădina Ioanide și, în special, pe strada Theodor Aman, sacrul irumpea în profan, aerul vibra și totul se ilumina straniu. Un tramvai galben mă aducea aici, acasă. În Zonă! Iar undeva, în Zonă, era și Camera. Camera

băiatului de care eram îndrăgostită. Pantofii mi se prindeau în pavaj, îmi alunecau din picioare și mă ridicam ușor, plutind desculță, cu părul umed, despletit, deasupra șinelor de tramvai. Iată cum vedeam eu atunci strada Theodor Aman, descrierea e cea din romanul scris în liceu, ”Pași în oglindă”: ”Mă plimb pe strada Theodor Aman, visător, plutind undeva, departe, totuși, în mod straniu, irezistibil captat de locurile pe care le parcurg. Există aici o atracţie de sub puterea căreia nu mă pot smulge. Strada asta, pentru mine, pare să stea sub semnul unei vrăji. De fiecare dată când o străbat trăiesc aceeaşi stare paradoxală: o împletire inefabilă de durere şi fericire… Cutii de gunoaie împrăştiate de-a valma pe stradă, la fel ca şi în faţa curţilor caselor, amestecându-şi mirosurile râncede şi greţoase cu parfumul delicat, graţios - ca balerinele lui Degas¬ - al florilor şi arbuştilor ce se caţără pe porţi şi pe ziduri. Ferestrele strâmbe ale camerelor de la demisol, sparte pe alocuri, dar niciodată îndeajuns ca să poţi vedea tot ce e înăuntru. Zidurile crăpate, unele murdare, înnegrite de praf, cu nenumărate pete cenuşii, albe şi negre învălmăşindu-se ciudat. Hibiscuşii răsărind din spatele porţilor, dincolo de masca inocenţei pe care vor (cam strident, fără talent sau măcar tehnică actoricească) s-o arboreze, vulgari, neciopliţi… cu o grosolănie însă blândă şi neprimejdioasă, superficiali şi pitoreşti. Curţile cu leandri, cu muşcate şi azalee, chiar şi cu câte un trandafir japonez pe care-l mai aprinde uneori, ca pe un rug fantastic, dar trecător, cu măiestria unui regizor, câte o rază. Şi perdelele de la ferestre pe care, chiar dacă nu le văd prea bine, mi le imaginez diafane, ţesute de păianjenii de la subsol şi demisol în lungile lor drumuri. Şi pavajul străzii în care poate se mai prinde vreun toc de pantof alb de lac, pavajul pe care-l invidiez pentru că-l văd uneori mângâiat de rochiile lungi, vaporoase ale femeilor din alte timpuri, din alte lumi… Casele vechi, care mie îmi par ieşite din timp, smulgându-se (prin ce miracol?) „marii treceri”, casa în care s-a filmat „Crucea de piatră”. Apoi trecerea zi de zi a unui tramvai galben… tot străbătând, de atâtea ori, acele locuri, tramvaiul intrase în povestea străzii, la fiecare trecere a sa reactualiza o lume… Şi eu

mă plimb, „trec” pe această stradă şi simt că într-un fel fac şi eu parte din povestea ei… „Trec” şi am senzaţia reîntoarcerii acasă”.

Mai târziu, când lucram în cercetare de piaţă, am descoperit în zona biroului, ”templul” din piaţa Matache. M-a şocat însăşi amplasarea lui în piaţa aglomerată, pestriţă, inundată de un miros persistent de gogoşi râncede, usturoi şi transpiraţie, plină de pirande gălăgioase cu fuste înflorate, umflate de vânt şi puradei în braţe, ţărănci cu basma pe cap, mâini crăpate şi obrajii rumeni, lăudându-şi de zor marfa proaspătă de pe tejghea şi beţivi scheletici, cu feţe pământii, zăcând în mijlocul drumului, cu o sticlă de trăscău alături. Încă o dovadă că sacrul se manifestă în profan, în locurile cele mai neaşteptate. Clădirea era una înaltă, veche, în stil neo-clasic, parcă un templu antic grecesc în ruină, cu coloane ionice şi corintice, frontoane decorate cu basoreliefuri, cariatide şchioape sau chiar decapitate, ziduri aproape prăbuşite, cu tencuiala căzută. Dacă uşile scoase şi ferestrele sparte arătau ziua ca nişte găuri negre, în lumina crepusculară cu reflexii de curcubeu, acestea începeau să scânteieze enigmatic şi se transformau în porţi deschise către alte lumi. Mă cheamau sfâşietor de dulce, cu voci de sirene, iar eu tânjeam de dor, însă nu îndrăzneam să trec prin ele. Poate şi ca să păstrez misterul.

Şi mai târziu, Bucureştiul s-a dezvrăjit: a rămas numai mizeria groasă, abundentă care îneacă totul, sacrul a devenit profan şi nu m-am mai simţit acasă. Poate că ar trebui să merg la o plimbare, să o iau pe o scurtătură de-a lui tata, să rătăcesc pe străzi desfundate, pline de hibiscuşi şi gunoaie, să cerşesc fise de telefon şi să sun dintr-o cabină părăsită tramvaiul galben. Să vină iar, zgâlţâindu-se bezmetic, beat de lumină, zăpăcit de vise, respingător şi, totodată, irezistibil ca un fluture de noapte, şi să mă aducă înapoi în Zonă.

XII. Dreptul la poveste în Estul Sălbatic - epoca lui Gigi

Imediat după liceu, cum vroiam neapărat să-mi iau mașină, fie și la mâna a doua, m-am orientat spre un prim job corespunzător: dealer de cazinou, pentru un an și jumătate (într-adevăr, câștigam, cu tot cu șpăguțe, mai mult decât mama, tata și bunica la un loc). Mediul era, în continuare, stimulativ: aveam colegi studenți sau absolvenți de ASE și profi de mate (pentru că erau calcule dificile la ruletă, așa că era indicat să socotești bine și ultrarapid, iar piața muncii nu oferea atunci prea multe oportunități), în pauze citeam ”Monadologia” lui Leibniz și făceam probleme din culegeri (mă pregăteam pentru admiterea la sociologie și aveam de dat probe la algebră și filosofie). Eu eram, ca întotdeauna, mereu în pragul stopului cardiac, mă emoționam (în special la ruletă), îmi tremurau mâinile, mai răsturnam stackurile de chipuri (jetoane) sau nu reușeam să dau spin, pentru că-mi sărea bila, dar măcar calculam corect și zâmbeam profesional.

Atmosfera era agitată și pitorească: chinezii strigau gutural ”Cola” și ”Fanta” (și primeau în schimb Pepsi și Mirinda), se cățărau unii pe alții și executau adevărate numere acrobatice când aveau loc spectacolele de striptease, iar masa de ruletă se elibera subit când apărea Miss Păduche, o chinezoaică soioasă, cu un coc mare, foarte suspect, mustind de mătreață și gângănii, îmbrăcată cu un tricou înflorat, colanți fosforescenți și tenișI scâlciați în picioare. La pocker (american), black-jack sau ruletă jucau și mulți fotbaliști, antrenori sau manageri din fotbal ca Lăcătuș, Pițurcă și clanul Becali, vorba lui Gigi, ”oameni serioși, din lumea interlopă”.

L-am avut odată client la ruletă și la black-jack chiar pe Gigi Becali, aflat atunci pe culmea succesurilor. A pierdut la ruletă, apoi și la black-jack și s-a enervat teribil. Mi-a dat peste mână, când vroiam să-i iau chipurile pierdute la black-jack, și a început

să zbiere, acuzându-mă că l-am furat. Și eu, și inspectorul de masă am insistat că aveam dreptate (nu e nimic ocult, există întotdeauna o doză de aleator, așa sunt jocurile, concepute special ca uneori să câștigi, dar mai frecvent să pierzi, tocmai de-asta personal n-am jucat niciodată). I s-a arătat inclusiv caseta înregistrată a jocului ca să se convingă, dar nici așa nu vroia să creadă și a plecat cu scandal, în stilul lui tipic (”M-am certat și cu Mitică Dragomir, dar fără jigniri. El m-a facut oligofren, eu l-am făcut zdreanță, dar nu ne-am insultat!”) Nu doar că era captiv în propria sa realitate ca Țarul Putin la invazia Ucrainei, dar vroia s-o impună și altora. ”2+2” fac cât vrea Gigi.

Gigi crede din tot sufletul său mare că "Prieteniile sunt relațiile interumane cu oameni care au un interes și pe urmă ai o chimie". Sincer, nici eu, nici inspectorul, nici șeful de sală, nici tipa de la cameră nu am reușit să avem vreo chimie cu Gigi. Interes am fi avut. Este ”voința lui Dumnezeu ca Gigi să pască acest popor”? Săracul Dumnezeu, cine vorbește în numele lui! Din păcate, nu Dumnezeu l-a făcut pe Gigi vedetă media. Dar mai bine mă opresc aici, căci Gigi punctase odată clar și irevocabil: ”Toți cei care scriu rău despre mine sunt homosexuali”. Acum, în sfârșit, clanul Becali a câștigat... o condamnare cu executare, iar sărmanul Gigi a ajuns ”deținut politic”, la fel ca Adrian Năstase sau mogulul Voiculescu, Motanul Felix, turnător de elită, patronul Antenuțelor. Mai bine intri în gura bestiilor antropofage din Olimp decât în a lui Badea, Gâdea și Ciutacu. Să mă împuște Bombo!

După ce s-au închis cazinourile și mi-am încetat activitatea de dealer, am reușit să-mi cumpăr din târg un jaf de Dacia Break care pufăia și pârâia ore în șir până pornea și apoi se oprea brusc, în mijlocul intersecției. Examenul de conducere a fost și el o întreagă aventură: prima oară, am tremurat și am dat din mâini și din picioare atât de tare, în stilul autentic și original, unic și inimitabil, Madame Dezastru, că l-am umplut de vânătăi pe polițist, iar el m-a scos afară, înainte să apuc să pornesc mașina. Drept urmare, instructorul (fire emotivă și el) m-a sfătuit să procedez cum a făcut el: să dau pe gât ceva tărie înainte de

examen ca să prind curaj. A doua oară, am băut 100 de ml de votcă, am mestecat o gumă, am dat sala și m-am urcat la volan zâmbind, sigură pe mine, fără rețineri. Am luat examenul cu felicitări: 26 de puncte la sală și nicio greșeală în trafic.

Cu toate că am învățat numai în pauze, la cazinou (lucram șapte nopți la rând, iar în ziua liberă ce le urma picam lată), am reușit la facultate, la sociologie, urmând, bineînțeles, exemplul profei de română din liceu. După ce s-au închis cazinourile, m-am întors la facultate și, deși pierdusem aproape tot anul I, am reușit încet-încet să recuperez. La facultate, mi s-a reconfirmat cât de răi și de proști sunt oamenii: mai curând raționalizatori decât raționali, percep totul prin filtrele lor și conform regulilor grupurilor lor, definesc și redefinesc situațiile (memoria și istoria) cum vor ei/anumite instituții, cine are resurse, are și mai mare control, manipulează, iar comunicarea e distorsionată și, frecvent, imposibilă. Totuși, au fost și surprize plăcute, am avut colegi și profi extraordinari la facultate, master și doctorat, de la conducătorul tezei de doctorat la specialiștii excelenți cu care am lucrat la diverse proiecte de cercetare. Nu sunt toți dinozauri comuniști mafioți, unii reprezintă adevărate modele pentru studenți, chiar și la facultățile particulare (acolo, mai curând excepții, din păcate).

În timpul facultății, în martie 1998, am participat ca observator OSCE, din partea Ligii Studenților, la alegerile parlamentare din Moldova. Atunci, la Chișinău era o atmosferă încă destul de caldă și de prietenoasă, dar nu așa de entuziastă și de deschisă ca imediat după Revoluție, când am avut ocazia să vizitez întâia oară Basarabia. Țin minte că am intenționat să mergem și la alegerile din Ucraina, însă nu ne-au permis accesul în țară și ne-au întors din drum. Să ne mai mirăm că observatorii OSCE din Crimeea sau din Estul Ucrainei au fost și ei acum împiedicați să-și exercite funcția (unii ajungând să obțină nesperatul privilegiu de a fi răpiți și de a trăi o aventură palpitantă alături de separatiști în lupta pentru eliberarea de ”fasciști”)?

Am reușit să ajung în Ucraina, în Bucovina de nord (fostă românească), la Cernăuți, doar o singură dată până acum, la scurt

timp după Revoluție, într-o excursie cu un grup de pensionari de-ai mătușii mele, Nana. Nu a fost nevoie să-mi țină nicio predică, am acceptat foarte încântată și am plecat ”la drum cu mătușă-mea”. Primul șoc s-a produs la granița cu Ucraina: trebuia să completăm un formular, să spunem de unde venim și unde ne ducem. *Oops*, la prima întrebare, răspunsul era simplu, ”România”, dar la a doua? Mai tot grupul de pensionari a scris ”U.R.S.S”, cu excepția mea: eu am trecut ”Ucraina”, deși am regretat ulterior că nu am zis, pur și simplu, ”România”, de vreme ce intenționam să mergem la Cernăuți, în Bucovina românească.

Acolo, am fost frapată de atmosfera apăsătoare, de plumb a orașului, de statuile marțiale și impunătoare ale lui Lenin, de bisericile închise și transformate de sovietici în depozite sau ateliere (inclusiv Catedrala fusese depozit de hârtie), de puținii români întâlniți, interesați preferențial de lucrurile pe care le aveam de vânzare (de parcă eram toți bișnițari), de pliantele turistice care condamnau abuzurile Regatului Român asupra bucovinenilor și glorificau armata rusă eliberatoare și mărețele realizări comuniste. Cel mai mult m-a marcat cimitirul din Cernăuți, cu cele două secțiuni ale sale, a căror imagine continuă să mă bântuie și azi (când o să scap de fantome?). Până la instalarea comunismului, se zăreau cruci și cripte obișnuite, inscripționate cu caractere latine, cu nume predominant românești. După invazia sovietică, în a doua secțiune nu mai întâlneai decât pietre de mormânt (frecvent de un roșu țipător, obscen, decorate grotesc, supraabundent, cu steme, medalii și insigne) cu nume slavone, trecute cu litere chirilice, de parcă românii dispăruseră complet, fără urmă. Și acum mă trec fiori.

În timpul facultății, am încercat un an-doi și o experiență politică direct într-un partid (istoric, PNL), dar am fost, bineînțeles, dezamăgită și am renunțat. M-am limitat să merg la vot, continui și acum (n-am lipsit niciodată, am fugit de la birou sau mi-am întrerupt vacanțe ca să votez), dar mi-am pierdut entuziasmul inițial (de când a câștigat prima oară Convenția Democrată alegerile, în 1996) și mi-e tot mai greu să mă motivez să mă duc. Uneori, mă bate gândul s-o las baltă, însă, când mă

gândesc că în alte părți oamenii mor pentru democrație și dreptul la vot, iar democrația nu poate exista fără voturile noastre, mi se face rușine și pun imediat mâna pe ștampiluță, chiar dacă am de ales între talibani.

Dacă implicarea politică mi se părea (deja) din ce în ce mai puțin distractivă, nici ieșirile în oraș nu mai erau ca pe vremea liceului: în timpul facultății, dominau agresiv house-ul și manelele în cluburi, baruri și terase, așa că am început să reduc numărul escapadelor. În schimb, am descoperit o nouă sursă de distracție: m-am reorientat spre gadgeturi, mai exact telefoanele mobile. Cred că am fost una dintre primele persoane cu telefon mobil din București (la vremea aia, prin 1997-1998, o buturugă de Bosch), un *future maker*, spre mândria lui Promy. Cum nu aveam cu cine să discut la telefon (niciunul dintre cunoscuți nu deținea așa ceva), sunam la Call Center și întrebam tot felul de lucruri mai mult sau mai puțin ridicole. Am simțit (am anticipat) că trendul va fi ascendent, tehnologia va fi diseminată către grupuri tot mai largi, gadgeturile astea vor ajunge departe, așa că mi-am asumat riscul de a vorbi ”singură” pe stradă și de a se uita lumea la mine ca la o nebună. Noroc că știam că sunt nebună.

***

Imediat după facultate, la master, a intervenit deja copilul: un accident îngrozitor care s-a transformat într-un eveniment fericit abia când m-am văzut cu el la sânul meu. Fiind dintotdeauna o promotoare a dreptului la viață (ah, iar cuvintele astea: ”drepturi” și ”viață”, nu mai suport), nu am avortat, deși nu era cel mai potrivit moment pentru a deveni mămică. Nu am făcut și nu aș face niciodată avort, deși nici nu l-aș interzice (având în vedere cât au suferit femeile din acest motiv pe vremea comunismului, uitați-vă, de pildă, la filmul ”4 luni, 3 săptămâni și 2 zile”, e destul de relevant). Sunt de acord cu avortul din punct de vedere legal, nu și moral. Cum însă nici eu, nici tatăl nu eram pregătiți pentru copil și căsătorie (eu, oricum, rămăsesem îndrăgostită absurd, în secret, de colegul din liceu), am preferat să-l cresc singură, cu condiția să fie recunoscut, ceea ce s-a și întâmplat în

cele din urmă. Ai mei, acasă, se arătau inițial destul de ostili și complet derutați de marele eveniment, dar s-au topit de dragoste îndată ce l-au ținut pe bebe în brațe.

În timpul sarcinii, mi-era foarte greață, am devorat mai mult ouă (fierte, prăjite sau sub formă de omletă) și... filme horror (mă uitam la ele, mestecam în gol și plescăiam mulțumită), cred că nu puteam procesa altceva mai sofisticat și eram, oricum, destul de anemică, așa că aveam nevoie de o supradoză de sânge. Vampi, Fata lui Dracula... Nu eram doar foarte deprimată, ci trebuia să susțin și disertația la master și admiterea la doctoratul cu frecvență. La disertație, aveam o burtă ca amica mea amatoare de Kant, când furase de la Dalles ”Critica rațiunii pure” pentru prietenul ei, abia mă țineam pe picioare. La admitere la doctorat (și la examenele ulterioare), lăsam copilul pe hol, în cărucior (uneori îl transportam și cu port-bebe-ul) și, totodată, mă străduiam să-mi îndrept spatele și să adopt o ținută demnă, în ciuda hemorozilor cumplit de dureroși cu care am fost binecuvântată timp de aproape un an după naștere. Dar când îl puneam la sân, toate durerile dispăreau, iar el și cu mine eram una și aceeași persoană.

Când era mic, fii-miu se arăta foarte deschis, comunicativ, iubitor, asculta tot ce ziceam, adresa multe întrebări, mă provoca mereu și mă punea în încurcătură. Râdeam mult, ne prosteam împreună, jucam teatru, îi spuneam povești. Dar când a început să meargă la școală (una bună, dar de fițe), comunicarea a devenit (aproape) imposibilă (și în cazul lui). Acum e numai cu gașca lui și, înțeleg, e la pubertate, o vârstă dificilă, iar el e foarte independent. Cu cine oare o semăna? Doar că el își manifestă independența față de mine și, dacă eu sunt nonconformistă, el trebuie să fie în public conformist (de exemplu, să-mi ceară să nu mai spun la școală că am fost în Vamă la ciudații și drogații ăia, să ascund tatuajul cu Bebe inorogul la ședință, să nu-l vadă doamna, sau să nu mărturisesc cumva vreunui coleg sau părinte că citesc vreo carte, oricum, îl fac de rușine).

Cum nu vrea să fie personaj în cărțile lui Madame Dezastru, mă limitez să spun că fii-miu e un mare devorator de chipsuri,

maestru la Minecraft și un excelent decorator de interioare (mai bun decât prietenii din liceu și băieții de la Led Zeppelin). Este incredibil: poate să urmărească în paralel televizorul, laptopul (cu multe ferestre deschise), tableta și telefonul (jocurile video și/sau mesajele de pe *WhatsApp*), și să-și facă și temele la engleză, mate, română, spaniolă în același timp, eu recunosc că n-aș reuși așa ceva în veci, generația asta, independentă de părinți, dependentă de noile tehnologii, e capabilă de multe. Acum suferă mai mult că nu are al doilea laptop, a treia tabletă sau al patrulea telefon decât de răul din lume și nu înțelege de ce mă frământ eu.

Cu toate astea, am reușit performanța de a-l atrage la unul dintre protestele ”Uniți, salvăm Roșia Montana”, printr-o metodă clasică: l-am plătit. Cu o găleată de aripioare de la KFC. Da, trebuie să recunosc, este și el unul dintre nenumăratii protestatari plătiți și nu-mi pare rău că am făcut-o. Am stat la miting până s-a consumat găleata. Interesant, deși n-a mai vrut să recidiveze (la o nouă manifestație, nu la o nouă găleată KFC), fii-miu a declarat, de atunci, că e patriot. Uau, avem un patriot în familie, credeam că mor și n-o să cunosc unul. Sunt mândră că sunt mama unui patriot, dar nu mai am fonduri să-l plătesc să protesteze. Și să nu uit alte detalii importante: fii-miu a adoptat-o pe Guru de la mare (rămăsese abandonată la o terasă din Vamă) și tot el m-a ajutat să fac înregistrarea audio a ”discuției” de la decanat (din ziua demisiei mele) pe telefonul său. Deși e un mare iubitor de cultură (jocuri video, Pro TV, Antena 1 etc.), mă încurajează constant să nu-mi mai pierd vremea cu prostii ca scrisul. Nu știu când o să-mi intre în cap, dacă sunt dusă! Cred că nu știe că mi-am dat demisia oficial. O să am eu o discuție cu el și lămurim. Cel târziu când mi-o veni numărul de dosar de la Parchet.

***

Pe colegul meu de liceu l-am iubit pe ascuns 10 ani. Nu, nu a fost absurd, cel puțin, în toți anii aceia, eram îndrăgostită. Ba chiar dimpotrivă, iluzia asta a dat sens vieții mele, încărcând-o cu poezie și vise. Dacă ar fi existat contacte reale și o relație propriu-zisă, probabil că totul s-ar fi transformat în ”bube, mucigaiuri și

noroi”. Și, în absența acestui vis, viața mea ar fi fost o lampă a lui Aladdin neînsemnată, murdară și obscură, fără duhul din ea. Îndată ce am decis că visul s-a sfârșit, nopțile romantice pline de stele, licurici și felinare aprinse, vegheate de o lună mare, dulce-mentolată ca o bomboană de Mentosan, și-au pierdut strălucirea, afară s-a întunecat brusc, s-a făcut o noapte simbolistă, grea, de plumb, pământul s-a cutremurat și s-a iscat un abis.

Acum plutesc deasupra abisului mână-n mână cu Promy, fără teamă, fără, regrete, fără speranță. Promy a fost prima mea iubire, încă de când mă jucam ”de-a Promy”. El a creat oamenii și, atunci când ”stăpânul” vroia să le dea muritorilor (cel mult) blană, colți și gheare și îi lăsase în pielea goală, condamnându-i practic la extincție, Promy i-a salvat prin științe, arte și focul sacru, astfel încât nu doar să supraviețuiască, ci și să evolueze. ”Stăpânul” Olimpului l-a premiat pentru asta cu înlănțuirea pe Elbrus, un piron în piept și un vultur în ficat, dar Promy a acceptat sacrificiul. Când ”stăpânul” a stârnit furia apelor, deși era, sărmanul, în lanțuri, și primul care avea nevoie de ajutor, Promy a găsit putere să-i transmită fiului său, Deu, nu doar o vorbă de încurajare, ci și cum să procedeze ca să învingă puhoaiele și focul sacru să nu fie stins de potop. Nu a făcut-o pentru putere, bani, premii, medalii și diplome ori pentru statui, ci din dragoste și disperare. A avut mereu dreptate, nu și drepturi. Oare îi putem respecta și noi măcar dreptul la poveste?

De-a lungul vieții mele, Promy m-a ajutat să-mi păstrez sufletul, m-a sprijinit când am avut nevoie și și-a asumat, cu curaj titanic, în ciuda epuizării și frustrării sale abisale, milenare, până și destinul ingrat de personaj în cărțile lui Madame Dezastru. Odată, când lucram în cercetare de piață, disperată din cauza unui deadline, în stilul tipic Madame Dezastru, am lăsat farfuriile murdare și gândacii să se adune treptat în chiuvetă până au ajuns în rai și au infestat paradisul. Promy, săracul, a fost alături de mine la dezinsecția raiului și, totodată, a reușit să reîncălzească iadul criogenat prin intermediul focului sacru în care e expert. Imaginea rupestră lângă care stau chiar acum ne reprezintă pe amândoi îmbrățișați, în infern. Ar fi fost una romantică, dacă

bestia de vultur (resuscitată și ea) nu s-ar fi aflat pe undeva, prin preajmă, spre disconfortul lui Promy.

Atunci, la întoarcerea în Olimp, sărmanul Promy a fost pedepsit pentru câteva luni în Tartar (până când ”stăpânul” a avut nevoie de el pentru construirea unei noi aripi la palat) din cauza loviturii de stat date de fapt de nepoțelul lui cel simpatic, torționar de treabă și feblețea lui tăticuțu’, Hermes. Al Gore e de vină. Dottore El-Gol. Mai recent, tot Promy m-a susținut după demisia de la școală (ducându-mă pe Gliese, pe insula Pink, la zăpada roz de căpșuni, apoi la recifurile de corali albaștri din Ataraxia unde mi-a creat presse-papierul meu indestructibil), a dezactivat portalul infernului, a recâștigat Olimpul, a organizat alegeri libere, a inițiat reforma și a rezistat mai departe eroic încercărilor repetate ale zeilor de a deturna revoluția. Iar eu nu mai pot trăi acum fără îmbrățișarea lui titanică, deznădăjduită, care-mi fărâmă oasele și le transformă în praf de stele.

***

Câteva demisii în semn de protest

Pe mine personal nu m-au interesat nici banii, nici cariera, altfel... nu mă apucam de scris și nu-mi dădeam două demisii în semn de protest în plină criză, în România.

Prima demisie în semn de protest (dintr-o agenție de cercetare de piață) a avut loc după 6 ani, mie îmi ia ceva până procesez, decid și pun în practică. Eram cea mai veche din departament și am rezistat eroic multă vreme, deși mă confruntam cu un stil de lucru epuizant și dezumanizant, deadline-uri solicitante de azi până ieri, ședințe noaptea sau în week-end în funcție de proiecte... Atunci când mi-am dat demisia, aveam un șef care opera o monitorizare necruțătoare, de Big Brother: patrula printre birouri și calculatoare, cu nasul în monitoare (să-l surprindă pe eventualul infractor cu pagina de Facebook deschisă), număra cafelele, țigările, minutele vorbite la telefon și petrecute la budă (că masa se excludea, oarecum, din start) și, de regulă, manifesta o atitudine degradantă față de colegi (mai puțin față de mine, eu

eram respectată ca persoană serioasă, importantă și veche în firmă, dar mă afecta, indiferent cui îi era adresată).

În birou domnea o tăcere apăsătoare, de plumb, nici nu îndrăzneam să respirăm, darămite să vorbim. Interesant, nu am fost singura care a protestat și care și-a dat demisia: toți colegii din departament am fost solidari, am făcut sesizări la ședințe, ba chiar am semnat împreună un memoriu adresat șefului nostru direct și managerului general. După aceste demersuri, inclusiv după plecarea multor persoane din firmă, au început să apară rezultate, atmosfera de lucru s-a schimbat, iar șeful autoritar a demisionat și el.

Acesta a fost doar unul dintre șefi: am mai avut și altul necontactabil de parcă nu ar fi existat, indiferent ce probleme întâmpinam. Îl așteptam ca pe Godot sau ca bunicii noștri pe americani la venirea comunismului. Colegii noi (care stăteau 2-3 săptămâni până la 3 luni în firmă) ajunseseră să-mi adreseze întrebări metafizice: există șeful cu adevărat? Și, dacă spuneam că da, nu mă credeau. La un moment dat, am primit un proiect complet debusolant și cu consecințe devastatoare pentru mine: clienta pentru care lucram se considera stăpâna mea și era rivala lui Madame Hera la competență, inteligență, capacități analitice, organizare eficientă și respect față de muritori, nu numai abuzivă, ci și extrem de instabilă și haotică. Eram singură pe cruce și-l chemam disperată pe șeful (”Șefu’, șefu’, *lama sabactani*?!”). Când am reușit, în sfârșit, să-l prind, mi-a spus doar patru cuvinte, foarte încurajatoare de altfel, care m-au marcat la fel de mult ca găleata cu poezii omagiale și celebra expresie ”Toate sunt la fel”: ”O să te obișnuiești”. Apoi, el și-a dat demisia, iar eu am intrat în comă.

Timp de mai bine de un an, inima m-a strâns mereu ca o gheară, urechile îmi vâjâiau, totul se învârtea cu mine, nu mai puteam să respir, nici să clipesc, nici să-mi îndoi degetele, abia legam două cuvinte, mă târam, nu mergeam, picioarele mi se împleticeau și credeam că mă prăbușesc la fiecare pas. Făceam eforturi supraumane pentru a-mi îndeplini sarcinile minimal, nu mai simțeam și nu-mi mai doream nimic, decât să se termine.

Numai pulsul și tensiunea erau la cote delirante. Exact în această perioadă, am participat la protestele față de stilul de lucru autoritar al noului șef, nu pentru că m-ar fi interesat sau m-ar fi deranjat personal ceva, căci nu mai simțeam nimic și nu-mi mai doream nimic, ci pentru că așa trebuia, altfel nu mai ieșea afurisita de socoteală ”2+2=4”. Am semnat memoriul împreună cu colegii și am fost, bineînțeles, admonestată: ce treabă ai tu cu ei? Tu ești persoană de bază, serioasă, importantă în firmă. Ce te amesteci cu ei? Ce te bagi tu? Ce-ți pasă ție? Ce vrei? Ce mai vrei? Las-o baltă, Madame Dezastru! Într-un fel, eram ca Promy față în față cu Știi Tu Cine, intervenind pentru împuțiții de muritori, deși, spre deosebire de el, mă aflam atunci într-o stare avansată de descompunere. I-am zis șefului că da, îmi păsa. L-am mințit. Și nu-mi pare rău.

Inițial, când am întâmpinat problemele cu ”stăpâna”, am încercat să comunic cu ea, i-am tot explicat, însă degeaba, era capabilă să se contrazică de zeci de ori într-un singur mail sau apel telefonic, dar continua să mă zăpăcească, în loc să mă lase pe mine să mă ocup. A fost o permanentă tortură prin haos, prostie și incoerență, și, în același timp, o avalanșă de pretenții din ce în ce mai absurde, așa că m-am izbit sistematic de Ziduri, iar la șeful meu n-am reușit să ajung. Și, dacă mi-ar fi spus vorbele atât de încurajatoare: ”O să te obișnuiești”, m-aș fi sufocat complet și-aș fi cedat încă de la începutul proiectului. Poate că ar fi trebuit să mă adresez lui Dumnezeu și atât. Deși nu mă rugam prea mult (căci nu mai aveam putere), lui Dumnezeu i s-a făcut milă de mine.

Mai întâi, a trebuit să ajung în locul potrivit: într-o scurtă vacanță la mare, în Vamă. După ce am montat și demontat cortul de câteva ori la rând (ba era prea aproape de mare și se anunțaseră valuri, ba treceau bărci, ba era zona festivalului și tot așa), blestemându-mi zilele, am ajuns în cele din urmă în golfulețul de lângă Cherhana. Când am ieșit dimineața din cort, eram doar un ciot uscat și putred. Dar, în placenta de aur a soarelui, nisipului și valurilor, ascultând ecouri din ”*The Doors*” de la Stuf, am simțit cum îmi creștea din nou carnea pe oase,

sângele coagulat și infectat se golea de otravă, prindea culoare și începea să curgă nestăvilit, hrănindu-mi celulele și trezindu-le la viață, pielea mi se făcea translucidă și strălucitoare ca de chihlimbar, iar chipul mi se lumina, de parcă eram schimbată la față. Când placenta de aur s-a spart, am simțit, pentru prima oară în viață, la un nivel de intensitate insuportabil, că trăiesc. Da, trăiesc, nu supraviețuiesc. Și mă simt acasă. Ce liniște e! Ce aer curat! Respir, în sfârșit. Ce fericită sunt! Am renăscut. Totul e proaspăt și luminos în jurul meu. Simt briza îmbătătoare a mării în nările dilatate de plăcere, nisipul, pietricelele și scoicile îmi intră în piele și mă sfâșie dulce ca gheruțele unei pisici, iar valurile mătăsoase îmi mângâie tălpile și torc blând, la nesfârșit. Poftesc chiar la o hamsie, și de ce nu, la calamar pane cu cartofi gratinați și un pahar de vin alb. Sau măcar o bere și cartofi wedges de la ”Bibi”.

De atunci, golfulețul a devenit ”Camera” din ”Zona” lui Tarkovski, locul unde cei disperați, dar încă inocenți, mai primesc o șansă la viață, iar visele se împlinesc, așa că am început să merg aici într-un ritual anual de purificare și renaștere. În momentul învierii mele, am perceput renașterea simultan în corp și în suflet, m-am simțit dureros de vie și de fericită și mi-a fost rușine că sunt singura astfel din Univers, în mod total nemeritat, bineînțeles. Interesant, îmi dădusem seama că am un corp prin anii liceului. Tot în acea vreme, în spiritul mătușă-mii, Nana, consideram trupul mai curând o cloacă, un gunoi pe care n-avea rost să-l amesteci cu alte mizerii, deși eu una experimentasem câteva asemenea combinații scârboase. Iar sufletul era pentru mine, adeseori, doar o mizerie mai mare decât corpul. Și care durea mult mai tare, uneori insuportabil. Oricum, când corpul e afectat, sufletul suferă și el, și invers, cele două sunt profund interconectate. În anii liceului, numai marea (expresie a absolutului pentru mine) îmi trezea speranța că durerea va fi alinată, mizeria va dispărea, voi sparge Zidurile, voi deschide Ferestre și voi trece lent, în murmur de valuri, undeva, dincolo, într-o altă lume.

Când am renăscut, de fapt, nu am evadat într-o altă lume, ci dimpotrivă, m-am întors acasă, aici, pe pământ și am fost mai prezentă ca oricând. Coma a fost urmată nu doar de o înviere (pentru care trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu), ci și de o misiune sacră (de a-l face să plângă pe fostul șef-fantomă prin ce scriu) pe care am acceptat-o ca atare (nu, nu am fost obligată, Dumnezeu nu procedează în acest mod). În momentul de față, misiunea sacră pare să mă conducă uneori, prin supra-"Doza de H" (adică de horror), din nou la agonie, degradare, desensibilizare și depresie profundă. Totuși, să nu uit, dacă, pentru mine cel puțin, nu există ceva mai rău decât coma pe care am experimentat-o atunci, nu mai am de ce să mă tem de acum încolo. Cu atât mai mult cu cât Dumnezeu e un șef contactabil.

Obama supraveghează, Dumnezeu veghează.

Cum spuneam, Dumnezeu m-a ajutat de nenumărate ori, chiar și când nu i-am cerut nimic, iar eu m-am simțit protejată. Însă nu numai Dumnezeu, ci și oamenii au făcut multe pentru mine. Nu doar familia, prietenii, colegii și profesorii m-au ajutat mereu, ci și oameni necunoscuți: cineva m-a inclus într-o antologie de scriitori români (după ce i-am trimis câteva povestiri); o doamnă de la o editură a fost singura care a deschis mailul de la mine, a citit volumele atașate și mi-a propus să colaborăm; un critic cunoscut s-a uitat pe materialele mele, recomandate de aceeași editură, deși nu știa nimic de mine, și m-a stimulat să continui; un funcționar de la comisia prezidențială pentru educație și cercetare a dat plângerea mea (legată de demisia de la fuckultate și scandalul de corupție) mai departe către poliție; un bătrânel mi-a adus acasă buletinul pe care-l pierdusem (împreună cu permisul de conducere, talonul și cardul); un tehnician a reușit să repare instalația de aer condiționat de la mașină, defectă de mai bine de cinci ani. Sunt doar câteva exemple mai recente care îmi vin în minte, nu aș putea face o listă. Nu am cuvinte să le mulțumesc acestor oameni extraordinari și adevărați profesioniști, incredibil, toți din România, la fel ca paradisul meu din Zona-Vamă. Dumnezeu să-i binecuvânteze!

După ce am plecat din cercetarea de piață, a urmat aventura universitară, concretizată în a doua demisie în semn de protest, de data asta, în luptă cu comunismul. Cum așa? Cum e posibil? Comunismul s-a terminat cu mai bine de 20 de ani în urmă! Și eu credeam până de curând că de acum încolo luptăm exclusiv cu capitalismul în România, nu cu comunismul, dar m-am înșelat. Am descoperit că fantoma comunismului mai bântuie... cel puțin prin universitățile particulare: mediu intelectual fin, elevat de ”copy-paste”, ”muncă patriotică”, ”mărețe realizări”, fabrică de diplome, logica lui Big Brother (nu, nu ”2+2=5”, mult mai aproape de realitate, ci ”0=10”, adică studenți-fantomă iau nota maximă, chiar dacă nu au fost și nici nu au de gând să vină la vreun examen). Demisia mea a constituit un fel de ritual de exorcizare a demonilor comunismului mafiot, pur și simplu am refuzat să mai fiu posedată de fantome. Mi s-a cerut și mie să pun note din burtă (că așa e la particulară, toată lumea face așa, asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect), însă am refuzat și mi-am dat demisia într-un moment strategic: în ziua dinaintea examenului de titularizare. Am făcut apoi nenumărate reclamații și sesizări, dosărelul a ajuns la poliție și în prezent aștept numărul de dosar de la Parchet... de un an. Și o să mai aștept mult și bine. Nu știu de ce nu mă învăț odată să am răbdare ca titanii.

Apropo, capitalismul, cât de abuziv, e mai suportabil decât comunismul care înseamnă prostie și teroare absolută. Un detaliu: când mi-am dat demisia, capitaliștii au plâns după mine și m-au implorat să nu plec, dar comuniștii m-au scos afară în șuturi. Capitaliștii se bucură dacă ești serios și-ți faci treaba, în timp ce comuniștii urăsc asta. Dacă mă duc în vizită, capitaliștii mă primesc cu entuziasm și încearcă să mă convingă să mă întorc, însă comuniștii cheamă paza, poliția, armata, SPP și SRI-ul, sunt teroristă și asediez facultatea.

***

A treia demisie în semn de protest (din echipa lui Promy și de la scris), uimitor, nu se regăsește în imaginile rupestre. Îi arăt eu lui VJ. De ce nu sunt niciodată luată în serios? Să fac greva

foamei? Și de ce trebuie mereu să mă obișnuiesc? Prin empatia cu Promy, Dumnezeu și oamenii din lume, dublată de chinul scrisului, m-am trezit captivă într-o serie nesfârșită de agonii, morți și resuscitări (trăite și retrăite mai intens decât în realitate, chiar dacă au fost, cel mai frecvent, experiențe personale), sunt revoltată fără speranță de răul ireparabil și, frecvent, inevitabil de pe Pământ și am oroare de toți Big Brotherii. Mi-e scârbă, am obosit și m-am săturat. Am ajuns iar o nemuritoare blestemată ca atunci când lucram în cercetare de piață. Doar că acum mai simt, din când în când, și fericirea aceea năucitoare și inexplicabilă care mă face să intru în pământ de rușine.

Apropo de joburi, greve, demisii și concedieri, o să vă spun acum o poveste. Ah, ce fac? Recidivez? Dacă sunt proastă de dau din abis în abis... M-am molipsit de la Promy. Deci decât, era odată un pictor italian, Broglio, care își dorea numai să picteze, indiferent ce venituri obținea din vânzări. O vreme a trăit așa, de azi pe mâine, pe banii familiei, dar, la un moment dat, aceasta a pus piciorul în prag și ceva pile la lucru pentru ca pictorul să fie angajat la o fabrică de brânzeturi. Acolo, pretextând că are o nevroză, pictorul storcea sistematic brânzicile până când a fost concediat.

Am fost foarte invidioasă când am aflat povestea, nu de alta, dar aș da orice să lucrez la o fabrică de brânzici. Ce liniște! Ce savoare! Și ce plăcere! Vă dați seama, să strângeți brânzicile albe, moi și pufoase în mâini, să le frământați, să vi se scurgă zerul în palme și să vă lingeți degetele lipicioase! O adevărată satisfacție, nu satisfucktion cum oferă munca intelectuală (de cercetare și, cu atât mai mult, literatura). Și Randy, tatăl lui Stan din *South Park*, înțelegea perfect plăcerea irezistibilă, senzuală oferită de delicatese culinare precum *crème fraiche* (promovate de canalul TV *Food Network* pe care-l fetișiza și-l urmărea maniacal), așa că demisionase de la vechiul job și încerca să se reprofileze.

Visez și eu să mă angajez la o fabrică de brânzici. O să caut chiar acum oferte și o să aplic. Ce am? Îmi fac planuri? Da, și nu-mi pare rău, uite că nu mai sunt un Don Quijote castrat și fără vise. Mi-au crescut coaiele îndată ce mi-am regăsit visele. Ce

bine e să fantazezi la o fabrică de brânzici şi nu la un vierme, gândac, păianjen sau şobolan bun de mâncat, cum fac alţii din lagărele de muncă! Într-un asemenea loc, eşti redus la foamea ta şi nu mai poţi visa decât lighioane mai mult sau mai puţin comestibile. Îi pun o pilă şi lui Promy la fabrica de brânzici, el e Dulcineea mea cu menstruaţie albastră, prinţesa mea cu blazon străvechi (nu, nu-i downloadat de pe Goangăl, e un cactus albastru în formă de ”P”, iniţiala prenumelui), cum mă văd cu contractul de muncă semnat.

Să nu uit, cât de curând, vom sărbători împreună, dacă nu jobul meu la fabrica de brânzici, cel puţin menstruaţia lui albastră. Are ciclu solar, nu lunar, la echinocţiu, de două ori pe an, primăvara şi toamna, Promy e un simbol al raţiunii, democraţiei şi echilibrului, logic, nu? Vom petrece, aşa cum procedează şi Her cu nereida, când îi vine ciclul. Din păcate, în Olimp nimic nu e sigur. Apoi, vreau să ajung şi să rămân cât mai mult la fabrica de brânzici, să mă îmbăt de miresmele lor, să le mângâi formele moi, delicate ca aburul ceţii la mare în zori şi să mă bucur de lucruri simple, repetate la nesfârşit, precum ambalarea lor rituală, de fiecare zi. Mai târziu (cât mai târziu, sper), o să sosească un terorist musulman (supărat că am criticat fundamentalismul islamic) şi o să facă un atentat la fabrica de brânzici. O să mor împuşcată, strângând tandru şi protector o brânzică în braţe, iar legenda (şi profitul fabricii) o să crească.

Asta-i chiar mai bine decât ce-mi doream eu înainte: să mor împuşcată la o revoluţie, o să o trec prima în topul fanteziilor tanatice, ce idee genială! Hm, dacă mă împuşcă, nu vreau să rămân fantomă şi să bântui aiurea. Detest fantomele, de la ”lunetiştii-fantomă” (ucigaşi de copii din Siria) la profi şi studenţi-fantomă, şefi-fantomă, firme-fantomă, politicieni-fantomă, guverne şi parlamente-fantomă, funcţionari-fantomă, revoluţii-fantomă, armate-fantomă (ca ”trupele de autoapărare” ruseşti din Crimeea sau Cecenia), ţări-fantomă (precum Transnistria, Republicile Donetsk şi Lugansk), alegeri-fantomă, referendumuri-fantomă (ca în Crimeea, estul Ucrainei sau ca tentativele de demitere ale lui Băsescu) şi aşa mai departe. Din

păcate, aceste fantome au consecințe reale, devastatoare la scara universului. Și numai Al Gore e de vină.

Și, dacă nu merge cu fabrica de brânzici, poate îmi fac și eu o țară, tot e la modă. Fiecare își face țara lui, de ce să nu aibă și Madame Dezastru una a ei, fie și cât holocătăria din Titan, de la București? A mea se va numi Stracciatella și va fi o cadă plină cu iaurt cu... stracciatella, normal (nu, nu e goth, dar, dacă îi dau șpagă un iPhone 11 la timp lui Obama, poate că nu mă spune lui Edgar Allan Poe). Lui Promy îi voi oferi gratuit, ca premiu pentru întreaga activitate (merită și el, nu?), viză de Stracciatella. Însă, dacă nu-i încape nici aici scula, ce mă fac? Să renunț la ea? Nu, nu se poate, e țara mea! Să invadez țările vecinilor Ionescu, Popescu și Georgescu și să le anexez? Nu, vorba lui Bebe, nu mă cobor la nivelul ăsta.

Ciudat! Încă am oroare de mlaștina puturoasă, colcăind de broaște râioase și porci cu diplome, zombie cu sau fără ”smiling face”, fantome, Dr. Jekyll & Mr. Hyde, împărați în curul gol, talibani, stăpâni-zei, Big Brotheri și Dorian Gray-i (cam puțini ăștia răii cu conștiință, hăituiți de propriul portret, deplâng absența lor, cei mai mulți nu au regrete). Totuși, să nu uităm, în această mlaștină, în cea mai neagră sau mai strălucitoare mizerie, sunt și unicorni, și Zâne-Speranță, titani ca Promy sau chiar Iisus. În mlaștină se ascunde însuși Dumnezeu. Dacă m-aș fi ridicat din mlaștină și aș fi zburat deasupra ei cât mai departe, poate că m-aș fi prăbușit curând (fie de epuizare, fie trasă înapoi de monștrii din mlaștină, fie mânată de nostalgie sau de dor) și, neobișnuită cu ea, aș fi dispărut imediat ca *houyhnhnmii*, părinții lui Bebe, la primul atac al invadatorilor ”barbari”, fără să înțeleg nimic, ispitită de false evadări, rătăcită de prea multă înțelepciune, captivă într-o detașare culpabilă. Am preferat calea pe care au mers Iisus, Promy și Bebe și am ales să rămân în mlaștină. Fiecare dintre noi are în el o mică Zână-Speranță. Și Mecca.

Deși nu mai sunt sigură că e important și, în același timp, mi-e rușine de toți cei care (cel mult) supraviețuiesc, fără să trăiască, trebuie să recunosc: cu voia lui Dumnezeu, sufletul meu e în siguranță, presse-papierul nu poate fi spart nici de agentul Smith

din ”Matrix”. Poate că, totuși, de data asta, trebuie să încerc să mă obișnuiesc. Să continui să lansez scuipaturi intelectuale, șopârle și flori albastre de cactus. Altfel nu-l voi face pe fostul șef-fantomă să plângă și să devină contactabil, cu riscul de a-l vedea Obama. Iar spiritul lui Promy și al lui Iisus trebuie să rămână viu: focul sacru trebuie dat mai departe. Îmi cer scuze că sunt ”nebună”, ”maimuță posedată”, ”femeie născută la PMS”, ”catastrofă”, ”Dezastru”, ”vacă proastă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual” (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), ”teroristă” și ”trădătoare”. Poate că voi rămâne cârcotașă și băgăcioasă, alături de Promy, și voi continua să vă enervez. ”*What else should I be / All apologies / What else could I say? / Everyone is gay. / What else could I write? / I don't have the right.” All apologies, Big Brother!*

La urma urmei, nu toate obiceiurile sunt proaste. De pildă, am bunul obicei de a lua micul dejun (cereale sau musli cu lapte), bunul obicei de face duș cu Promy și bunul obicei de a ne juca ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”. Na, uite că are și el, implicit, obiceiuri bune, am descoperit acum. Și mai am un obicei bun, din copilărie: dacă tata m-a învățat să visez, iar mama mi-a transmis ceva din spiritul ei practic, rigoarea și perfecționismul ei, eu am încercat să combin și să pun visele în practică, în chiar viața mea și apoi a altora, la fel ca Promy. Nu sunt doar Fata lui Dracula, ci și a mamei și a lui tata. Eu mi-am trăit efectiv visele. Și nu regret nimic.

XIII. Floare-albastră, floare-albastră, vreau să trăiești!

Spre capătul peretului neted și lucios din stânga, pe care îl contemplu acum, e un spațiu lăsat liber, poate că voi desena eu acum pe el a treia demisie în semn de protest (absentă din picturile rupestre). Încăperea se termină cu o crăpătură mare în zid (cam de înălțimea mea) pe unde se face trecerea spre camera următoare. Aș putea să mă strecor pe acolo, fără mare efort. Înainte să apuc să trec prin crăpătură, simt o atingere rece care mă electrizează: cineva m-a apucat de mână. O fi Promy? Nu, e iar fata aia brunetă, cu părul prins în coadă, hanorac verde, blugi tociți și adidași, care seamănă leit cu mine: Ile de pe Gliese, sora mea geamănă.

Ce-o mai căuta și aici, în peșteră? Nu-i destul că m-a văzut în cea mai ingrată postură, în coșmarul meu în care a trebuit să înfrunt toți Big Brotherii din univers, a venit și aici, nu mai scap odată de ea!? Iar eu sunt din nou goală și neajutorată, în timp ce ea e îmbrăcată destul de bine, chit că nu-mi place hanoracul ei verde ca iarba vacii (parcă nu ajungeau tricourile albe ale lui Promy!). Îmi vine să intru în pământ de rușine, dar nu cred că se poate coborî mai mult de-atât, suntem destul de jos și acum, nu-i așa, VJ? Ile de pe Gliese are mâinile reci și vinețiii, chiar dacă poartă haine groase. Poate că și ei i-e frig de la 25 de grade Celsius în jos și se încălzește numai când face dragoste.

Ce o mai vrea de la mine? Nici nu cunosc limba ei, habar n-am să vorbesc atarsi (fără microcip cu limba atarsi preinstalată). VJ îmi comunică să nu mă impacientez, traduce ea, uite, în acest moment, Ile de pe Gliese mă întreabă dacă nu vreau hainele ei, măcar pentru câteva minute, ca să mă încălzesc un pic, și, eventual, adidașii ei, ca să nu mai calc direct pe podeaua rece și alunecoasă și să nu mă rănesc prea tare la picioare, înțepându-mă în pietricelele de pe jos. Nu, merci, o să dârdâie și ea și-o să aibă tălpile sfâșiate. Fac pariu că e deja foarte răcită și cu febră, poate

și la PMS, o să fie binecuvântată cu o anexită sau o cinstită de cistită cât de curând, dacă nu are deja.

Cum Ile de pe Gliese insistă (și se pare că e foarte încăpățânată, cu cine o semăna?), accept în cele din urmă, fără prea multă convingere, și mă îmbrac, stingheră, cu hainele ei, inclusiv cu hanoracul ei de un verde turbat. După ce îmi pun hainele ei și îi mulțumesc pentru ele, zâmbind stupid, Ile de pe Gliese îmi mărturisește că a pictat chiar ea desenele rupestre de pe peretele din stânga și mă roagă să ne mai uităm o dată la ele. Uluitor, desenele capătă o nuanță albastră fosforescentă precum coralul din presse-papier sau ochii extratereștrilor rebeli din ”Dune” și încep să scânteieze feeric, de parcă s-ar fi aprins, deodată, luminile din catedrala Sainte-Chappele.

Merg alene de mână cu Ile de pe Gliese, palmele i s-au învinețit și mai mult, după ce mi-a împrumutat mie hainele ei. Bizar, acum culoarea mâinilor ei mi se pare frumoasă, nu de cadavru, ci asemenea florilor de liliac. Parcă emană un parfum discret de liliac. Intrăm pe rând, aplecându-ne ușor, prin crăpătura din zid în încăperea următoare. Oboseala s-a risipit ca prin vis. E liniște. Se aude doar picuratul ritmic al apei, rostogolindu-se lin, hipnotic, la nesfârșit, de sus, din tavan și de pe pereții peșterii. Apoi, acorduri de vals vibrează în surdină și-mi sfâșie dulce sufletul... E valsul cel scurt, simplu, de numai un minut, în mi bemol major, tulburător de suav, compus de Promy pentru mine, pe care o să-l danseze măcar o dată la o mie de ani ca să-și aducă aminte de mine.

Miroase răvășitor a liliac. O ceață mătăsoasă, violet tresaltă lin în lumina proaspătă, aurorală. Contururile se topesc în ceața ocrotitoare, binecuvântată, care filtrează lumina și o îmblânzește. Dar, la ultimele acorduri ale valsului, ceața se risipește, lumina, vag domesticită înainte, țâșnește sălbatic și totul devine orbitor de limpede. Plafonul, podeaua și pereții sunt acum netezi și strălucitori ca niște oglinzi, epiderma mea și a lui Ile de pe Gliese se face transparentă și se preschimbă în cristal, astfel încât pot vedea prin ea, delirant de clar, cu precizia unui microscop, venele, arterele și vasele de sânge. Mai mult, aș putea identifica

cel mai laborios detaliu din cel mai îndepărtat loc din încăpere, cu o acuratețe halucinantă.

Încăperea mi se dezvăluie ca o sală imensă de bal, luminată de candelabre uriașe, cu brațe sculptate din coral albastru fosforescent și becuri de cristal, în formă de presse-papier. Strălucirea lor vie mă face să clipesc, să-mi plec capul și să mă uit în pământ. Astfel, pot observa pe podea nenumăratele bucățele de cretă colorată, fluorescentă, împrăștiate peste tot. Ile de pe Gliese le privește fascinată, în tăcere și ia apoi câteva bucăți de cretă colorată în mâinile sale înghețate. Uimitor, desenează rozete multicolore, broderii diafane, nemaivăzute, în culorile curcubeului, cum făceam pe vremuri împreună cu prietena mea din copilărie, în fața blocului, atât de frumoase că nimeni nu călca peste ele, iar ploaia parcă nu se îndura să le șteargă. Răvășită de atâta frumusețe, ridic și eu câteva bucățele de cretă colorată de pe jos și încep s-o ajut, chiar dacă îmi simt mâinile grele ca de plumb, stângace și nesigure, și n-am mai desenat din copilărie. Atingerea cretei mă electrizează, bucățelele fosforescente mi se fărâmă între degete și un praf sidefat, scânteietor îmi țâșnește din mâini. Părul mi se desface și-mi curge în valuri pe spate, brațele mi se balansează ca aripile unei lebede, iar tălpile mi se desprind ușor de podea. Plutesc.

În curând, toată sala e plină de rozete multicolore, inclusiv pereții laterali, iar oglinzile răsfrâng desenele de pe podea pe tavanul scânteietor. Închid ochii, orbită de explozia de lumină și culoare. Îmi țin respirația ca nu cumva miracolul să dispară. Parcă am fi în Sainte-Chapelle, la Paris, în catedrala cu pereții acoperiți în întregime cu vitralii. Zidurile s-au dizolvat și au rămas numai Ferestrele, deschise spre cer. Stare de grație... Mâinile lui Ile de pe Gliese s-au încălzit, la fel ca și ale mele. În palmele mele fierbinți, umede de emoție zăresc presse-papierul cu coral albastru din Ataraxia și dedicația lui Promy, ”*to God created Disaster, Ile. With love*”, iluminată de lacrimile mele. Coralul inform din interior are și el acum o structură clară, bine definită: ne reprezintă pe mine și pe Promy îmbrățișați. Reluat neîncetat,

cu o încântătoare obstinație, valsul cel scurt în mi bemol major mă învăluie, dureros de tandru, ca valurile oceanului Ataraxia.

***

Mă trezesc înapoi pe scaun, în bucătărie, înțepenită ca Madame Hera la ”Suleyman Magnificul”. Cu un efort suprauman, mă lupt să-mi descleștez degetele de pe brațele scaunului ca să apuc cana de porțelan cu fluturași multicolori, pictată de Pira. E plină cu ceai fierbinte de mușețel, cu miere și lămâie, pregătit special pentru mine de Promy. Mă ajută el s-o țin, așa că reușesc să beau câteva înghițituri, înecându-mă și tușind. Deși am gura uscată și mi-a amorțit limba, mă străduiesc să vorbesc:

- P-p-pro-pro-my, d-d-du-du-mă la Ile de pe Gliese! Acum, te rog. Poți s-o localizezi?

- Da, Ile, dar ești foarte obosită, vreau să te odihnești mai întâi.

- Nu, Promy, te rog, vreau acum, o să stau doar un minut.

Promy mai boscorodește și pufnește un pic, oftează, mă privește cu un aer tragic de martir (la fel ca fii-miu în vizită la muzeu, la Luvru), își suflă bretonul și se apucă de treabă. O localizează rapid pe Ile de pe Gliese, îmi introduce un microcip cu limba atarsi preinstalată și mă teleportează la sora mea geamănă, direct în cameră. Mă uit în jur înduioșată. O veioză mică, în formă de lotus, de un alb diafan, cerne lin o lumină difuză, caldă și romantică, lăsând camera într-o blândă și odihnitoare semiobscuritate. Camera e inundată nu doar de cactuși albaștri în culori vii, parcă proaspăt înfloriți, ci și de cărți, hârtii, genți, eșarfe și pungi, îndesate unele peste altele. Îmbrăcată ca de obicei cu hanoracul ei de un verde turbat și blugii ei tociți, cu părul strâns la spate, Ile de pe Gliese stă maiestuos la biroul ei din lemn de fag, ghemuită regulamentar, cu genunchii la gură, deși are la dispoziție un scaun directorial din piele, ergonomic și reglabil (cred că va trebui să-mi cumpăr și eu unul, când primesc împrumutul nerambursabil de la nașul-zân de la bancă). Cu toate că mă aude, nu se oprește imediat din tastat, așa că aștept în liniște lângă birou, trăgând din pufăitoare.

- Bine ai venit! spune Ile de pe Gliese, zâmbind ușor stânjenită și întinzându-mi o mână la fel de rece și vânătă ca a mea. Te așteptam.

- B-b-bi-bi-ne te-am găsit! Ce faci? bolborosesc, surâzând la fel de stingher.

- Scriam.

- Ce?

- Povestea ta. Fiecare om are dreptul la o poveste, nu? Fără memorie, nu există poveste. Fără poveste, nu există identitate. Fără identitate, nu există viață, ci, cel mult, supraviețuire. Iar noi toți vrem să trăim. Logic, nu?

- Eu nu mai sunt așa de sigură. Mi-e rușine să fiu singura ființă vie de pe Pământ, mă doare, mi-e silă și am obosit. Uneori mi se pare că trăiesc într-o lume goală, a formelor fără fond și a fantomelor... de la studenții mei-fantomă și doctorii-fantomă la firme-fantomă, guverne-fantomă, alegeri-fantomă, țări-fantomă și armate-fantomă. Parcă nimic nu e viu în afară de mine. Trăiesc într-o mlaștină fetidă, colcăind de fantome. Nimic nu e real, în afară de agonia, dezgustul și disperarea mea, produse de fantomele astea care mă strâng, mă sufocă și mă posedă sistematic, în mod organizat. Nu mai zic de scris. Intelectual depresiv e pleonasm și pe Gliese, nu? Mai bine speli geamuri decât să faci munca asta intelectuală. Vaclav Havel știe. Și până când? Până îmi vine numărul de dosar de la Parchet? Ah, am ajuns din nou o nemuritoare blestemată și nu mai suport.

- De multe ori, nici eu. Dar, uite, am avansat ceva. Am ajuns la momentul în care desenam amândouă rozete multicolore pe VJ, în peșteră.

- Știi și de VJ? Dar ce, pe Gliese nu se întâmplă nimic ca să ai ce povesti?

- Din fericire, nimic grav. Deocamdată. Dar scriu povestea ta.

- De ce?

- Am fost împreună în peșteră. Ai văzut peretele din stânga, pictat de mine cu scene din viața ta. Dacă nu ar fi fost nimic acolo, era mai bine?

- Nu știu.

- Și ai observat ceva la desenele astea? S-a întâmplat ceva când am venit eu?

- Sunt prea obosită ca să procesez ceva, dar, stai, când ai apărut tu, desenele au devenit fosforescente precum coralul albastru de la voi din Ataraxia.

- Exact! Era acolo o anumită strălucire, o rază de lumină.

- De ce?

- Pentru că eu am văzut frumusețea din viața ta. O frumusețe uneori sălbatică, dar, știi, desenele mele au îmblânzit-o.

- O frumusețe efemeră și injustă, când atâția suferă absurd pe Pământ. Ba chiar și pe Gliese, din cauza a ceea ce se întâmplă pe Pământ.

- Frumusețea e tulburătoare tocmai fiindcă e efemeră. Altfel nu ar fi perceptibilă. Dar, la urma urmei, oamenii peșterii vin și se duc, însă desenele rupestre rămân. Iar lumina, de multe ori, se vede cel mai bine din peșteră, în întuneric. Afară, ori ne-ar orbi, ori, pur și simplu, n-am observa-o. Strălucirea e vie și răscolitoare doar înăuntru, în peșteră.

- Păi, și cine vede această strălucire?

- Tu, eu. Alții de pe Gliese sau de pe Pământ. Noi ne adunăm în jurul focului pe plajă sau la o terasă la o bere și spunem povești.

- Plajă, foc, bere, terasă... Ce vorbești tu, surioară?! Cine crezi că are așa ceva pe Pământ? Un grup restrâns de privilegiați, cum am fi noi ăștia din Țara lui Dracula, România, o țară mică, murdară și vulgară, dar deloc de abandonat. Ia arată-le strălucirea asta și oamenilor din Iran, Coreea de Nord, Siria, Irak sau Ucraina! Și sunt doar câteva exemple din miliarde. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă. Când mă gândesc la asta, mi-e rușine, mă doare și apoi nu mai vreau nici eu nimic, decât să dispar. Însă, în fine, treaba ta, foarte bine, spui povești... despre Pământ și despre mine, tu nu ai altceva de făcut?

- Ba da, lucrez opt ore pe zi ca web designer, dar în timpul liber (de fapt și în afara lui), urmăresc și scriu povestea ta. Și o trăiesc. Toți gliesienii percep gândurile și senzațiile fraților lor gemeni de pe Pământ. Și simt foarte intens ce se întâmplă cu ei.

- Îți mulțumesc că ai sacrificat povestea și pe tine... ca să mori cu mine.

- Cu plăcere. De fapt, nu cu plăcere. Din dragoste și disperare, cum ziceți voi. Dar, nu-i nimic. ”*Je ne regrette rien*”. Uite, hai să-ți arăt ceva!

Fără să se dea jos de pe scaunul directorial, așezându-se comod cu un picior sub fund și cu celălalt genunchi ridicat, și sprijinindu-și bărbia de el, Ile de pe Gliese întinde mâna și înhață o sticlă de apă plată la jumătate de litru, umplută cu un lichid de o culoare suspectă (între pișat și diaree, dar poate că sunt iar paranoică, oboshită ori am inhalat prea mult praf de pe videoproiector). O dă pe gât pe nerăsuflate (se vede că e la fel de însetată ca mine). Îmi face și mie semn să mă servesc, însă am rețineri, nu doar din cauza culorii atrăgătoare, ci și pentru că nu am la mine scannerul ca să o verific, cine știe ce-o fi acolo. Până la urmă, cum insistă și mi-e sete, iau o sticlă și gust. E ceai de mușețel, cu lămâie, dar fără zahăr, cum consum și eu, de obicei. O beau iute pe toată. Ce păcat că n-are și rom cu ceai de conifere, cu miere și lămuie ca la Mălăești! Nu-i nimic, o să savurez mai târziu cu Promy, când ne-om juca ”de-a Bill și Monica”. După ce termin ceaiul, tremurând de emoție, Ile de pe Gliese deschide un fișier în Word, îmi împrumută ochelarii ei și mă îndeamnă să citesc, cu obrajii în flăcări și ochi scânteietori.

”Rahmaninov… Concertul nr. 2 pentru pian şi orchestră. Interiorul unei camere obişnuite. Dar eu o vreau neobişnuită… Şi de ce n-ar fi aşa? Aş putea încerca printr-un nou design; printr-o îmbinare mai subtilă a luminilor care ar trebui să fie mai difuze, dobândind astfel o anume senzualitate; prin micul cactus care refuză deocamdată să înflorească şi care are precis flori de un albastru orbitor şi neverosimil; prin desenele originale, poate un pic extravagante, puse de-a valma pe tapet; prin postere şi tot felul de poze; prin versurile scrise oarecum dramatic, asemenea unui zbor săgetat, pe hârtii arse cu bricheta pe margini şi lipite pe pereţi într-o dezordine halucinantă… Aş putea încerca şi prin autosugestie … Poate că aşa aş reuşi să dispar deodată, înghiţită de o lumină sau de o umbră sau, cine ştie, de reflexia unei petale

a cactusului încă neînflorit. Camera asta nu poate fi obişnuită. Mai ales atunci când se aude în ea Rahmaninov…”

- E descrierea camerei tale de la începutul liceului, scrisă de tine în acea vreme, în romanul ”Paşi în oglindă”. Şi atunci încercai să te pierzi fără urmă într-o reflexie a unei petale de cactus albastru. Sincer, nu pot să te ajut să dispari, dar pot să-ți dau un ghiveci cu un cactus albastru autentic, să-ți decorezi camera, ha-ha-ha! izbucnește în râs Ile de pe Gliese.

- Mersi, dar mai bine nu, îl devorează Guru imediat. A hăpăit și cactuși și scaieți, cu tot cu spini, și se lingea pe bot. De-asta n-am nicio floare în Titan. Vreau să zic în Titan, la București. Nu în titanul Promy... Prometeu, săracul. Un ghiveci de cactus în burtă îi mai lipsește, că în rest le-a avut pe toate. Prefer animalele, nu e vorba doar de guru’ Guru sau de Bebe unicornul, ci și, de pildă, de albinuțe. Am semnat și aș semna oricând, fără să clipesc, o petiție pentru salvarea albinuțelor. Cu ele comunici mai ușor decât cu oamenii. N-ai observat că doctorii veterinari își iubesc și respectă pacienții, spre deosebire de numeroși medici umani care sunt fie indiferenți, fie ostili în raport cu ei, în ciuda șpăgilor? E, normal, e o dovadă în plus a superiorității animalelor. Sunt așa de drăgălașe și fără de păcat! Dar știi? În toamnă, la mitingul anti-maidanezi pe stradă, m-am prezentat ca o iubitoare de oameni. În definitiv, și oamenii sunt animale. Toți au drept la viață, nu? Prefer animalele, dar încă mă interesează oamenii. Apropo, Guru i-a mâncat și florile lui Promy din bungalouri, aici, pe Gliese, împreună cu cele din Olimp. Cred că și papagalii, mărturisesc nu foarte convinsă, de altfel, de ultima aserțiune.

- Nu-i nimic, dacă-l mănâncă Guru, îți dau alt ghiveci.

- Bine, cum vrei tu. Știi, am visat întotdeauna, de când eram mică, cactușii voștri cu florile lor mari de un albastru orbitor, ireal, șoptesc cu glas întretăiat, luminându-mă la față. Am văzut recent un film, ”*La grande belleza*”, despre un scriitor din Roma care căutase toată viața o mare frumusețe și nu o găsise. Eu am descoperit multe mari frumuseți, pe lângă artă și locurile sacre de pelerinaj din București, de pe vremea liceului: Dumnezeu, paradisul din Vamă și, *the last but not the least*, Promy. Și prințul

Mîșkin spunea: ”Frumusețea va salva lumea”. Frumusețea e totuna cu adevărul și binele. Frumusețea ajută lumea nu doar să reziste entropiei, ci și să se mântuie. Frumusețe înseamnă să calculezi corect și să aplici ”2+2=4”. Matematica bunului simț e frumoasă și va salva lumea. De-asta, Iisus și Promy sunt frumoși: nu greșesc niciodată la socoteli și sfidează constant matematica absurdului. Nebunia lor e frumoasă. Acum, Promy e pentru mine ”*la grande belleza*”, floarea mea albastră de cactus. Îl iubesc.

- Da, înțeleg, și eu îl iubesc.

- Ceee?! Vezi că eu sunt destul de geloasă, chit că nu mă manifest ca zeițele. Deocamdată. Ah, iartă-mă, mă port ridicol, te fac de rușine.

- Nu, stai liniștită, nu sunt un pericol. Cel puțin nu unul mai mare ca Madame Dezastru. Și cine nu-l iubește pe Promy? rostește ea tare, precipitat, îmbujorându-se.

Zâmbindu-mi cu aerul ei ușor dezorientat, dar prietenos, Ile de pe Gliese îmi pune încet, cu mâini tremurătoare, în ceșcuțe mici cât un degetar, cafea decofeinizată fierbinte, fără zahăr și fără lapte (cum consumam și eu seara la București, înainte să locuiesc împreună cu titanii în Olinp). Hm, a turnat cafeaua cu grație într-un ghiveci de cactus albastru. Sper că acesta e obișnuit cu un asemenea tratament și va rezista. Are ceva din puterea titanilor. Puterea celor care preferă lanțurile, piroanele, bestiile antropofage, viscolul sau arșița Exopotamiei decât să se transforme în monștri. Puterea creatoare a celor care dansează cu dezastrele. Puterea celor care plonjează în abis, fără teamă, fără regrete, fără speranță. Puterea vulnerabilității, a dăruirii și a sacrificiului. Puterea fulgurantă, dar de neînvins a frumuseții, a curajului și a iubirii.

Ile de pe Gliese observă greșeala și își cere iertare, bâlbâindu-se și înroșindu-se și mai tare. Mă roagă pe mine să pun cafeaua, însă eu sunt atât de obosită și-mi tremură mâinile în asemenea hal că aș scăpa tot, direct pe laptop. Ile de pe Gliese se adună un pic, surâde încurajator și toarnă din nou cafeaua lent, până la jumătatea ceșcuțelor minuscule, din porțelan alb (decorat cu flori albastre de cactus și spicuri de grâu), ca să se asigure că nu mai

varsă nimic. Dar nu numai un hobbit sau un gnom, ci până și Degețica ori Zâna-Speranță Made in China de la McDonald's ar refuza o porție așa mare și ar face plângere. Acum însă nu am energie pentru reclamații și, oricum, mai am un pic și-o văd din nou pe Zâna Speranță cu tot cu copacul fosforescent mișcător care mă strânge necruțător cu ramurile sale, deși sunt aproape paralizată și nu opun nicio rezistență.

Stați puțin, nu era Promy unica și adevărata, autentica și originala Zână-Speranță? În ipostaza clasică în care e reprezentat? Asta da speranță! Lanțuri, piroane, ciocul vulturului în ficat, furii, fulgerașe, ger și jeg... Iar săracul Promy are o singură statuie la Luvru, din epoca romantică. Să-i ridic și eu o statuie? Una în plus sau în minus nu strică pentru cineva mai mare sau mai mic decât Maradona, numărul doi pe glob după Lady Gaga, însă numărul unu în univers, greu lovit de soartă să fie personaj în cărțile lui Madame Dezastru, logic, nu? Ah, ce am? Cred că sunt posedată din nou de Bush jr. Bine, dar eu nu sunt Michelangelo și… dacă o ia potopul? Nu-i nimic, potopul trece, titanii rămân. Un aisberg poate scufunda Titanicul, nu și Titanul.

Ile de pe Gliese se scuză din nou: dacă vreau mai mult, pot să-mi pun eu singură, ea nu riscă. Acum, surprinzător, sora mea geamănă s-a încălzit, fie când a auzit de Promy, fie că s-a agitat teribil cu ritualul cafelei și-a transpirat. Și-a scos hanoracul verde, l-a aruncat pe canapea și a rămas în tricou. Poate că are deja febră... ca mine. Deodată, observ ceva bizar la mâna ei dreaptă, aproape de încheietură: are un semn ca cel pe care mi l-am făcut eu cu cuțitul când eram deprimată și mi-era tare dor de copii, după demisia de la fuckultate. O privesc înmărmurită, în stare de șoc:

- Nu se poate, ai semnul meu de cuțit!

- Sigur că da, am toate cicatricele tale. Și nu numai.

Își ridică tricoul. Mă uit un pic rușinată, dar fără să-mi pot reține curiozitatea, și descopăr uimită, și, în același timp, cu o anume încântare, că are cicatricele de la ficat și de la piept ale lui Promy. Poartă stigmatele lui binecuvântate. Exact ca mine! Nu le văzusem mai înainte, când desenasem împreună rozete în peșteră.

Eram preocupată atunci de dansul curcubeelor îngemănate, pictate de noi, și de atingerea bucățelelor de cretă sfărâmicioase, care mi se risipeau printre degete și mă împresurau cu praf de stele.

- Ile de pe Gliese, surioară, eu de ce nu te simt pe tine cu tot cu povestea ta... mă rog, a mea?

- Ba da, Ile din Titan, acum simți.

Mă îmbrățișează cu o disperare și o forță titanică, de parcă ar ști că urmează să mă volatilizez în secundele următoare, așa că preferă să-mi taseze ea oasele și să le preschimbe în praf de stele. Mâinile i s-au încălzit, parcă la flacăra unui foc sacru, și ochii îi șiroiesc de lacrimi, dar eu sunt prea obosită ca să plâng.

- Îți mulțumesc, șoptesc pierdută. Iartă-mă, aș vrea să plâng cu tine, dar nu mai am lacrimi. Ochii mei sunt arși ca deșertul Exopotamiei.

- Nu-i nimic, surioară. Lacrimile mele sunt și ale tale.

- Îți mulțumesc pentru tot. Ce aș putea face pentru tine?

- Să te culci. Oboseala ta... și a lui Promy mă epuizează și pe mine.

O petală imensă de cactus de un albstru intens, neverosmil ne acoperă protector pe amândouă. Acorduri din Concertul 2 de Rahmaninov îmi mângâie trupul și-mi alină sufletul ca valurile oceanului. În depărtare, plutește un puf alb, orbitor de alb, străveziu și luminos ca o aripă de înger. S-au întors *les neiges d'antan*... și lebedele împușcate la Revoluție! Mă simt ca pictorul Andrei Rubliov, unul dintre puținii supraviețuitori ai invaziei tătare la Moscova, rătăcit în catedrala arsă și devastată, ticsită de morți, aruncați la întâmplare. În aburul greu, sufocant, sângele proaspăt, cald, neînchegat curge de-a valma peste Biblii ciopârțite și cioturi de icoane încă fumegând. Aerul e încins și otrăvit, dar în întunericul greu ca de plumb, ninge lent, cu fulgi mari, imaculați și puf de lebădă.

***

După întoarcerea de pe Gliese, dorm, în sfârșit, zile și nopți la rând, de parcă aș fi vrăjită ca Brunnhilde să zac și să visez mii de

ani că voi fi trezită din somn de sărutul lui Siegfried. Într-o zi, după ce deschid ochii (asta-mi ia circa patru ore, căci sunt lipiți ca tronul de fundul lui Madame Hera după păcăleala lui Hefaistos) și mă dau jos din pat (de asemenea, un lucru de durată, îmi trebuie minim o oră doar ca să mă întind și să-mi trosnesc oasele), mă duc la bucătărie, târșindu-mi picioarele, să fac o cafea Lavazza cu lapte și zahăr. În câteva ore, reușesc să găsesc toate ingredientele necesare pentru cafea și să o fierb, fără a produce alte dezastre, cu excepția unei căni sparte (ultima din seria cu fluturași multicolori, pictată de Pira) care mi-a alunecat din mână. În timp ce beau, în sfârșit, cafeaua fierbinte, răsfoiesc o revistă culturală de pe Pământ și, brusc, am o revelație. L-am descoperit pe fratele de pe Gliese al lui Promy! Mai știți, tot eu îl identificasem pe unul dintre strănepoții săi, ultimul titan, George Soros, după o sursă credibilă, foarte serioasă, ziarul ”Adevărul”. Acum se pare că am dat de fratele lui de suflet de pe Gliese. Unul mare, nemuritor și blestemat ca Promy.

- Promy, vino repede! îl strig emoționată, tremurând puternic, gata să vărs cafeaua.

Promy se apropie în viteză, își trage un scaun, se așază la masă, își suflă bretonul și-și aprinde o havană. Îl strâng tare de mână și-i spun surescitată:

- Promy, cred că l-am găsit pe fratele tău de pe Gliese!

Promy râde în hohote, ținându-se cu mâna de burtă. Își toarnă o cafea cu lapte, pune o linguriță de ambrozie și amestecă amuzat. Eu mă îmbufnez un pic, dar revin în forță, hotărâtă să-l conving:

- Nu râde! La fel ai făcut și când l-am descoperit pe nepotul tău, Soros, în ”Adevărul”. Ăsta e fratele tău de suflet de pe Gliese. E mare și un nemuritor blestemat, exact ca tine. Nimeni altul decât autenticul și originalul, unicul și inegalabilul poet Adrian Păunescu! Zice la fel ca tine că ”nemurirea e o boală”, că nu poate nici să trăiască, nici să moară (”nu pot trăi, precum nu pot muri”), iar poezia se cheamă chiar ”Biet nemuritor la zidul morții”. Săracu’, e mereu pus și el la Zid, cum ești tu! Ah, și acum îmi dau seama că nici măcar nu e singurul Adrian titan,

conștientizez brusc, simțind un val de aer cald, înăbușitor și o înțepătură puternică în inimă.

- Aoleu, mai sunt și alții?

- Da, încă doi Adrieni cel puțin. Știi, Promy, am ajuns la concluzia că, pentru a fi titan, trebuie îndeplinite minim trei criterii: 1. să fii tare, 2. să ai un suflet mare, 3. să inspiri multă milă. Pe lângă poetul nemuritor blestemat, Adrian Păunescu, cred că mai sunt titani și Adrian Minune, câinele vagabond manelist, și Adrian Năstase, Bombo, sinucigașul cu șapte case, deținut politic și el, erou-martir, victima lui Băsescu. Poate se încadrează aici și patronul Antenuțelor, Motanul Felix ori Gigi Becali.

- Cred că ai inhalat prea mult praf de pe videoproiector. Las-o baltă, Madame Dezastru! De unde i-ai mai scos și p-ăștia!? Jură-te că sunt titani pe fabrica ta de diplome de la fuckultate! Așa e *politically correct*. Ce ai, mă, Ile? Ce-ai pățit? Vai de mine, ce familie am! Parcă nu-mi ajungea că-l am unchi pe nenea Cronos, verișor pe Știi Tu Cine, iar nepoți pe Hermes și Apollo! Fii atentă, nu toți sinucigașii, câinii vagabonzi și nemuritorii blestemații sunt titani. Și de când au ajuns Gigi, Bombo și Motanul Felix deținuți politici? O să-ți fac reclamație dacă mai zici așa ceva. Motanul Felix și-a băgat propria familie la zdup când era turnător. Mai curând îl recunosc pe marele gândac Gelu cel Singur, cu măreția lui tragică și traiectoria lui veșnic dreaptă, luptător solitar și mare supraviețuitor drept titan, dar numai după un test ADN riguros. Pe restul îi reneg. Să mă împuște Bombo!

- Uite ce e, Promy, eu am vrut doar să te ajut! mă bosumflu eu. Fie, te las în pace cu titanii, dar să nu care cumva să nu-mi recunoști țara, Stracciatella (chit că e o cadă plină cu iaurt cu stracciatella), să mi-o lași fantomă, iar apoi să te plângi că nu-ți încape scula, după ce că-ți dau numai ție viză!

- Nu recunosc nicio cadă țară, decât dacă e plină până-n tavan cu Maretti cu pizza și la duș curge vin de la Chiron sau de la Dio.

Mormăind îmbufnată, cu ochii lipiți, încă amețită de somn, îmi iau laptopul, gândindu-mă să văd un film pe net, poate că mă mai trezesc... suficient cât să-mi fac bagajele și să plec în Stracciatella. E semnal bun pe VJ. Sunt nesigură și confuză, dar

nu chiar ca Obama care mai are un pic și-o să descopere tancurile rusești intrând triumfal în Casa Albă, probabil ca s-o redecoreze. Se pricep mai bine ca băieții de la Led Zeppelin. Ce surpriză! Obama o să aplaude entuziasmat. Uau, a venit trenulețul Thomas, de când îmi doream unul, n-am avut când eram mic! Să-l trag de sforicică prin toată Casa Albă. A, stați puțin, e un tanc. Super! Ce-mi plac tancurile! Ah, am primit și bărcuțe, și avioane. Ce tare! O să mă dau în bărci cu Putin. Cred că mi le-a adus Moșul. Ce bine că îl țin prizonier la NSA!

Am dormit oare suficient cât să redevin masochistă, să reiau munca intelectuală și să ajung iar depresivă? Nu e mai bine să întrerup povestea și să merg undeva pe Pământ, nu să ajut sau să salvez, ci să mor cu cei mai nefericiți, cum a făcut Ile de pe Gliese pentru mine? De fapt, am o mare dilemă. Dacă aș decide să opresc timpul și sar în abis împreună cu cineva, nu știu unde să mă duc mai întâi. În India unde au loc mereu violuri în grup pe stradă și femeile sunt spânzurate? Într-o țară islamică precum Iran unde femeile sunt sufocate de reguli, bici și chador? În Coreea de Nord unde oamenii (care nu mor (încă) de foame sau teroare) sunt trimiși în vacanțe prelungite, cu tot cu familie, în lagăre de exterminare? În Siria unde dictatorul al-Assad comunică prin gaze sarin și lunetiști-fantomă cu propriul popor, iar rivalii politici sunt talibanii jihadiști de la SIIL (Statul Islamic în Irak și Levant), renumiți pentru execuții în masă, decapitări și crucificări? În Irak unde aceiași fundamentaliști suniți de la SIIL cuceresc oraș după oraș, instaurând legea islamică, *Sharia*, executându-i pe cei care ascultă muzică sau au nume șiite precum Ali sau Hussein și emițând ordonanțe de tip *fatwa* prin care persoanele de sex feminin (de la 11 la 46 ani) trebuie să se supună unei operații de mutilare a organelor sexuale (a clitorisului)? În Egipt unde s-a reușit marea performanță de a trece de la dictatură la talibani (liber aleși) și apoi la armată? În Palestina unde mișcarea teroristă Hamas asediază Ierusalimul, iar Israel răspunde printr-un război ”chirurgical”, cu mici ”pagube colaterale” (sute și mii de civili), inclusiv spitale și școli ONU bombardate, căci acolo, cu siguranță, se ascund arme, logic, nu?

În Europa unde partidele extremiste au câștigat alegerile în mai multe state, se poartă un război-fantomă cu victime reale, iar fiecare cetățean european își face țara lui? Sau poate să mă duc voluntar ONU, eventual cu trupele de pacificatori-violatori? Parcă peste tot e un Dezastru mai mare ca Madame Dezastru. Până și în Europa! Totul e fantomă pe Pământ. Doar gropile comune, gropile de gunoi unde suntem aruncați toți încă de când ne-am născut, sunt reale.

Iau laptopul, dar îl trântesc pe pat imediat, furioasă, fără să-l deschid. Eu am laptop, acces la net și pot să vizionez orice film vreau, însă alții nu. Obrajii îmi ard, mi-e rușine, dar mă forțez să continui. O să mă uit la un film cât mai comercial și mai convențional, din două motive: 1. fiindcă nu pot să procesez. 2. ca să nu mă simt foarte prost față de cei care urmăresc seriale de dragoste cu îngerași cu chador sau cu muncitoare în salopetă (în Coreea de Nord oamenii sunt arestați și trimiși în lagăre de exterminare dacă vizionează telenovele străine). Aleg, așadar, un film Disney, ”Frozen”. Când ajung la sfârșit, dau înapoi, la început, pentru că mă frământă o întrebare: fetele alea, protagonistele, sunt surori? Verific, mă conving și trec apoi la final.

Hm, hai să deschid mailul, poate că e o idee mai bună. Ah, iar e full de mesaje promoționale pentru mărire de penis! Nu, nu vreau, lăsați-mă-n pace! Stați, nu e vorba de penisul meu, ci de al lui Ponta. Cum? Ponta vrea mărire de penis? Mai citesc o dată și clarific: Ponta dorește o mărire de pensii, nu de penis. Nu, e clar că nu sunt capabilă de nimic, mai bine îi calculez lui Promy vibrația numelui, a personalității și a scopurilor în viață, după numerologia magică (unde fiecare literă are alocat un număr de la 1 la 9). Mă apuc, deci, să scriu numele lui Promy, să atașez literelor cifre și să socotesc. E doar un joc (interesant, inspirat după Pitagora) și e mai simplu ca ”2+2=4”. La sfârșit, îl chem entuziasmată pe Promy:

- Ți-am calculat vibrația numelui și a personalității și la scopuri în viață ți-a ieșit 5, numărul exploratorilor, al celor îndrăzneți care detestă rutina și vor să fie liberi și creatori,

indiferent de probleme. Pentru interior (cum te vezi tu) e 1 - numărul inițiatorilor, al creatorilor și promotorilor (indiferent de ego) și al celor independenți și liberali în gândire, iar pentru exterior (cum te prezinți tu și cum te văd alții) e 4 - numărul celor responsabili, serioși, ancorați în realitate, practici, solizi, cu o forță titanică. Ai văzut? Se potrivește.

Promy izbucnește în râs. Se leagănă ușor cu scaunul, își aprinde o nouă havană, își suflă bretonul și răspunde pe un ton vesel, făcându-mi cu ochiul năstrușnic:

- După ce nume ai calculat? Al Gore, El-Gol, Câine Rău și Turbat, Hoțul, Mincinosul, Porcul, Ticălosul, Trădătorul, Violatorul sau Doctor Frankenstein?

- Vai de mine, iubire, după numele tău, ”Prometeu”.

- Cum? Fără H și S?

- Nu, l-am pus complet: ”Prometheus”, cu H și S, evident. Prima oară am greșit, dar nu din cauza literelor din numele tău, ci din cauza alfabetului: l-am uitat pe Q. Dar apoi l-am adăugat imediat, am recalculat, am verificat și așa iese. Să știi însă că am nevoie de data exactă a nașterii, pentru a-ți calcula vibrația nașterii și a destinului și a-ți ghici viitorul.

- Păi, nu-l știm deja?!

- Haide, Promy! Spune-mi odată!

- Taci, Ile, sunt... într-un fel de... concediu medical și am nevoie de liniște. La urma urmei, după ce referință calculezi tu? După nașterea lui Hristos, a lui Mahomed, a lui nenea Cronos sau tataie Uranus sau altceva? Ce calendar folosești? În funcție de fiecare calendar în parte, va ieși de fiecare dată altceva. Și tu o să zici, invariabil, că se potrivește. Hm, și să nu uităm că voi, muritorii, ați fost dotați cu rațiune și liber arbitru. Nu stelele sau numerele decid pentru voi.

- Promy, rațiunea și liberul arbitru sunt suficiente, nu și necesare. Ah, iartă-mă, cred că sunt posedată iar de Bush Jr.

- Ba exact invers. Rațiunea și liberul arbitru sunt necesare, dar nu suficiente. Mai e nevoie măcar de... dragoste și disperare. Și-atunci ”va trece și iarna / și-april va veni”. Nu vreau să am 827 de rădăcini trainice de palmier islamic, însă mi-ar plăcea ca voi,

oamenii, să păstrați câteva... ca mine sau ca Iisus. Eu unul nu am făcut ce am făcut pentru statui, premii, medalii și diplome. Nu vreau decât dreptul la poveste. Visez la ziua în care n-o să mai putem anticipa ce spun nenorociții ăștia de Big Brotheri și n-o să mai prevedem ”hapocalipsurile” (întotdeauna mai rele decât orice ne imaginăm, căci realitatea întrece orice ficțiune). Atunci, nu Al Gore va mai fi de vină, ci ”stăpânul” lui. Cei care fac fapte bune nu vor mai fi condamnați, iar cei care fac porcării nu vor mai fi premiați. Oamenii vor semăna mai mult cu mine și cu Iisus decât cu zeii și ”stăpânii” de peste tot de pe Pământ. ”Intelectual depresiv” sau ”titan legumă” (fie și mutantă, de 40 de kile) nu vor mai fi pleonasme. Niciun copil nu va mai merge la plimbare în Tartar, în tabere de refugiați, lagăre sau închisori. Fiecare om va avea dreptul la poveste și nu va mai exista nicio competiție a agoniilor, Holocausturilor și paraliziilor liber alese. Revoluțiile nu vor mai fi furate, fiindcă vor avea loc în cap și în suflet, și nu va mai trebui să alegem între talibani mâncători de coaie, de ficat, de inimi sau de creiere. Între noi fie vorba, nu strică din când în când o revoluție, cu condiția să nu schimbi un dictator cu talibani sau armată, ci să urmeze o democrație reală, susținută de un stat de drept autentic. Mie nu-mi pare rău ca am făcut-o pe a noastră, în Olimp: ne aflam ”pe culmile disperării”. Am demonstrat că nu sunt mort sau terminat, iar ”stăpânii” au de ce să se teamă: vine poporul și-i suflă mai tare decât îmi suflu eu bretonul, până pe SPP1001, la o sută de mii de ani lumină. Până la urmă, am realizat ceva, avem o constituție democratică, iar înțeleptul Chiron, primul stăpân liber ales al Olimpului, a reușit să se mențină destul de bine, spre deosebire de Her care mai avea un pic și se muta cu tronul în Tartar. Încă puțin și Olimpul va fi un paradis, cum e România față de Coreea de Nord. De fapt, comparativ cu Egiptul, altă civilizație străveche unde s-a trecut ingenios de la dictatură la talibani și apoi la armată, Olimpul chiar e un paradis. Vaca de Io s-ar putea să se întoarcă aici, în scurt timp. Deci decât, în cazul lui Io, profețiile hollywoodiene se vor adeveri. În curând, va fi și la noi ”ca la Paris”. Iar în ziua în care april va veni pe Pământ, n-o să mai predăm lecții de disperare și

n-o să mai putem ghici viitorul. Știi de ce? Pentru că va fi imprevizibil. Va depinde, cel mult, de strategiile și de planurile noastre.

- Cred că trebuie să așteptăm cel puțin până primesc numărul de dosar de la Parchet. Dar un titan nu renunță niciodată, nu? Iar oamenii ar trebui să-i urmeze exemplul. Într-un fel, cumva april a venit prin faptul că tu și Iisus ați apărut pe Pământ. Și alții frumoși ca voi. Vreau să rămâneți aici, cu noi, bestiile, chiar dacă, evident, comunicarea e imposibilă. Trebuie ca măcar câțiva să fie altfel, cum sunteți voi. Fără frumusețea voastră, 2+2 dau oricât, iar lumea intră într-un proces accelerat de descompunere și haosul devorează ordinea cosmică. Frumusețea voastră e antientropică. Dacă nu aș vedea cicatricile de pe corpul tău și din sufletul tău (pe care, în parte, le am și eu), aș crede că vii din anul 2000 al viselor mele din copilărie, de pe Gliese sau, oricum, dintr-o lume în care april a sosit și nu mai e nevoie de ceață ca să ne ascundem. Pentru că totul e frumos. Cred că de-asta mi-am dat demisia de la voi, eram prea urâtă și vă făceam de râs.

- Ce spui, Ile? Nu erai fotomodel cu diplomă, fără Photoshop?

- Ba da! Am urmat o școală de fotomodele, am dat examen de absolvire și am primit o diplomă. Pe bune. Ah, Promy, te iubesc așa de mult încât te-aș accepta și nu te-aș considera trădător ca pe tata, chiar dacă ai fi prietenul omizilor, meduzelor, urechelnițelor, gândacilor și păianjenilor. Aș vrea să mai dansăm, îmbrățișați titanic, deasupra abisurilor, fără teamă, fără regrete, fără speranță. Din dragoste și disperare. Tu ești floarea mea albastră de cactus și vreau să trăiești! Să trăiești, nu să supraviețuiești! Dacă trăiești și tu, n-o să-mi mai fie rușine că sunt singura ființă vie de pe Pământ. Nici nu știi cât te iubesc. Ți-aș călca și tricourile tale albe pe care le urăsc! Poate că, astfel, îmi spăl păcatele. Nu, stai puțin, nu am eu atâtea păcate câte tricouri albe ai tu!

Mă opresc, extenuată, dar fericită, cu lacrimi în ochi, îi strâng mâna lui Promy și-l sărut, mușcându-i ușor buza de sus. Ochii îi strălucesc iar ca niște supernove. Îmi șterg fruntea îmbrobonită de sudoare cu un șervețel și beau pe nerăsuflate o cană cu ceai de mușețel, cu lămâie, fără zahăr. Îmi torn apoi alta, mai fierbinte.

Aburul aromat se ridică din ceașcă, încet, ca prin vis, învăluindu-mă blând într-o ceață subțire, luminoasă, albă ca neaua. Mă afund în ea. În bucătăria de culoarea cafelei cu lapte, ninge cu fulgi mari și puf de lebădă. Fulgi uriași de zăpadă încep să cadă lin peste mormanele de cadavre, Biblii ferfenițite și icoane în flăcări în catedrala arsă de tătari unde pictorul Andrei Rubliov rătăcește la nesfârșit, sălbăticit de durere și de neputință.

În plin Ev Mediu (sec. XIV-XV), în Rusia, pictorul de icoane și biserici, Andrei Rubliov, s-a confruntat și el cu problema ”2+2 fac cât vrea stăpânul” pentru că ”asta-i politica”, ajungând să intre în ”grevă” și să-și dea ”demisia” ca artist. A fost în ”grevă” zeci de ani pe motiv de asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel, las-o baltă, Andrei, o să te obișnuiești, Al Gore e de vină: invazii tătare, copii uciși, femei violate, catedrale incediate, picturi și Biblii făcute scrum, ciumă, foamete, persecuții, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure. A depus și un legământ de tăcere și a refuzat să mai schimbe un cuvânt cu oamenii, după ce a rămas unul dintre puținii supraviețuitori ai unei invazii tătare. Comunicarea e imposibilă. Cuvântul doare.

Dacă Promy, în lanțuri, cu pumnul în gură, și-a înăbușit urletele mii și mii de ani, Andrei Rubliov a tăcut și el zeci de ani. În acel timp nu a pictat nimic, în ciuda faptului că fantoma maestrului său, Teofan (mort la invazia tătară și cu toate picturile sale distruse), îl vizita sistematic și făcea presiuni. Uite, Andrei, icoanele mele au luat foc. Totuși, eu aș vrea să mai pictez. Indiferent ce se întâmplă, chiar dacă a doua zi catedrala e arsă din nou de tătari. Aș vrea să mai pictez, însă nu mai pot. Dar tu poți. Ai un dar de la Dumnezeu, iar eu te-am învățat bine. Pictează, Andrei, pictează! Andrei Rubliov a simțit din nou chemarea să picteze când a fost răscolit de sunetul unui clopot confecționat, cu eforturi titanice, de un băiat talentat, fără experiență, însă cu multă pasiune, interesant, și el tot un supraviețuitor... nu al tătarilor, ci al ciumei.

La sfârșitul filmului, când sunt dezvăluite picturile bisericești ale lui Andrei, totul se schimbă: de la alb-negrul cotidianului

sumbru și sordid la explozia de culoare și de strălucire a icoanelor care au supraviețuit timpului, din secolul XIV până acum, surprinzător, chiar și invaziilor comuniste, uneori mai devastatoare pentru biserici decât cele ale tătarilor. Și, dacă nu ar fi supraviețuit (ca picturile maestrului său, Teofan) mai mult decât o zi, frumusețea lor tot ar fi adus oamenilor o scânteie din focul sacru, un curcubeu evanescent, dar indispensabil al iubirii între Dumnezeu și oameni. Dacă potopul ar fi luat tot și nu ar mai fi rămas din Promy decât stânca (așa cum a zis Kafka), creația și sacrificiul lui nu erau absurde, ba, dimpotrivă, cu atât mai necesare într-o lume (guvernată) de talibani (tătari... de orice fel - zei, comuniști, fasciști sau fundamentaliști islamici). Oricum, focul sacru al lui Teofan a continuat să existe prin Andrei. La fel, Deu a preluat focul sacru de la Promy când tatăl său era strivit de lanțuri, piroane și bestii antropofage. Și nici potopul lui Zeus nu a putut să-l stingă.

***

Nu știu dacă Guru venerează focul sacru, deocamdată văd că cel de pe aragaz nu-i inspiră prea mult respect: țâșnește cu putere, gata să răstoarne ibricul, apoi pe masă, dărâmând cana de plastic cu ursuleți koala (adusă special pentru mine ca să nu mai sparg altceva), și se aruncă val-vârtej în brațele lui Promy. El râde, își aprinde o havană și suflă nori de fum aromat în formă de litere: ”G”, ”U”, ”R”, ”U”. Îi mângâie blănița neagră, lucioasă de pe spate și o scarpină pe gâtul alb, iar Guru toarce, râcâindu-i delicat blugii cu gheruțele. Sunt geloasă, l-aș ciufuli și eu un pic pe Promy, dar mi-e teamă să nu-i deteriorez coafura.

- Promy, hai în apă! se aude vocea susurătoare de sirenă.

- Lasă-mă, VJ! Uite ce i-ai făcut lui Ile. Și chiar nu mai tolerez asemenea teste.

- Nu mai ai curaj? Tocmai tu? îl provoacă vocea ademenitoare de sirenă.

- Nu știu, VJ, dacă mai am și nu vreau acum să verific.

- Promy, trebuie să te descarci!

- VJ, nimeni nu a reușit să mă facă pe mine să urlu. Până acum. Vrei să încerci tu?

- Poate că da.

- Dacă aș urla, întreg universul ar sări în aer. Împreună cu tine.

- Stai liniștit, nu vine sfârșitul lumii, nu se întâmplă nimic. Intră în apă și fă exact ce simți, fără să te reții! Măcar o dată în viața ta!

- Promy, te rog, ascult-o pe VJ! îl implor cu vocea întretăiată și ochii plini de lacrimi.

Mormăind printre dinți, Promy trânteşte ceașca de cafea cu lapte și ambrozie, azvârle havana, își suflă bretonul cu furie și se ridică în picioare. Își îndreaptă spatele înțepenit, trosnindu-și oasele amorțite, apoi își târșește picioarele spre ocean și se aruncă în valuri. Ah, VJ, ce mai vrei? Lasă-mă-n pace! Abia începusem să mă relaxez. Vroiam să ascult la nesfârșit sfârâitul ibricului, monoton și reconfortant ca răpăitul ploii, torsul pisicii, crănțănitul boabelor de hrană uscată Purina din castronașul verde și râcâitul gheruțelor ei în nisip. Să inspir adânc mirosul tare de cafea proaspătă, ținând-o pe Guru în brațe și mângâindu-i blănița neagră, mătăsoasă. De ce nu am o statuie pe Pământ cu o pisică în brațe sau jucând fotbal? Gliesienii mi-au făcut.

Mă cufund în ocean. Tresar. E rece și întuneric beznă. Bate un vânt puternic care îmi taie răsuflarea, îmi înroșește ochii și mi-i face să lăcrimez, parcă ar fi crivățul de pe... Cum, iar pe Elbrus? E ultimul loc din lume în care aș vrea să ajung. Sunt din nou în lanțuri, cu pironul în piept și bestia sfârtecându-mi ficatul? Incredibil, nu. Deocamdată. Dar parcă e cineva înlănțuit de stâncă. Să mă duc să văd sau s-o rup la fugă, asta dacă mai pot, căci iar îmi vine să număr minutele și secundele rămase? 10, 9, 8, 7... Nu! Nu știu de ce pașii mă poartă spre stâncă, de parcă aș fi predestinat. Mă îndrept spre stâncă în transă, hipnotizat, cu un echilibru perfect de somnambul, balansându-se pe balustrada ultimului etaj al unui zgârie-nor.

Nu, nu se poate! Acolo e chiar Ile, goală, în lanțuri și cu pironul în piept! E vânătă de frig, parc-ar fi un cadavru. Poate a și

murit deja, oamenii nu supraviețuiesc cu pironul în piept mai mult de câteva minute. Nu, nu trebuie să renunț, o să-i scot pironul. Îl trag cu toată forța de care sunt în stare și, în cele din urmă, reușesc să-l smulg. Să încerc s-o trezesc cu-n sărut ca-n povești, poate funcționează. Ile deschide ochii ei negri, cu genele lipite de ger și acoperite cu chiciură, nu spune nimic, dar îmi zâmbește printre lacrimi. Trebuie s-o iau de-aici, o să-i desfac lanțurile cu orice preț. Deodată, aud un foșnet de aripi. Insinuant, terifiant, implacabil, tot mai aproape... Nu am cum să nu-l recunosc, îl aud mereu, zi și noapte, nu pot scăpa de el, e un blestem fără sfârșit. Îl ascult fascinat, oricât aș vrea să-l ignor, nu am nicio putere asupra lui. Îngheț de groază. Știu cine vine. Ne va devora pe amândoi.

Împreună cu Știi Tu Cine... Zeus și Hermes, bestia de vultur se apropie lent, fatal, fremătând din aripile ei monstruoase, râcâind cu ghearele ei metalice, uriașe ca niște cângi de oțel, plescăind din ciocul enorm, nesățios, din care picură saliva otrăvită, mai corozivă decât acidul sulfuric. Sunt paralizat, nu am niciun control. Toți trei ne vor îneca în bale și în sânge și vor expune apoi un nou tablou omagial în sala tronului, redând faptele eroice ale celor trei mușchetari din Olimp în luptă cu trădătorii împuțiți ca mine și ca Ile. ”*Forget Domani*!” Nu, nu de data asta! Îi voi surprinde. ”*You’re gotta hear me roar*”. Voi urla. Atât de tare încât îi voi spulbera pe toți.

Un urlet cumplit despică cerul, întețește vântul, încinge aerul, face stele să se prăbușească, pământul să se cutremure, apele să clocotească și să se reverse, stâncile să se sfărâme, iar lanțurile să se frângă și să sară în aer. Un urlet al furiei și al disperării, abisal, din adâncul mileniilor de agonie și frustrare, fierbinte, necruțător, irepresibil, fără sfârșit. Știi Tu Cine, Hermes și bestia de vultur sunt pulverizați.

Ile se prăbușește de pe stâncă în brațele mele și alunecăm amândoi la pământ. Bizar, e cald și moale ca cel proaspăt arat primăvara la țară. Afară e o vreme de aprilie. Mâinile lui Ile îmi înconjoară gâtul. Sunt lipicioase și fierbinți ca niciodată și miros a flori de liliac. Buzele ei le ating pe ale mele, limbile ni se

împletesc. Părul ei negru, lung, despletit mă învăluie blând și-mi dezmiardă trupul ostenit ca aburul aromat al havanelor. Corpul ei gol se topește într-al meu într-o dulce îmbrățișare. Nu-mi vine să cred că e cu mine. O strâng în brațe, fericit ca un copil, apoi îi pun mâna pe fund și i-l mângâi ușor. O petală uriașă de cactus albastru ne acoperă, protector și tandru ca o placentă. Vreau să rămânem amândoi așa mereu, îmbrățișați, sub petala de cactus albastru, mătăsoasă ca pielea unui bebeluș.

Dar, deodată, aud în surdină acorduri din Studiul op. 10, nr. 3 în mi bemol major de Chopin, petala se deschide, placenta se sparge și ieșim amândoi din ea, aprinși la față, clătinându-ne și împiedicându-ne, puțin dezorientați. Nu, nu avem de ce să ne fie teamă, suntem înapoi pe plaja nesfârșită. E liniște, am loc să mă întind și să-mi trosnesc oasele, ascultând la nesfârșit murmurul valurilor. Briza îmi invadează nările nesățioase. Am tânjit mereu după aer. Acum pot, în sfârșit, respira. Nisipul argintiu scânteiază ca o trenă de mireasă, cerul e înalt precum cupola unei catedrale, iar aurora boreală din văzduh reflectă lumina și culorile nemaivăzute ale vitraliilor de la Sainte-Chapelle. O lume fără Ziduri, numai Ferestre...

Să mă uit mai bine. Nu, nu sunt vitraliile de la Sainte-Chapelle, deasupra mea lucesc sidefat, ca niște curcubee îngemănate, miliarde de presse-papiere cu coral (de toate culorile, formele și mărimile). Plutesc de parcă ar fi intacte. Erau sparte, dar acum sunt întregi. Cioburile au țâșnit din mine și s-au unit iar, după legile unui puzzle misterios, pe care nu-l pot înțelege.

Cred că am înviat. ”*It’s new dawn / It’s a new day / It’s a new life / For me / And I’m feeling good*.” Să privesc acum lumea cu noii mei ochi de bebeluș, proaspăt născut din spuma valurilor, nu a balelor: uau, e o țâță. O țâță imensă care îmi aparține. Am și eu drepturi, nu numai dreptate. Am drept la țâță! Sper că noul Prometeu nu va fi Doctor Frankenstein. Încă o dată, deși eram la capătul puterilor, m-am surprins pe mine însumi, m-am autodepășit și am învins. Pot ține tot universul în palmele mele, iar Olimpul în degetul mijlociu ridicat. Și uite, Ile, ți-am apărat nu numai sufletul, ci și fundul. Sunt legate între ele pro...fund,

bineînțeles. Cea mai mică atingere a unuia dintre ele îl afectează și pe celălalt. De fapt, toate sunt interconectate în univers, îmi reconfirm azi adevărul ăsta matematic simplu, de tip ”2+2=4”. A ieșit bine socoteala, nu-i așa, Obama?

Ziua de astăzi e una dintre cele mai importante nu doar din viața mea, ci și din cea a universului, mai ales că învierea lui Iisus nu e sărbătorită simultan de toți creștinii. O zi cel puțin la fel de importantă ca Big Bang-ul. Mă gândesc acum că începe o nouă eră, se vor rescrie calendarele pretutindeni în univers. Chiar și topul fericirii lui Ile se va schimba: ziua învierii mele va fi înainte de ziua Revoluției din Decembrie 1989 și de ziua renașterii lui Ile. Uau, ce ego am! La competiție cu Malraux. Bine că îmi place competiția. Dar eu am și suflet.

Pentru prima oară în viață, mă simt acasă. Întreg universul e casa mea. O casă unde mă simt acasă? Da, și nu mai vreau să fiu izgonit din casa mea și azvârlit în abisuri fără nume. Nu mai vreau să mă exilați. Vreau să trăiesc aici. Pe VJ, pe Gliese, pe Pământ sau în Olimp. Oriunde. E o lume mobilă. Mă simt ușor ca un fulg, crucea mea înspăimântător de grea a dispărut. Plutesc. Fluxuri de energie și de forță îmi circulă în corp și-mi revitalizează sângele și limfa. Puterea vieții... Sunt din nou tânăr, frumos, curat ca lacrima. De parcă m-aș fi scufundat în oceanul de lacrimi nevărsate niciodată. În sfârșit, renăscut, nu resuscitat.

XIV. De ce să fiu un loser când pot să fiu martir?

Împachetez. Mâinile îmi tremură, totul îmi scapă pe jos din palmele cuprinse de o transpirație rece. Azi e duminică, trebuie să plec. Chit că nu ajung mai departe de capătul străzii, apoi mă refugiez, mai mult sau mai puțin discret, înapoi în casă. Cât să mai merg (pe jos, fără să mă teleportez)? Cine îmi cară mie bagajele? Și unde mă duc? Cine îmi mai aduce mie papucii încălziți pe calorifer și cafeluța fierbinte la pat, cum făcea pe vremuri bunică-mea, Mama Coca?

- Unde plecași tu, Ilenică?! Cui mă lăsași tu, Ilenică?! se lamentează Promy, frângându-și mâinile, pe punctul de a-și smulge părul din cap (iar el ține la coafură).

- Promy, termină cu teatrul ăsta ieftin! Mai bine mă ajuți să împachetez.

- Păi ce, numai tu să-ți faci showul? Mie îmi bagi pumnul în gură? Am și eu drepturi. Și, spune-mi, nu trebuie să mă prefac că mă sperii și mă îngrijorez? Nu trebuie să vin să te caut pe stradă și să te strig disperat, chit că te văd pe iPhone 11 unde ești?

- Promy, dacă mă mai monitorizezi, nu mă mai întorc niciodată. Și, să știi, dacă ieși pe stradă după mine și mă vede lumea cu tine, sunt și mai în nesiguranță. Unde ești tu, acolo e pericolul.

- Dacă nu plâng după tine, sunt nesmțit, am ajuns un bolovan, a rămas numai stânca din mine, cum a zis Kafka. Dacă plâng, mă dau în spectacol sau mă prefac. Dacă nu vin după tine, ești în pericol și mie nu-mi pasă. Dacă vin după tine, ești și mai în pericol și mie nu-mi pasă. M-ai înnebunit, Ile. Vezi că-ți spun acum o ”odă pentru Kim Jong Ile” de să mă ții minte! Sau mai bine o ”predică de Nana”, exact ca mătușă-ta.

- Dacă îmi ții acum o ”predică de Nana”, o să fug înainte să-mi fac bagajele, așa că va trebui să-mi împachetezi tu lucrurile și să mi le aduci.

- Bine, Ile, cu plăcere. De fapt, din dragoste și disperare. Dar, spune-mi, te rog, de ce-ți faci tu întotdeauna bagajele duminica, iar luni te întorci entuziastă aici, acasă, în Olimp?

- Păi, Promy, eu funcționez pe principiul lui Bulă: ”sarmale-sarmale”. Știi povestea lui Bulă? Mânca, sărmanul, numai sarmale de luni până duminică și tot așa. Lunea era un fan înfocat al sarmalelor, joia începea să-și piardă entuziasmul, iar duminica le blestema, cu ”mânie proletară”. Pentru ca să o ia de la capăt lunea, cu avânt revoluționar și o poftă nebună de sarmale. La mine se aplică varianta ”caşcaval-caşcaval” sau ”brânzici-brânzici”, de luni până duminică. Eu sunt în mod obișnuit o adoratoare a brânzicilor, dar, duminica, brusc, mă satur. Am fobie de brânzici. Logic, nu? E exact invers ca în morala angajatului, cea inscripționată pe plăcuțe de lemn și vândută adesea prin târguri: acolo, oamenii sunt foarte deprimați luni, când încep serviciul, și în extaz duminica, în weekend. Eu nu. Eu semăn cu Bulă. Poate mai am 10 minute de trăit (nu, nu vreau să număr secundele) și mă plictiesc îngrozitor ca Seneca (din poezia lui Sorescu) atunci când trebuia să se sinucidă la apusul soarelui și era abia prânzul. Și ca Bulă. Ce să fac?

- Ai răbdare! Ah, sunt invidios. Ce n-aș da să am și eu parte de atâta variație! Eu sunt născut duminica. În duminica lui Bulă. Și am rămas blocat acolo, degeaba blestem sarmalele. *Natural born on Sunday*. *God created on Sunday*.

- Atunci, să așteptăm ziua de luni, Promy. Titanii știu să aștepte, nu? Indiferent de asta, sper că demisia mea de la voi (a treia în semn de protest) e valabilă. Nu mi-ai dat niciun formular specific pentru a-l completa, a rămas doar o demisie verbală... Se pune?

- Cum să nu se pună? Iar Bebe și cu mine am zis chiar să sărbătorim, tu n-ai vrut. Și formulare am, normal. Ce, mie nu-mi trebuie pentru demisia mea pe care sper să mi-o dau înainte să primești tu numărul de dosar de la Parchet? Vrei unul? Sau mai întâi te ajut să-ți faci bagajele?

Refuz mai mult sau mai puțin politicos și continui să împachetez. Ce am? Mi-am pierdut iar răbdarea? Mi-am pierdut-

o eu sau ”timpul nu mai are răbdare”? Dacă azi e duminică, mâine va fi luni, logic, nu? Sigur? Sau cel puțin probabil? Nu pot să aștept măcar până îmi vine numărul de dosar de la Parchet? Acum, în sfârșit, în Olimp e liniște... după ce au fost executați Știi Tu Cine... Zeus și Madame Hera și a fost dejucată lovitura de stat al lui Pando și a Antenuței. Ambele în mod inteligent și discret, pentru a nu genera noi scandaluri și a amplifica problemele deja existente.

Cu câteva zile înainte de nașterea lui Bebe junior, Bebe senior a fost teleportat pe planeta SPP1001, i-a transformat pe cei doi foști stăpâni ai Olimpului într-un snop apetisant de trifoi cu patru foi și i-a înghițit cât ai clipi. A făcut-o din nou invidioasă pe Rocinante, ca la execuția legală a timpului... a lui nenea Cronos. Uneori trebuie să înghiți nu doar broaște râioase, ci și porcu’ ca să iasă corect socoteala, ”2+2=4”. Chit că unii precum editura Oxford University Press, din rațiuni de *political correctness*, nu mai înghit ”porcul” în vocabular pentru a nu-i jigni pe musulmani sau evrei. Oricum, SPP1001 ce vină avea? Antropofagia nu mai e constituțională, dar fitofagia este, în continuare, permisă, deci, procedura s-a încadrat în limitele legii. Sau legea nu se mai aplică pe alte planete? Ori titanii pot fi și ei consumați din nou, având în vedere că sunt legume? Indiferent de asta, titanii (Mene, Deu și Promy) au dansat dezlănțuit, un sirtaki (”Zorba grecul”) de s-a zguduit pământul.

Imediat după marele eveniment, a avut loc un protest ”Salvați mogulii!”, iar sărmanul Promy, ”băiat deștept” din energie și infrastructură, IT și sănătate, încă zdruncinat de ultimele întâmplări și ametit de extaz, a crezut că se referă la el sau la Apollo, marele artist al poporului, multiplu (auto)medialiat cu diplome confecționate din pielea jupuită a competiției. Surprinzător, Apollo și Caliope au fost, în sfârșit, arestați (cât eram noi plecați la terapie, pe VJ45) și se află în anchetă. Sperăm ca aceasta să dureze cât mai mult, măcar 10-20 de ani ca la București, să ne asigurăm astfel că Apollo va păstra o distanță igienică față de noi. Din păcate, protestul ”Salvați mogulii!” nu-l viza nici pe Promy, nici pe Apollo, ci pe patronul Antenuțelor,

”motanul Felix”, proaspăt devenit erou-martir și deținut politic, victima lui Băsescu, evident.

Chiar în momentul nașterii lui Bebe junior, în timp ce Promy o asista pe Mi Ko, a survenit tentativa de lovitură de stat a lui Pando și a Antenuței. Cu ajutorul lui Pando, Antenuța reușise să-și încarce coiful dezactivat și se pregătea să evadeze din Tartar, dar Promy a izbutit în cele din urmă să o oprească și să-i sustragă coiful. Antenuța a rămas, așadar, sub maximă supraveghere, dezonorată, fără coif, cu acces la net doar o dată pe săptămână și condamnată la porție dublă de mâncare din aia bio scârboasă, iar Pando a fost exilată pe VJ45, la ginerele său, Deu. Nu știu ce a fost în capul lui Pando, Antenuța nu ar fi împărțit cu ea puterea sub nicio formă. Se folosise de ea ca să fugă din închisoare și să ajungă stăpâna Olimpului. Ar fi ținut-o o zi-două prin preajmă, pe lângă tron, însă ulterior ar fi expediat-o în Tartar (în cel real, nu în Startar, la shopping), aruncând impasibilă spre Pando fulgerașe din sceptrul imperial și surâzând engimatic precum un Sfinx.

Pando a crezut-o pe Antenuța? Mai curând a vrut s-o creadă. La fel cum Promy, în ciuda exploziei Pandoruței de pe Gliese (când ea și-a exprimat foarte direct nemulțumirile legate de revoluție și reformă), a vrut să creadă că e doar o cădere nervoasă (le cunoștea foarte bine și pe ale lui) și că singurul ei mare păcat e nimfomania. Dar e nimfomania un păcat? Dacă vă uitați la ”Nimfomana” lui Lars von Trier, permis de CNC... deocamdată, devine problematică această conceptualizare. Pentru Promy nu nimfomania a fost un păcat capital, ci faptul că l-a trădat și Pando, scurt timp după Pan. O persoană apropiată, din familie, de care era atașat... Un nou ciob de presse-papier (unul elegant, din platină, încrustat cu cristale Swarovski de un albastru intens, ireal ca florile de cactus de pe Gliese ori ca ochii Pandoruței) i-a străpuns inima. Sau era un piron? Și tu, Brutus? Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Oricum, Promy a încercat să rezolve discret și, în același timp, prompt, problema, evitând în mod diplomatic scandalul, foarte periculos în acest acest moment nu numai pentru el și familia lui, ci și pentru reforma din Olimp.

Cu siguranță (adică probabil), sărmanul Deu l-a strâns în brațe titanic și l-a umplut de bălуțe de fericire pe tăticuțul său pentru că i-a trimis-o pe soacră-sa în exil, după ce a încercat să dea o lovitură de stat. Să nu uite cumva că e născut din spuma balelor. Din fericire, Pando a șters-o urgent, cu prima delegație sosită pe VJ45. Toată lumea s-a bucurat, cu excepția lui Epi care continuă să plângă după scorpia lui de nevastă. La câteva zile după tentativa de lovitură de stat, deși pe moment l-am susținut pe Promy și eram pregătită să-mi scot colțișorii de vampir ca să-l apăr pe el și democrația din Olimp, am fost posedată de Pando într-o noapte. L-am făcut pe Promy ”zdreanță, cârpă, pămpălău și jeg de trădător”. Ba chiar intenționam să-i introduc în fund compasul mare, de tablă cu care vroiam să înțep în clasa a VII-a intelectualii. ”Moarte intelectualilor!” Apoi mi-a părut rău. Eu nu-i voi ierta niciodată un lucru lui Pando: nu că l-a pipăit pe Promy (prin blugii strategic rupți la fund), nici că m-a posedat pe mine, nici că l-a abandonat și l-a înșelat nonstop pe săracul Epi, nici că s-a angajat într-o lovitură de stat tocmai acum, când lucrurile începuseră să se așeze în Olimp, ci că, la lansarea Startarului turistic, l-a invitat exclusiv pe Dracula din România, în ciuda listei actualizate de Promy și de mine care-l includea și pe legendarul rege Dapix, inventatorul sistemului cușmocentric, al cușmo-piramidelor și al celebrei expresii: ”Barzăcopilviezure”.

Atlas, ca de obicei, n-a observat nimic, nu a fost capabil să proceseze niciunul dintre evenimente, era cufundat în jocul ”Plante vs. Zombie”. Bebe l-a ajutat să finalizeze nivelul 7, apoi Promy l-a teleportat pe VJ45 la terapie intensivă. Prima probă pentru VJ, înainte de a-l convinge pe Mene să emigreze și pe Dio să se dezalcolizeze! După trei ore, Atlas a apărut pe malul oceanului, adormit, fără consolă. De atunci, sforăie la competiție cu Europa. Secretul calmului său englezesc nu e ”Suleyman Magnificul” ca la Chiron, ci consola. Însă, dacă îi privezi de serial sau de joc, cred că se declanșează revolte de proporții cosmice, un tsunami universal de zboară și Kim Jong-un până pe SPP1001, la o distanță igienică de o sută de mii de ani lumină.

Aveam de sărbătorit trei mari evenimente: naşterea lui Bebe junior (care seamănă leit cu mama lui, Mi Ko, a moştenit trăsăturile ei asiatice delicate şi ochişorii ei căprui, luminoşi), condamnarea irevocabilă a lui Ştii Tu Cine... Zeus şi dejucarea fermă a tentativei de lovitură de stat, aşa că am mers cu toţii într-un weekend pe Gliese, la bungalourile în culorile curcubeului - eu, Promy, Epi, Mene, Mi Ko, Bebe junior, Bebe senior, Deu, Pira, Her, Alex, Jill, Pegas şi Rocinante (fără Don Quijote, are interdicţie pe această planetă până va renunţa la spadă, armură şi la salvarea domniţelor petrecăreţe). În plus, trebuia să-l ducem pe sărmanul Epi, foarte afectat de ultimele evenimente şi îndurerat de dispariţia scorpiei de Pando, să-l consoleze un pic sirenele. Asta da terapie! ”Răzbunarea e dulce!”

În sfârşit, pe Gliese, Promy a jucat meciul de fotbal promis pe stadionul olimpic ”Meneceu”, construit chiar de fratele său, Mene. De când visează bietul Promy să-i facă cineva de pe Pământ o statuie jucând fotbal! Pe Gliese, ”are, are” şi va mai avea. Astfel, deşi mereu presat de timp şi foarte oboshit, Promy a conceput echipament albastru ca florile de cactus de pe Gliese atât pentru echipă (improvizată ad-hoc şi intitulată ”Câinii stelari”), cât şi pentru majorete. Păi, dacă tot se dau titanii în spectacol, s-o facem şi noi, să nu se mai simtă, săracii, singuri pe cruce.

Dacă Jill şi Mi Ko manifestau entuziasm, eu îmi păstram unele reţineri. Născută complexată şi împiedicată, am avut experienţe motivante la orele de sport (în special la cele extraşcolare). La gimnastică ritmică, de pildă, antrenoarea se urca pe spatele meu şi sărea cât putea de tare. Aveam numai şapte ani atunci şi m-am bucurat când m-a dat afară, altfel poate nu supravieţuiam. Atitudinea în sine mi se părea degradantă. La înot, am fost convinsă că mor la primul antrenament, când instructorul m-a băgat cu capul în apă şi m-a ţinut minute în şir, în timp ce eu mă sufocam şi mă zbăteam disperată. Cred că atunci am învăţat să dau bine din mâini şi din picioare. Surprinzător, am supravieţuit primului antrenament de înot şi am refuzat să merg la al doilea. Las-o baltă, Madame Dezastru! Din păcate, mai sunt şi

în ziua de azi, în România, instructori de sport care stimulează copiii prin violență fizică, verbală și psihologică, unii ajungând la performanța de a-și scuipa elevii și de a-și șterge mucii pe ei ca eminentul antrenor de polo, Andrei Stoicuț.

Înainte de meci, noi, majoretele, am țopăit și am zbierat cât ne țineau bojocii: ”*Câinii stelari*” e cea mai tare / Madame Dezastru dă bine din picioare / Blonda-i cu tirul, Mi Ko cu Excelu’ / Și pe dușmani îi trimitem la Bellu / Titanii au talent să se joace cu focul / Și nu ne va învinge nici potopul”. Da, am și eu trei calități (să mi le repet, să le știu dacă mă cheamă cineva vreodată la interviu): 1. dau bine din picioare, 2. sunt expertă la demisii în semn de protest 3. mă pricep la coafat Cântărețe Chele. Mai mult, ii iubesc pe Promy și pe Dumnezeu, nu Big Brotherii și asta e, cred, principala mea calitate. Încă îi mai iubesc? Sigur? Măcar probabil? Și până când?

Așadar, s-au identificat relativ ușor soluții pentru echipamente și majorete, mai dificilă a fost găsirea unui antrenor și întocmirea echipei. Cum nu era timp de dezbatere și trebuia luată rapid o decizie, Her s-a sacrificat să fie, simultan, căpitan de echipă și antrenor. A organizat doar un antrenament în cursul zilei de sâmbătă, înainte de meci, într-o atmosferă foarte prietenoasă și relaxată. Ne-am convins de asta duminică. Pe stadionul de pe Gliese nu se înjură... prea mult, nu se aruncă cu cutii de bere sau Cola (acestea se reciclează), și în niciun caz cu petarde, scaune rupte sau spectatori dezmembrați. Polițiștii nu arestează și nu amendează membrii galeriei pentru jigniri aduse ”organului canin” ca în România. Promy a jucat ca mijlocaș, a alergat surprinzător de bine, a driblat, a creat multe faze de gol, a intrat și la atac și a dat 5 goluri (unul la vinclu). Înfrângere umilitoare pentru ”dușmani”, mai rău ca a Braziliei în fața Germaniei (7 la 1) - la noi, 17 la 1. Chiar că i-am trimis la Bellu.

Am sărbătorit, totul e bine acum, atunci de ce mai plec? Și-l las pe Promy singur, fie și numai până luni? Dacă se întâmplă ceva tocmai în noaptea asta? Hm, poate că e mai bine să-l iau și pe el cu mine. O să-l întreb imediat, să verific măcar dacă acum se simte acasă în Olimp.

- Ce-ar fi să emigrăm în țările nordice sau să facem măcar o plimbare... cu bicicleta?

- Lasă-mă, Ile, știi că de-abia merg pe jos până la budă, darămite cu bicicleta. Încă am febră musculară de la meciul de fotbal jucat pe Gliese, în Atarsia. Și m-am săturat să emigrez. Sunt un prost de dau din abis în abis, exact ca Brunnhilde. Nici oamenii pe care i-am creat și i-am ajutat să progreseze nu-s prea departe de mine. Evoluția continuă. Se prostesc din ce în ce mai mult. Ai văzut, coeficientul de inteligență a scăzut cu 14 puncte procentuale din secolul XIX (epoca victoriană) până acum.

- Asta au descoperit cercetătorii britanici? Ăștia, cercetătorii britanici, au mai descoperit că găina mutantă care nu-și pierdea vremea pe Facebook, ci făcea ouă de aur (negru, cred) a născut un șarpe înaripat. Nu, nu era ”Evenimentul” lui Cristoiu, ci cercetătorii britanici. Poate că l-a născut pe Quetzalcoatl. Apropo, Quetzalcoatl, șarpele înaripat, zeul toltecilor și aztecilor, a inventat și el civilizația ca tine. Spune-mi, te rog, Pando și-a tras-o cu Quetzalcoatl? Nu l-am văzut la lansarea Startarului turistic. Oricum, valoroși cercetătorii britanici! Mai bine investești în Startar decât să le dai lor bani de cercetare. Sau mă pui pe mine să prezic viitorul.

Ce-am pățit? Am febră, sunt posedată de Bush Jr. sau am inhalat prea mult praf de pe videoproiector? Și eu, și Promy am jurat împreună (pe democrație, constituție, Maretti și iPhone, nu pe Al-Lac, Al-Cool sau Al-Cola) că nu vom mai ghici niciodată viitorul. Apropo de viitor, se pare că trendul e revenirea la natură, la paradisul adamic și la inocență. În acest sens, un deputat rus a propus să fie interzișsi pantofii cu toc (deformează picioarele) și tenișii/espadrilele (provoacă platfus): în curând o să umblăm iar desculți, știința ne întoarce la natură. În același timp, UE a interzis porcul, țăranul român, parfumul Chanel no. 5 și țigările mentolate. Europa arde și Madame Merkel se piaptănă. Bine că are părtul scurt și (aproape) drept deja, ce ne făceam dacă stătea să se coafeze câteva ore cu placa în fiecare dimineață, ca știm noi cine, persoană importantă, VIP fără drept de vot? La rândul lor,

înalții prelați discutau despre sexul îngerilor la căderea Constantinopolului.

Promy așază ultimul tricou, împăturit impecabil, în pungă, apoi în valiză. M-a ajutat să împachetez, nu s-a putut abține să nu facă o faptă bună. Oftează, își suflă bretonul negru, lung până la bărbie, filat, asimetric, perfect îndreptat cu placa și zâmbește trist:

- Legat de Pando și Quetzalcoatl nu comentez, nu mă cobor la nivelul ăsta. În ce privește scăderea IQ-ului, din păcate, Ile, e pe bune.

- Atunci ăsta e și efectul pervers al civilizației tale, iubire. Oamenii au devenit comozi și indiferenți. Au ajuns incapabili să reacționeze, nu, nu numai la Madame Dezastru, ci și la stimuli precum o catastrofă ecologică sau un război. Uite, Europa și Statele Unite în criza din Ucraina și din Orientul Mijlociu.

- Ai grijă să nu generalizezi pornind de la niște actori politici incompetenți și/sau iresponsabili! Legat de IQ, eu cred că e și o problemă socio-demografică. Oamenii inteligenți refuză să procreeze. Ce om inteligent mai face copii pe planeta asta, în ziua de azi?

Tac și las ochii în jos. Iau punga plină de tricouri frumos împăturite din valiză și încep s-o mototolesc, foșnind melodios, fără să rostesc niciun cuvânt. Nu, în ziua de azi, oamenii mai mult sau mai puțin inteligenți care sunt dispuși să se implice, să acționeze ca să lase ceva în urma lor își fac țară, nu copii. Păi, ce, există vreo legătură între copii și țară? Copiii se fac pentru țară sau țara pentru copii? Vorba lui Roger Waters de la concertul ”*The Wall*”, ”*No fucking way!*” sau... ”La dracu’, nu!”, în traducerea Irinei Margareta Nistor. Vai de mine, tocmai mi-am adus aminte de țara mea, Stracciatella, o neglijasem și vroiam să-l rog pe Promy ceva, neapărat, înainte să plec:

- Promy, dacă acum tot universul e al tău, Stracciatella e și ea țara ta, te rog să o recunoști și să nu mi-o lași fantomă! Urăsc fantomele! rostesc precipitat, înroșindu-mă ca focul.

- Da, Ile, universul e al meu, Stracciatella e a mea, sigur că da, adică probabil, dar nu e țara mea. E o cadă, nu o țară! Dacă mă chemi în cada ta, vin cu mare plăcere. Însă, dacă mă inviți în

țara ta, o să te refuz, răspunde Promy pe un ton aparent calm și detașat, surâzând ușor condescendent.

- Și eu care vroiam să-ți ofer numai ție viză! Lasă, Promy, când o să te târăști în genunchi în fața mea și o să-mi ceri azil în Stracciatella, o să te refuz și eu, o să-ți dau brânci afară din cadă, vreau să spun din țară.

- Ba din cadă. Și ți-am spus că m-am săturat să emigrez. Am pierdut șirul agoniilor, infarcturilor, evadărilor și emigrărilor...

Îmi ia punga șifonată din mână, o îndreaptă și o pune la loc tacticos în geamantan. Apoi închide valiza și se așază pe ea încet pe ea, tronsnindu-și oasele amorțite. Își scoate o pungă de Maretti cu pizza, o contemplă pentru câteva clipe, o desface lent, ceremonios și începe să crănțene bruschettele una câte una, plescăind și lingându-și degetele, cu pupilele dilatate de plăcere.

- Să-ți spun drept, dacă e ceva pentru care merită să mă întorc pe Pământ, acela e Maretti cu pizza, reia Promy entuziast. Totuși, când mă duc la shopping, trebuie să am grijă să nu care cumva să mă rătăcesc precum soldații-fantomă, ”omuleții verzi” ruși, la graniță. Prin țările sau... căzile altora! Misterioase sunt căile ”omuleților verzi”...

- Iubire, dacă văd ”omuleți verzi” în cada... ăăă... țara mea, îmi scot colțișorii de vampir. Fii atent, dacă te mai bate gândul să emigrezi, grăbește-te. Mai târziu e prea târziu. O să ajungă califatul talibanilor de la Statul Islamic din Siria și Irak până aici, în Grecia, ba chiar și în România. Acoperă respectuos... cu vălul integral și bombe inclusiv zonele care au aparținut/au fost supuse Imperiului Otoman. Iar Obama se uită și nu vede. Abia aștept s-o zăresc pe Antenuța fără coif, cu chador/burka, mutilată genital și încuiată în casă, la bucătărie, că muierile n-au voie să circule neînsoțite de un bărbat. Să nu deschidă gura neîntrebată și, dacă e, să răspundă doar ce vrea califul. Și Dio să consume Al-Cola, nu Al-Cool. Na, uite c-o să reușești asta fără să-l internezi la clinică pentru dezalcoolizare. Hm, poate că o să lupt și eu de partea talibanilor. De ce să rămân în țara mea mică și murdară când pot alege puritatea islamică? De ce să fiu asfixiată de falsuri grosolane, minciună și copy-paste când pot asculta vocea lui

Allah, să mă cutremur de adevăr și să urmez calea cea dreaptă a jihadului, la fel ca mii de alți europeni? Unica și adevărata, autentica și originala, inconfudabila și inegalabila voce a lui Allah este Statul Islamic și numai el. De ce să fiu o mizerie, un jeg, un gunoi nereciclabil când pot să fiu un taliban? De ce să lupt cu sistemul până mă fac praf când pot să port un război sfânt? De ce să fiu un loser când pot să fiu martir?

- Știi de ce, Ile? Mai ții minte când a-a-am-am... a-a-vut în-în-tâlnirea de gradul minus 25, altitudine 5500 metri, cu Știi Tu Cine... Știi Tu Unde, tu apărai telecomanda de la portalul infernului și eu mi-am reproșat că nu am devenit un pic taliban ca să te scot din ghearele ticălosului ăluia? Tu mi-ai atras atenția că marja noastră de manevră era mai redusă atunci, nu eram la putere. Totodată, mi-ai spus că mai bine mori decât să fii salvată de un taliban și că mă iubești așa zdreanță, cârpă și pămpălău cum sunt, de nu-s capabil să omor o muscă și nu aș vrea să sufere nici o Drosophila Melanogaster. Eu însumi mi-am zis de nenumărate ori că prefer să fiu o legumă putrezită și storcită, ba chiar să nu mai rămână nici stânca din mine, decât să mă fac zeu.

- Da, Promy, ai dreptate. Mereu ai dreptate, nu și drepturi. Chiar dacă împărtășesc cu talibanii revolta anti-sistem, nevoia de puritate, jihadul interior, spiritual (lupta cu sine pentru purificare și perfecționare, în numele lui Dumnezeu), dezgustul față de idolatrie și cultul sacrificiului, nu înseamnă că sunt de acord și cu scopul (califatul islamic unde se aplică una dintre cele mai opresive legi, *sharia*) ori cu mijloacele lor (jihadul exterior, războiul sfânt în forma sa militară).

Accepțiunea jihadului, atât în vechime, cât și în contemporaneitate, este dominant una militară, însă există și un înțeles spiritual (apărut sub influența sufismului) - războiul sfânt ca luptă interioară. Violența este permisă doar ca autoapărare conform unor versete din Coran. Dar autoapărarea ce semnifică exact și până unde poate merge? Unii se pot simți atacați de cultura occidentală cu valorile ei, și, astfel, îndreptățiți să riposteze prin forța armelor. Din păcate, deși a preluat (ca profeți), din cultura ebraică și creștină, pe Adam, Noe, Iosif,

Moise, David, Solomon, Avraam, Iona sau Iisus, Coranul înregistrează unele atitudini intolerante la adresa persoanelor de altă religie (evrei, creştini) sau fără religie, exploatate de jihadişti pentru a se legitima. Mai ales în surele de la Medina, comparativ cu cele de la Mecca, atunci când profetul Mahomed se confrunta cu provocări mai numeroase și mai diverse, în calitate de lider religios, militar și politic. Unii spun că acestea din urmă ar avea prioriate, plasându-se cronologic ulterior.

Chiar și în ziua de azi, jihadul are un sens militar pentru numeroși credincioși. Iată, de pildă, în ultimele luni, mii de copii și tineri nu doar din Irak și Siria, ci și din Europa, Turcia sau Statele Unite au hotărât să asculte vocea lui Allah, să se înroleze în Statul Islamic și să lupte alături de el. Abu Hattab, un băiețel de 13 ani (de vârsta lui fii-miu) din Turcia, recent înscris în Statul Islamic, știe deja să tragă cu mai multe arme, inclusiv cu mitraliera. El a declarat presei: „Nu vreau să mai ies cu prietenii mei, să mă distrez. Allah ne-a ordonat să luptăm pentru viața viitoare. Înainte mă duceam în parc, la mare, însă mi-am dat seama că greşeam. Acum am ales calea dreaptă. (...) Îmi place Statul Islamic, deoarece ucide necredincioşii, non-suniţii şi cei care s-au convertit la alte religii decât Islamul. Oamenii uciși de Statul Islamic sunt agenţi americani. Trebuie să-i eliminăm, aşa cum spune Allah în Coran.” Și în Coran e cuvântul Domnului, transmis direct profetului (nu mediat cum e în Biblie), incontestabil și etern valabil, oriunde pe pământ.

Pentru a duce cuvântul Domnului mai departe, jihadiștii decapitează, crucifică, lapidează, iau oameni în sclavie, trec prin foc și sabie (la propriu) sate, orașe și cimitire ale ”necredincioșilor” (yazidi, creștini) sau ale ”ereticilor” (musulmani șiiți), dar și ale credincioșilor de origine kurdă, suniți aidoma lor. Nu au milă nici de monumentele străvechi: au aruncat în aer mormântul lui Iona (profet islamic!) din Mosul, împreună cu moscheea sa (sunită!) - un gest simbolic în lupta lor anti-idolatrie, pentru redeșteptarea adevăratei credințe și reînvierea practicilor religioase originare. Israelul, de asemenea, a reușit anul acesta, în timpul războiului său ”chirurgical” din Gaza,

performanța de a distruge moscheea Al-Omari, monument istoric și cultural. Iar, apropo de Iona, în Iran, Mohsen Amir Aslani, un ”eretic”, ”dușman al poporului”, a fost executat pentru insultarea profetului Iona. ”Pagube colaterale!”

Talibanii de la Statul Islamic au obținut asemenea performanțe de purificare religioasă și etnică (nu doar împotriva minorităților creștine/yazidi sau ”ereticilor” șiiți, ci și contra kurzilor suniți ca ei), încât până și al-Qaida lui Bin Laden din care se trag (originară din mujahedinii sponsorizați de americani să lupte contra Rusiei sovietice în Afganistan) s-a dezis de ei. Binecuvântați să fie Al-Lac, Al-Cola, Qatar, Arabia Saudită, Turcia și... Statele Unite care au sponsorizat sărmanii martiri jihadiști sau au închis ochii atunci când Statul Islamic făcea prăpăd în Siria, pentru a trece ulterior la Irak. ”Somnul rațiunii naște monștrii”, nu-i așa, Obama?

Promy își suflă cu forță bretonul, își îndreaptă spatele anchilozat de milenii de paralizie liber alaseă și se ridică în picioare. Are fața congestionată, îmbrobonită de sudoare, iar ochii mari, negri, melancolici, umbriți de gene lungi, îi ard, iluminați parcă de focul sacru. Inspiră adânc, încercând să-și regleze respirația, apoi rostește încet, dar apăsat:

- Ideea de a nu forța pe nimeni să adere la islamism, prezentă într-unul dintre versetele Coranului și citată ca exemplu de toleranță religioasă, ce înseamnă, Ile? Ai de ales între convertire, sclavie sau moarte? La Statul Islamic cel puțin, cam așa e. Indiferent de asta, scopul NU scuză mijloacele. O acțiune este definită în primul rând prin mijloacele ei, nu prin scopurile ei. Republici comuniste, fasciste, califat islamic, țări-fantomă, toate sunt niște utopii construite și consolidate prin minciună și teroare. Să premiem atunci minciuna și teroarea? Să le cauționăm? Ce vorbeam mai înainte? Suntem capabili de orice? Nu, și asta e bine. Capabili de orice sunt doar bărbați adevărați ca Știi Tu Cine, Țarul Putin sau califul Ibrahim (Abu Bakr al-Baghdadi) al Statului Islamic. Dimpotrivă, eu cred că bărbați adevărați sunt aceia care poartă un jihad spiritual, adică se luptă cu ei înșiși, nu

cu alți bărbați în lanțuri, femei violate, bătrânei sau copii în cărucior.

- Să facem atunci, cu toții, din dragoste și disperare, un jihad spiritual pentru a rămâne oameni și a calcula corect ”2+2=4”, pentru că toți suntem frați și toți ne uităm la ”Suleyman Magnificul”, evrei, creștini, yazidi, musulmani sau budiști! spun cu glas tremurător și ochii șiroind de lacrimi. Să nu ne temem decât de noi înșine, căci ”Binele ce te întâmpină vine de la Dumnezeu, iar răul ce te întâmpină vine de la tine însuți”, spune atât de frumos Coranul, și pentru toți ”Dumnezeu e un scut îndeajuns.” Invitația la jihad interior și la aromonie exterioară o lansează cineva cu autoritate. O ”nebună”, ”maimuță posedată”, ”femeie născută la PMS”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”vacă proastă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual” (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), ”teroristă” și ”trădătoare”! Jur pe Al-Cool, ă, pardon, pe Al-Cola, ă, pe Mecca! Și-așa plecasem pe drum spre Mecca precum emirul din poezia lui Macedonski când am început lupta cu sistemul din România. De fapt, Mecca e în fiecare dintre noi. Jur pe Mecca!

- Ba să te juri pe fabrica ta de diplome, Doamna!

- Taci, Promy! Ține-ți ciocul ăla cârcotaș! Am și eu demnitatea mea. Dacă-mi mai zici așa, te decapitez! Scuze, am glumit. Nici nu știu ce să mai spun. Pneumoultramicroscopicsilicovolcaniconioză...

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure...

XV. Pterodactilul Popescu își face țară și... telfie precum Kim Kardashian

Luni, mă întorc entuziastă. Atât de entuziastă că nu mai pot dormi. Îmi reiau programul meu obișnuit de insomnii, zile și nopți la rând. Mă dor capul, stomacul, ficatul, inima și articulațiile, mi-e greață și mă ia cu leșin. Dorm prost sau deloc și nu reușesc să recuperez ca altădată: mă trezesc după două-trei ore de somn agitat, pe la 6 dimineața și, eventual, mai ațipesc o oră la prânz. Cred că Promy m-a deochiat ca o adevărată vrăjitoare, baba Promida, ce este: ”Blestemată fii tu, Fata lui Dracula, să te culci la 6:00 și să te trezești la 5:00, ca să ajungi la timp la fabrica de brânzici, iar eu la ședință la palat!” La tradiționala mea ședință de vineri de la două noaptea nu mai vine nimeni (au și ei drepturi!), așa că o suspend *sine die*. De fapt, n-am mai ținut o ședință din vara trecută, s-a scurs aproape un an. Mai am un pic și rămân fără personaje, cine mai vrea să se sacrifice? Eu însămi mi-am dat demisia în toamnă - a treia în semn de protest. Dar mai fac voluntariat. Deocamdată.

Când Promy se plânge de... coșmarurile lui obișnuite (cu lanțuri, piroane, păsările antropofage și flegme divine, corozive ca acidul sulfuric), îl invidiez. Ce n-aș da să am și eu coșmaruri! Asta ar însemna că am dormit. Ce n-aș da să am și eu 5 minute de liniște! Cred că trebuie să-mi fac și eu o normă săptămânală. Proaspăt renăscut, Promy mă asigură că-mi dă el 5 minute de liniște și fericire de la el, acum are de dat. Și atunci când nu are de dat, dă, darămite când are. Proaste obiceiuri! Ah, îmi bubuie capul ca lui Bran când lucra la atelierul de testat claxoane. Să fie liniște! Faceți odată liniște! ”Dacă trebuie să faceți zgomot, faceți-l în liniște!” - vorba unui polițist din alt film cu Stan și Bran. Logic, nu? Na, uite că am ajuns și eu la vorba unui polițist. În ce hal m-a adus insomnia!

Indiferent cum mă simt, nu vreau să mă resemnez. Voi continua lupta mea pentru liniște. Așadar, dau pe gât zilnic 2-3 litri de ceai de mușețel, înfulec folii întregi de Sedatif PC, melatonină și valeriană, și, totodată, încerc să-mi schimb programul (care program?), adică mă pregătesc să mă culc la 10-11 seara ca să-mi creez o rutină a somnului. Promy, ca un titan căpos și băgăcios ce e, se încăpățânează să-mi facă program. Cu Dio de ce nu încearcă? Sincer, crede că are mai multe șanse cu muritorii (și nemuritorii blestemați ca mine) decât cu zeii.

După ceva vreme, realizez că trebuie să ascult Vocea Rațiunii, și nu vorbele polițiștilor, adică... să mă prezint la doctor. Consult, deci, câțiva specialiști: unul îmi recomandă ce iau deja (Sedatif PC, melatonină și valeriană, câte o folie odată), altul îmi prescrie un antidepresiv, Tritico, pentru tulburări de somn. Încep cu o treime de tabletă seara, timp de 5 zile, continui cu două treimi tot așa, apoi trec la o pastilă întreagă. Mă asigură că nu are efecte secundare grave, nici nu dă dependență ca Xanax. Totuși, mi-e teamă. Ei, am testat eu pe pielea mea și chestii mai tari, cum ar fi berea tutti-frutti din Iran. Așadar, înghit o treime de pastilă de Tritico și mă pregătesc să mă duc în pat. Asta e realmente dificil pentru că, imediat ce am luat pastila, am simțit furnicături în corp și înțepături în inimă. În cele din urmă, nimeresc patul, mă sforțez să mă întind și aștept. Trebuie să învăț odată să am răbdare, nu zice așa Promy?

În curând, o să-și facă efectul și o să dorm buștean. Vreau să mă întorc pe o parte, dar nu reușesc și rămân cu fața în sus. Parcă mă apasă o forță nevăzută și mă strâng lanțuri (din acelea zdravene, de firmă, ca ale lui Promy de la Hefaistos). Zici că mă storcește Antenuța sau mă calcă Țarul cu tancul. În circa patru ore, adorm, în sfârșit, și mă trezesc după numai o oră, îngrozită, pentru că am avut un coșmar (pe care nu mi-l amintesc). Încerc să mă duc la toaletă, însă constat că picioarele nu mă ascultă. Mă împleticesc și totul se învârtește cu mine. Să-l chem pe Obama? Mi-e teamă că Obama se uită și nu vede. Atunci pe Promy? Nu vreau să-l trezesc. Mai bine apelez la cine m-a ajutat întotdeauna,

chiar și când nu i-am cerut. Mă pregătesc să spun rugăciunea, dar, brusc, îmi dau seama că nu mai știu ”Tatăl nostru”.

Atunci, îmi zic, în stilul meu unic și inimitabil, autentic și original: ”las-o baltă, Madame Dezastru!” Ajunge experimentul ăsta. Dacă așa e la o treime, cum o fi la o pastilă întregă, după mai multe luni de utilizare? Cred că mă limitez la treimea mea de tabletă de acum și îmi păstrez dreptul la insomnie. Oricum, nu aș da conștiința mea torturată și insomniile mele pe somnul liniștit al porcilor.

***

În fiecare seară, Promy se străduiește să mă adoarmă cu povestea pterodactilului Popescu, dar nu procesez nimic, nici cum îl cheamă pe pterodactilul Popescu. Atunci, sărmanul Promy se hotărăște să mi-o istorisească ziua, doar-doar oi dormi la prânz, măcar o oră. E o poveste hollywoodiană (din Vestul sau Estul Sălbatic), foarte exactă, care respectă memoria și datele istorice, redactată în ”*Newspeakul*” de azi, *politically correct*, cu multe aventuri standardizate, clișeizate, turnate pe bandă rulantă, savuroasă ca o bere tutti-frutti cu aromă de borâtură, însă de actualitate și cu happy-end: ”*Pterodactilul Popescu își face țară*.” Se petrece acum, în plină criză, în ”Epoca de gheață”.

Foarte pe scurt, pterodactilul Mihai Popescu se născuse în Țara Leneșilor. Acolo, aceștia dețineau cele mai prestigioase funcții și distincții, multe premii, medalii și diplome-fantomă de la fabricile de diplome, precum și numeroase vile și conturi în paradisuri fiscale (virgine, complet inaccesibile celorlalți). Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, Popescule! O să te obișnuiești. Bineînțeles, pterodactilii aveau numai dreptate, nu și drepturi. Leneșii treceau direct din leagăn la doctorat și fotolii de parlamentar unde, bineînțeles, se remarcau prin absență sau sforăit. Aparent, leneșii meritau puterea pentru că reprezentau cel mai înalt progres pe scara evoluției - mamifere sofisticate față de cvasi-reptilele de pterodactili sau mamiferele cu marsupial ca oposumii.

La școală, unde mergeau doar copiii din păturile inferioare ale societății ca pterodactilii, oposumii sau mamuții, micului Popescu i se scăzuse odată nota la purtare pentru că spusese într-o compunere că leneșii nu știu să scrie (încă o dovadă că avea dreptate, nu și drepturi). La liceu, culmea, se împrieteni cu o leneșă, Corina, pe care colegii o ironizau, așa că Mihai se simțea respins chiar de frații lui, pterodactilii. De asemenea, tatăl leneșei, șeful poliției din oraș, dezaproba vehement legătura dintre cei doi și-l amenința că-l omoară dacă nu încetează imediat relația cu fiica lui. Mai mult, leneșa Corina, ”născută” prințesă și foarte răsfățată, îl trata disprețuitor pe Mihai, păstrând întotdeauna o distanță igienică față de el (dacă nu fizică, cel puțin psihică). Lui tocmai asta îi plăcea la ea: inaccesibilitatea și aroganța ei. Era, pur și simplu, fascinat. Iar Corina, la rândul ei, nu se îndura să se despartă de el: se dădea în vânt după chiulurile și zborurile secrete peste lacul din parcul școlii, când îl călărea zdravăn pe pterodactilul Popescu.

Când Mihai ajunse la facultate, la Construcții, leneșa îl părăsi, iar pterodactilul Popescu se cuplă cu o studentă-oposum, Cristina. Nu putu să-i reziste când îi atinse blănița cenușie, zbârlită de ploaie și îi văzu fățuca albă, parcă de Panda, cu urechiuțele fine, negre, ochișorii ca mura și năsucul umed, delicat, roz precum viața la Paris. Ca cei mai mulți dintre pterodactili, Popescu nu fusese niciodată la Paris, dar era sigur că acolo viața e roz și totul e de vis. Curios, leneșii mergeau peste tot, dar erau incapabili să diferențieze Parisul de Londra, Roma, Moscova, Beijing sau New York.

Nu existau diferențe (semnificative) de mărime între Mihai și Cristina (ea era cam cât o pisică, el - de dimensiunile unei păsări obișnuite). Un singur lucru îl deranja pe pterodactilul Popescu și le făcea dificilă sincronizarea: ea dormea cu capul în jos și picioarele în sus, agățată de codiță într-un copac sau cuier. Sincer, ăsta e, probabil, un mit hollywoodian, dar vă rog să vă prefaceți că-l credeți și să-l transmiteți mai departe, e și el o flacără din focul nostru sacru al cunoașterii. Incontestabil, cei doi protagoniști aveau în comun ceva important: amândoi prefereau

sexul oral. Cum decurgea o partidă de sex? Simplu, Cristina lua în gură penisul mic, ca de crocodil, al pterodactilului, iar Mihai își vâra ciocul în vaginul ei bifurcat (plăcere dublă!), frecându-l lent, însă profund, cu voluptate.

Pe lângă școală și sex, ca mulți alți studenți, Mihai și Cristina aveau preocupări revoluționare. Domnișoara Cristina îl introdusese pe Mihai într-un cerc de studenți-oposum revoluționari care doreau să reformeze sistemul. Adică să fie exact ca la Paris, totul de vis, o viață în roz. Acum, rămâne vorba între noi, Cristina era mai interesată de faimă și influență (inclusiv pe Twitter, Facebook și youtube) decât de reformă și, de aceea, monitoriza permanent numărul de accesări, share-uri și like-uri ale postărilor sale instigatoare la revoltă, în timp ce Mihai vroia o schimbare reală din tot sufletul lui mare de pterodactil. Indiferent de motivațiile fiecăruia în parte, cei doi pregătiră împreună proteste online și de stradă împotriva regimului leneșilor, pentru început solicitând îmbunătățirea condițiilor de cazare din căminele studențești unde persista igrasia, apa rece era mai caldă decât apa caldă, paturile șubrede se rupeau (asta pe Cristina n-o prea preocupa, căci ea dormea în cuier, legănându-se de codiță) și existau diverse elemente decorative precum gândacii sau păianjenii.

Ca urmare a protestelor studențești, Twitter, Facebook și youtube fură interzise (restul internetului deveni controlat integral), iar Cristina și Mihai, împreună cu ceilalți revoluționari-oposum, fură arestați. La poliție, Mihai avu marea plăcere să-l întâlnească față în față chiar pe tatăl Corinei. După trei zile de meditație intensă, acesta își dădu seama cine era pterodactilul Popescu și izbucni într-un râs isteric, fără întrerupere. Tocmai i se oferise nesperata șansă de a se răzbuna pentru tentativa de viol la adresa fiicei sale. Puneți mâna pe Vasilică! Vasilică e de vină. Vasilică are dreptate, dar niciun drept. Sărmanul pterodactil fu torturat și cu aripile zdrobite, însă se ținu tare, nu spuse nimic incriminator despre prietena lui, Cristina. Totodată, Mihai realiză amar, că, atunci când nu dorm, leneșii știu doar să frângă aripile pterodactililor. Casa de copii ”Țara Leneșilor” nu e acasă.

Ulterior, Mihai fu condamnat la 10 ani de închisoare într-un proces-spectacol televizat în care, bizar, Cristina nu apăru. Nu mai știa nimic de ea. Mama lui Mihai dădu șpăgi grase, până rămase fără un ban, ca băiatul ei să fie amnistiat, cu condiția ca acesta să se întoarcă la facultate și să păstreze o distanță igienică față de Cristina. Eliberat după doi ani de închisoare, după exmatricularea din facultate, Mihai susținu din nou examen de admitere și reuși, cu chiu, cu vai, să continue școala, ținându-se departe de Cristina și de politică. Când se reîntoarse la facultate, Mihai află că, în cele din urmă, domnișoara Cristina scăpase de închisoare, cu prețul trădării lui și al transformării ei în târfă-informator al poliției, spuneau colegii pterodactili, pe un ton vehement dezaprobator, atenționându-l să o evite neapărat. Hm, vorbeau exact ca maică-sa.

Într-o zi, cu câteva săptămâni înainte de examenul de licență al lui Mihai, Cristina veni din nou la facultate. După ce se legănă o vreme, emoționată, de codiță, cu capul în jos, de creanga unui fag din parcul facultății, când îl văzu pe Mihai, domnișoara oposum sări din copac și făcu pe moarta. Probabil și de-asta i se spunea ”domnișoara Cristina”, de la fantoma seducătoare și crudă cu același nume din povestirea lui Eliade. Pterodactilul Popescu nu citise Eliade, așa că fu sensibil la farmecele ”domnișoarei Cristina”, prăbușită ca moartă lângă el: își frecă ciocul, lent și tandru, de blănița ei cenușie, aspră și zbârlită până o trezi. Apoi, o invită la o cafea într-o cârciumă obscură din zona căminelor studențești. Acolo, inhalând aburii nessului 3’n’1 cu aromă de ciocolată, domnișoara Cristina îi mângâie ușor aripa (ruptă) lui Mihai. Acesta simți un fior, de parcă ar fi fost gata să zboare iarăși, cu ea, undeva, departe, unde nimeni nu i-ar fi găsit niciodată.

Privindu-l, topită de dor, cu ochișorii ei negri ca mura, Cristina îi mărturisi lui Mihai că și la anchetă făcuse pe moarta (așa procedează oposumii la nevoie), dar, din păcate, nu convinsese pe nimeni. Anchetatorul ei, leneș de asemenea, adormise între timp. Cu lacrimi în ochi, Cristina recunoscu că da, îl trădase, însă reacționase astfel numai de frică. Continua să-l

iubească. În plus, ea îl înțelegea și era singura capabilă de asta: trecuseră împreună prin atâtea, știa și ea ce înseamnă să pună toți mâna pe tine și să te abuzeze, doar trebuia să agațe noapte de noapte zeci de bărbați și să informeze despre ei la poliție, ca să câștige și ea o pâine amară. Îi turna? Nu, nici vorbă, nu transmitea niciodată nimic incriminator. Mihai îi strânse tare lăbuța și, hotărât să reziste ispitelor, lăsând ochii în jos, îi răspunse că el o iartă, înțelege, cu toate că el personal n-o trădase. A iubit-o, poate o mai iubește, dar nu mai pot fi împreună, acum e prea târziu.

Deși bulversat de întâlnirea cu Cristina, Mihai susținu examul de licență și își luă diploma. După absolvire, se angajă relativ repede (în doi ani și șapte luni), în domeniu, ca inginer constructor pe un șantier, dar șeful află în scurt timp că e un împuțit de pușcăriaș și un vierme de trădător, așa că-l dădu afară. Direct, fără scuze și explicații, fără să caute măcar un pretext. Mihai nu se resemnă, mai încercă în câteva locuri, întâi ca inginer constructor, apoi ca simplu muncitor, însă fu expediat urgent de peste tot. În cele din urmă, din disperare, pterodactilul Popescu acceptă să lucreze la negru, la Obama: menajeră, bodyguard, paznic, om de serviciu, baby sitter și meditator la fetele lui Obama (după cum se știe, destul de figurante, capabile să exaspereze nu doar un pterodactil, ci și pe chinezi... pe angajații hotelului *Westin Beijing Chaoyang*).

Dar fetele lui Obama, Malia și Sasha, din prima secundă, se atașară de pterodactilul Popescu și tot timpul stăteau lipite de el. Abia așteptau să zboare cu pterodactilul. Doar că Mihai avea aripile frânte. Cu toate astea, fetele lui Obama nu se dădură bătute: începură să-l piseze pe tati să aducă un doctor care să-i trateze lui Mihai aripile bolnave și să-l facă bine. Mai întâi, Obama le ceru să-l lase în pace și le amenință că le va sancționa crunt (adică le va reduce programul de vizionare TV cu 8 minute, iar cel de net cu 5), însă nu rezistă mai mult de un sfert de oră și, în cele din urmă, chemă un doctor mamut să-l vadă pe pterodactilul Popescu. Acesta îl consultă (deși Mihai se jena foarte tare și bolborosea, pierdut, că suferise un accident) și îi

transmise lui Obama că personal nu-l poate vindeca, dar e posibil ca cel mai mare doctor pe care-l știa, guru în medicină, să rezolve problema. Așadar, îl chemară pe doctorul recomandat (titanul Prometeu din Olimp) care își dădu imediat seama despre ce e vorba și îi îndreptă aripile lui Mihai. Când se înălță cu fetele lui Obama în spinare, pterodactilul Popescu simți că și-a recâștigat, măcar pentru o clipă, demnitatea. Zbura. Era liber din nou. Și toată lumea era a lui.

Deși înțelegea că acasă la Obama nu era Parisul de vis, dar nici ”Țara Leneșilor” și începuse să se împace cumva cu sine și cu lumea, lui Mihai încă îi lipsea ceva. Tânjea mereu de dorul domnișoarei Cristina. Vroia să afle măcar ce mai face, așa că, într-o zi, Mihai se duse pe strada unde lucra ea și o căută. Zări un client-oposum lovind-o și interveni imediat, luând-o în spinare și avântându-se împreună departe, în zbor. Se opri abia când ajunseră la casa lui Obama. Acolo, domnișoara Cristina stătu o vreme ascunsă în pod, bântui casa ca o fantomă și îl posedă pe petrodactilul Popescu cu foc. Fetele lui Obama știau de ea și profitau de prezența ei ca să o șicaneze sau să le facă temele, fără să-i spună nimic tăticului lor. Obama nu ar fi văzut-o nici dacă i se băga în papuci sau în chiloți, chiar dacă îi citea sistematic mailurile și postările pe Facebook, Twitter și youtube (la Obama acasă Facebook, Twitter și youtube erau funcționale). Obama se uită și nu vede.

La un moment dat, la poarta casei lui Obama apăru șeful poliției din orașul lui Popescu, tatăl Corinei. Obama se făcu alb ca varul, mai exact ca Michael Jackson după operația de schimbare de pigment. Speriat, își strânse cele mai importante lucruri (tablourile scumpe) și se încuie în baie. Mihai și Cristina rămaseră în pod, clănțănind de spaimă. Dar fetele lui Obama nu știau ce înseamnă frica. Săriră pe șeful poliției și îl asaltară cu poveștile lor, gesticulând, țipând și trăgându-l de haine. Îi istorisiră ultimele scene din serialele preferate de pe Disney Chanel, îi zbierară ultimele hituri de pe MTV, îl întrebară de personaje, vedete, hăinuțe, rechizite, reviste, gadgeturi și accesorii, se plânseră că tăticul lor le neglijează, e rău, prost, dus

cu capul, nu le-a mai cumpărat de mult ce vor ele (și ele vor o bonă-pterodactil), deci decât... ele s-au hotărât să-l lase pe tăticul lor, l-au ales pe nenea să fie tăticul lor și-i cer să meargă imediat la hypermarket să le ia... o listă la fel de lungă și de neînțeles ca numele ierbii cu Bifidus Essensis pe care o consuma Antenuța (în versiunea sa de omiduță) și pe care nu-l putea pronunța decât cântărețul din Hamelin.

Șeful poliției ieși ametit, clătinându-se, cu capul gata să-i explodeze, intră în magazin să cumpere ce-i ziseseră fetițele lui, însă, la primul raion (de rechizite), își dădu, brusc, seama că uitase mare parte din listă. Când se afla în al doilea raion (de jucării), avu altă revelație: pentru care fetițe?! Fetițele lui?! Se zăpăcise complet. Trebuia să se întoarcă imediat acasă, la Obama, să-i caute pe împuțiții de trădători, să-i aresteze și să confiște porcăriile de tablouri ale lui Obama. Dar îi era somn, așa că se trânti pe o banchetă și adormi. Între timp, acasă la Obama, fetele își savurau victoria: băteau din palme, țopăiau și se tăvăleau pe jos de râs. Cum reapăru Obama de la budă, tremurând, gata să scape tablourile lui scumpe din brațe, fetele săriră pe el și țipară:

- Ne-am găsit alt tătic! strigă Malia, cea mai mare dintre fetițe. Tu ești rău, nu ne iubești deloc, nu-ți pasă decât de tablourile tale urâte. Te urăsc!

- Ești rău și dus cu capu'. Nu ne-ai cumpărat nici măcar un cățel, întări Sasha, cea mică.

Obama lăsă tablourile încet, jos și le privi siderat. Cum așa?

- F-f-fe-fe-te-lor, voi aveți alergie la părul de animale, iar cățel, oricum, nu există în Epoca de gheață, bâigui Obama.

- Ba da, tati, tu nu știi ce e la modă, noi am văzut poze pe Facebook, Twitter și Instagram, pufni Sasha, băgându-i lui Obama i-Pad-ul în față ca să-l confrunte cu dovada zdrobitoare.

- Tati, trebuie să ne iei neapărat un cățel ca-n poze (*Portuguese Water Dog*), să fim cele mai tari, că altfel schimbăm tăticul de urgență, tătici mai buni sunt peste tot, punctă Malia.

- Poate că pozele erau photoshopate, zise Obama. Încerc să vă demonstrez acum concret. Uite, iei un hobbit, îl bagi la Photoshop și iese Kim Kardashian. Iei un pterodactil, pe șeful

poliției sau pe mine în persoană, îl bagi la Photoshop și iese un cățel. Logic, nu?

Apropo de Photoshop, hobbiti și trenduri, nu știu dacă Obama e în temă, dar Kim Kardashian, hobittul photoshopat, un guru real, ”future maker”, ”trend setter”, o inventatoare, o profetă și o vizionară, a făcut o descoperire revoluționară: un nou selfie, de la buric în jos. Nici nu se mai cheamă selfie, ci *telfie* (de la ”*tummy*”, abdomen în engleză). Trendul a fost deja preluat cu entuziasm și satisfuckție de numeroși tineri din toată lumea care-și fuck acum astfel de poze și le postează pe Facebook. Evident, este limpede ca lumina zilei că pentru un *yahoo* cea mai importantă parte nu, nu e capul. Aviz Statului Islamic! Dacă are cap.

În timp ce Obama se chinuia să le convingă pe fete că nu există cățel și că numai Photoshopul e rău și numai Photoshopul e de vină, intră în casă, spărgând geamul cu grație (nu și tablourile, din fericire), un câine real. Nu, nu doctorul Prometeu, fiara turbată care a mușcat mâna stăpânului său, ci câinele din Baskerville, mare și fioros, negru ca smoala, cu ochii săi fosforescenți sticlind dement în noapte. Obama se făcu iar alb ca Michael Jackson și o șterse la budă, abandonându-și tablourile. Entuziasmate, fetele lui Obama începură să-l alerge pe câinele din Baskerville peste tot prin casă, strigându-l cuprinse de extaz: ”Cuțu, cuțu, ce cuțu drăguț!”.

Înspăimântat, câinele din Baskerville se refugie și el în pod, dar, în ciuda întunericului, îl dădură de gol sclipirile de foc ale ochilor săi fosforescenți. Pterodactilul Popescu se afla încă sus, în pod și tremura ușor, strângând-o pe Cristina sub aripa lui. Când văzu bestia mare, neagră, cu ochi fosforescenți, Mihai vru să o ia la sănătoasa, însă câinele schelălăia de durere, implorându-l să-l ajute să scape de fetele lui Obama. Asta da amenințare! Lui Mihai i se făcu milă și-l ascunse în pod, într-o cutie de jucării veche și prăfuită. Mai târziu era prea târziu.

Bucuros că el și Cristina au scăpat de șeful poliției, iar câinele din Baskerville de fetele lui Obama, pterodactilul Popescu răsuflă ușurat. Putea să respire liniștit și să facă dragoste cu Cristina, la

lumina romantică a ochilor câinelui din Baskerville? Nu, nu putea. Începuse din nou să-și numere minutele și secundele de viață și libertate. Nu mai vroia să ajungă nici mort la închisoare, în ”Țara Leneșilor”. Fără să-și facă bagajele, îi zise Cristinei să se urce în spinarea lui. Vor pleca departe, undeva unde să nu-i găsească nimeni. Casa de copii ”Țara Leneșilor” nu e acasă. Zbură mult, parcă la nesfârșit, în tăcere, din dragoste și disperare, până se prăbuși, epuizat de efort. Din fericire, aterizaseră chiar la doctorul Prometeu acasă, iar acesta avu grijă de ei. Când își reveni suficient cât să poată purta o conversație, Mihai îl întrebă pe doctorul Prometeu:

- Ce să fac? Sunt disperat, nu știu unde să mă duc.

- Nici eu. Dragul meu, din păcate, nici aici nu e o situație prea fericită, îi răspunse doctorul Prometeu cu glas întretăiat, întunecându-se la față. Tocmai a izbucnit un război crâncen între zei și titani, așa că nu vă pot găzdui prea mult. Nu vreau să vă implic într-un război de familie, pentru putere, între zei și titani. O să fie unul devastator. Nici eu nu vreau să iau parte, detest războaiele! Urăsc... ura. Vă sfătuiesc și pe voi să vă țineți deoparte. Eu însumi voi aștepta să văd cum evoluează lucrurile.

- Doctore, mă sperii. Pot să te mai întreb ceva? Crezi că pterodactilii vor dispărea? întrebă Mihai îngrijorat.

- Da.

- Și oposumii?

- Da.

- Și zeii?

- Da.

- Și titanii?

- Da.

- Și leneșii?

- Nu... știu sigur. Sunt cel mai bine adaptați. De fapt, nimic nu e sigur, ci doar probabil. Te înțeleg, Popescule, și eu mă simt la fel ca tine. Parcă nu-mi găsesc locul nicăieri. Dar, când sunt vremuri tulburi și întunecate, cu atât mai mult trebuie să fim puternici, să ne bucurăm de viață și să ne împărtășim din lumina ei, savurându-i efemerul. Mulțumește-i cerului că trăiești și că ai

picat la mine! Fii fericit că te iubește cineva, fie și fetele mofturoase ale lui Obama. Zboară! Cât mai poți!

Atârnată de cuierul înalt, din lemn de pin negru (sculptat cu nimfe și fauni), bălăngănindu-se în continuu cu capul în jos, fără să reușească să se detensioneze, Cristina interveni, pe un ton precipitat, înecându-se și tușind:

- Chiar că ne sperii, doctore Prometeu. Tu întotdeauna spui ce gândești?

- Am prostul ăsta obicei. V-am zis ca să vă avertizez. În loc să așteptați miracole, încercați să căutați soluții, chiar dacă nu aveți nicio speranță. De multe ori, funcționează. Indiferent de asta, modul în care înfruntăm urgia depinde de noi: târându-ne în genunchi, cu fața în noroi sau drepți, neclintiți în furtună, cu fruntea spre cer. Până atunci, putem să ne bucurăm de clipele frumoase care ne-au mai rămas, fără să le numărăm. Recunosc că și eu am reflexul ăsta, mi-e greu să mă abțin.

- Eu una nu știu cum să mai procedez. E frumos ce-mi spui, dar eu nu mai am încredere în nimeni. Nici în mine... Să-ți spun ce am văzut pe Facebook, Twitter și youtube, doctore Prometeu: în ultima vreme, fiecare persoană își face țară (uneori chiar într-o căciulă pe care poți s-o iei cu tine la drum). Ce-ar fi să ne facem și noi propria noastră țară?

- Să înțeleg că ai încredere numai în modă? OK, trebuie să admit, probabil că ăsta e ultimul trend, hm, după *telfie*-ul lui Kim Kardashian. Dar, dacă vă faceți țară, va fi doar una fantomă, pe care nu ar recunoaște-o nimeni, iar voi v-ați simți și mai străini.

- Păi și noi suntem fantome, doctore Prometeu. Nu mai avem nimic de pierdut.

- Ba da, sufletul. Și o noapte romantică de dragoste în pod, la lumina ochilor câinelui din Baskerville.

În cele din urmă, doctorul Prometeu îi convinse să se întoarcă acasă, la Obama și să-și facă o țară-căciulă, după numele domnișoarei (ca să fie și ea promovată) - *KrisTEENa*, să înfigă un steag, să fotografieze, să photoshopeze și să posteze pe rețelele de socializare (funcționale în locuința lui Obama... bun și Obama la ceva!). Cei doi îl ascultară. La plecare, doctorul îi strânse tare în

braţe, gata să-i sfărâme, de parcă ar fi ştiut că urmează să se volatilizeze în minutele următoare, aşa că preferă să le frângă el oasele şi să le preschimbe în praf de stele.

La sfârşit de tot, o întrebare: pterodactilul Popescu vrea să fie personaj? Să-l întrebăm? Eventual, şi dacă e de acord să-i invadez ţara? Nu, nu se poate. Nu am zis deja că nu mă cobor la nivelul ăsta?

XVI. O lecție pentru talibani: terapia pariziană

În continuare, mă străduiesc să combat insomniile și depresia nu doar cu povestea pterodactilului Popescu și cu propriile mele planuri (ce am, îmi fac planuri?) privind țara mea, Stracciatella, ci și cu jocul ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” ori cu terapia pariziană. Aceasta din urmă nu are nevoie decât de un ingredient special: parfumul *Chanel no. 5* - clasic, seducător, deopotrivă persistent și fin, ușor extravagant, însă fără urmă de vulgaritate, un amestec subtil de forță și delicatețe. Acum e și el pe cale de dispariție și, cu atât mai mult, ar trebui savurat: U.E. sancționează prioritar parfumuri, nu pe Țarul Putin sau Statul Islamic. Terapia pariziană presupune ca, după duș, să te îmbraci exclusiv cu parfumul Chanel no. 5 și să aștepți partenerul. Nu-ți trebuie răbdare titanică pentru asta, parfumul îl va aduce în câteva secunde. Va sosi plutind ca Tom și Jerry când simt mirosul îmbătător de caşcaval sau de brânzică (iar caşcaval și brânzici?). Restul vine de la sine. Va fi ca la Paris. Totul de vis.

Desigur (sau, cel puțin, probabil), acesta nu este un drum spre o fantasmatică, iluzorie Shangri-La, nici vreun refugiu în Utopia, în Califatul islamic sau chiar în țara mea, Stracciatella. Mai țineți minte insula din filmul lui Stan și Bran, ”Utopia”, unde niște paria, niște loseri respinși de societate, încearcă să construiască o lume perfectă, fără discriminare, fără legi și fără taxe, unde toți să se simtă acasă? Culmea, Bran e în film un paria, deși a moștenit o avere de milioane de dolari... căci aceasta se risipește toată pe taxe. L-a învins sistemul, logic, nu? Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Îi rămâne doar o mică insulă drept moștenire unde se decide să meargă împreună cu Stan, să nu mai știe nimic de lumea asta rapace și injustă. Celor doi li se alătură un tânăr aventurier (care se săturase de munca de jos, de șefi și de sarcini absurde) și un om fără țară, un câine de pripas (care-și petrecuse viața în containerele vapoarelor și pe care nicio țară nu

vroia să-l adopte). Aceștia nimeresc însă, din greșeală, pe altă insulă (bogată în rezerve de uraniu). În scurt timp, apare pe insulă și o femeie, o actriță care fugea de căsătorie și de convențiile vieții sociale, dar ea se integrează bine în grupul primilor veniți.

Surprinzător, grupul funcționează excelent până la sosirea ”invadatorilor” care doresc să trăiască și ei într-o țară fără discriminare, fără legi și fără taxe. Bulversați de potopul ”invadatorilor”, cei cinci recurg la primele tentative de a reglementa situația (pentru evita alunecarea ”țării” în haos) și, astfel, produc și lansează propriile legi. Din păcate, reacția de respingere este puternică, cei cinci temerari sunt condamnați la moarte, însă eroii noștri reușesc până la urmă să fugă. Omul fără țară ajunge din nou în container, actrița se mărită, aventurierul își pierde visele, ascultă iar de șefi absurzi și face muncă de jos pe nimic, în timp ce Stan și Bran se refugiază pe insula reală, proprietatea lui Bran. În sfârșit, acasă! O, da, numai că nu mai îi aparține lui Bran, statul a rechiziționat-o pentru neplata la termen a unei taxe de moștenire. Previzibil. Nu trebuie să fii baba Promida ca să ghicești viitorul, și, totuși, nu vrem să credem. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă.

Cu ajutorul terapiei pariziene, eu mă relaxez, iar Promy ajunge curând să se simtă acasă, pe Pământ și să redescopere paradisul, dacă nu în Vama-Zonă, măcar în patul nostru sacru. Grație acestei terapii, Promy evoluează mult mai rapid, în doar câteva zile (față de săptăluni și ani mai înainte), de la starea de ”Taci *and don't touch*” (când se află în grevă (nud sub chador), nu vorbește cu nimeni și nu vrea să se apropie nimeni de el) la cea de ”Taci *and touch*” (când se simte un gunoi nereciclabil și cere să fie tratat ca un jeg, inclusiv de mine) și apoi la cea de latin lover parizian. Jur că e așa pe Mecca, ă, pardon, cred că iar mă posedă Bush Jr. sau am inhalat prea mult praf de pe videoproiector, jur pe constituție, democrație, stat de drept, iPhone 11 și Maretti cu pizza. Chiar acum e în grevă, nud sub chador, și se răstește la mine:

- Taci *and don't touch*!

- Vrei să faci o mică grevă nud sub chador, dottore El-Gol? Îți dau un sărut prin el... Așa nu te ating.

- Taci, Ile! Lasă-mă-n pace!

Ne aflăm în sufrageria imensă unde rododendronii și petuniile îmbracă pereții și plafonul, parcă și obiectele electronice din jur. E după-amiază, ora sisetei. Aș fi optat pentru o imersiune calmă și intimă în natură, m-aș fi topit în natură, împreună cu Promy, ca-n sala circulară de la ”Orangerie” cu ”Nuferii” lui Monet. Din păcate, Promy pare abosrbit acum complet de... vălul negru, integral și zace ghemuit sub el, într-un colț al camerei, paralizat de spaimă. Probabil, dacă ar ieși de sub chador și, de data asta, în ciuda predicțiilor sumbre, nu l-ar răpi nimeni, o jerbă de petunii izvorâtă din mijlocul plasmei va țâșni spre el, îl va încolăci ca niște lanțuri grele și-l va strânge până la sufocare, în timp ce rododendronii de pe pereți și din tavan vor cădea peste el ca o ploaie acidă de flegme divine sau de cioburi de presse-papier, apoi se vor preschimba în gheare și ciocuri hulpave, însetate de sânge.

Tocmai atunci intră prietenul nostru, Her, în sufragerie, călcând tare și apăsat de se zgâlțâie podeaua. Poartă blugi albaștri, tociți, rupți la genunchi, iar părul lung, blond, bogat îi curge în valuri pe spatele lat și puternic. Tenul proaspăt bronzat (natural) îi strălucește de sănătate. Se trântește pe canapeaua mare, moale și pufoasă, învelită cu o cuvertură matlasată și înțesată de pernuțe înflorate. Scanează atent sticla de suc (fresh bio de portocale roșii) de pe măsuța rotundă din lemn de pin negru, își umple un pahar și îl bea pe nerăsuflate. Apoi, se apropie tiptil, în vârful picioarelor, de ghemotocul negru din colțul camerei și zâmbește jucăuș, cu o anumită superioritate olimpiană, dar, în același timp, tandru și înțelegător:

- Prietenul meu vrea cumva un sărut gay salvator prin chador? A venit chiar acum blonda de la Chippendales să-ți dea un sărut pasional prin chador ori, mai bine, sub el, intervine Her, privindu-l languros cu ochii lui mari, albaștri, luminoși.

- Taci, Her! *And don't touch*! Nu vreau sărutul gay salvator decât de la fostul șef-fantomă al lui Ile, ripostează Promy,

strângându-și mai tare chadorul pe el. Să vedem dacă acum mă iubește și face ceva pentru mine. Să-mi dea un sărut gay, pasional, salvator.

- Hai să vedem dacă sărută mai bine ca mine, rostește Her, pe un ton provocator. Fac pariu că nu mă întrece. Pe o pungă de Maretti cu pizza, râde el zgomotos, dezvelindu-și dinții de un alb orbitor.

- În curând o să fie un concurs de săruturi gay salvatoare. Toate pentru mine! Bine că îmi place competiția, spune Promy încântat. Na, uite, am trecut de la starea de ”taci *and don't touch*” la faza următoare, ”taci *and touch*”, mă simt deja un gunoi nereciclabil, așa că acum tânjesc să fiu smotocit și terfelit mai departe, să nu cumva să mă dezobișnuiesc, asta dacă nu vă e prea scârbă de mine.

- Promy, să vrei să fii tratat ca un jeg sau să te tratezi singur astfel înseamnă să le dai satisfacție zeilor și Big Brotherilor, e exact ce vor ei, zic eu, cu o ușoară afectare în glas. Oricum, dacă procedezi așa la nesfârșit, chiar ajungi o mizerie și vei fi incapabil să creezi și să-i ajuți pe ceilalți, adică să faci lucrurile care-ți plac și pe care ai fost menit să le faci. Deci decât... voi lua măsuri ferme, doar nu stau să te aștept până îmi vine numărul de dosar de la Parchet. Știi că nu am răbdare. Îți trag chadorul și-ți aplic acum terapia pariziană. O să te transformi imediat într-un latin lover.

Nu vreau ca Promy să petreacă (prea) multă vreme în grevă nud sub chador, e destul că mi-a sustras iar vălul negru integral din Iran. Mi-e teamă să nu iasă femeia islamică din mine. Așa oboshită și bulversată cum sunt, s-ar putea să o iau razna complet și să-mi dau sufletul Big Brotherilor, să-l arunce la gunoi, cum am făcut la venirea din Iran, când eram posedată de chador. Noroc că-mi păzește Guru presse-papierul. Eu l-aș fi pierdut până acum, odată cu cheile, portofelul, batistele sau mănușile. Slavă Domnului, cu ajutorul lui Guru, sufletul meu e în siguranță.

Apropo de femeia islamică și de chador, îmi vine, brusc, o idee: Promy intenționase mai demult să-și lărgească echipa postmodernă prin atragerea și promovarea unor femei defavorizate. O propusese, în acest sens, pe bomba sexy Corina

Crețu, amanta lui Collin Powell, actualmente comisar european, numai că mi-am folosit dreptul de veto și am respins-o vehement. Acum, îi voi sugera o nouă persoană, poate va scoate singur capul de sub chador:

- Promy, mai știi când ai zis că vrei să aduci femei dezavantajate la noi în echipă și ai propus-o pe bomba sexy Corina Crețu, amanta lui Collin Powell, fata unui mahăr comunist și una dintre persoanele apropiate lui Iliescu? Vreau să-ți recomand pe altcineva. O feministă... convertită la Islam! O cunoști pe scriitoarea Theresa Corbin din Statele Unite? Nu se poate să nu fi auzit de ea. E feministă, dar a devenit musulmană când a realizat că doar Islamul respectă cu adevărat femeia și-i oferă, în acest sens, drepturi corespunzătoare (de la dreptul la educație la drepturi privind căsătoria/proprietățile). Și vălul nu e menit să oprime femeia, dimpotrivă, o protejează de agresiuni sexuale, egalizează și promovează modestia ca să nu fie favorizate persoanele cu bani/frumoase/prea cochete, înțelegi? Eu una, cu chadorul pe mine, le vedeam pe toate femeile cu hijab curve și pe toți bărbații porci de violatori.

Ce idee inspirată! Am reușit! Chadorul se cutremură, Promy scoate, în sfârșit, capul, își suflă bretonul cu furie și începe să turuie revoltat:

- Feministă islamistă?! Nu ajungeau blonda de Jill cu tirul, cavalerul ăla zăpăcit, Don Quijote, care nu-și scoate armura nici la budă, bestia aia mare, neagră și cu coarne... ă, corn, Bebe, ”Marele Blond”, Alex, intelectualul rafinat care înecă zeii în bale și cu tine, Madame Dezastru, Fata lui Dracula din Estul Sălbatic? Nu era destul? Chiar că s-au adunat în Olimp toți ciudații. Mai mult e prea mult. Nicio feministă islamistă la noi în echipă! Vorba lui Roger Waters, ”*No fucking way*!” ”La dracu’, nu!”, în traducerea Irinei Margareta Nistor. Să mă împuște Bombo! A, apropo de Bombo, așa-zisul ăsta erou, martir și deținut politic, a scris o carte în închisoare. O carte în închisoare! Cum e posibil? Noi, titanii, am făcut cu totul altceva la pușcărie. Nu ne-am permis decât să ne zvârcolim în tăcere, mii și mii de ani, până am ajuns niște legume putrezite și storcite, niște cruste

de puroi împachetate în propriul nostru jeg. Ce să scriem? Au scris bestiile antropofage, cuiele, piroanele, lanțurile, fulgerașele și flegmele divine, corozive ca razele laser, pe corpurile noastre și în sufletele noastre, o minunată odă pentru măreții conducători și glorioasele lor realizări. Și nu accept nicio feministă islamistă în echipă. Nu mă cobor la nivelul ăsta. Jur pe fabrica de diplome!

- Haide, Promy, dă-i o șansă! Ea poate să învețe. Dacă-i explici de 15.000 de ori. E om, nu zeu.

- Crezi că educația o poate îndrepta? Mă tem că e prea târziu, iar eu nu-i dau o diplomă-fantomă.

Aici are dreptate (și drepturi când?). Înțeleg, sunt și eu traumatizată, nu am putut depăși experiențele recente din mediul universitar privat. Urăsc fantomele, m-am săturat să mă bântuie și să mă posede, vreau ca ele ori să-și găsească liniștea, ori să se trezească la viață. Ce să fac, le mulțumesc și eu ”zeilor” de la fuckultate. Și aștept, cu o răbdare titanică, numărul de dosar de la Parchet și demararea anchetei. Măcar aici voi demonstra că am răbdare. Din păcate, tot timpul aflu vești încurajatoare din domeniul educației și cercetării. Cum ar fi performanțele la licitații trucate, trafic de influență, șpăgi și aranjamente ale celor nouă miniștri inclupați în dosarul ”Microsoft”. ”O, ce veste minunată!” Bună și justiția la ceva. Iar la țară au manuale digitale, trupă latino și petrecere de Halloween, însă școala e-ntr-o rână, buda - în curte și copiii, lihniți de foame, se gândesc doar la corn și lapte. Mă tem și eu, de multe ori, că, în cazul ființelor raționale, comunicarea e imposibilă. Automat, și educația. Dar Promy a reușit ceva cu mine:

- Educația, oricum, nu se reduce la diplome, reale sau fantomă, șoptesc, înroșindu-mă și privindu-l cu ochi scânteietori. Uite, tu, Promy, mi-ai topit Zidurile în lacrimi, ai izbutit să mă faci să te iubesc și să mă străduiesc să calculez ”2+2=4”. Cred că, de fapt, asta înseamnă adevărata educație. Sau, cu alte cuvinte, să reușești acea revoluție din minte și din suflet.

- Da, desigur. Adică probabil. Am făcut eu nu doar revoluții spirituale, abstracte, ci și materiale, concrete - cum ar fi cea din Olimp, printre altele și ca să te salvez pe tine.

- Știu, Promy, îți mulțumesc, îngaim, topită de iubire și de gratitudine.

- Nu mai aveam altă șansă, Ile. Și era unica ocazie de a-l elibera pe Mene din Tartar. Am făcut-o din dragoste și disperare.

- Și dup-aia ți-ai furat-o singur, așa cum singur ai prevestit, intervine Her, aprins la față, aruncând flăcări din priviri.

- Da, frate. Al Gore e rău, Al Gore e de vină, răspunde Promy, zâmbind dezolat. Dottore El-Gol. Mă simt și acum, la putere, condamnat. Sau condamnat la putere? Și, dacă schimbăm pe nenea Cronos cu Știi Tu Cine și pe Știi Tu Cine cu nenea Cronos sau un dictator cu talibani ori armata ori...

- ”Dictatori bio” ca mine, frățioare...

- Da, Her, exact, n-am rezolvat nimic. E bine să acționezi din dragoste și disperare, dar întotdeauna disperarea trebuie însoțită de dragoste, altminteri disperarea fără dragoste duce la personaje ca Știi Tu Cine și nenea Cronos. Disperarea pentru putere, vreau să zic. Și nu, nu e o problemă de IQ, de talente și/sau aptitudini, ci de paradigme socio-cognitive. Cei care gândesc strict în termeni de putere/bani/popularitate/control sunt foarte periculoși. E și ăsta un lucru simplu, de ”2+2”. Uite-l pe nenea Cronos - o persoană inteligentă, rafinată, flexibilă, înzestrată cu o forță interioară aparte și o sensibilitate extraordinară. O persoană capabilă. Capabilă de multe... Să-și înghită proprii copii. Iar când disperarea pentru putere se asociază cu prostia (ca la Știi Tu Cine), dezastrul capătă proporții apocaliptice. Dacă e ceva ce am detestat mereu, asta a fost prostia delirantă și plină de ură a puterii.

Chadorul tresaltă, Promy își ascunde sub breton fața încinsă, îmbrobonită de sudoare și-și apasă apoi buzele cu mâna, presându-le cât poate de tare, de parcă și-ar băga singur pumnul în gură, cu toate că îi vine să vomite.

- Ce faci, frățioare, îți bagi singur pumnul în gură? sare Her.

- Ah, Her, încă mai cred că e mai bine să fiu o legumă mutantă, putrezită și storcită decât să mă fac zeu. Am suferit și sufăr atât tocmai pentru că nu am vrut să fiu ca ei. Ăsta e singurul lucru care mi-a rămas. În rest, am pierdut tot. Îmi păstrez părerea:

mai bine să fiu condamnat pentru prea multă iubire decât să fiu premiat pentru prea multă ură, dar, știi, frate, m-am săturat de lanțuri și de ”votat” talibani.

- De fapt, talibanii ar trebui condamnați, nu tu, împreună cu mine și cu toți cei dragi și... opera ta. Știi că ei fac totul praf, fără să clipească. Nu au nicio limită și nicio rușine. Îl jupoaie de viu și pe Dumnezeu și-i mănâncă coaiele, așa e, cum ai spus chiar tu, se înfierbântă Her.

- Eu mai fac, totuși, o încercare de a-i schimba. Uitați, dragii mei, adoptând principiul lui Hagi (”Copii, mergeți la școală, că și școala e bună la ceva”), în ideea că 2+2 o să iasă 4, m-am gândit să le propunem talibanilor jihadiști terapia pariziană. S-ar putea ca ei să reziste (apoca)lipsurilor și torturilor de tot felul, dar terapia pariziană cred că dă rezultate excelente în cazul lor. Eu unul, ați văzut, cu ajutorul terapiei pariziene, trec repede de la faza de gunoi nereciclabil la cea de latin lover și mă simt cineva. O persoană, nu un animal sau o legumă storcită. Îmi trec atât ideile de criogenare, cât și cele de răzbunare ori de a redeveni martir. Decât jeg și loser, mai bine martir... fie și taliban? Ca sărmanul acela băiat, rapperul britanic, L Jinny, mare luptător anti-sistem, care, sătul de mizeria și sclavia capitalistă corporatistă, de indiferență și discriminare, de falsitate și corupție, epuizat (la numai 20 de ani) de lupta cu sistemul, din dragoste și disperare, a ales calea războiului sfânt. A jihadului militar, nu spiritual. Se pare că el e cel care l-a decapitat dintr-o lovitură pe jurnalistul american James Foley, în numele lui Allah, logic, nu? La fel de frustrați, luptătorii suniți de la Statul Islamic, discriminați de puterea șiită de la Bagdad, profitând de slăbiciunea statului irakian, au hotărât să-și facă țară... califat islamic, trecând totul prin foc și sabie. Și mi-e teamă că nu e focul meu sacru. Al meu iluminează, al lor face scrum. Seamănă mai mult cu fulgerașele lui Știi Tu Cine.

Cu chipul pământiu, tremurând de parcă aș fi lovită de fulger, mă las încet pe jos, lângă Promy și mă lipesc de el. Îi strâng mâna cu putere și murmur înfiorată:

- D-da, Promy. A-a-ai vă-vă-zut? Toți cei executați sunt calmi în fața morții: s-au obișnuit cu execuțiile înscenate și cu teroarea, așa că fie nu iau în serios propria execuție, fie abia așteaptă să se termine.

- Norocoșii! Mai că-i invidiez... dacă nu mi-ar fi atâta milă și nu m-ar chinui iar neputința și frustrarea! răspunde Promy cu glas întretăiat, încercând să se ghemuiască mai bine sub chador. Sărmanii prizonieri ai Statului Islamic au exact aceleași bune obiceiuri ca mine, aproape că îmi fac competiție. Bine că suport competiția! Dar m-am săturat de competiția paraliziilor milenare liber alese, a agoniilor și a Holocausturilor.

Congestionat la față, azvârlind săgeți de foc din priviri, Her se îndreaptă spre măsuță, mai dă pe gât un fresh bio de portocale roșii, apoi se întoarce lângă Promy. Strângând paharul de suc gata să-l sfărâme între degetele sale puternice, rostește tare și răspicat:

- Frățioare, așa ceva nu ar trebui să existe! În dulcele stil clasic... olimpian, ăștia execută și musulmani de-ai lor dacă ascultă Lady Gaga, Inna, Katy Perry, urmăresc meciuri de fotbal sau se numesc Ali ori Hussein. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar uita la selfie-ul sau telfie-ul lui Kim Kardashian? Ar fi curată pornografie. Iar statul irakian salarizează 50.000 de militari-fantomă. Ce performanță! Pentru asta ar merita un mare premiu și o medalie de aur, nu-i așa, Ile? Să-i trimită pe militarii ăștia fantomă să lupte contra Statului Islamic. Și, apropo de educație, de ce ziceați mai devreme, copiii din Statul Islamic se află în primele rânduri la execuții (decapitări/crucificări), ba chiar participă efectiv la ele, exersează decapitări/crucificări pe păpuși ca să fie buni soldați, joacă fotbal cu capete decapitate, își donează sângele pentru talibanii răniți și sunt învățați să identifice și să demaște trădătorii, ”dușmanii poporului”. Fetițe de 10 ani din Nigeria poartă, în loc de ghiozdanul de școală, centură de explozibili și devin kamikaze ale gupării Boko Haram, în timp ce băieți de 5-6 ani învață la ”taberele” al-Qaida din Pakistan nu să socotească, ci să tragă cu arma. Cât fac 2+2? Nici măcar noi, ăștia din Olimp, nu ne-am petrecut atât de instructiv copilăria. Eu unul

am apucat să mă joc, să studiez cu Chiron (ca tine) și te-am avut pe tine, Promy, exemplu.

- Așa e, Her, noi măcar am avut parte cât de cât de copilărie, chit că tu, săracu', erai și atunci chinuit și hăitut de Madame Hera. Sper că nu ai devenit nostalgic.

- Poate tu, frățioare! Îți era mai milă de tăticuțu' decât mie, fiul lui natural. Mare noroc am avut: eu și tăticuțu', stăpânul Olimpului, eram ca Luke și Darth Vader. Și parcă nu era destul! În ecuația providenței s-a adăugat varianta feminină a lui Darth, mămicuța noastră scumpă și dragă a tuturor care, așa cum spun (unele) filme hollywoodiene, m-a iubit și m-a protejat mereu. Sincer, încă n-am apucat să respir. Poate că ai reușit tu, acum, că ai renăscut, mă bucur pentru tine. Știi ce, Promy, dacă o să te văd nostalgic, îți dau una de zbori pe SPP1001. Ba nu, o să-ți trântesc o pungă de gheață în cap. Pentru campania "*Ice Bucket*" de strângere de fonduri în domeniul sclerozei, desigur. Adică probabil.

- Bravo, frățioare! Așa să faci. Însă să știi că după tine nu o să plâng și, de fapt, nu o să-i pară nimănui rău. Doar n-o să regrete un "dictator bio".

Promy își trage mai bine chadorul pe el și bretonul pe față, apoi își încleștează mâna într-a mea, strângându-mă convulsiv. Obrajii îi ard. Tresare, din când în când, scuturat de spasme. La un moment dat reia discuția, dezlănțuindu-se ca un tsunami:

- Ah, fraților, mai bine "dictator bio" decât luptător glorios al lui Allah! Al lui Allah sau al lui Abu Bakr al-Bagdadi, mărețul conducător al Statului Islamic, proaspătul... calif Ibrahim? Călăul lui Foley a preferat și el să se închine marelui calif, Ibrahim cel preacurat... atât de curat încât acoperă nu doar femeile cu vălul integral, ci și ugerele vacilor. Mă gândesc să lansez o nouă colecție din seria *Cha D'Or by Promy* - sutiene din satin cu dantelă și cristale Swarovski pentru vacile din califat. Apropo, califul nostru cel preaumil și preacurat, ca un băiat de cartier ce e, fost repetent la școală, băiat de băiat care se respectă, poartă și el un ceas Rolex precum Alex, intelectualul nostru depresiv, ă,

scuze de pleonasm. Un loser de succesuri. Un bărbat adevărat și un model pentru toți tinerii dezorientați.

- Ce-ar fi să-i faci o farsă și să-i teleportezi ceasul Rolex în Tartar? zic eu, luminându-mă brusc la față. Să vedem dacă și-l găsește. Bebe nu cred că o să coboare în Tartar după el, cum a făcut cu ceasul lui Alex, când Her, Pegas și cu tine erați prizonieri, iar tu, intoxicat cu poțiunile Antenuței, ai confundat ceasul cu brățara.

- În care Tartar? Vechiul Tartar a fost desființat, a mai rămas doar Startarul turistic. Din păcate, califul Ibrahim a creat un Tartar real în jurul lui, la competiție cu zeii, de calitate olimpiană, nu-i așa, Obama?

- Obama se uită și nu vede, ca de obicei, pufnesc eu. Cred că e singurul președinte american care are întotdeauna o atitudine pozitivă: nu știe și nu poate nimic. N-a zis că ”nu există strategie pentru combaterea Statului Islamic”? Și a ajuns la putere cu sloganul ”*Yes, I can*”. Iar califul mai are un pic și ocupă Grecia, Bulgaria și România, ba chiar și Rusia, doar l-a amenințat și pe Țar. Să vedem care e mai bărbat! Ce tare! Talibanii se dau în vânt după confruntările cu dictatorii, de-asta le-a plăcut lupta cu al-Assad din Siria. Îi excită, probabil, să-și măsoare mușchii. Uau, o să fie un război între un calif taliban și un Țar taliban.

- Un război în care, bineînțeles, victimele suntem noi, replică Promy, cu un zâmbet trist. Dar, până la urmă, o să pățească și ei ca dictatorul Ianukovici din Ucraina: de la aurolac, copil al străzii, infractor, cu o amantă chelnăriță, la dictator cu palate, ruine romane, grădină zoologică, apoi răsturnat de pe tron de revoluție. *Vanitas vanitatum et omnia vanitas*. Toți dispar, cât ai clipi. Dacă înțelegi asta, totul e mai ușor. Uite, Ile, terapia pariziană te scapă imediat de toate aceste ispite. S-o aplicăm chiar acum. Dau lecții gratis. Să învețe și ei, săracii, mai bine fac terapie pariziană, în loc să incendieze sate și biserici, să profaneze cimitire, să violeze fete creștine sau yazidi răpite, să vândă sclavi, să crucifice, să decapiteze, să omoare cu pietre ori să mutileze organe genitale și suflete.

Îi trag chadorul, îi dau mâna și-l ajut să se ridice. Când îi zăresc trupul alb, statuar, marmorean, de o perfecțiune clasică, simt că iese bestia antropofagă din mine și o să-l devorez. Îi suflu bretonul negru, franjurat, asimetric, lung până la bărbie. Îmi aruncă privirea lui hipnotică și tulburătoare, de o noblețe tragică, a eternului condamnat. Surâde melancolic, de parcă ar ști că peste puțin timp va plonja iar în hăuri fără nume și fără margini. Singur... Ochii lui negri, adânci, migdalați, umbriți de gene lungi, arcuite, care au scrutat adâncurile fără teamă, fără regrete fără speranță, ard sfâșietor ca stelele ce se sting. Îi las să mă absoarbă, lent și dureros, în abisul lor orbitor. Îi sărut cicatricele de la piept și de la ficat, apoi sfârcurile, gâtul, buzele și urechea stângă. Promy geme ușor de plăcere și-mi mângâie, la rândul lui, sânii și fundul. Her chicotește, fluieră și aplaudă, așa că îmi împletesc degetele cu ale lui Promy și părăsim sufrageria, îndreptându-ne agale spre dormitor.

Aici, la fel ca în restul casei, pereții, zugrăviți în culoarea caldă, odihnitoare a cafelei cu lapte, au forme curbate, feminine, vii, suprinse parcă în mișcare (precum clădirile lui Gaudi din Barcelona). Sunt rezistenți și bine izolați, respiră singuri, fără materiale plastice ca membrana rezistentă la umezeală. Măcar ei respiră. Și-i aduc și lui Promy o gură de aer. Pe pereți, pe măsuță și pe noptieră se găsesc obiecte decorative, lucrate meticulos în lemn de pin, reprezentări zoomorfice și antropomorfice - fauni și nimfe (doar nu zei). Patul uriaș este acoperit cu o cuvertură bej, matlasată, moale și pufoasă, umplută cu puf de gâscă. Un miros delicios de cremă de zahăr ars plutește în aer. Pe jos, calci pe un covor (natural... creat de Promy) de frunze în culorile aprinse, orbitoare ale toamnei. Ferestrele-frunze sunt pictate în culori calde, nuanțe de rubiniu și auriu, amestecate halucinant, dansând parcă un ultim tango cu pământul înainte de a se cufunda în întuneric.

Covorul de frunze ruginii foșnește tandru-mângâietor sub tălpile noastre desculțe. Mă dezbrac lent, mă dau cu parfum *Chanel no. 5*, apoi îl trag pe Promy pe covorul de frunze. Îmi sărută cicatricele de la piept și de la ficat, pe care le am și eu, căci

am împărtășit suferința lui. Inhalează adânc, răvășit de dor, aroma parfumului și își plimbă îndelung, arzând de dorință, limba pe corpul meu, de la buze la vârfurile picioarelor, electrizându-mă cu atingerile lui. Două frunze rubinii i se agață în părul umed de transpirație și amenință să-i deterioreze coafura, dar lui Promy nu-i mai pasă. Ne tăvălim amândoi prin frunze și ne topim împreună în strălucirea orbitoare, rubiniu-aurie a toamnei, sfâșietor de vie ca lumina stelelor ce se sting. Sperma lui are miros de parfum *Chanel no. 5*, iar aspectul și gustul - de șampanie franțuzească.”Totul e ca un vis”. Ca la Paris. Rămânem o vreme îmbrățișați pe covorul mătăsos de frunze, cu palmele îngemănate. Ferestrele scânteiază ca vitraliile de la catedrala Sainte-Chapelle. O lume fără Ziduri, numai Ferestre...

XVII. Coiota Aiuris

În sfârșit, ceva care ori mă va epuiza până când voi pica lată (și voi dormi nonstop ca Atlas sau ca Europa) ori mă va băga din nou în comă. Noul proiect Coiota Aiuris! În dulcele stil clasic al studiilor de piață cu deadline-uri de azi până ieri, raportul trebuie predat pe 1 august, deși chestionarul a fost confirmat la mijlocul acestei luni, iar terenul abia a început. La chestionar am lucrat săptăluni de zile, am ajuns la 1001-a variantă, cu feedbackuri masive și intermitente și modificări substanțiale de seara până dimineața la prima oră (chestionarul crește ca Prâslea cel Voinic, într-o noapte, cât alții într-un an). Interesant, comentariile provin de la directorul general, cel de marketing, brand manager până la femeia de serviciu și portar. Toată lumea își dă cu părerea și uneori nu cad de acord între ei. Mai mult, trebuie să realizăm 100 de interviuri cu clienți Coiota Aiuris și noi am primit, deocamdată, numai 69 de contacte (clienți care și-au cumpărat mașina în 2014). 100 de interviuri din 69?! Să ne fi transmis vreo mie de contacte, hm, ne mai puteam apropia de 100... Cât fac 2+2?

Mă gândesc că, dacă rămânem la lista curentă de contacte, baza de date va fi la fel de consistentă și vizibilă ca șeful meu fantomă (mi-e teamă că o să am maxim 5-10 cazuri din care să scot medii și procente). O bază-fantomă! Și ce ador eu fantomele! Așadar, insist să ne trimită noi contacte și, în cele din urmă, după jde mii de negocieri, ni se promit listele cu clienți din 2013, după ce terminăm cu cei din 2014. Operatorii trebuie să sune clienții Coiota Aiuris și să programeze interviuri față în față, pe baza unui chestionar standardizat. Clienții și operatorii trebuie neapărat să participe la interviuri: nu e recomandabil, trebuie, chiar dacă nu vor (și... nu vrea mai nimeni), altfel respondenții își pierd minunatul cadou (un ceas de firmă, fantomă și el în multe cazuri, căci n-au asigurat suficiente, Coiota nu-și permite să cumpere în

plus o bere sau o pungă de pufuleți.. poate sponsorizează managerul de proiect, cerșetătoarea Madame Dezastru, din proprii săi bani de cerșit), iar operatorii minunata remunerație (posibilă, dar nu tocmai probabilă, oricum, ”mică, după buget”, subțire și străvezie ca o fantomă). Plus că îi ajunge blestemul babei Promida, să aibă parte ”nu dă succesuri, ci numai dă hapocalipsuri”.

Curierul, purtător al unui nume măreț și nobil de titan (nu, nu e Promy, ci nenea, stăpânul timpului) gestionează timpul și coletele atât de eficient încât e demn de premii, medalii și diplome (sper că nu și le acordă și el singur). Coletele de Brașov nimeresc la Iași, cele din Argeș la Timișoara, iar cele de Hunedoara la Constanța. Și tot așa. Asta în cazul fericit în care ajung undeva. Cele mai multe întârzie atât încât operatorii uită de ele sau își printează singuri materialele (chestionare, instrucțiuni, carduri etc.) și își programează interviurile fără ceasuri de firmă, promițându-le clienților Coiota Aiuris că vor primi ceasurile cât de curând. *ASAP, we're doing our best.* Când le vor avea și ei. Bine că sărmanul curier nu are de expediat ceasul Rolex al lui Alex, intelectualul nostru rafinat care l-a scuipat de Știi Tu Cine.. Zeus. Dacă îl trimitea cumva din nou în Tartar, se mai ducea Bebe inorogul să recupereze asemenea ”bunăciune” de gadget?! Deși, sincer, aș exulta dacă ar livra în Tartar ceasul Rolex al califului Ibrahim, marele conducător al Statului Islamic. Pentru asta ar merita un premiu, o medalie sau o diplomă.

În numeroasele județe/localități unde apar numai unu-doi potențiali respondenți în lista de contacte, operatorul sună clientul/clienții pe banii lui, insistă până îi prinde la telefon, retelefonează de multe ori pentru confirmarea programării, apoi, după ce interviul, probabil, se anulează, completează motivele nerealizării interviului într-un tabel Excel. Dacă reușesc să programeze, atunci e și mai bine. Trebuie să-și asigure singuri transportul (până la decont), chiar și în alte localități decât cea în care locuiesc, iar costurile cresc exponențial. Uneori, trebuie să parcurgă de câteva ori la rând același drum pentru a realiza interviul, căci programările se modifică în funcție de

disponibilitatea clientului. Și să-i convingă pe respondenți că ceasurile de firmă destinate lor vor sosi cât de curând, doar au încredere în Coiota, altminteri nu și-ar fi cumpărat mașina de la această companie. Și terenul, odată încheiat, se reia de urgență când Coiota își aduce aminte că vrea 100 de respondenți în baza de date și, astfel, solicită operatorilor să târască respondenții la interviu, vor nu vor.

Cum nu toată lumea e adepta donațiilor și a voluntariatului ca mine, schimb între 2-5 operatori pe judet. Și-i înțeleg atât de bine, au dreptate, nu și drepturi. După interviuri-fantomă, urmează baza-fantomă și raportul-fantomă. Incredibil, am reușit să realizăm în cele din urmă 47 de interviuri din circa 100 de contacte (cu tot cu cele din 2013, primite târziu, pe ultima sută de metri). În baza-fantomă, ca de obicei, găsesc răspunsuri-fantomă, demne și ele de premii, medalii și diplome: există clienți, proprietari ai autoturismului Coiota Aiuris, care nu cunosc modelul și nu s-au prezentat la dealerul Coiota pentru a-și cumpăra autovehiculul. Să-și fi comandat mașina prin ofertă Zumzi, curier Cargus, cum am procedat eu la achiziția bradului imperial acum câțiva ani când m-a costat transportul de trei ori mai mult ca bradul, iar, pentru a soluționa problema, a trebuit să intervină însuși Spectrul cu ”smiling-face”, misteriosul distribuitor de brazi imperiali? Dacă au apelat la Cargus sau la mărețul curier cu nume de titan, nu mă miră.

Oricât mă zbat să fac ordine, simt că o iau razna și mă rătăcesc precum ”omuleții verzi”, soldații-fantomă și blindatele-fantomă în Ucraina. Măcar de m-ar ajuta și pe mine Ambasada Marii Britanii de la Kiev cu un ghid de autoregăsire și recuperare rapidă cum i-a oferit, generos, Rusiei, pe contul său de Twitter. Prin intermediul acestui ghid inestimabil, Rusia își poate identifica ușor soldații-fantomă și tancurile de tip T-72 BM rătăciți pe teritoriul Ucrainei, pentru a și-i lua înapoi. ”*My precious*!” În absența unui asemenea ghid neprețuit, unic și original, autentic și inegalabil, într-o zi, mă zăpăcesc atât de tare încât îmi pierd talonul de la mașină (cred că prin casă sau la minimarket, că nu m-am urnit mai mult de câteva minute de la

calculator, mă întoresesem, oricum, pentru câteva luni, din titan... în Titan (la București), ca să mă concentrez asupra proiectului). Așadar, caut talonul peste tot, inclusiv în mașină, dar nu-l mai găsesc și pace. Altădată, acum câțiva ani, am pierdut toate actele (card bancar, permis, talon, buletin), însă mi le-a adus acasă un moșulică. Să-l mai aștept pe moșulică?

Nu, nu e timp, mai târziu e prea târziu. Mă interesez pe net de acte (site-ul poliției, site-uri de șoferi) și încerc să le downladez, dar nu le pot accesa, din păcate. Fac copie după CI și CIV (asta durează ore la multifuncționala mea) și merg la CEC să achit taxa de 37 lei (cu ocazia asta, descopăr și eu CEC-ul din cartier). Nu înțeleg de ce nu putem plăti online, cu cardul, în contul poliției. Mă duc apoi să mă interesez la circa de poliție de sector cum procedez dacă am pierdut talonul. Cum intru, sar toți la mine și încep să strige: ”Nu, nu, nu! Nu aici! La Udrișteț”. La Udrișteț? Cum așa? Nu se mutase sediul în Pipera? Ei, dar ce am? Oamenii ăștia sunt, cu siguranță, mai bine informați decât mine. Să mă deplasez la Udrișteț? Acum? Mai e un pic și vine deadline-ul, eu una mă simt păcătoasă și dacă fac duș sau mănânc la calculator, darămite dacă mă spăl pe cap sau îmi tai unghiile duminica, atunci când se apropie deadline-ul. Spre rușinea mea, trebuie să recunosc că am dormit, mai exact, am picat lată noaptea, la câteva săptămâni după ce a început proiectul. Mai mult, trebuie să admit că, în fiecare zi, am făcut duș cu Promy și m-am străduit să nu-l lipsesc de joaca ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”, e un obicei bun, nu vroiam să renunțe... sau să apeleze la sirene.

Îmi e rușine, dar cât? La fel de mult ca atunci când îmi propun să-mi actualizez CV-ul și să trec că am lucrat la fuckultate? Tot amân momentul. Sau ca în clipa în care s-a dat în spectacol șefa CNA, amenințând că-i calcă pe gât și le devorează părțile sensibile celor care nu răspundeau adecvat nevoilor ei absolut firești de șpagă? E o adevărată Fiică a lui Dracula și mâncătoare de coaie din Estul Sălbatic, un exemplu de conduită în spațiul public și un model pentru copiii și tinerii din Ronânia. Ulterior, exact când le ziceam tuturor în Olimp că nu mi-e rușine că sunt Vampi, Fata lui Dracula din Estul Sălbatic, am aflat și de cei nouă

miniștri acuzați de corupție în dosarul ”Microsoft” - ”Mâini curate”, majoritatea din domeniul Educației și m-am simțit, brusc, ca-n anul 2000, când am avut de ales între doi talibani, Iliescu și Vadim Tudor.

Iar de Europa mi s-a făcut rușine anul acesta, în mai, când au câștigat alegerile europarlamentare, în diverse țări, partidele extremiste, naționalist-populiste sau eurosceptice. Ce se petrecea în U.E.? Erau ocupați oare cu războiul din Ucraina? Nu, cu interzicerea parfumului *Chanel no. 5*, că e toxic, logic, nu? În ce privește criza din Ucraina, indiferent cât a escaladat, până nu a căzut avionul malaezian cu cei 298 de pasageri, doborât de soldații-fantomă, reacția Europei a fost ”modernă, sublimă, dar a lipsit cu desăvârșire”. Și dacă e propulsată (pur accidental) în portalul infernului (unde Promy nu rezistă mai mult de câteva secunde), Madame Merkel, cea mai influentă voce din Europa, revine placidă, nepăsătoare, cu zâmbetul pe buze, la fel ca Obama.

Întâmplător sau nu, Obama chiar a reușit să-și adjudece locul doi în topul celor mai puțin influente personalități, întocmit de revista *GQ*, iar Țarul Putin a fost desemnat drept cel mai puternic om din lume de revista *Forbes*. Asta nu e o informație de la Vocea Rusiei, Russia Today sau de la Antenuțe, e presa occidentală. Felicitări! Ca un bărbat adevărat ce este, Țarul și-a manifestat deja influența prin războaiele lui fantomă cu victime reale: are pe conștiință (ce-o fi aia? Pentru el nu există altceva în afară de algoritmul putere/bani/popularitate/control) peste 5.000 de victime numai în Ucraina, multe provenite din rândul propriilor soldați-fantomă, niște sărmani nemuritori blestemați care nu pot nici să trăiască, nici să moară, fiind declarați inexistenți *ab initio*. Luptă fără să fie recunoscuți și mor aruncați la gunoi.

Deși mă simt foarte vinovată și mor de rușine, îmi rup, așadar, câteva ore din timpul prețios de lucru la proiect și mă duc la Udriște să recuperez talonul. Acolo, iar se răstește cineva la mine: ”Nu, nu aici! În Pipera!” Nu mai comentez ce-au zis colegii din sectorul 3, ci mă pregătesc să merg la Pipera. Pe drum, mă opresc la un centru Xerox, unde o domnișoară cochetă și fâșneață îmi

vinde cele două formulare necesare care-mi lipseau: declarația de pierdere (pe o jumătate de coală A4) și cererea pentru un nou talon (format A4). Le completez la coadă la Pipera și, când imi vine rândul, aflu că cele două documente sunt irelevante, în prezent se utilizează un singur formular unificat - cerere și declarație. Excelent! Mult mai practic. Și disponibil chiar la fața locului, în Pipera. Dar de ce se mai comercializează alte formulare la centrele Xerox? Las-o baltă, Madame Dezastru, ce e corect? Ah, nu e momentul să fac accese de furie (însoțite de febră) și să(-mi) pun întrebări (mai mult sau mai puțin metafizice), se apropie deadline-ul, așa că mai iau un Nurofen, pregătesc documentele, le depun și mă întorc val-vârtej să lucrez la proiect. Bine că mi-am pierdut doar talonul și nu sufletul!

E târziu. Ce o să fac? Încă un atac de panică, logic, nu? De când am început proiectul ăsta, am ținut-o numai în atacuri de panică (câte unul pe minut, cred). M-a înțepat mereu inima, m-am simțit criogenată (deși a fost vară) și am avut mereu senzația că mă sufoc. Parcă fiecare zi e duminică... duminca lui Bulă când sarmalele cele de toate zilele au un gust scârbos și te saturi de tot. Îmi vine să mă urc din mers în primul tren din gară, fără să știu unde se duce și, la un moment dat, să închid ochii și să sar din el. Ca-n filmul ”Divergent”. Înainte mă apuca asta când vedeam factura la întreținere. Acum îmi vine mereu.

Nu înțeleg, de fiecare dată când iau un proiect, îmi jur că e ultimul. De ce nu izbutesc odată să-mi găsesc un job și să las studiile astea de piață, ce e așa de greu? Am cel puțin trei specializări de top: a. coafeză de ”Cântărețe Chele”, cu o experiență de aproape 20 de ani în cercetarea de piață; b. maestră la insomnii și dat din picioare; c. consilier de demisii în semn de protest (am reușit trei în numai câțiva ani). Dacă nu pot să ajung la fabrica de brânzici (unde e totul de vis ca la Paris), de ce nu mă angajez și eu postac pe forumuri, Facebook și Twitter pentru Țarul Putin, să-mi ofere și mie 25.960 de ruble și mese gratuite? Tot ce trebuie să fac e să trimit circa 50 de mesaje omagiale pe zi.

Nu, vorba lui Bebe, nu mă cobor la nivelul ăsta. Mai bine procedez ca ”Stan și Bran în Legiunea Străină”. După o decepție

în dragoste, Bran decide să se sinucidă, împreună cu Stan, că doar n-o să-l lase pe sărmanul său prieten singur pe lume. În timp ce se îndreaptă amândoi spre Sena, cu câte un bolovan legat de picior, ca să se arunce în apă, un locotenent din Legiunea Străină (chiar soțul femeii de care se îndrăgostise Bran) îi propune acestuia să se înroleze în legiune: o să uite de femei în numai câteva zile. Ajunși în legiune, Stan și Bran se găsesc în fața muntelui (la propriu) de rufe pe care trebuie să le spele și să le calce. Imediat după aceea au tone de legume de curățat. Dacă vor să mănânce sau să doarmă, trebuie să o facă în timpul programului, adică în timp ce muncesc. Dacă vor să-și dea demisia, sunt dezertori, trădători și vor fi împușcați. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Brane! O să te obișnuiești. Bran e rău, Bran e de vină.

Culmea, Stan și Bran se revoltă abia când află că primesc pentru toată munca titanică 3 cenți pe zi în loc de minim 25, cât și-ar fi dorit. Munca epuizantă nu-l determină pe Bran s-o uite pe femeie, dar acesta se preface că nu se mai gândește la ea, doar-doar s-o șteargă de-acolo. Când încearcă să fugă împreună cu Stan, sunt arestați amândoi și condamnați la moarte ca trădători. Logic, nu? În arest, Stan cântă înduioșător la o harpă improvizată dintr-un arc de saltea, iar Bran își blesteamă zilele și spune că, dacă s-ar mai reîncarna, ar vrea să fie cal, nu om. O decizie, în sfârșit, înțeleaptă! *Houyhnhnmii* sunt superiori *yahoo*-ilor. Până la urmă, cei doi reușesc să evadeze zburând cu un avion, însă acesta se prăbușește în scurt timp. Îl vedem pe Bran înălțându-se spre cer ca un îngeraș, apoi într-o nesperată și fericită formă non-umanoidă - un căluț drăgălaș cu mustață și pălărie, pe care Stan, unic supraviețuitor al accidentului aviatic, îl mângâie cu drag. Happy end așadar!

Nu, cred că mai bine mă urc în tren din mers și, când prinde viteză, închid ochii și sar. Sau mă refugiez în cada mea, pardon, țara mea fantomă, Stracciatella. Cum așa? Eu nu fug, nici nu emigrez. ”*Hier stehe ich. Ich kann nicht anders. Gott helfe mir*.” Mă întorc la proiect. Voi lucra. Am făcut mereu imposibilul, voi rezista până la capăt, sunt un supraom. Sst, vă rog să păstrați

secretul, nu mă spuneți lui Promy! El, sărmanul, se teme și de oameni, darămite de supraoameni, fie ei comuniști, fasciști, capitaliști sau jihadiști. Toți avem în comun heirupismul (de tip ”Hei-rup, hei-rup, municim, muncim, / O lume nouă construim!”), gândirea pozitivă, tehnica eforturilor supraumane, permanenta transgresare a limitelor și autodepășirea (”*Yes, we can*”, ”Fiți realiști, cereți/faceți imposibilul!”, ”*impossible is possible*”, ”dacă vrei cu adevărat, poți”), neacceptarea eșecului, vocația martiriului/sacrificiului, precum și tratarea stresului și surmenajului ca pe niște provocări (dar nu știi niciodată când cedează corpul și sufletul tău, mai departe poate fi prea departe, iar mai târziu prea târziu). Interesant, totuși, pseudo-entuziasmul scremut și prăfuit cu care m-am zbătut să alimentez operatorii (care vroiau să renunțe, la fel ca mine, dar nu după 3 luni, ci după 3 ore sau... maxim 3 zile) s-a întors la mine ca motivare reală, pe care am simțit-o din plin.

Așadar, sunt din nou supraom. Nu doar nemuritoare blestemată, ci și supraom. ”*Yes, I can, I'm doing my best*”. Totul va fi gata imediat. *ASAP*. Ieri, dacă vreți. Pe 1 august. Când vreți voi. Asta-i politica, ăsta-i sistemul. Voi coafa iar ”Cântărețe Chele”. Merge și-așa. Și cine e de vină? Al Gore, nu? Sau poate Băsescu. ”Jos Băsescu, jos dictatorul!” ”Jos sistemul!” Cât fac 2+2?

Într-un final, în ideea de a aduce socoteala 2+2 cât mai aproape de 4 (adică 100 în loc de 1 milion), pentru a nu afecta grav calitatea rezultatelor cercetării, sub amenințarea renunțării la proiect chiar acum la predarea raportului, renegociez deadline-ul, calculând zilele lucrătoare de 16 ore și nu de 45 de ore, de luni până duminică, din iunie până în septembrie, și nu invers, cum vrea clientul. Până la urmă, Zidurile cedează și reușesc să-mi impun varianta proprie. Mai mult, de data asta nu rămân singură pe cruce, ci primesc două ajutoare la introducerea, codificarea și transferul datelor din tabelele Excel în formatul de raport PPT. Numai că una dintre persoane introduce datele din chestionare în alt format de bază, iar a doua dă copy paste din alte tabele și-mi schimbă radical modelele de grafice, de nu mai înțeleg nimic, așa

că trebuie s-o iau de la capăt, cu ultimele forțe. Și mai e o singură zi! ”*Forget Domani*!” 10, 9, 8, 7, 6, 5...

Albă ca varul, tremurând de parcă aș fi cuprinsă de friguri, cu o privire rătăcită, trântesc capacul laptopului și-mi aprind o țigară reală (nu electronică), fără să mă ridic de la birou și, totodată, fără să deschid geamul. Scuturând țigara direct peste laptop, ii strâng disperată mâna lui Promy (venit de urgență din Olimp pentru a mă încuraja și pentru... terapia ”Bill și Monica”) și șoptesc pierdută:

- Vai de mine, vine deadline-ul, Promy!

- Aoleu, Ile, iar începi cu deadline-ul? M-ai terorizat și acum câțiva ani cu asta. Mai ții minte ce-ai făcut atunci? Ai infestat paradisul de gândaci pentru că ai uitat să-ți speli farfuriile și gândacii au urcat pe ”vrejul” de farfurii până-n cer, în rai. Sper că ai învățat ceva din experiență. Știi ce, am o propunere: ce-ar fi să azvârlim grijile și neliniștea în Styx, cum scrie la McDonald”s pe coșurile de gunoi unde-ți lași resturile de pe tavă? ”Aruncați aici toate grijile…” Cred că se vor dezintegra instantaneu. Ia uite, bun și Styxul la ceva! ”Aruncați acum grijile în Styx!” Sună tare, aproape la fel de wagnerian ca ”Arunc inelul puterii în Dâmbovița!” Stai liniștită, Ile, dacă deadline-ul e pe 1 august, hă-hă-hă, mai e timp destul. Aproape un an.

- Nu, Promy, l-am renegociat și e mâine. Îmi îngheață sângele în vine. Număr și eu minutele și secundele ca tine. Ce mă fac? Dacă supraviețuiesc acestui studiu, jur că e ultimul. Jur pe Styx, ba pe Coiota, nu, pe Al-Lac... Al-Cola, ă, pe Al-Cool!

XVIII. Un vampitaur, blocat de plăcere, în liftul ”jegoșilor” din Titan

Închinându-mă că am supraviețuit și de data asta proiectului și mulțumindu-i lui Dumnezeu, rămân în București câteva zile în plus pentru a participa la ședința de început de an de la școală. Sunt atât de oboshită încât simt nevoia să iau o gură de aer, așa că-i propun lui Promy o plimbare în parc, la IOR, chiar dacă abia mă țin pe picioare. Cu mașina, doar n-o să mergem pe jos, nici să ne teleportăm. Mai avem noi o plimbare rituală de numărat câinii vagabonzi din jurul blocului, pe care o facem de minim două ori pe săptămână ca să ne dezmorțim un pic după orele de paralizie liber aleasă la birou, la calculator. Pur și simplu ieșim din bloc și numărăm câinii vagabonzi de pe stradă, unul câte unul. Cu excepția lui Promy. Au mai scăzut ca număr, sunt numai 10-12. Acum voi scoate cățelul... câinele turbat care a mușcat mâna stăpânului său, pe Al Gore cel rău la plimbare. Fără lesă sau lanț. Îl țin de lăbuță. Promy își suflă bretonul și mă privește cu ochi mari, rugători de cățeluș: ”Nu vreau să mă sfâșie și maidanezii din București. Măcar azi. Mâine e OK.”

Când ajungem la mașină, Promy mă roagă să-l las pe el să conducă și, îndată ce demarează, talpa apasă febril pe accelerație, palmele mari, de un alb marmorean, cu degete fine și lungi de pianist, i se încing pe volan, iar ochii îi strălucesc ca niște supernove: ”La volan mă simt bărbat”, mărturisește cu glas tremurător. În parc e aglomerat, lumea se înghesuie ca la bradul Millenium sau la Black Friday să profite de o ultimă zi frumoasă și caldă de toamnă, nu ai loc nici să împingi un cărucior sau o bicicletă. După o oră de slalom prin mulțime, ajungem în cele din urmă la lac. În timp ce hrănesc liniștită două rațe cu floricele, văzându-l pe Promy cum se strâmbă și se leagănă într-un picior pe marginea lacului, scap punga de popcorn în apă, îmi pierd firea și strig impacientată:

- Ai grijă, Promy, apa e infestată! O cazi și o să te îmbolnăvești.

Promy izbucnește într-un hohot de râs isteric, zguduitor, de se cutremură pământul. Apoi își împletește degetele cu ale mele, mă sărută și, mână în mână, continuăm slalomul prin mulțime. Ceva mai încolo zărim baloanele de ”Bila Zorbing” rostogolindu-se năucitor la vale (împreună cu persoanele aflate în ele). Sunt atât de amețită și surmenată încât nu mai pot să mă sperii ca altădată. Mai mult ca să fac conversație decât din curiozitate sau interes profesional, adică pentru a verifica dacă ar mai accepta vreodată să fie personaj (de fapt, nu vreau să ni se mai întâmple nimic, nici lui, nici mie, darămite să povestesc despre apoca...lipsuri, cred că e rândul lui Petre Țuțea acum), îl întreb pe Promy cu jumătate de gură:

- Vrei să încerci și tu ”Bila Zorbing”? Ți-e dor de senzații tari?

- Nu, Ile, îmi ajunge. Am experiment relativ recent ce înseamnă să fii bacterie probiotică din iaurtul cu Bifidus Essensis. Chiar a fost o premieră. ”Bila Zorbing” nu e mai tare ca asta. Să știi, dacă sexul și politica nu m-au îmbolnăvit destul, vorba mătușii tale, Nana, pot să mă arunc în lac. Oricum, când îi văd pe puștii ăștia săracii, legați fedeleș în baloane, cum se prăvălesc în viteză din vârful dealului, mi se rupe inima, îmi vine să mă postez în calea lor, să-i opresc și să-i eliberez. Nu pot să cred că au mai dat și bani pentru asta.

La întoarcere, contemplăm noul look al liftului meu din Titan. Promy nu trebuia să rateze o plimbare cu liftul, o ocazie unică pentru a experimenta, în câteva secunde, România de azi postcomunistă, cu tranziția ei zbuciumată, haotică și, în același timp, sălbatic de sclikitschoasă. Cu câteva luni înainte, liftul era un jaf comunist dintr-un bloc vechi de 50 de ani. În interiorul îngust (de nu încape o sacoșă), slab luminat, pereții cenușii, scorojiți erau scrijeliți cu texte gen „I-a dela Basescu. Sugi pula mue” sau împodobiți cu bilete precum „NU m-ai face-ţi măgolani miserie ân lift, nea-ţi ânbolnăvit din cauza la sticle ţigare siringe scuipat borîtura! NU m-ai arunca-ţi nimica că chiem miliţia, face-

ţi curat cu linba şi plăti-ţi amendă!”. Avea doar un ciob de oglindă prăfuită și murdară. Hurducăia, pârâia, hârâia și se oprea brusc, pufnind și bufnind, ca vechea mea Dacie Break în mijlocul intersecției, după câțiva metri.

Acum, liftul a căpătat în interior un aspect olimpian: este luminat celest și acoperit integral cu oglinzi scânteietoare, de la soare te poți uita, dar la el ba. Bineînțeles, în continuare, mai mult nu merge decât merge și scârțâie la fel de melodios, doar că acum hârâielile sunt contrabalansate de muzică dată la maxim, din anii ’80. Pe când și manele? Lipsesc numai cristalele Swarovski din decor. Promy a rămas orbit de atâta strălucire olimpiană și mut de uimire. A descoperit un unic şi adevărat, autentic și original produs simbiotic al epocii lui Gigi și epocii lui Ceaşcă, un simbol al României de azi și de ieri. Dar oare liftul vrea să fie personaj? Cine vrea să fie personaj în cărţile lui Madame Dezastru? Să-l mai întreb? Vasilică nu are și el drepturi?

Mai nou, a apărut un anunț pe ușa liftului, la noi, sus, la etajul 9. Colocatarii, scandalizați de faptul că liftul rămâne blocat la nouă, în omniscienţa lor divină, ne-au semnalat următoarele, cu sfântă indignare patriotică și ”mânie proletară”: ”Jegoşilor, închide-ți ușa la lift, că tot blocul plătește pentru el. Semnatar: tot blocul” (inclusiv noi, jegoșii de la nouă!) Sau noi ăştia de la 9 suntem excluși ca ”dușmanii poporului”? Al Gore e rău, Al Gore e de vină. Nu mi-am putut ține ciocul... markerul și am transmis un mesaj, pe aceeași coală A4, lipită de ușa liftului: ”Preacuraților, ușa se blochează singură!” Ascultați vocea rațiunii, mai târziu e prea târziu! Asta nu o să șterg niciodată. Am scris cu markerul negru, nu cu pixul care șterge note-fantomă. Și să nu uit să-mi adaug, cu mândrie revoluționară, la lista de etichete ”jegoasa de la nouă”, pe lângă ”nebună”, ”maimuță posedată”, ”femeie născută la PMS”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”vacă proastă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual” (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), ”teroristă” și ”trădătoare”.

Dacă e cineva care arde de nerăbdare să se plimbe cu liftul meu din Titan, cu noul său stil olimpian, pe lângă marele artist care-și fabrică diplome din pielea jupuită a competitorilor, Apollo (acum, din nefericire, aflat sub anchetă și ajuns ”martir”), acela e, cu siguranță, părintele Vrăjitoru. Un mare guru și el, asemenea lui Gigi sau Adi Minune, părintele Vrăjitoru este un exemplar reușit, de succesuri al României postcomuniste, la fel ca liftul meu. Atunci când nu scrie note informative la Securitate sau nu-i snopește în bătaie cu crucea pe jurnaliștii interesați de trecutul său glorios de turnător, el ”deschide cartea” și citește viitorul românilor din toată țara. Din banii de ghicit, a construit o biserică pentru fiul său, un palat cu turnulețe și a investit într-un restaurant și o discotecă. El și liftul meu par făcuți unul pentru altul. Cred că s-ar bloca singur în lift de plăcere. Să-i ceară ”jegoasa de la nouă” în schimb bani de bilet (că acum trăiește, sărmana, din cerșit și popa are de unde...”are, are”) sau să-i ghicească mai bine, ei și lui Promy, ”dă succesuri și nu dă hapocalipsuri” ca până acum? ”Viitorul sună bine”.

Apropo, viitorul iar era să nu mai sune deloc. În scurtul timp petrecut la București are loc o verificare de rutină a gazelor. Apropiat de țevi, aparatul instalatorului bipăie pe ritmuri de house și dubstep, răsucindu-mi barbar ultimul neuron și făcându-mă să mă hâțân înainte și înapoi, în continuu, ca posedată. Poate că așa trebuie să fie, să mai rezist un pic, oricum am pierdut controlul asupra corpului meu. Nu, nu e bine, se aprinde și culoarea roșie, în semn de alarmă. Instalatorul a observat fisuri și scurgeri, mai avem un pic și explodăm. Calm, zâmbind prietenos, montează din nou instalația de gaze. La sfârșit, îl întreb:

- Vă datorez ceva?

- Viața!

***

După ședința cu părinții, ne întoarcem imediat în Olimp, căci Promy trebuie să se ocupe de organizarea festivalului alternativ ”AER” (”Aceasta E Revoluția”) și să repete simfonia dedicată lui Marsias, pe care o va interpreta în cadrul evenimentului. Insist ca

Promy să-și respecte norma de ”5 minute de liniște” pe săptălună măcar, așa că-i țin o ”predică de Nana” să ia o pauză și să ne uităm la un nou film hollywoodian despre Her, ”Hercule”. Nu merge dacă nu faci presiuni ca fetele lui Obama.

Numele filmelor nu e lipsit de relevanță, nici Her n-ar ști că e vorba de el dacă producțiile hollywoodiene nu s-ar intitula astfel. Și au apărut trei filme despre el anul ăsta: ”Legenda lui Hercule”, ”Hercule” și ”Hercule renăscut”. Nu, nu vreau să mă gândesc... După ”Ciocnirea titanilor și ”Legenda lui Hercule”, Promy s-a zvârcolit o săptămână, băgându-și singur pumnul în gură și înăbușindu-și strigătele de revoltă.

Comparativ cu celelalte, ”Hercule” a fost chiar relaxant. În acest film, eroul nostru luptă în fruntea unei armate de mercenari pentru a-l ajuta pe Cotys, regele Traciei (aflată sub protectoratul lui Madame Hera) să scape de regele invadator Rheseus. Ulterior, după victorie, Her descoperă că regele Cotys e, de fapt, un tiran, așadar, se revoltă și eliberează Tracia. Aliatul tainic al lui Cotys e tocmai Euristeu, stăpânul lui Her (pentru care Her a prestat cele 12 munci), considerat în film vinovat pentru uciderea familiei lui Her și pentru coșmarurile sale eterne. Astfel, Euristeu ar fi trimis lupi înfometați să-i sfâșie copiii și nevasta lui Her, iar apoi a încercat din nou să-l distrugă pe eroul nostru.

În film, responsabilitățile sunt umane, nu divine, practic zeii lipsesc, rămân doar oamenii și oricine poate fi erou dacă vrea. De altfel, Her nu luptă singur, ci are o echipă din care fac parte un hoț (nu Promy, ci Autolycus), o amazoană (Atalanta), un povestitor (Iolaus) și un profet (Amphiaraus). Interesant, rolurile nu sunt fixe, ci mobile și se pot îndeplini alternativ: de pildă, povestitorul devine militar la nevoie. Surprinzător, profetul Amphiaraus are și el fantezii tanatice ca mine și ca Promy, își prevestește mereu moartea, doar că, de fiecare dată, supraviețuiește inexplicabil. Și supraviețuirea nu e viață.

Ah, e mare lucru să ai o moarte și o înmormântare ca lumea, Promy are dreptate (sper că și drepturi în curând). Vedeți doar ce au pățit soldații-fantomă ruși... Mulți se întorc din război acasă fericiți, dormind liniștiți în sicrie de zinc, transportați în camioane

pe care scrie ”încărcătura 200”. Deja câteva mii! Asta sunt ei, o marfă numerotată și clasificată, ”deșeuri biologice”. Sunt apoi înmormântați în secret, la lumina farurilor camioanelor. Martorii spun că ritualul de îngropare seamănă cu modul în care hoții sapă în pământ și își ascund ce au furat. Până și înmormântarea lor e una fantomă. Dacă nu li se admite existența, de ce li s-ar recunoaște moartea? Nici nu pot trăi, nici nu pot muri. Sunt blestemați, la fel ca Promy. Pagube colaterale în războaiele altora. Și numai Al Gore e de vină. Să ne mai mirăm dacă ne bântuie? Pe mine una au început deja. M-au împresurat, și, când credeam că o să-și îndrepte mitralierele spre mine și-or să tragă, surprinzător, au căzut în genunchi, cu brațele întinse spre mine. Plângeau, implorându-mă să-i ajut. Mi s-a făcut milă de ei, dar nu știam ce să le zic. Apoi, mi-am adus aminte de ceva și i-am învățat limba dacă. Simplu, ”barzăcopilviezure”. Cu asta chiar o să-l încurce pe Țar.

***

Într-o dimineață, la ședință la palat, îl abordez iute pe Her ca să-l întreb ce părere are de film, înainte să apuce să se încuie la budă și să bârfească de zor:

- Salut, Her! Ai văzut noul film ”Hercule”? ”Hercule”, nu ”Legenda lui Hercule” sau ”Hercule renăscut”! Sunt trei filme anul ăsta despre tine.

- Da, măi Ile, și nu-mi pare rău. A meritat efortul. Dacă ”Legenda lui Hercule” m-a revoltat pentru că o aveam înger păzitor și parteneră de luptă anti-tiranie pe nenorocita de Madame Hera, iar în”Hercule renăscut” sunt un alcoolic depresiv, chinuit de coșmaruri din cauza maleficului general/rege uzurpator Nikos, care, din gelozie, m-ar fi drogat ca să-mi... u-u-u-cid familia, ăsta din urmă, ”Hercule” face toți banii măcar pentru scena apoteotică de la final când sare în aer statuia lui Madame Hera, protectoarea Traciei. Inclusiv capul i se desprinde de corp și se face praf. Ah, ce satisfacție! Chiar m-am simțit renăscut.

- Super, Her! Și eu am exultat când am văzut imaginea descompunerii statuii și... a puterii lui Madame Hera. M-am

bucurat și la noi, la Revoluția din Decembrie 1989, când a fost dărâmată statuia lui Lenin. Bună și revoluția la ceva. Haide, mă, Her, ai ajuns alcoolic depresiv, un vagabond care doarme prin șanțuri în filmul ”Hercule renăscut”! Filmul ăla e o mare gogoașă... înfuriată. Ai văzut? Apar și romanii, cred că și naziștii, maleficul general Nikos are cască SS și stemă cu zvastică, nu? Ba chiar și Obama, omniscientul și omniprezentul, travestit strategic într-un hamburger, ca să nu fie recunoscut. Însă, tu, Her, în povestea noastră ai o imagine mai bună. Ăăă... cu excepția celei de ”dictator bio”!

- Cine vorbea! O ”nebună”, ”femeie născută la PMS”, ”catastrofă”, ”dezastru”, ”vacă proastă”, ”intelectual de-al lui Băsescu”, ”sclavă obraznică”, ”băgăcioasă”, ”Vampi”, ”Fata lui Dracula”, ”golancă”, ”ciumpalacă”, ”homosexual”, ”teroristă” și ”trădătoare”... ă... ”maimuță posedată, fostă profesoară”! Ce mă distrează etichetele! Chiar mai mult decât filmele hollywoodiene, râde Her.

- Fii atent, dacă îmi zici ”Doamna”, îți spun o ”odă pentru Kim Jong Her” de să mă ții minte. Hai, lasă prostiile astea de filme, du-te la budă să-ți continui seria faptelor eroice, glorioase, adică... bârfele.

- Chiar asta vroiam să fac! Merci pentru înțelegere. E mai bine decât să urmăresc filmele hollywoodiene. O să te bârfesc pe tine acum. Îmi dai voie să-ți zic ”jegoasa de la nouă”? Am auzit că ai o nouă etichetă, se entuziasmează Her.

- Da, Her, cu plăcere. Îmi asum cu mândrie revoluționară și această etichetă!

- Bine, Doamna!

***

Să lăsam acum filmele hollywoodiene, doar nu vă informați de la ele, de la Vocea Rusiei, Russia Today sau de la Antenuțe. Ele sunt doar în scop recreativ, au funcția de evaziune. Observați ce bine ne relaxează pe noi. În acest moment, Promy apare și el pe hol, crănțănind Maretti cu pizza, entuziasmat de parcă ar fi văzut-o pe Corina Crețu, bomba sexy, amanta lui Collin Powell și

comisar european, propusă de el toamna trecută în echipă. Ori poate cele 32 de sticle de votcă câștigate la pariuri, pe care trebuie să i le dau. Legat de ambele, să aștepte. Până îmi vine numărul de dosar de la Parchet. Titanii au răbdare.

Suflându-și bretonul în forță și clipind strengărește din ochi, Promy mă ia de braț și mă anunță amuzat:

- Să vezi ce mai pun la cale, dacă m-o făcut muica titan, așa-mi trebuie. Și lumea vorbește... Vorbește... Vai de mine, ce vreau? Ce mai vreau? Întotdeauna eu aflu ultimul. Fie și dacă e vorba de distrugerea planetei Krypton a lui Superman. Aflu exact când sunt condamnat. Așa s-a întâmplat și cu suporterul Universității Cluj care a ”jignit organul canin”, adică a înjurat un câine polițist la un meci și a fost amendat cu 200 de lei. Eu unul nu jignesc niciodată câini, sunt și eu o biată potaie hăituită și hăcuită de hingheri, care nu-și găsește nicăieri locul. Al Gore e rău, Al Gore e de vină.

Așadar, să-ți zic ce se mai bârfește despre mine, că tot suntem pe hol, lângă budă. În timpul unei banale ședințe, atunci când mă concentram asupra fustițelor de balerine din pungi de Maretti, tu, Vampi, profitând că stăpânul Chiron urmărea transpus ”Suleyman Magnificul”, te-ai urcat în brațele lui și l-ai sedus cu nerușinare. Eu unul, de bună credință cum sunt, am crezut că progeniturile rezultate din acest act scandalos (un băiat și-o fată, gemeni) îmi aparțin, îmi dădeau lacrimile când le făceam ecografie și le admiram coarnele, coada, copitele, pigmentul negricios și aripile lor minunate de liliac. Ce titani drăgălași! Ce cornițe, ce copituțe, ce colțișori, ce blăniță, ce codiță și mai ales ce aripioare de liliac! Exact ca mine. Leit tăticuțul lor, îmi spuneam. Tot entuziasmul s-a volatilizat la un simplu test ADN de rutină, când am descoperit cu stupoare gena de centaur.

Nu, nu se poate! Vampi m-a înșelat. Și ea. O nouă trădare! Durerea m-a copleșit, dar am făcut eforturi să mă smulg din paralizia liber aleasă și să acționez. Atunci, te-am adormit, Vampi (tare, nu, cine ar fi crezut, îmi dau singur taskuri de-astea imposibile!?), ți-am făcut avort, dar nu am aruncat copiii la gunoi, nici nu i-am mâncat, ci i-am transportat pe ascuns la

laboratorul meu secret pe care toată lumea îl știe, începând cu Obama și până la ultimul faun alcoolic. Acolo, salivând de poftă, i-am resuscitat și am început experimentele mele malefice asupra copiilor - centampiri sau vampitauri, nu știu cum să le spun. Le-am amplificat superputerile (de vampir și centaur), le-am accelerat creșterea nu cu pui Proteus, ci cu aripioare crocante de pui de la KFC (le curg bălușele numai când foșnesc ambalajul și efectele sunt remarcabile, au deja 10 metri mititeii) și i-am făcut regenerabili ca telecomanda ta de la portalul infernului. Apoi îi voi clona și-mi voi crea o armată de vampitauri cu care voi fi stăpânul universului.

Păi, dacă tot universul e al meu, de ce trebuie să-l mai cuceresc? Niciodată nu cucerești ceva care îți aparține. Logic, nu?

Hm, de-asta, cuceritorii sunt niște loseri mai mari ca mine - niște indivizi veșnic nesatisfăcuți, care vor mereu mai mult și nu se simt niciodată acasă. Pe de altă parte, frustrarea mea e atât de mare încât nimic nu mi-ar ajunge și, oricum, nu există nicio compensație pentru ce am pierdut. Dar poate că prin armata vampitaurilor voi demonstra ceva, mă voi impune și, măcar o singură dată, vor corespunde informațiile de la Antenuțe, Vocea Rusiei, Russia Today și filme hollywoodiene cu realitatea.

Mititeii mă recunosc pe mine de tăticuțul lor, tropăie din copite și sâsâie de bucurie, arătându-și colțișorii ascuțiți de vampir, când mă zăresc. Mă ascultă ca pe Justin Bieber. Și nu se tem nici de Nigel Farage, dușmanul vampirilor. Nu contează cine-i face, contează cine-i crește. Îmi fac griji doar să nu rămână cumva blocați în liftul ”jegoșilor” din Titan. Când o să-și vadă frumusețe de colțișori, copituțe și aripioare de liliac reflectate orbitor în toate părțile, mai ceva decât în Holul Oglinzilor de la Versailles, o să rămână muți de uimire și admirație și n-or să mai vrea să iasă niciodată din lift, mai ales dacă o să se pună și melodia: ”Mișcă, mișcă din buric”. Ce-or să mai scuture din șolduri și-or să mai dea din buric! Din fericire, nu cred că le încap în lift nici colțișorii.

Toată lumea a văzut ce fac la laborator, inclusiv stăpânul Chiron care urmărea transpus ”Suleyman Magnificul”, toată

lumea poate să depună mărturie. Dacă Obama se uită și nu vede! Toți pot jura pe Mecca, Al-Lac, Al-Cola, Al-Cool, Styx, Olimp, stăpânul Chiron sau constituție dacă trebuie. Însă nu cred că o să riște: dacă nu se tem de blestemele mele, le îngheață sângele în vine când vampitaurii își scot colții însângerați, dau din aripile de liliac și bat cu copitele de centaur în podea de se cutremură pământul. Aha! Zdreanță, cârpă, pămpălău, jeg și degenerat, dar malefic! Bine că l-am eliminat pe nenea Cronos, ia uite, se băgase el în față, acum e rândul meu. N-o să aștept până primești tu numărul de dosar de la Parchet. ”Timpul nu mai are răbdare”. Nimeni și nimic nu mă va opri. ”Răzbunarea e dulce”.

XIX. Iubite, îți văd genele negre, lungi, arcuite, zbătându-se în Zid!

Când îți dai seama că Moș Crăciun nu e Santa Klaus, ci, pur și simplu, nu există, când paradisul devine infern și, deodată, ghirlandele de flori se preschimbă în lanțuri sau, mai deconcertant, sacrul se transformă în profan, când, Dumnezeu a putrezit, uitat pe cruce, iar aceasta a fost aruncată la gunoi, atunci, brusc și brutal, lumea se dezvrăjește. Degeaba o chemi pe mama Omida să refacă magia, să-ți ghicească de succesuri și de fericire. Auzi numai plânsetul înăbușit al babei Promida ca suspinul slab și intermitent al ferăstraielor pe podurile din Paris. Baba Promida prevede o serie nesfârșită de sfârșituri pe cât de atroce, pe atât de ridicole. Plasa de iluzii a Mayei, ”vrăjitoarea cosmică”, se sfâșie. Ți-ai pierdut deja inocența și visele. De acum începe un spectacol crud de teatru absurd. Tras de sfori, legat în lanțuri sau strâns într-o cămașă de forță, trebuie să rămâi pe scenă și să-ți joci rolul din care nu mai înțelegi nimic. Nu poți părăsi scena, trebuie să continui, afișând un zâmbet stupid, dar convingător, de ”smiling face”, cusut direct, pe față, de trupele Berkut cu o sulă de cizmărie, cortina nu va cădea niciodată. ”*The show must go on*”. 2+2 fac oricât vrea Big Brother. Te bălăngăni bezmetic și te izbești de Zid în continuu, ca într-un blestem, până nu mai rămâne din tine decât un ciot murdar și diform, bolnav de deznădejde și rușine.

Oamenii înțeleg asta din ce în ce mai devreme. Copii de clasa a VI-a, colegi de clasă ai lui Alex, fii-miu, au conștientizat deja dezvrăjirea lumii, așa cum reiese din povestirile lor, publicate în cartea ”Caută-mă! Locuiesc în poveste”. Mă răvășește și mă doare maturizarea lor precoce. Iată ce ne istorisește una dintre povești (”Arlechino”), scrisă foarte frumos și inspirat de Andrada: un arlechin vroia să fie om, și-a împlinit visul, dar apoi a realizat că oamenii erau și ei marionete și i s-a făcut rușine, așa

că a vrut să fie din nou arlechin. Aceasta e și povestea paharului incasant care se sparge, simbol al lumii fasciste în disoluție și al mirajului risipit din ”Misterioasa flacără a reginei Loana”, romanul lui Umberto Eco. Nu mai vorbesc de visele lui Promy de a schimba lumea, în special oamenii, iluminându-i prin focul sacru...

Din nefericire, nu doar literatura, ci și viața cotidiană abundă în astfel de exemple: Mayat, frumoasa fată irakiană, de religie yazidi, a fost smulsă din mijlocul familiei ei de talibanii de la Statul Islamic și a ajuns sclavă sexuală. Nu numai trupul i-a fost întinat, ci și visele și sufletul. Acum n-ar mai vrea decât să se caște o groapă fără fund și s-o înghită pământul. Îi pare rău că talibanii nu o bat... suficient, cât să moară. Să fie îngropată, nu în rochie de mireasă, în costum de nuntă ca ciobanul mioritic, cu stele și lună ”să-i țină cununa”, ci în balele talibanilor. ”Deja mi-au ucis trupul. Acum îmi ucid sufletul” - atât a putut spune presei. Nu vreau să dau numai exemple feminine, e valabil și pentru bărbați: că tot aminteam Statul Islamic, David Haines, Peter Kassig și Alan Henning, voluntarii care făceau muncă umanitară în Siria, în taberele de refugiați, au fost și ei răpiți de talibani și recompensați pentru caritatea lor cu marele premiu pentru ”dușmanii poporului”, ”spionii americani”, decapitarea.

Puneți mâna pe Vasilică! Vasilică are numai dreptate și niciun drept? Nu foarte demult, chiar anul trecut, după ultimele incidente cu zeul soarelui (vorba vine ”incidente”, Apollo începuse să-și fabrice diplome din pielea jupuită a întregii noastre echipe), Promy a mai avut o tentativă de emigrare pe Gliese. A stat o lună în grevă, nud, sub chador, împietrit, într-o tăcere apăsătoare, fără să lase pe nimeni să se apropie de el (a rămas inert și când am vorbit sistematic, ore în șir, ca Vanghelie, doar-doar să reacționeze). Apoi, cu un glas din fundul pământului (Tartarului), a rostit Declarația universală a drepturilor omului și titanului (dreptul la dezastru, la mizerie, la apocalipsuri, la agonie, la abandon ș.a.). Dragi talibani (Big Brotheri, zei sau fundamentaliști de orice fel, produși de sistem), vă rog să vă fie milă de noi și să ne respectați toate aceste drepturi!

De ce să ne plângem? Se pare că rugămintea noastră a fost ascultată. Iată, de pildă, Statul Islamic a emis un cod de bune practici pentru a arăta jihadiștilor săi cum trebuie să procedeze cu femeile răpite, luate prizoniere. O nouă declarație a drepturilor, de data aceasta, ale sclavelor sexuale ca Mayat. Femeile necredincioase (în special cele creștine, evreice și yazidi), cu voia lui Allah, sunt o simplă proprietate care poate fi vândută, cumpărată, oferită cadou sau distrusă, dacă nu ne mai place. Bătaia disciplinară este permisă, chiar încurajată, iar, în ce privește raporturile sexuale, adică violurile, se precizează: ”Dacă e virgină, o poți viola imediat. Dacă nu, trebuie purificată înainte.” Peste 2500 dintre femeile de credință yazidi au fost răpite și au devenit sclave sexuale, în timp ce aproape 5000 sunt date dispărute.

La competiție cu Statul Islamic, CIA respectă coduri de bune practici și apără pretutindeni drepturile omului. Dacă talibanii de orice fel dau dreptul la dezastru, Madame Dezastru va da măcar dreptul la poveste celor cărora li s-a băgat pumnul în gură. Așadar, redau integral declarația drepturilor prizonierilor de la Guantanamo, mărturia cutremurătoare a unui deținut, Samir Naji care, deși este nevinovat, se află, de 13 ani și mai bine, într-un concediu prelungit la acest mult-visat loc de vacanță:

”Am auzit că raportul Senatului despre tortura practicată de CIA are 6.000 de pagini. Povestea mea, totuşi, are loc în altă parte: în Guantanamo, departe de programul CIA detaliat în raport. Cele 6.000 de pagini reprezintă doar începutul a ceea ce ar trebui să accepte toţi americanii că s-a întâmplat pentru siguranţa lor.

Totul începe şi se sfârşeşte într-o celulă înghețată, minusculă, în singurătate. Atunci te ghemuieşti şi te lupţi să ignori confuzia privind cele întâmplate, dar şi teama despre cele ce vor urma. Sau frica ce te cuprinde atunci când realizezi că nimeni nu vine să te ajute, că viaţa ta, familia şi prietenii tăi sunt cu toţii departe de tot.

Uşa celulei se deschide. Următoarea şedinţă, care pare a 100-a la rând. Cred că prima perioadă de interogări a durat trei luni. Două echipe de interogatori au lucrat în schimburi cu mine, zi şi

noapte. Fiecare şedinţă începe cu urlete, pentru a mă trezi. Mă lovesc peste faţă şi pe spate. Sunt atât de disperat să dorm, încât mi se învârte capul. În camera aceasta sunt multe fotografii cu feţe de oameni. Mi se cere să identific oamenii, dar abia mă pot concentra să îmi dau seama dacă măcar îi cunosc. Ţipetele şi insultele devin din ce în ce mai puternice şi apoi ei fac un semn unui bărbat din colţ. El îmi injectează, de două ori, în braţ, o substanţă necunoscută. Acesta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

Celula îngheţată. Uşa celulei se deschide. De data asta intră gardienii, făcând zgomote infernale, ca animalele sălbatice. Încerc să refuz mâncarea pe care mi-o aduc, ca protest la toate astea. Inchizitorul râde la mine, dar apoi se înfurie. Înjură tare şi-mi toarnă în cap o porţie de mâncare de armată. Ei îi spun bărbatului din colţ să înceapă să mă hrănească intravenos. El inserează tubul în două locuri de pe braţul meu şi mă face să sângerez.

Celula îngheţată. Uşa celulei se deschide. De data asta, gardienii mă împing la podea şi, pe rând, îmi joacă pe spate. Le spun inchizitorilor că nu mai pot să nu mănânc. Ei aruncă mâncarea pe jos şi-mi spun să mănânc ca un porc. Nu-mi dau voie la toaletă. Se uită la mine pe măsură ce nevoile mele se transformă în durere, şi râd în timp ce aduc translatorul care îmi spune că ei mă vor viola dacă fac pipi în pantaloni.

Celula îngheţată. Uşa celulei se deschide. Mă obligă să stau drepţi şi să salut steagul american. Sunt într-un fel de cameră de vizionare, unde trebuie să văd filme cu abuzul altor prizonieri. Apoi îmi spun că trebuie să dansez pentru ei şi să alerg în cercuri în timp ce ei îmi pun lanţuri. De fiecare dată când încerc să refuz, mă ating în zonele intime.

Celula îngheţată. Uşa celulei se deschide. A plouat şi sunt bălţi peste tot. Sunt înlănţuit, aşa că nu prea pot să merg. Ei mă târăsc special prin bălţile de noroi.

Acum sunt în camera cu pornografie. Imagini îngrozitoare peste tot. Una este cu un bărbat şi un măgar. Sunt dezbrăcat şi mi-au ras barba, ca o insultă gratuită la adresa credinţei mele. Mi se arată imagini pornografice cu femei. Mi se spune să scot sunete

de animale, iar atunci când refuz, pur şi simplu mă lovesc. Totul se sfârşeşte când îmi toarnă apă îngheţată în cap. Ore mai târziu, sunt descoperit în celula mea, aproape îngheţat. Doctorul le spune să mă ducă de urgenţă la clinică, unde mi se oferă o pătură şi tratament. În următoarele ore se uită la mine cum mă încălzesc. Apoi, mai aşteaptă un pic pentru a obţine iarăşi dreptul de a mă interoga.

În urmă cu patru ani, şase agenţii de securitate ale Guvernului american s-au aşezat la o masă şi mi-au analizat cazul. Concluzia lor? Că sunt nevinovat şi că ar trebui să fiu eliberat. Metodele murdare şi sadice pe care le-am suferit nu au folosit la nimic, doar la degradarea steagului american atârnat pe coridorul închisorii, pe care eram obligat să-l salut.

136 de prizonieri încă sunt ţinuţi la Guantanamo, în timp ce politicienii se ceartă pe cum să facă să dispară raportul senatului. America nu se poate ascunde la nesfârşit de trecutul ei, dar nici de prezentul acesta. Poveştile noastre şi continuarea detenţiei noastre nu pot fi făcute să dispară.”

Putrezit pe cruce

Sunt aici de mult.
Nu mai știu de când, nici pentru ce m-au adus aici.
Numele meu e un număr dificil, atât de lung și de complicat că
nu l-am ținut minte niciodată.
Oricum, nimeni nu se obosește să-l pronunțe.
Aici e multă lume,
mă calcă organizat, sistematic
pe mâini, pe picioare, pe coaie, pe gât și pe față.
Degeaba urlu, căci nimeni nu m-aude.
Nu am loc.
Mă sufoc.
Sunt înghețat, dar nu mai simt frigul.
De fapt, nu contează.
M-am obișnuit.

Nu mi-am pierdut răbdarea:
aștept
până când va fi întuneric și liniște.
Aici ești și tu,
cu mine.
Stai cu mâna crispată pe marginea patului
și asculți, cu chipul devastat de mizerie,
pașii gardianului, zăngănitul de chei și de arme,
fornăiala celorlalți, horcăiala ta.
Bizar, acum s-a făcut liniște.
Atât de liniște că ai putea auzi foșnetul aripilor unor îngeri.
Da, nu te-ai înșelat,
au fost prinși și ei.
Lasă, nu te uita!
Și nu mai trage cu urechea!
Răstignit pe cruce în cuie și piroane,
strâns în lanțuri
și aruncat la gunoi,
Dumnezeu a putrezit.
Era cel mai mare trădător.
Așa merita
câinele ăla turbat,
viermele ăla împuțit.
Vino cu mine,
apucă bine gratiile reci în mâna ta descărnată,
strânge-le tare
și hai să ne uităm împreună
la crâmpeiul ăsta de cer
revoltător de albastru și de străin.

***

Pentru mine personal, dezvrăjirea lumii s-a produs mai întâi prin lectură, când am citit ”Legendele Olimpului” și am început să mă joc ”de-a Promy” (pe la patru-cinci ani). Șocat și înspăimântat, Promy însuși a venit ca să mă oprească. Un pic mai târziu (pe la șase-șapte ani), am văzut alte lucruri care m-au

marcat pentru totdeauna: cozile nesfârșite de bătrânei gârboviți și zgribuliți de la patru dimineața, documentarele despre lagărele de la Auschwitz, știrile despre copiii subnutriți din Africa. Au urmat poeziile și poveștile triste ale mamei, în special ”Prințul fericit” (care ajungea la gunoi după ce își dăruia ochii de safir și pielea de aur sărmanilor) și ”Privighetoarea și trandafirul” (unde pasărea își înțepa zadarnic inima într-un spin, cântând, pentru ca o iubire imposibilă să triumfe). Ulterior, am descoperit-o pe Regina de Cupă din ”Alice în Țara Minunilor” care decapita, la competiție cu Statul Islamic, grădinarii care zugrăveau trandafirii albi în roșu. Mi-am dat seama că-i vopseau chiar cu sângele privighetorii care se jertfise pentru o iubire iluzorie. Mizeria s-a accentuat când a trebuit să mă confrunt cu găleata de poezii omagiale în clasa a V-a. Apoi, în clasa a VII-a, în cea mai fericită zi din viața mea, ziua Revoluției din Decembrie 1989, lebedele pe care le desenam au zburat brusc și mi-au fost împușcate. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă. Casa de copii ”Pământ” e o imensă groapă comună, o groapă de gunoi. Aceasta e singura reală, restul sunt fantome.

În finalul filmului ”*The missing picture*” al lui Rithy Panh (un documentar impresionant despre atrocitățile comunismului din Cambodgia din timpul lui Pol Pot), păpuși mici de lut sunt azvârlite în groapă și acoperite încet cu pământ. Suntem aruncați în groapă lent, într-o tăcere sfâșietoare precum un urlet, ca aceste păpuși mici de lut, fără să știm dacă suntem încă vii sau am murit. Într-o astfel de groapă, cerul e, de obicei, prea departe. Atunci când îl vedem, e insuportabil de albastru și de străin, așa că lăsăm ochii în jos și ne presărăm singuri pământ în cap.

Acum am ceva de făcut.. Râcâi în disperare, în pământul rece și zgrunțuros, impenetrabil ca Zidul, după o folie de telefon prăfuită, o baterie descărcată, o cartelă de metrou, un deget însângerat, o unghie smulsă, un rest de coaie stâlcite ori vreun clitoris excizat.

Natural born bound, God created bound. Ne-am născut în lanțuri, la gunoi. Suntem pagube colaterale în războaiele altora.

***

Accident

Regina de Cupă sau talibanii de la ”Statul Islamic” mă vor decapita
pentru că am lăsat un trandafir alb.
Am refuzat să-l vopsesc cu sângele privighetorii.
Mă uit pe geam.
În sfârșit, e ceață.
Va ascunde toată mizeria, inclusiv pe mine.
Nimeni nu va vedea trandafirii de un alb luminos, imaculat
și privighetoarea care-mi palpită în palmă, speriată.
Plonjez în ceață, cu brațele întinse,
și aștept să mă absoarbă.
Încerc să avansez prin ea,
dar ceața mă taie precum o sârmă ghimpată
și mi se înfige în carne.
Mi-am pierdut ”smiling face”-ul.
Mi l-a furat luna
aceea umflată ca burta unei gravide,
bolnavă, de un galben hepatic.
La lumina ei,
într-o gară pustie,
doi fluturi mari,
de asemenea, de un galben hepatic,
dansează împreună,
în uruitul trenului,
deasupra șinelor,
beți de extaz.

***

La baza acestor ”accidente” și a acestui teatru absurd e politica. Prin rinocerizare, prinții și cerșetorii deopotrivă își pierd fața umană și se transformă în bestii. Iar indiferența nu e un mijloc scuzabil de evadare de pe scenă, ci reprezintă, practic, o consimțire tacită la jocul puterii (ale cărei efecte le resimți oricum, chiar dacă vrei să îți asumi un rol pasiv), automat, un fel de complicitate. De multe ori e ridicol să acționezi, dar e și mai

ridicol să fii acționat. Tras pe sfori ca Arlechino din povestea Andradei. Și, dintre nemuritorii blestemați care încearcă să-și rupă sforile-lanțurile (ale lor și ale celor din jur), cei mai hăituiți și hăcuiți de hingherii Puterii sunt, desigur, adică probabil, intelectualii, viermii de trădători, câinii răi și turbați care au mușcat mâna stăpânului. Acești eterni ”dușmani ai poporului” nu merită nici măcar o groapă comună. Să putrezească cât mai departe de cetate, stârvurile lor să fie devorate de corbi și de vulturi! Sunt însuși Satana. Feriți-vă de ei.

Așadar, intelectualii să-și vadă de treabă și să lase politica, cum zicea mătușă-mea, Nana, săraca, într-una dintre renumitele ei predici, adăugând că sexul și politica sunt bune doar ca să te îmbolnăvești (știa ce vorbea, era medic)? Păi, am impresia că e exact invers: politica nu lasă intelectualii să-și vadă de treabă (îi pune în lanțuri și-i dă de mâncare bestiilor antropofage, îi crucifică, îi jupoaie de vii, îi arde pe rug, îi împușcă sau cheamă minerii să-i pălească în cap cu ranga). O dovadă irefutabilă e însuși Promy, primul mare intelectual și, totodată, primul mare ”dușman al poporului”, câine turbat și vierme de trădător răsplătit pentru creațiile sale și spiritul său umanitar cu lanțuri, piroane, bestii antropofage, furii, fulgerașe, flegme, ger și jeg, plus distrugerea operei sale, a celor dragi și a Pământului. La rândul său, un alt mare intelectual, Marsias, inventatorul flautului, muritor, din fericire, a fost jupuit de viu de Apollo, după ce zeul soarelui a câștigat în mod fraudulos competiția muzicală dintre cei doi. Se pare că lui Apollo nu i-a ajuns să fie victorios, fie și în mod incorect, mai trebuia să-și fabrice noua lui diplomă din pielea jupuită a sărmanului nostru intelectual.

Apropo de Marsias, în curând, în Olimp va avea loc festivalul alternativ ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), iar Promy va dirija ultima lui compoziție, Simfonia nr. 8917, op. T950, în mi minor, dedicată inventatorului flautului. Tocmai aruncă o privire pe partitură și pe programul festivalului (condus de Thalia, muza comediei), cu picioarele sus pe masă la bucătărie, o havană și o cafea Lavazza cu lapte și ambrozie alături. Încerc să nu mă uit la program și la partituri, deși sunt curioasă, căci Promy vrea să fie

surpriză. Îl sărut ușor pe gât, fără să-mi înfig colții de vampir, inhalez mirosul răvășitor de ceară și fixativ din părul lui, fără să-i deteriorez coafura, apoi mă așez la masă lângă el și îndrăznesc să-l deranjez:

- Băi, Promy, intelectualii ăștia n-au și ei un minim instinct de conservare? Tu, Promy, de exemplu...

- Ba da, Ile. Eu unul am. Altfel nu aș zice mereu că mă criogenez. E o formă a instinctului de conservare. Deși cred că sunt deja criogenat. Din grija ”stăpânilor” mei pentru mine și ca răsplată a meritelor mele.

- Bine, măi, Promy, m-ai convins, dar de ce ai inventat literatura? Erai prea surmenat, stresat și disperat și nu ți-ai dat seama?

- Vorba lui Bebe: nu comentez, nu mă cobor la nivelul ăsta, *yahoo*-ilor.

- Mai bine îți vezi de științe și lași artele. Un vaccin poate salva mii de vieți și-ți oferă satisfacție, nu satisfucktion. Totuși, știi, Promy, un vaccin nu poate să păstreze memoria lui Marsias, dar o statuie, o poezie sau o simfonie poate. Cu atât mai mult cu cât Marsias însuși nu mai poate cânta. Însă tu poți, chiar dacă ți-au spart și ție flautul de nenumărate ori. Când vei interpreta simfonia compusă de tine, dedicată lui Marsias, vei da un sens suferinței lui Marsias și propriei tale suferințe. Îl vei elibera pe Marsias și-l vei aduce la viață. Și tu, la rândul tău, vei simți că ți-ai rupt lanțurile și trăiești.

Hm, vroiam să blestem literatura și pe tine (parcă n-ai fi destul de blestemat) și să mă orientez exclusiv spre artele care operează prin imagini. ”O imagine face cât o mie de cuvinte”. Da, dar o imagine fără cuvinte (fie și câteva, cum ar fi un titlu de articol sau un slogan) rămâne cumva suspendată, în aer sau e înghițită de flux. Sensul alunecă și se pierde fără cuvinte. Acestea din urmă au funcția de ancorare și releu, cuvintele încadrează în context și conectează. Uneori ne rătăcim în mlaștina cu fantome și porci cu diplomă, pentru simplul motiv că nu știm să numim această ”mlaștină”, aceste ”fantome” și acești ”porci” și să operăm cu conceptele. Cuvinte precum ”Asta-i politica, ăsta-i

sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Al Gore e rău, Al Gore e de vină.” m-au rănit și m-au marcat cel mai mult în viață, însă doar prin cuvinte poți comunica lucruri precum: ”Santa Klaus, Santa Klaus, scapă-ne de Mickey Mouse!” sau ”Floare-albastră, floare-albastră, totuși este trist în lume”.

Sigur că da (de fapt, probabil, nimic nu e sigur), literatura înseamnă lucruri triste... sau ode. Iar eu nu vreau să aud de ultimele. Nu aș scrie decât ”Odă pentru Kim Jong Ile” (ah, ce m-am săturat de Kimi! La fel ca de fantome. E un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc). Deci, rămân la lucrurile triste. Am învățat deja că uneori trebuie să întrerupi povestea și să sari în abis. Să te sacrifici nu numai pe tine, ci și povestea. Însă, până atunci, poate că voi agoniza și mai departe în parametri optimi pentru a-l face pe fostul șef-fantomă să plângă. Chiar dacă mi-am dat demisia în semn de protest și am dreptate (și drepturi când?), poate că voi continua voluntariatul. La rândul meu, voi plânge pentru tot ce se întâmplă în lume. Dacă voi fi prea obosită și nu voi mai avea lacrimi, sora mea de pe Gliese mi le va împrumuta pe ale ei. Când nimic altceva nu poți face, mai bine să plângi. Și oficialul ONU din Gaza, Chris Gunness, a plâns în hohote când a văzut spitalele de copii și școlile ONU bombardate în Palestina. Lacrimile spală păcatele lumii.

Plâng, dar oare Zidurile se vor topi în lacrimi, iar fantomele se vor trezi la viață ori își vor găsi, în sfârșit, liniștea? Mă va asculta cineva în afară de copaci? În romanul ”Amorțire” al Florin Lăzărescu, se vorbește de două categorii de scriitori (în România): 1. cei care-și publică operele la centre de copiere Xerox (culmea, primesc și ISBN); 2. cei care-și publică operele la edituri și care abia așteaptă să prindă o sesiune de lectură/bursă/tabără de creație și să le citească copacilor. Și eu aș prefera să le citesc copacilor, sunt mult mai receptivi ca oamenii. Potrivit studiilor (nu, nu ale cercetătorilor britanici!), ei știu să aprecieze și o vorbă bună, și muzica bună (nu ca muritorii abrutizați de sistem). Să nu mă mai mir că maică-mea discută constant cu plantele de pe balcon, nu cu oamenii.

Așadar, să continui experimentul autocontrolului, pariul pascalian pe încredere și să mă zbat să învinge absurdul prin creație? Garine, personajul principal din romanul ”Cuceritorii” al lui Malraux (na, că m-am întors la Malraux), unul dintre membrii influenți ai Internaționalei și inițiator al revoluției socialiste în China, e deja obosit și scârbit de lupta cu absurdul când găsește trupul torturat și ucis al prietenului său, Klein, și pe iubita lui îmbrățișându-l și frecându-se de el animalic, cu disperare, cu ochii uscați și goi, într-o tăcere apăsătoare, de plumb. Se întreabă și el: la ce bun? La ce bun mi-am sacrificat libertatea (la care țineam cel mai mult) - a mea și a celor dragi, muncind ca un sclav pentru partid, popor și revoluție? *Cui prodest? Cui protest?* Dar până la urmă își dă seama și spune: ”În viață important e să nu fii învins.” Să reziști. Cucerirea (fie și revoluționară) este o formă de rezistență.

În copilărie, tatăl lui Garine îl avertizase ”să nu părăsească niciodată pământul”. Să fie poate cu capul în nori, însă cu picioarele pe pământ. Oricum, chiar dacă vrei să te smulgi, pământul rămâne ”lipit de degetele tale”, noroiul din mlaștina fetidă, cu broaște râioase și porci cu diplome, bântuită de fantome, te împroașcă și te mânjește. Nu poți să fugi. Păpușile mici de lut din filmul despre genocidul camodgian sunt azvârlite în groapă și acoperite cu pământ. Pământul se lipește lent de ele, într-o tăcere cutremurătoare ca un urlet. Suferința e doar un spectacol ridicol, vomitat sistematic, în cantități pantagruelice, de această lume absurdă. Și totuși poți sfida absurdul prin creație. Suferința sublimată prin artă nu mai e absurdă. Povestea are un rol cathartic, eliberator. Dar cine îți dă dreptul la poveste? Și cine te ascultă?

Pentru mine personal suferința a avut poate ceva dintr-un show ridicol, nu a fost purificatoare (dimpotrivă, m-a umplut de mizerie), însă nu a fost nici absurdă: datorită ei m-am maturizat afectiv și mental până am ajuns la vârsta de 2 ani și 9 luni. Suferința mi-a schimbat perspectiva (-ele), mi-a oferit multe revelații (de la cele ale descompunerii și neantului - *Vanitas vanitatum* la cele ale empatiei și sacrificiului), m-a stimulat să

ripostez și să mă străduiesc să calculez ”2+2=4”. Pentru că, dacă eu una mă zbat să aplic logica normalității (și ca mine, sunt destui, probabil), deja legea absurdului absolut e anulată. Pentru Promy, suferința (asumată cu o dăruire titanică, deznădăjduită) a fost, de asemenea, ridicolă și devastatoare, dar l-a făcut să înțeleagă puterea sacrificiului, l-a determinat să se depășească pe sine mereu, să reziste, să fie creativ și să caute soluții (pe termen scurt, mediu și lung), căci mai târziu e prea târziu, astfel încât focul sacru să nu fie stins nici de potop.

Recunosc, fără suferință nu există renaștere. Nu poți percepe învierea fără agonie și moarte. Cu un an și ceva în urmă, uneori mă simțeam singura ființă vie și fericită de pe Pământ și mi-era milă de toate fantomele care mă bântuiau și mă posedau. Mai știți? Îi rugam pe Promy și pe Dumnezeu să-mi dozeze durerea, iubirea și fericirea cu paharul mic de votcă, căci rațiile erau abisale și epuizante. Insurportabile, crede-mă, Malraux! Mai mult e prea mult, vorba lui Promy. ”Prea multă fericire!” a spus (în povestea cu același nume a lui Alice Munro) și matematiciana de origine rusă, Sofia Kovalevski, atunci când a murit. Aceasta era o femeie cu o viață zbuciumată, intensă, marcată de nenumărate experiențe dureroase, dar iluminată de poezia matematicii și, totodată, de revelații despre sine și lume. Matematica o extenua, însă, în același timp, avea o frumusețe stranie, pură care o provoca și o captiva. Nu se putea sustrage fascinației sale, așa că, arzând de pasiune, a plonjat în abisul ei orbitor.

În secolul XIX, când o femeie matematician era considerată, în cel mai fericit caz, o ciudată, Sofia Kovalevski a refuzat să-și asume rolul decorativ de ”păpușică”, și-a rupt sforile-lanțurile pentru a se devota pasiunii ei, a rezistat și a reușit să se impună prin însuși exemplul ei. Dacă Garine a fost un revoluționar cu arma în mână, Sofia a fost o altfel de revoluționară, una care a deschis noi perspective. A fost prima femeie care a câștigat premiul ”Bordin”, unul important în matematică, și, totodată, prima femeie angajată ca profesor la o universitate din Suedia. A bătut Europa în lung și lat pentru studii, concursuri, proiecte ori în căutarea unui post, a avut un copil pe care l-a neglijat (din lipsă

de timp), un soț depresiv, sinucigaș, o soră frumoasă (iubită și de Dostoievski), revoluționară, care s-a stins de tânără, măcinată de cancer. A cunoscut oscilații, căderi și ridicări, în viața personală și carieră. Sănătatea îi era precară, nu se menaja suficient. Drumul către primul post de profesor din Suedia (unul lung, obositor, prin zăpezi și viscol, schimbând numeroase trenuri și feriboturi) i-a grăbit sfârșitul: nu a apucat să susțină decât o singură prelegere la universitate. Prea multă fericire...

Fericit nu înseamnă neapărat mulțumit. Eu una sunt, în continuare, nemulțumită de mine și de ”asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel”. De fapt, tocmai de-aia sunt (măcar uneori) fericită pentru că sunt nemulțumită. Dacă eram mulțumită, nu eram fericită. Secretul fericirii e nemulțumirea. Dar trăiesc într-o lume de fantome. Toate caprele vecinilor au murit. Au ajuns și ele fantome. Nu le mai văd, le aud doar behăitul subțirel, strident, înăbușit ca plânsetul ferăstrăului de pe podurile din Paris. Sufeream atroce că eu mai am capră, mă ardea rușinea ca scuipatul zeilor și m-am gândit atunci să mi-o omor singură, din solidaritate cu vecinii, înainte să mi-o ucidă ei, ca niște ființe raționale ce sunt. Nu știu de ce, peste tot unde sunt ființe raționale se instalează Exopotamia, tărâmul absurdului. Apoi am înțeles că nu procedez cum trebuie: mai bine o mulg și dau lapte de capră vecinilor. Poate că unu-doi n-or să mai sufere de foame și de sete pentru o zi.

***

Cu mâini tremurătoare, îmi torn puțină cafea Lavazza în ceașcă (până la jumătate, ca să nu vărs ceva peste programul festivalului sau partituri), beau o gură, apoi îmi împletesc degetele cu ale lui Promy (de un alb marmorean, lungi și nervoase) și rostesc încet, cu glas întretăiat, simțind cum mă înroșesc incontrolabil, tot mai puternic:

- Iartă-mă, Promy, pentru ce-am spus, îți mulțumesc că ai inventat nu doar științele, ci și artele, inclusiv literatura, chit că am renunțat la televizor, urmăresc știrile o dată pe săptămână pe net (le iau din urmă și, de fiecare dată, îmi zic că nu voi

supraviețui), am fobie de tot și toate și nu mai pot să citesc altceva în afară de Biblie. La început a fost Cuvântul. Cuvântul a adus ordinea și a făcut lumină. O imagine face cât o mie de cuvinte, dar cuvântul iluminează imaginea cu focul său sacru. Și zidește. Nu ca ”*the Wall*”, ci stânci plângătoare ca Niobe sau ca tine, Promy.

Promy își trosnește oasele ostenite, își întinde picioarele mai bine pe masă, își suflă bretonul, îmi strânge tandru mâna și mă privește cu ochi strălucitori ca stelele ce se sting, plutind în lacrimi:

- Mai știi când a zis Kafka că din mine a rămas, în mod inexplicabil, doar stânca. Da, poate că așa e. Numai că era o stâncă plângătoare. Ca Niobe, o statuie vie a durerii. Șiroia de lacrimi. Lacrimile mele.

- Iubite, văd lacrimile tale scurgându-se afară, prin piatră. Ești captiv în stâncă. Îți văd genele negre, lungi, arcuite, zbătându-se în piatră. În Zid. Ne vom amesteca lacrimile într-o ”nuntă mută” a durerii. Te voi săruta din creștet până la picioare până voi topi piatra în lacrimi, te voi elibera, te voi strânge în brațe cu o disperare titanică, îți voi zdrobi oasele și le voi preschimba în praf de stele.

XX. Muzica sparge tăcerea Zidului și ne trezește din coșmarul istoriei

Am plâns până am topit Zidul în lacrimi, l-am sărutat și l-am strâns pe Promy în brațe cu o deznădejede titanică, apoi am mers împreună încet, mână în mână, înapoi în dormitor, să se odihnească pentru a participa a doua zi la repetiții. Pregătirile pentru festival continuă. Cum nu puteam să avem toate muzele împotriva noastră, Promy s-a străduit s-o păstreze pe Thalia, muza comediei, aliată, așa că aceasta a devenit directoarea festivalului alternativ ”Aceasta E Revoluția” (AER). În cadrul acestui eveniment, Promy va dirija Simfonia nr. 8917, op. T950, în mi minor, pentru flaut și orchestră, compusă de el în memoria lui Marsias. Deși se încurajează participarea cât mai diversă și lucrările originale, de calitate, festivalul nostru, din păcate, va avea un carcter local, din motive de securitate. Nu-i nimic, olimpienii au talent.

Așadar, am transmis invitații artiștilor și publicului la nivel local (cu excepția vacii de Io din Egipt). Poate că se va întoarce și ea cu această ocazie, sub pretextul de a participa la festival. A primit o invitație oficială din partea lui Promy, dar încă nu a răspuns. Promy așteaptă feedback. Titanii știu să aștepte, au răbdare. Potrivit profețiilor din filmul hollywoodian ”Ciocnirea titanilor”, Io va reveni în Olimp. Sperăm ca măcar această predicție să se demonstreze creatoare. Vaca de Io s-ar putea să se arate entuziastă la început, să accepte să se implice în procesul de schimbare a Olimpului și să preia conducerea unei televiziuni (de care avem mare nevoie) sau Startarul. Apoi, poate că o să se plictisească și ea și o să înjure democrația de căcat a lui Promy, știința lui de căcat, arta lui de căcat și muritorii lui de căcat. Poate că o să uite nu doar că a fost victima zeilor (a lui Știi Tu Cine... Zeus și a lui Madame Hera), ci și propriile ei origini de muritoare.

Pe vremuri, cu mii de ani în urmă, nu știm cum, sărmana Io, violată de Știi Tu Cine, apoi preschimbată de Madame Hera, din gelozie, într-o văcuță și chinuită de o streche ce o înțepa în ureche în continuu, a reușit totuși să urce până sus, pe Elbrus, la Promy (înlănțuit) și-i cerea disperată ajutorul (în numele iubirii lui pentru oameni!). Atunci el era primul care avea nevoie de ajutor. Devastat și epuizat de durere și, totodată, paralizat de frig și de lanțuri, după ce Io îi repetase povestea de zeci de ori, săracul Promy înțelesese doar că a violat o vacă. Acum Promy poate, într-adevăr, s-o ajute. Va cânta și pentru ea.

Simfonia lui Promy include și solo-uri de flaut pe care ar trebui să le interpreteze cineva capabil să preia și să joace convingător rolul lui Marsias. Cine? Cel mai bun... adică Dio (Dionysos), nu Apollo. Într-un fel, zeul soarelui ne inspiră milă căci, inițial, el era un adevărat profesionist, înzestrat de natură, dar, treptat, și-a pervertit talentul și s-a rinocerizat. Dacă jupoaie de vie competiția, își compune singur ode și-și acordă premii, medalii și diplome la concursuri aranjate, până la urmă a ajuns să nu mai poată cânta corect nici ”Stinge lumina”. În prezent, Apollo știe numai să-și fabrice diplome din pielea jupuită a competitorilor și/sau a admiratorilor săi mai puțin entuziaști. Dacă are nevoie de noi surse de inspirație pentru fabrica sa de diplome, poate apela cu succesuri la mine la fuckultate sau la fabrica de diplome... de miss Venezuela unde fetele aspirante la gloriosul titlu, unele încă niște fetițe de 12-13 ani, cu ajutorul părinților (care consideră câștigarea titlului un unic mod de a se realiza/a ieși din starea de sărăcie), recurg la implanturi mamare, injecții pentru mărirea feselor, corectarea nasului, hormoni de creștere, transplanturi de păr, plasturi din plastic atașați pe limbă care stopează consumul de alimente solide, corsete foarte dureroase și incomode, ba chiar tăierea unor bucăți din intestine.

Dio, la fel ca Promy, nu are nevoie de diplome pentru a-și certifica talentul. Participarea lui ar fi un eveniment în sine: nu doar că și-ar înghiți orgoliul de zeu ca să cânte cu un titan (și încă ”dușmanul poporului și al zeilor”), dar ar începe să se trezească și să dea, astfel, un exemplu bun lui Atlas și Europei întregi. Promy

i-a trimis o invitație oficială, semnată și ștampilată, prin poștă și prin Pegas, plus una scanată pe mail. Din păcate, lui Dio nu-i prea citește mailul altcineva în afară de Obama, iar artistul nostru zace mangă, în continuare, prin șanțuri, nu e capabil să recepționeze documente expediate prin poștă sau prin curierul Pegas (bine că nu e Cargus sau Cronos, că nimereau coletele în cel mai fericit caz în Tartar și mai trebuia să dai șpagă Cerberului pentru ele cel puțin un iPhone 11 și trei plăcinte cu vișine de la mama, câte una pentru fiecare cap). Deocamdată, Dio nu a răspuns la invitație, așa că Promy a apelat la o rezervă, un faun flautist. Însă, mă asigură Promy, dacă Dio ajunge pe scenă, poate interpreta genial, fără nicio repetiție. Și, dacă Dio nu va veni de data asta, nu-i nimic, vor mai fi și alte festivaluri, invitația rămâne deschisă. Titanii au răbdare, știu să aștepte. Într-o zi, Dio va cânta cu Promy.

Promy nu permite nimănui să asiste la repetiții, nici să fie monitorizat pe iPhone 11, pe de o parte ca să nu fie deranjat, pe de alta pentru că își dorește ca totul să rămână surpriză. Dacă vrem să ne uităm pe iPhone (ceea ce am încercat, panicată și nerăbdătoare cum eram), semnalul e bruiat și nimeni nu vede/aude nimic, nici măcar Obama. Pentru că insist să-și ia pe cineva de pază (cu excepția lui Atlas care continuă să doarmă la competiție cu Europa, de când VJ45 i-a sustras consola de joc la terapie, adică de mai bine de jumătate de an), Promy se străduiește să mă liniștească. Astfel, mă anunță într-o zi că și-a angajat gardă de corp, după buget... ”Armata Amazoanelor”, cum avea și Gaddafi:

- Le-am comandat prin ofertă Zumzi, curier Cargus, cu succesuri! După buget, râde Promy. Ce să-i faci, renumerație mică, după buget! Dar cred că Gaddafi mă invidiază acum...

- Vezi că iese acum zeița din mine și fac o criză de gelozie! Oricum, sper că gaura în buget e mai mică decât cea dată de Startar.

- Sigur că da, Ile. De fapt, foarte probabil. Gaura este una foarte mică. Am verificat-o strict ginecologic, la controlul anual. Logic, nu?

- J-j-ju-ju-ră-te p-p-pe Me-me-cca, Al-Cool sau Al-Cola, mă bâlbâi eu, înroșindu-mă și înecându-mă de furie. Mai bine pe democrație, constituție și Maretti!

- Numai dacă te juri tu pe fabrica ta de diplome! De ce nu te înveți odată să ai răbdare și... încredere în mine?

Mi-e rușine. Ar trebui să-l menajez. Sărmanul Promy are mari emoții: nu a mai dirijat niciodată, nu e profesionist, iar simfonia compusă de el în memoria lui Marsias îl răvășește și-i sfâșie sufletul, arzându-l ca o ploaie acidă, fatală de cioburi de presse-papier. Dar arta se hrănește din memorie.”Le-am dat memoria care e mama muzelor”, preciza Promy în tragedia lui Eschil, ”Prometeu înlănțuit”, incluzând memoria printre darurile sale pentru oameni. Fără memorie, nu există poveste. Fără poveste, nu există identitate. Fără identitate, nu există viață, ci, cel mult, supraviețuire.

Acum Marsias nu mai poate cânta, dar Promy poate. Și, prin simfonia lui, poate că îl va elibera pe Marsias și-i va da o nouă viață. Ba chiar își va sfărâma propriile lanțuri și va simți că trăiește iar. Poate îi va oferi o șansă la viață și zeului Dio, tot un suflet traumatizat și un mare talent irosit. Vor cânta (împreună sper) și pentru Mene, Deu, Atlas ori pentru părinții lui Promy. Pentru Her și pentru copiii lui pe care sărmanul lui prieten i-a ucis când și-a pierdut mințile și a fost posedat de Madame Hera. Cu toate că are oroare și e epuizat de chinuri, Promy nu ar ezita să-și ia porția de lanțuri, piroane, bestii antropofage, furii, flegme, fulgerașe, ger și jeg dacă prin asta ar putea să-i aducă pe copiii lui Her înapoi la tatăl lor. S-ar sacrifica și în cazul în care nu ar reuși să-i salveze, măcar să fie alături de ei. Așa cum mă jucam eu ”de-a Promy”, când eram mică, pentru a împărtăși și a prelua o parte, fie și infimă din suferința lui. Vroiam (și încă mai vreau) să întrerup povestea, să sar în abis și să mor împreună cu Promy și, de fapt, cu fiecare dintre cei înghițiți de coșmarul istoriei care încă nu s-a terminat. Istoria e un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc.

Dacă răul e ireparabil și nu mai poate face altceva, Promy va cânta pentru toți cei care au fost condamnați ori au suferit pe

nedrept. Pentru toate victimele Holocausturilor olimpiene, fasciste, comuniste sau jihadiste (cum au fost, chiar recent, cei 11 jurnaliști de la revista *Charlie Hebdo*, uciși de talibani pentru ”vina” de neiertat de a arăta caricaturi ale profetului Mahomed). Pentru toți cei cărora li s-a spart flautul și li s-a băgat pumnul în gură. Pentru toți cei născuți în lanțuri. *Natural born bound. God created bound*. Pentru toți cei reduși la tăcere sau la urlete, cărora li s-a furat timpul și li s-a răpit dreptul la poveste.

Sunt mult prea mulți... Miliarde de pretutindeni din univers. Poate, dacă s-ar întoarce într-o zi, nu ar mai încăpea pe o planetă de dimensiunile Pământului. Iar durerea e prea mare, adâncă și ametitoare ca un abis. Însă Promy va plonja din nou în abis, în ploaia acidă de cioburi de presse-papier, în apele tulburi și mâloase, se va arunca în întunericul fetid și umed pentru a aprinde o flacără din focul sacru, pe care nici potopul nu o poate stinge.

***

În ultima zi de repetiții, în sfârșit, își face apariția Dio, cu părul lung, des, cârlionțat, șaten cu reflexii aurii, în dezordine și ochii albaștri tulburi și rătăciți. Are fruntea îmbrobonită de sudoare, bărbia îi tremură și fața îi arde (poate că nu doar de la băutură, ci și de emoție). E îmbrăcat cu un tricou kaki murdar de vin și de vomă și cu blugii lui rupți, soioși, așa cum am anticipat. Fără să răspundă salutului lui Promy, se îndreaptă ametit, împleticindu-se și dărâmând tot în jurul lui, spre locul său din orchestră. Sughite, râgâie, apoi își scoate flautul și-și așază partitura. La final, Promy, răvășit atât de prezența lui, cât și de interpretare, îi face doar un semn că e OK, dar nu e capabil să-i mulțumească verbal.

În seara dinainte de concert, cum Promy e foarte încordat și stă ghemuit, într-un colț (fără chador, slavă Domnului), cu chipul ascuns sub breton, încerc să-l detensionez și să-l motivez urmărind amândoi filmul ”Concertul” al lui Radu Mihăileanu, unul dintre preferatele mele. Este o poveste despre cei mai periculoși dintre ”dușmanii poporului”, intelectualii, să sperăm că Promy va rezona. Așadar, după căderea comunismului, dirijorul

Andrei Filipov de la Teatrul Bolșoi din Moscova, ajuns între timp om de serviciu alcoolic, încearcă să reia Concertul în re major pentru vioară și orchestră de Ceaikovski, întrerupt la propriu, în urmă cu 30 de ani, brutal și umilitor, la mijlocul său, de unul dintre colegii săi, turnător și agent KGB, impresarul Ivan Gavrilov, cu urletul ”Dușmanii poporului!” (din cauză că dirijorul nu dorise să asculte ordinele lui Brejnev și să concedieze evereii din orchestră). Filipov își propune să relanseze concertul la Paris, împreună cu tânăra și talentata violonistă Anne-Marie Jacquet, de fapt fata solistei Leia Strum, deportată și moartă în Siberia, în ciuda eforturilor dirijorului de a o proteja. Pumnul în gură pentru ”dușmanii poporului” și ”nunta mută” cu absurdul comunist din vremea lui Stalin și-a lui Brejnev! ”Moarte intelectualilor!”

Pentru a relua concertul la Paris, unde se află și Anne-Marie Jacquet, fata solistei Leia Strum, dirijorul Andrei Filipov are, din păcate, nevoie de vechiul KGB-ist, impresarul Gavrilov, singurul cu PCR-ul la zi... pile, cunoștințe, relații, vorbitor de franceză, bun profesionist și cu același entuziasm revoluționar de pe vremuri, când se răstea la ”dușmanii poporului” cu ”mânie proletară”. Dacă Ivan Gavrilov a întrerupt concertul lui Ceaikovski cu 30 de ani în urmă (odată cu carierele, viețile și visele celor din orchestră), el să-l facă acum să se audă din nou. Deși se cutremură de scârbă, durere și rușine, dirijorul face compromisul de a colabora cu KGB-istul Gavrilov pentru ca muzica lui Ceaikovski, interpretată de orchestra lui Filipov, împreună cu solista cea mai talentată, Anne-Marie Jacquet, să renască, chit că fostul turnător nu și-a cerut și nu-și va cere iertare.

Uneori trebuie să faci compromisuri pentru ca arta/știința să triumfe sau ca să salvezi vieți. Câteodată trebuie să mănânci broaște râioase, porci cu diplomă, pe nenea Cronos sau pe Știi Tu Cine... Zeus ca 2+2 să dea 4, când e soarta unor planete în joc. Compromisul e și el un sacrificiu. Cu inima frântă, Promy s-a aliat inițial cu zeii pentru a evita un nou război între titani și zei (inclusiv revenirea tiranului Cronos) și ca să inițieze reforma în Olimp și pe Pământ. Mama lui, Temis, zeița justiției, s-a umilit, s-a târât în genunchi în fața lui Știi Tu Cine... Zeus, implorând milă

pentru fiii ei, Mene, Atlas și Promy, condamnați pe nedrept, și mai târziu pentru nepotul ei, Deu. Ce nu a reușit pentru băieții ei a izbutit, în schimb, pentru Deu, singurul supraviețuitor al potopului, gata să fie zdrobit și el de stăpânul Olimpului. Astfel, focul sacru nu s-a stins, iar Deu a putut relansa proiectul civilizațional al tatălui său.

Într-un sfârșit, interpretând Concertul în re major pentru vioară și orchestră cu ajutorul adnotațiilor realizate chiar de mama ei pe partitură, solista Anne-Marie Jacquet află, cutremurată, adevărul despre părinții ei, se iluminează, se eliberează, ajunge, împreună cu dirijorul Andrei Filipov, la armonia perfectă, divină și duce mai departe interpretarea desăvârșită a Leiei Strum și muzica sublimă a lui Ceaikovski.

Apropo de ”dușmanii poporului”, comunism și mărețele sale realizări, recomand nostalgicilor filmul ”*The missing picture*” al lui Rithy Panh despre genocidul din Cambodgia din timpul lui Pol Pot. Bine, dacă îl lasă să treacă de Zidurile propriilor percepții despre comunism. Filmul descrie, simplu și clar (într-o formulă accesibilă pentru cei care cunosc mai puțin ororile comunismului), printr-o combinație de imagini cu păpuși de lut și materiale video (ideologizate, ale epocii, singurele rămase, din păcate, totuși relevante pentru depersonalizarea și mizeria culturală, apropiată de ce era și la noi în România, în anii ’50, apoi în anii ‘80), degradarea și exterminarea ființelor umane prin spălare pe creier, uniformizare, reeducare și crearea omului nou, egalitate în mizerie (nu și pentru conducători ori forțele lor de opresiune care sunt ”mai egali” decât restul), torturi, execuții în masă, foamete și epuizare prin muncă.

Interesant, khmerii roșii ai lui Pol Pot indentificau și ei, ca minerii de la noi, intelectualii, ”dușmanii poporului”, după ochelari și executau persoanele care râdeau sau plângeau în public. Cum ar fi putut Bebe să plângă pentru Promy și să-l trezească la viață cu lacrimile sale tămăduitoare dacă era pe vremea lui Pol Pot? Nici în Olimpul zeilor râsetele și lacrimile nu au fost interzise. Concret, regimul lui Pol Pot se putea lăuda și premia (cu Premiul Nobel pentru Pace, nu?) pentru peste două

milioane de oameni uciși numai în trei ani, între 1976-1979. De fapt, dacă liderul Pol Pot e omniscient, omnipotent și omniprezent ca zeii olimpieni, tocmai oamenii din Cambodgia lipsesc din ”*The missing picture*”. Au dispărut într-o tăcere apăsătoare, de plumb. O tăcere cutrmurătoare ca un urlet. Dacă acum e prea târziu pentru Pol Pot să ia Premiul Nobel pentru Pace, poate reușesc Kim Jong-un, al-Assad, Țarul Putin sau califul Ibrahim al Statului Islamic, le urez ”succesuri fără apocalipsuri”.

Paralizat de povara atâtor apocalipsuri pe care le-a experimentat până în prezent și pe care le prevede poate chiar acum, căci nu se poate abține să nu ghicească viitorul (care viitor?), chircit pe scaun, cu picioarele strânse sub el, presându-și buzele cu mâna, Promy se uită absent la film, la ”Concertul”. La sfârșit, rostește printre dinți: ”Sunt invidios”. Apoi, își trage bretonul peste fața încinsă, transpirată și se închide în tăcere. Ia o sticlă nouă de votcă (Finlandia, nu mărci rusești, pe acelea le boicotăm în prezent din cauza crizei din Ucraina) și bea aproximativ jumătate din conținut, direct din sticlă, singur, fără să-mi ofere măcar o dușcă. La un moment dat, trântește sticla mânios, gata s-o spargă și mârâie, fără să-mi arunce vreo privire, într-o manieră disprețuitoare și distantă, tipic olimpiană:

- Nu mă duc la căcatul ăla de festival, Vampi.

Mi-a zis ”Vampi” nu cu dulceață, nu în glumă, nu jucăuș, ci rece și sarcastic ca zeii, fără să se uite la mine măcar. Când facem dragoste, devine agresiv, mă strânge tare, cu furie de sâni și mă lovește, apoi mă unge cu cremă reparatoare anti-leziuni în tăcere. În stare de șoc cum sunt, nu-i spun decât ”Ce ai, Promy? Ce-i cu tine?”. Deși m-a înfricoșat, rămân în pat cu el și încerc să-l conving să se odihnească. Nu o să-i țin o ”predică de Nana”. Toată săptămâna n-a dormit și n-a mâncat bine. Nu trebuie să mă dau la o distanță igienică, Promy însuși se așază în capătul celălalt al patului. Acum nici nu aș vrea să mă strângă în brațe. Mi-e teamă.

Dimineață, la cafea, mă adun un pic și-i zic:

- Promy, parcă a ieșit un zeu din tine. Mă gândeam că principala ta calitate e forța spirituală, nu cea fizică. Aș vrea să

dispară bestia și să reapară prințul din tine. Să-ți ceri iertare. Nu era un joc, nici o fantezie, nici nu aveai consimțământul meu. M-ai speriat, dar nu o să plec. Ți-am promis că nu te las singur pe cruce. Dacă te porți ca zeii și ajungi ca ei, chiar ai pierdut totul și te-au învins. Ai suferit degeaba. Știu că ai motivele, resursele și ocazia să te răzbuni pe tot universul, începând cu mine, însă, dacă o să procedezi așa, universul nu-ți va mai aparține, nu te vei mai simți acasă și nu vei mai fi la putere, ci doar un sclav al ei.

Promy se uită la mine de parcă nu m-ar cunoaște și nu spune nimic. Continuă să amestece distrat ambrozia în ceașca de cafea (Lavazza cu lapte). Nu se ridică de la masă, nu se coafează, nu se duce la ședință, la palat, rămâne ghemuit pe scaun, la bucătărie. O vreme se bălăngăne cu scaunul, scârțâind neîncetat. Doar zgomot, nu muzică... Mă lasă să fac duș singură. Mă obișnuiesem să fim împreună la duș și să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”. Speram că e deja un obicei bun nu numai al meu, ci și al lui. Îngrijorată, vorbesc cu Bebe, dar el mă sfătuiește ”să am răbdare”. Îmi vine să-i trântesc o pungă de gheață în cap, să-i țin o ”predică de Nana” sau să le chem pe fetele lui Obama să facă presiuni, lor nu le rezistă nimeni. La un moment dat, după-amiază, pe la cinci, cu două ore jumate înainte de concert, Her, Jill și Alex dau buzna la bucătărie:

- Șefu’, mișcă-ți curu’ că te calc cu tirul! zice Jill printre dinți.

- Dacă e nevoie să faci pe eroul, fă-o! Prefă-te! Ai talent dramatic. Atunci va ieși din nou eroul din tine. O să vezi. Coafează-te și vino odată, că-ți dau una de zbori acum pe scenă cu frizura asta de ”cățeluș cu părul creț” și moaca asta de bacterie probiotică, rostește Her pe un ton declamativ, ușor amenințător.

- Nu e nevoie să faci pe eroul. Tu ești un erou. Găsește eroul din tine. Altfel te calc cu tirul, îl încurajează Jill.

- Ce vă băgați? Lăsați-mă-n pace! strigă Promy.

- Promy, nu te mai joci ”de-a Promy”? A fost ideea ta. Una bună și inspirată ca toate celelalte. Acum te sabotezi singur? îl provoacă Jill.

- Lasă-mă-n pace, Jill! Ce vrei? Ce contează dacă lipsesc eu?! Am lipsit mai tot tmpul, pufnește Promy.

- Tocmai asta e, Promy! Tu ai lipsit prea mult. E timpul să fii prezent. Intelectualii doar scuipă, nu mănâncă coaie. E momentul să arzi un scuipat intelectual zdravăn în Cutia neagră și în Cutia Pandorei, spune Alex încet, dar răspicat, fără să-și poată ascunde o anumită tristețe în glas.

- Vrei să faci și o grevă nud sub chador? Prea târziu, frățioare! Să mergem, tranșează Her.

Bombănind, Promy face duș (singur) și se coafează repede, apoi îmbracă blugii tociți (rupți strategic la fund), își pune tricoul alb (călcat impecabil... de el, nu de mine, eu n-am răbdare... și nici atâtea păcate!) și se încalță cu adidașii originali. Se parfumează pe fugă și iese din casă, mai mult târât de prietenul său, Her, decât din proprie voință. Cum Dio întârzie și el, iar ”timpul nu mai are răbdare” și concertul are loc la ora 19:30, ne ducem să-l resuscităm. Jill i-a preparat deja o cafea Finlandia tare, cu un energizant, și eu i-am pregătit o pungă cu gheață. Îl găsim pe Dio undeva, în spatele sălii de concert, zăcând într-un șanț. Scot punga de gheață și i-o trântesc în cap. Dio tresare, își scutură părul ud, lung și ciufulit, arătându-și fața fierbinte, cuprinsă parcă de febră și ne privește rătăcit, cu ochii împăienjeniți și injectați:

- Scuze, e doar pentru campania ”Găleata cu gheață” (”*Ice Bucket Challenge*”), pentru a strânge fonduri în domeniul sclerozei. Andreea Esca a acceptat provocarea, îi comunic zâmbind stupid, cu glas tremurător, lui Dio, deși sunt convinsă că nu înțelege nimic.

- Dar ce salariu are Andreea Esca!? boscorodește Promy, ignorându-l complet pe Dio.

Jill și cu mine îl ajutăm pe Dio să se ridice în fund și îi turnăm pe gât cafeaua Finlandia cu întăritor. Promy ne privește la fel de pierdut ca Dio și surâde. Un zâmbet strâmb, chinuit, despicat cu pironul și cusut apoi cu sula de cizmărie de trupele Berkut, pe o față pământie și contorsionată ca-n tablourile lui Soutine. Continuând să zâmbească, își suflă bretonul, își îndreaptă spatele anchilozat de milenii de paralizie liber aleasă, își drege vocea și începe să vorbească, întâi încet, sec și mecanic, apoi din ce în ce mai tare și mai însuflețit:

- Dio, mi-ai arătat că eşti un prieten adevărat şi că ai curaj când mi-ai luat apărarea în faţa lui Apollo. Apoi, l-ai reclamat pe Apollo la palat şi, prin asta, Olimpul a început să se schimbe. E o ocazie unică pentru un zeu talentat de a cânta împreună cu un titan talentat, în memoria unui muritor talentat, victima fostului regim. Dacă până în prezent ne-am irosit talentul şi viaţa, acum e o şansă să le valorificăm. Te rog să cânţi pentru Marsias, dar şi pentru noi doi. Nimeni nu-i poate ţine locul lui Marsias în afară de tine. Cântecul lui Marsias trebuie să continue. Chiar tu îţi vei risca flautul şi o să-i dai viaţă cântecului lui Marsias în această seară. Pentru că numai tu îi poţi face competiţie lui Marsias, nu Apollo cu fabrica lui de diplome din pieile noastre jupuite. Hai, vino, Dio.

- V-v-voi v-v-ve-ve-ni numai pentru că m-am săturat să ascult zgomote şi urlete ori tăcerea aia apăsătoare de plumb. De-asta zac mangă mereu. Ăăă, şi am zis ”Fericiţi cei care nu s-au născut” cred că la naştere. În loc de ”pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”. Genial, nu? Sper ca acum, măcar o dată în istoria Olimpului, să se audă muzica, nu zgomote, urlete sau tăcerea pumnului în gură. Noi doi împreună vom face asta în această seară. Şi aşa ne vom trezi şi noi din coşmarul istoriei. Dar, Promy, ce mi-ai pus în băutură, poţi s-o scanezi, te rog?

- Nimic, uite ţi-o scanez chiar acum. Vai, ce mă bucur că ai devenit şi tu paranoic! Paranoia e o datorie civică. În anumite limite, desigur, adică probabil. Altfel îngheţăm în proiect sau împietrim în Zid.

***

Îl târâm pe Dio, aşa îmbrăcat în hainele lui clasice... tricoul kaki transpirat, pătat de vin şi de vomă şi blugii lui rupţi, soioşi, până în cabina sa, unde varsă din nou, abundent, tocmai pe canapeaua roşie, matlasată, cu braţele aurite, împodobite cu cristale Swarovski. Noroc că Promy e obişnuit cu ”spuma balelor” şi nu a valurilor. Îl ajutăm un pic pe Dio să se cureţe pe mâini şi pe faţă, apoi ne îndreptăm spre cabina lui Promy. Pe drum, Promy se opreşte brusc şi îmi strânge mâna spasmodic. Îşi

suflă bretonul cu putere, astfel încât îi pot vedea fața înfierbântată și ochii arzători. Venele de pe fruntea înaltă, îmbrobonită de sudoare, i s-au umflat, iar tâmplele îi pulsează. Înghite în sec, mărul lui Adam, supradimensionat și stingher, parcă nu-și mai găsește locul și vrea să-i iasă cu totul din gât. Îmi șoptește pierdut la ureche:

- Ah, iartă-mă, Ile! Mi-e rușine. M-am purtat oribil. Îmi vine să mă pun singur în lanțuri și să-mi mănânc organele.

- Te-am iertat de la început. Te iubesc, frumosule! Tu ești floarea mea albastră de cactus pe care o voi stropi mereu cu lacrimile mele, murmur răscolită, cu ochii umezi.

- Îți mulțumesc. Îmi pare atât de rău... Și tu, surprinzător, ai avut atâta răbdare... Ai avut răbdare chiar cu mine. Iartă-mă! Uite, ia punga mea de Maretti cu pizza, ți-o las ție, îmi spune încet, înduioșat, strecurându-mi o pungă de Maretti cu pizza în palma mea înghețată.

- Nu, Promy, eu îți mulțumesc pentru tot, bălmăjesc... atât de impresionată că mi-a oferit Maretti cu pizza încât vreau să-i dăruiesc și eu ceva. Uite, ia și tu brățara mea, asta împletită de Alex, fii-miu. E alb cu negru, se asortează cu tricoul. Pune-o pe dreapta, să te ajute să te orientezi până la orchestră. Doar nu crezi că-ți mai dă ție cineva ceas Rolex pe mână.

Când ieșim din cabina noastră și ajungem pe coridor, ne intersectăm cu Thalia, îmbrăcată într-o rochie surprinzător de lungă, mulată până în dreptul genunchilor, apoi evazată (gen sirenă), albă, ca de mireasă, cu un decolteu generos, împodobit cu perle și peruzele. Ne privește ironic-înțelegător cu ochii ei mari, albaștri și ne zâmbește amabil, destul de distant. Și-a îndreptat perfect părul negru lucios și poartă breton lung, filat și asimetric ca al lui Promy. O salutăm, iar Thalia apreciază frizura impecabilă a lui Promy, un exemplu pentru ea, dovadă fiind propria coafură. Îi întinde lui Promy mâna profesional (nu și mie), îl felicită pentru compoziție și-l încurajează că o să fie cel mai bun. Surâzând ușor stânjenit, Promy îi mulțumește pentru organizarea excelentă a acestui festival autentic, deschis

adevăratelor valori. La rândul meu, deși mă bâlbâi și m-am înroșit toată, îndrăznesc să o laud:

- F-f-fe-fe-li-li-ci-ci-tări pentru festival, Thalia! Sper să rămâi aliata noastră. Doar n-o să se coalizeze toate muzele împotriva noastră, zic eu cu glas tremurător, întinzându-i amical o mână vineție.

- A, aici erai, Fata lui Dracula!

- Mă cheamă Ileana. Poți să-mi zici și Ile, e... mai puțin formal.

- OK, Vampi.

- Și, știu că nu e momentul acum, însă ai putea să vii să depui și tu mărturie pentru ce s-a întâmplat atunci cu Apollo, la fel ca Dio. Erai în grevă, dar erai de față, intervine Promy, întunecându-se puțin la față și strângându-mi mâna cu putere.

- Cred că acum trebuie să mergeți, vă așteaptă publicul, răspunde Thalia. Cum spui tu, Prometeu: mai târziu e prea târziu.

- Da, mergem acum. Thalia, vroiam să-ți mai spun ceva... Mie mi-a părut rău că ți-ai retras candidatura la primele alegeri libere din Olimp. Sper să nu se mai repete. Aș putea să-ți acord votul meu. Chit că va fi contestat sau anulat.

Pe drum spre scenă, ne mai întâlnim cu cineva (mai mult sau mai puțin cunoscut): o doamnă înaltă, zveltă, frumoasă, cu părul șaten, cârlionțat strâns elegant într-un coc, tenul bronzat, buze pline și ochii verzi, mari, languroși. E îmbrăcată într-o rochie de seară lungă, aurie, mulată și poartă geantă și pantofi cu toc cui asortați.

- Bună, Prometeu! Sunt Io. Nu știu dacă mă mai recunoști, ultima dată când ne-am întâlnit eram amândoi niște nemuritori blestemați, greu loviți de soartă, care-și doreau cu disperare sfârșitul, spune ea cu o voce gravă și senzuală, ușor răgușită (poate de la fumat).

- Salutare, Io, rostește Promy încet, înecându-se și înroșindu-se. Bine ai venit în Olimp! Revenit, mai exact. Din păcate, ”soarta” care ne-a lovit are două nume: Știi Tu Cine... Zeus și Madame Hera. Îmi aduc aminte numai că era noapte, bestia de vultur plecase, eu zăceam cufundat într-un leșin izbăvitor și, la un

moment dat, am simțit lovindu-mă niște copite... în ficatul sfâșiat care-mi curgea afară. M-am trezit vorbind cu o vacă. Îmi spuneai: ”ajută-mă, Prometeu, tu iubești oamenii ca mine”. Am înțeles doar că ai fost violată, deși mi-ai repetat probabil de mii de ori. Și mă temeam că eu sunt violatorul. Știi că eu sunt acuzat aici pentru orice. Prometeu e de vină. Mi-e atât de rușine și de greu să vorbesc, iartă-mă, Io...

- Stai liniștit, Prometeu. Și eu eram atunci o vacă jigărită, leșinată de foame, chinuită de furii și de... He-he-he-ra, înnebunită de streche, bântuită de fantasme și epuizată de drumuri înfundate, la capătul cărora mă izbea doar Zidul.

- Dacă nu te rătăcești, nu te regăsești, Io.

- Sper ca acest concert să fie un moment de regăsire pentru noi toți.

- Da, Io. Și să facem... împreună ca nenorocita asta de casă de copii ”Olimp” să devină acasă. Acasă și pentru tine, și pentru mine.

- Bine ar fi, Prometeu. Sper că nu o să creadă lumea că ai mai adus încă un monstru malefic în Olimp. Știi că mie mi se mai spunea și Isis la egipteni. Dacă mă confundă cu I.S.I.S.?

- Aoleu, da, chiar așa, și numai eu sunt de vină. Acum trebuie să mă duc pe scenă. Mă bucur că ai venit... revenit. Voi cânta și pentru tine! rostește Promy roșu ca focul sacru, suflându-și bretonul viguros, în timp ce îi strânge mâna cu putere.

***

Promy mă împinge pe mine pe un loc în față, chiar din primul rând, apoi îl înghiontește pe Dio ca să înainteze. Orchestra deja își acordează instrumentele, o vioară dă nota ”la”. Dio avansează, în stilul lui, unic și inegalabil, autentic și original, împiedicându-se și răsturnând partituri și instrumente. Promy încearcă să respire adânc înainte de a ocupa locul dirijorului, dar se îneacă și tușește slab. Pe chipul de o paloare cadaverică venele i s-au umflat și îi tresaltă puternic. I se zbat tâmplele și bărbia. Bagheta îi tremură în mâna de un alb marmorean, cu degete lungi și fine de pianist. Palmele i s-au umezit de o transpirație rece, bagheta e pe punctul

să-i alunece din mână. Într-un sfârșit, mai tușește o dată ușor și își suflă bretonul anemic. Apoi, își îndreaptă spatele înțepenit, trosnindu-și oasele amorțite și se deplasează lent, ca prin vis, spre estrada dirijorului.

Lumina intensă, de fulger olimpian îmi arde ochii și mă orbește. Sau să zic mai curând: ”Câtă strălucire!” E, desigur, ă, adică probabil, de la candelabrele uriașe cu brațe de aur, împodobite cu rubine, smaralde și cristale Swarovski. Ce risipă! Câte se puteau realiza cu banii ăștia, poate și acoperi gaura de la Startar. Ah, m-am împiedicat și eu, la competiție cu Madame Dezastru și Dio, de o decorațiune floral, realizată somptuos din orhidee, crini și strelizzia. Prea rece și fastuos pentru mine. Sau să fiu încântat că, în sfârșit, titanii sunt tratați cu respect? Bine că am brățara tricotată de Alex cel mic pe mâna dreaptă, așa o să pot ajunge până la estradă. Agitat, publicul se foiește pe scaune și murmură în sală. Dacă vor arunca în mine cu pahare de Cola sau de vin? Dacă mă vor huidui și mă vor scuipa? Sunt născut din spuma balelor. Dacă e o capcană și voi fi strivit în lanțuri din nou? Sunt născut în lanțuri. *Natural born bound. God created bound.* Dacă muzica se va transforma iar în urlet?

Ce să zic? Bine că am apucat totuși să mă coafez (fie și superficial, ultrarapid), să mă vopsesc (de când m-a albit complet nenea Cronos trebuie s-o fac în fiecare lună) și să-mi pun dinții cei noi la clinică, la Asclepios. Cum era să fiu dat în spectacol iar, în fața tuturor, cu trei fire de păr încleiate de sânge, cruste de jeg și păduchi în cap și fără un dinte în gură? Numai implantul dentar m-a costat circa 20.000 de Euro. La banii ăștia, cred că am și opțiune ”colți de vampir”? Să o activez? Să-mi scot colții de vampir ca Ile, Fata lui Dracula? De fapt, ar fi trebuit să-mi plătească ei, nu eu, jde mii de rânduri de dinți pe care mi i-am pierdut din cauza lor, jde mii de operații, transplanturi și medicamente. Oricum, nu există nicio compensație. Tot ce mi s-a luat e irecuperabil. Ah, vuietul ăsta neîntrerupt din sală mă neliniștește. Mi se taie picioarele, mă cuprinde vertijul. Să fug până nu e prea târziu? Mai târziu e prea târziu. Nu, nu o să fug, nici n-o să emigrez. Sunt născut trădător, intelectual, ”dușmanul poporului”.

”Moarte intelectualilor!” Sunt trădător, nu refugiat, deci voi fi extrădat și repatriat. Ce-aș fi vrut să fiu bunicul lui Malraux! Dar sunt titanul Prometeu și sunt obișnuit să dansez cu dezastrele.

Să mă arunc, așadar, în abis. Mai întâi, să vedem cine a venit la concert. Alb ca varul la față, îmi suflu slab bretonul și mă uit terifiat către public. Câtă lume! Mene (fără Mi Ko, a rămas acasă cu copilul), Her, Epi, Jill, Alex (intelectualul nostru depresiv, scuze pentru pleonasm, devenit erou olimpian pentru o anumită parte a Olimpului sau... vierme de trădător pentru cealaltă parte a Olimpului, după ce l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus), Don Quijote, Pegas, Rocinante, Io, Thalia, Chiron și Bebe într-o lojă specială, nimfe, nereide, fauni și centauri pe care îi cunosc. Ba chiar și Deu, sosit de pe VJ45 împreună cu Pira. De fiecare dată când îl zăresc, mă topesc de dragoste și fericire, indiferent în ce ipostază ingrată și oribilă m-aș afla. Și, surpriză, Hesi (Hesione), prima mea nevastă, mama lui Deu, cu părul său șaten-blonziu bogat lăsat în valuri pe spate, îmbrăcată într-o rochie verde în ton cu ochi ei: nu pot să cred că e aici, la festival. Sărmana, a suferit și ea prea mult și, la fel ca noră-mea, Pira, s-a săturat de politica asta mizerabilă, a ajuns să se ascundă în spatele Zidurilor și nu mai vrea să știe de nimic. Hesi preferă în prezent plantele și animalele în locul ființelor raționale (ca mama lui Ile). Dar surprizele nu s-au încheiat. Uite, mami... cu tati... Oare cum a aflat mami? Eu nu am deranjat-o, nici nu i-am trimis invitație. Nu mai ieșise din birou de luni de zile, lucra acum la Codul Penal, după ce terminase Constituția. Să n-o uit pe Ile, e în primul rând, rontăie Maretti cu pizza de emoție.

Ochii mi se umezesc și încep să-mi strălucească desigur, adică probabil, precum supernovele. Mă înclin în fața publicului (ușor, că sunt foarte anchilozat și abia mă țin pe picioare) și rostesc cu glas întretăiat, însă tare și cu căldură:

- Bună seara! Vom interpreta Simfonia nr. 8917, op. T950, în mi minor, dedicată lui Marsias, muritorul, inventatorul flautului și cel care a fost jupuit de viu de Apollo pentru că a fost mai bun la muzică decât zeul soarelui. Sper că de acum încolo cei mai buni

vor fi premiați, nu condamnați. Și am onoarea să cânt împreună cu... zeul Dionysos, în memoria muritorului Marsias.

Dacă orchestra sună ușor ezitant la început, în câteva minute reușim să ne sincronizăm perfect și să atingem armonia supremă. Simfonia are șase părți și este o combinație de clasic, romantic și modern. În prima parte, *allegro con moto*, cu un tempo susținut și un sunet viguros, dar fără excese, e descris clasic, clar și luminos, drumul lui Marsias către Parnas, sălașul muzelor și al lui Apollo. Orchestra comunică plină de entuziasm și speranță cu flautul lui Marsias (Dionysos): acesta așteaptă încântat să cunoască locurile magice, să le întâlnească pe muze și să-și eploreze talentul divin. Finalul primei părți surprinde prin romantism, și, astfel, se face trecerea spre partea a doua.

În partea a doua, *adagio appassionato*, mai lentă, romantică până la sfârșit (cu excepția finalului), visul lui Marsias își urmează cursul: acesta se întâlnește cu muzele, exersează și cântă cu pasiune, impresionându-le prin talentul, dăruirea și pregătirea sa. La sfârșitul părții a doua, intervine un trombon (vocea lui Apollo): zeul soarelui pune la cale trucarea concursului, o trompetă (Caliope) îl aprobă, dar celelalte muze (instrumente din orchestră) nu sunt tocmai convinse. Partea a doua se încheie disonant, atonal, în absența flautului lui Marsias, în plină ceartă a instrumentelor și a muzelor cu șeful lor, Apollo.

A treia parte, *allegro ma non troppo*, dominant romantică, prezintă desfășurarea concursului propriu-zis tensionat și dramatic, cu unele oscilații de ritm și intensitate: lira lui Apollo sună plictisitor, convențional, însă noua invenție a lui Marsias, flautul, le năucește pe muze, lăsându-le fără grai. Dio redă cântecul lui Marsias, melodia aceea sublimă, melancolică, sfâșietor de dulce, atât de frumos, încât regret că nu l-a auzit șeful-fantomă al lui Ile. Cu siguranță (nu probabil), l-ar fi făcut să plângă. În ciuda intervențiilor brutale și inoportune ale trombonului, cântecul de flaut al lui Marsias răzbate în pădure, iar instrumentele din orchestră (vocile muzelor), în afară de trompetă, îl preiau și-l intonează evlavios. Aparent, Marsias a câștigat.

În partea a patra, *allegro agitato*, are însă loc jurizarea, unde se glisează din nou de la romantic la modernul atonal, în forță, într-un ritm alert: cacofonia lui Apollo, strigătele stridente și amenințătoare ale trombonului, isteria trompetei (Caliope), haosul orchestrei... Cântecul flautului e înghițit de entropie și neant. Apollo a câștigat fraudulos, cu ajutorul lui Caliope, se premiază acum singur și Marsias va fi pedepsit. Va fi jupuit de viu.

Partea a cincea, *lento*, romantică din nou, redă tulburător supliciul și moartea lui Marsias: nu se mai aude cântecul lui Marsias, melodia care le impresionase pe muze, ci plânsetul său întâi puternic, sfâșietor, apoi tot mai slab, înăbușit. Un instrument din orchestră (o vioară atipică, muza Thalia) se răzvrătește și preia pentru o vreme plânsetul lui Marsias. Acesta se stinge lent, în grohăiturile trombonului. Muzica parcă s-a terminat.

Dar în partea a șasea, *allegro vivace*, cântecul lui Marsias renaște, mai întâi timid, apoi din ce în ce mai tare și viguros, în diverse variațiuni, purtat inițial de vioara rebelă, apoi repetat de alte instrumente. La final (în sol major), întreaga orchestră cântă acest cântec, în armonie (fără intervențiile trombonului și ale trompetei), iar flautul picură tot mai clar, luminos, divin.

Publicul izbucnește în aplauze. Aplaudă în delir, în picioare, minute în șir. Vom da și un bis... Vom mai cânta o dată cântecul lui Marsias. Să nu-l uităm. Muzica ne-a eliberat, în sfârșit, pe Marsias, pe mine și pe toți cei care am fost condamnați absurd, în loc să fim premiați. Urletul s-a transformat, în cele din urmă, în muzică. Ne-am trezit un pic din coșmarul istoriei. Trăiască intelectualii! 2+2 au făcut 4 din nou. Parcă nu am plonjat în abis, în ploaia acidă de cioburi de presse-papier din tot universul, ci m-am cufundat în oceanul de lacrimi nevărsate niciodată. Am ieșit de acolo inocent ca un copil, curat ca lacrima și frumos ca o floare de cactus de pe Gliese de un albastru ireal. Ochii mei negri, migdalați, plutind în lacrimi, strălucesc iar ca stelele ce se sting. Focul meu sacru încă mai arde, tocmai a topit Zidurile în lacrimi.

XXI. Ce facem cu mama și cu Beligan: îi decapităm că l-au ales pe Ponta sau îi trimitem la vot în diaspora?

Bine că am căutat pe net în Olimp, într-o seară, știrile din Românica și am văzut, cu această ocazie, apelul lui Ștefan cel Mare, că altfel, răvășită și epuizată de emoțiile festivalului (și ale lui Promy), aș fi uitat complet de alegerile prezidențiale din țară și nu m-aș fi prezentat la vot. Cum unii (hipsteri sau nu, cu tricouri și accesorii inscripționate ”mă piș pe el de vot”) refuză să voteze că așa e cool sau au oboshit să o facă la vârsta de 18 ani, după atâtea experiențe traumatizante, au apărut spoturi de motivare civică pentru a stimula participarea electoratului la alegerile prezidențiale de anul acesta. Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul sau Dracula, tatăl nostru în persoană, rămași singuri, fără armată, ne cheamă cu toții să nu ne pișăm pe el de vot și să mergem să alegem președintele țării. Eu una nu mă piș pe el de vot: indiferent cât sunt de dezamăgită, când mă gândesc câți mor pentru dreptul la vot în alte părți și că, practic, democrația nu poate funcționa fără voturile noastre, mi se face rușine, mă târăsc până la cabina de vot și trântesc o ștampiluță pe partidul/personajul cel mai puțin toxic pentru Românica (în concepția mea). Promy a stat în balele și pișatul zeilor mii și mii de ani pentru ca noi să ne pișăm pe el de vot? Și mi-e teamă că, dacă nu mă duc, vine muma lui Ștefan cel Mare cu furcoiul după mine!

Hm, nu știu dacă apelul lui Ștefan cel Mare a funcționat, dar mulți din diaspora au vrut să voteze și, din păcate, n-au mai apucat, după ce guvernul a modificat amplasarea secțiilor de votare existente și nu a acceptat să suplimenteze numărul de secții (oricum insuficient). Au fost cozi ca-n vremea comunismului. Și numai Băsescu e de vină. În țara mea, Stracciatella (pe care mi-am instalat-o în cadă, umplând-o cu iaurt cu straciatella, pentru ca să fiu și eu la modă, căci în ziua de azi fiecare își face țară,

pretutindeni pe glob) nu se întâmplă așa ceva, e totul impecabil organizat, observatorii OSCE pot confirma. Și să vedem dacă muma lui Ștefan cel Mare ar fi stat ore în șir pe drumuri, apoi la coadă, în frig și zloată, ca să pună o șampilă. I-ar fi înțepat frumușel cu furcoiul pe toți. Ce să mai vorbim de tatăl nostru, Dracula! Cred că el i-a inspirat pe cei din echipa de campanie a lui Ponta să arunce cu 58 de găini moarte în curtea contracandidatului său, Iohannis, la sediul ACL. Doar nu o fi fost părintele Arsenie Boca, guru lui Ponta (cu care acesta se identifică potrivit ”icoanelor” electorale), la originea acestui gest creștinesc.

Din nefericire, în această campanie, nu au lipsit atacurile la persoană, mizeriile de campanie negativă (ex. Iohannis nu e bun de președinte pentru că nu-i ”om complet” (n-are copii), e ”lucru”, neamț, protestant sau chiar traficant de copii). Dacă temele votului din diaspora (de mare actualitate), corupției, independenței justiției, plus unele aspecte economice (ținând mai curând de guvernare decât de președinție) au fost amplu discutate în dezbaterile TV dintre Ponta și Iohannis, tocmai subiectele legate de politica externă și afacerile europene (principala ocupație a președintelui), foarte fierbinți în contextul ascensiunii partidelor extremiste și tendințelor secesioniste în UE și al crizelor din Ucraina și din Orientul Mijlociu, nu au fost abordate corespunzător (la B1 TV - absență completă, iar la Realitatea TV (aproape la fel de ametită ca pe vremea când ”omora” protestatarii) - o singură întrebare referitoare la politica externă).

În schimb, băsismul a rămas o temă de campanie. Cine nu e cu noi e cu Băsescu. Puțin surprinzător și contradictoriu pentru un președinte care ”unește” România ca Ponta. Sau România nu e pentru băsiști? Ponta nu vrea să fie și președintele lui Băsescu? Ori al băsiștilor? Iohannis, la rândul lui, și-a subminat imaginea de neamț ”serios”, omul ”lucrului bine făcut” și exponentul unei Românii ”normale”: a venit cu răspunsuri improvizate, a părut nepregătit, paralel cu subiectele (mai ales la Realitatea TV, dezbaterea de la B1 TV fiind mai echilibrată, iar Iohannis ceva mai ofensiv). Nu că ”veverița Scrat”-Ponta-”Copy Paste” ar fi capabilă să producă altceva serios în afară de atacuri grave la

adresa democrației și statului de drept din România, cum au fost cele din 2012. Pentru mine una, Iohannis a devenit uman și și-a recâștigat demnitatea când a cântat prima strofă din imnul României, la provocarea jurnaliștilor și când a apărat discursul civilizat, în spiritul respectului față de adversar, cu orice riscuri: ”Decât să fiu mârlan, mai bine pierd”.

Indiferent de prestație, cei doi candidați s-au acuzat reciproc de băsism: Ponta pe Iohannis fiindcă e aliat cu oamenii lui Băsescu (ex. Blaga, Videanu, MRU) și are stilul lui Băsescu, Iohannis pe Ponta pentru că a semnat pactul de coabitare cu Băsescu în calitate de premier, iar Băsescu l-a acceptat pe Ponta ca prim-ministru, nu pe Iohannis. Băsismul e încă de actualitate și naște reacții virulente la televizor. Pământul arde și băsiștii se piaptănă. În direct. Și numai Băsescu e de vină. Băsiștilor, treziți-vă!

Știe cineva, domnitorii din spotul de mobilizare la vot sunt și ei băsiști? Cine nu e cu noi e cu Băsescu, Ștefane! Îl întreb acum pe Promy:

- Promy, știi cumva, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și Dracula, ăștia care ne îndeamnă să nu ne pișăm pe el de vot, sunt și ei băsiști ca Ponta și Iohannis?

- Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză. Nu comentez, nu mă cobor la nivelul ăsta.

- OK. Oricum, să știi, Promy, sunt mari șanse să iasă Ponta președinte. Mai am un pic și o să devin nostalgică de-a dictatorului Băsescu.

- Foarte bine. Uite, dacă mă vezi vreodată nostalgic de-al lui Știi Tu Cine, să-mi dai 1000 de pungi de gheață în cap. Pentru campania ”*Ice Bucket*”, desigur, adică probabil. Îndată ce mă trezesc, mă leg singur și-mi mănânc organele.

***

Pentru că au luptat eroic cu așa-zisa pasivitate românească și, în același timp, și-au învins sila și oboseala ca să voteze, românii din diaspora au fost premiați de autorități cu cozi, gaze lacrimogene (la Paris, Torino etc.) și indiferență. Acest lucru

putea fi evitat (măcar într-o anumită măsură, ca să se convingă toți că autoritățile sunt de bună credință) dacă s-ar fi organizat noi secții de votare pentru românii din străinătate. BEC a lăsat să se înțeleagă că există obligația respectării numărului fix de secții (același din turul I și pentru turul II) doar acolo unde sistemul electoral funcționează pe baza listelor permanente, adică în țară, dar nu și în afara ei, unde se utilizează liste suplimentare. Chiar Comisia de la Veneția admitea derogări de la practica numărului fix de secții în cazuri speciale în care era necesară stimularea și/sau eficientizarea procesului de vot. Sau acum nu era nevoie?

Indiferent de asta, cum sistemul actual de vot prezintă deficiențe insurmontabile și se putea anticipa că cererea va depăși halucinant oferta (inclusiv în urma antecedentelor din 2009, când românii din afara țării s-au confruntat cu dificultăți de vot, chit că atunci era PDL la putere), votul din diaspora trebuia reglementat printr-o nouă lege electorală, mai exact oferindu-se opțiunea votului electronic sau prin corespondență. Faptul că PDL-ul a greșit și el, nu scuză PSD-ul aflat acum la guvernare. Dacă alții au greșit, nu trebuie să perseverăm în greșeală. Cu atât mai mult, ar fi trebuit să învățăm din experiență și să căutăm soluții fezabile. Iar PSD-ul a adoptat aceeași atitudine arogantă față de cetățenii români și în turul II, prin ministrul de externe, Meleșcanu, care, constatând neregulile din turul I, a promis că va rezolva problema votului din diaspora în turul II și nu a făcut-o. A reușit doar performanța unei declarații hilariante și absolut scandaloase: dacă e coadă la Paris, să voteze românii la Nancy... la 385 de kilometri distanță de Paris. ”Cine nu are pâine, să mănânce cozonaci”.

Românii din diaspora au făcut eforturi titanice ca să-și exprime dreptul de vot: au parcurs sute de kilometri și au așteptat ore în șir, la cozi comuniste, în frig și ploaie, cu copii în brațe sau în cărucioare. Doi români din Canada (Alecsandru și Ioan) au mers 127 de kilometri pe jos ca să voteze, alt român din aceeași țară (George Latiș) a străbătut 1000 de kilometri ca să-și exercite dreptul de vot. La München, niște tineri au sosit la secția de votare, cu 12 ore înainte de deschiderea urnelor, înarmați cu

steagul României și... periuțe de dinți. Lucian Brujan din Germania a petrecut și el ore la rând în frig, la ”cozile umilinței” din Berlin, a reușit în cele din urmă să voteze și i-a scris președintelui proaspăt ales: ”Ne-a unit dorința de schimbare, pentru că, după 25 de ani de la Revoluție, suntem sătui de sistemul corupt din țară, de instituții care nu funcționează, de aroganță și mârlănie, de furt și pile, de incorectitudine și neputință”. O ”cerșetoare... de voturi” de la Paris, Eva Ferriere, a stat 11 ore la coadă pentru a vota și a transmis românilor de acasă "Nu suntem un popor de victime. Suntem un popor de încăpățânați, de oameni care nu abandonează, care au un cromozom în plus, cromozomul frigului și al foamei prins în lanțul genetic după ani de întuneric. La asta poate nu v-ați gândit, că nu am uitat și încă mai știm să stăm în frig".

Acestea sunt doar câteva exemple. Practic, sute de mii de români din diaspora s-au încăpățânat să voteze, chiar dacă nu au reușit efectiv s-o facă. Și-au asumat riscul și disconfortul așteptării până la capăt, cu răbdare titanică. Nu au renunțat. Ei sunt adevărații supereroi ai votului de duminică, noi, ceilalți din țară, nu am făcut altceva decât să ne învingem dezgustul și să le urmăm exemplul. Cu ajutorul românilor din diaspora, dacă ne simțeam străini la noi în țară, rătăciți în hățișurile tranziției și confruntați cu ”meandrele concretului”, extenuați de frustrare și neputință, am ajuns să fim acasă, în exil. Datorită diasporei, am redescoperit eroii din noi și am redat România românilor.

Și, dacă cei din diaspora nu au putut vota, noi, cei din țară, am făcut-o, în locul lor. Am ales să protestăm în numele dreptului lor la vot și, mai mult, să votăm în număr mare, dincolo de orice previziuni. Astfel, am răsturnat situația - de la Ponta 40% - Iohannis 30% în turul I la Iohannis 55% - Ponta 45% în turul II. ”Spirala tăcerii” a funcționat, majoritatea tăcută și-a făcut auzită vocea. Au fost semne ale trezirii conștiinței civice încă din 2012, la protestele din Piața Universității, dar acum acestea s-au extins la nivelul unui public larg: electoratul s-a maturizat, România a devenit activă și implicată, au votat 62% comparativ cu turul I (52%). Eu una recunosc: eram (aproape) sigură că o să câștige

Ponta, nu-mi făceam iluzii, m-am obișnuit să nu aștept nimic, să nu sper nimic niciodată.

Românii din țară au înțeles, în mod salutar, că indiferența înseamnă complicitate și s-au solidarizat cu frații lor de afară, evitând să-i considere ”dușmanii poporului”, ”băsiști”, ”trădători”, ”vânzători de țară”. La protestele pro-diaspora și pentru mobilizare la vot (începute pe Facebook, dar, de această dată, continuate și în stradă, și la secția de vot) românii din țară, foarte mulți tineri, au scandat: ”Fiți eroi în turul II”, ”Santa Klaus, Santa Klaus / Scapă-ne de Mickey Mouse”, ”Ghinon, ghinion / țara s-a trezit din somn”. Intrusul de altă etnie, religie, fără copii, un ”lucru”, nu o persoană, străinul rupt de lumea politică și clientela ei, a devenit, brusc, un erou salvator, providențial (”Santa Klaus”), iar românii din diaspora - frați nedreptățiți. Retorica naționalist-comunistă (promovată agresiv de echipa de campanie și canalele media aservite) n-a mai funcționat, ba, dimpotrivă, a produs efectul contrar. Ponta are, într-adevăr, meritul de a-i fi ”unit” pe români. Sper că va mulțumi într-o zi electoratului și DNA-ului că-i curăță PSD-ul de corupți și insolență.

Slavă Domnului, datorită presiunii electoratului și a lui Iohannis, legea amnistiei a picat deja în Parlament. ”Să fie într-un SAS bun”. Și nu numai ea. Au mai căzut niște Ziduri în România. Fantoma comunismului care mai bântuia România prin sistem și mentalități a fost, în sfârșit, exorcizată. Oglinda spartă în mii de cioburi, de rușine că reflecta monstruosul ”portret al lui Dorian Gray”, s-a refăcut și o arată acum nu pe ”Albă ca Zăpada”, nici pe ”Maștera”, ci o Românie mai normală, mai frumoasă și mai curată. Votul anti-sistem de duminică a adus o gură de aer românilor. El demonstrează că România își dorește și e pregătită pentru o altfel de politică: a responsabilității, transparenței, corectitudinii și a respectului față de cetățean. O Românie civilizată, de bun simț. O Românie unde să te simți acasă. S-a relansat adevărata Revoluție (din minte și din suflet), iar aceasta nu va mai putea fi furată.

***

Cum nimeni nu e perfect (ca Aligică), multe personalități l-au susținut pe Victor Ponta la alegerile prezidențiale din 2014, de pildă: Radu Beligan, Tudor Gheorghe, Nicu Alifantis, Gabriela Szabo, Florina Cercel, Alexandru Irimie, Irinel Popescu, Ioan Hollender, Helmuth Duckadam, Iurie Leancă, Sorin Ilfoveanu, Florin Bodochi etc. Primii doi au fost și aspru criticați pentru opțiunea lor, mai exact înfierați cu ”mânie proletară” în diverse media de către jurnaliști sau de alte personalități indignate. Cum? Nu ai dreptul să-l susții și/sau să-l votezi pe Victor Ponta? Într-o țară în care opiniile sunt încă foarte divizate și se manifestă, în continuare, polarizarea societății, 5.264.383 de români l-au ales pe Ponta președinte. Mama mea se numără printre ei.

Ce să facem? Să-i omorâm, să-i decapităm eventual, ca Statul Islamic, că e iar la modă? Să-i linșăm mediatic la B1 TV sau la Nașul, după modelul de succesuri al Antenuțelor? Să le fac reclamție Antenuțelor că mi-au furat mama? Precizez, între paranteze, că nu, nu e cazul, mama nu e posedată, spălată pe creier ori telecomandată de Antenuțe, e o femeie educată, informată, puternică și independentă, care a mizat la aceste alegeri pe tandemul Tăriceanu-Ponta. Să le interzicem votul celor care au preferat un ”neispravit dezaxat”, în termenii lui Aligică: ”Ce om ești tu ca să accepți de lider pe acest neisprăvit dezaxat?!” Sau, mai eficient și mai subtil, să-i trimitem să... voteze în diaspora? Ce-ar fi să-i expediem să voteze la Londra (unde rudele mele și o parte dintre prieteni n-au reușit acest lucru)? Va fi foarte tare, lui Nigel Farage o să i se facă părul măciucă atunci când va vedea Londra asediată de peste 5 milioane de vampiri-invadatori. Eu zic să-și rezerve de pe acum loc la coadă și să-și pregătească steagul și periuța de dinți.

Dragoș Paul Aligică, primul și singurul intelectual adevărat, autentic și original, unic și inegalabil, omniscientul, omniprezentul și omnipotentul Aligică, îi condamnă stalinist pe votanții lui Ponta și își adjudecă unilateral victoria României și învingerea sistemului: ”Nu uitați că suntem o minoritate și că am învins un partid-stat și o majoritate populară alcatuită din iresponsabili prezenți sau absenți, în mod egal de periculoși

social. Meritǎm sǎ fim mândri de noi. Şi am câştigat dreptul sǎ spunem lucrurilor pe nume. Sǎ nu ne mai furǎm singuri caciula. NU suntem toţi o apǎ şi-un pǎmânt, nu e victoria "poporului", nu pupǎm piaţa endependenţei toţi în hora mare a fraternităţii în care canalia şi omul corect, cei care au stat drept şi au rezistat şi oportuniştii şi iresponsabilii fǎrǎ coloanǎ vertebralǎ işi dau mâna într-o iertare şi uitare generale, revenind cu toţii la forma şi starea iniţialǎ, la cel mai mic numitor. Adicǎ la ei, la standardele lor de pigmei şi deformati moral si politic."

Destul! Nu mai suport sǎ ne confişte cineva revoluţia, fie şi Aligicǎ. Se vede cǎ Aligicǎ e nǎscut la PMS (sindrom premenstrual) ca mine. Aştept sǎ intre la menopauzǎ şi sǎ aibǎ o bǎtrâneţe liniştitǎ. Sau sǎ-i dea cineva o scutire de dismenoree acutǎ. Bunǎ şi frustrarea la ceva! Dacǎ mai iese vreodatǎ Aligicǎ din mine sau mǎ posedǎ, vǎ rog sǎ fie cineva drǎguţ sǎ-mi trântească o pungǎ de gheaţǎ în cap. Pentru campania "*Ice Bucket*" de strângere de fonduri în domeniul sclerozei, desigur. Fie-vǎ milǎ de o biatǎ fatǎ a lui Dracula, nǎscutǎ protestatarǎ, ce şi-a dat trei demisii în semn de protest! De fapt, repet, nu eu sunt anti-sistem, ci Big Brotherii care au produs, amplificat şi perpetuat entropia (haosul şi instabilitatea) prin corupţie şi manipulare. Eu sunt pro-sistem, pentru un sistem al ordinii şi stabilităţii, unde se aplicǎ logica normalităţii şi "2+2=4".

În ton cu Aligicǎ, Dan Tapalagǎ recurge şi el la un discurs al urii, decelabil chiar din titlul articolului publicat la scurt timp dupǎ aflarea rezultatelor: "Nu vǎ vom uita!" Acesta condamnǎ vehement nu numai partidul PSD, televiziunile partizane (RTV, Antena 3) şi BOR, ci şi pe susţinǎtorii lui Ponta, propunând o listǎ neagrǎ a colaboraţioniştilor, unii dintre ei proveniţi din rândul artiştilor: "Nu vom uita apoi numele propagandiştilor puşi în slujba imposturii şi minciunii, de la artişti la ziarişti. Nu trebuie uitate nume în general. Numele celor care au abdicat de la apǎrarea unor principii şi valori, dar lista e prea lunga pentru a o deschide aici. Ne va lua ceva timp dar tot îi vom afla pe toţi cei din afara ţǎrii care l-au ajutat pe Ponta sǎ parǎ altfel decât este, fiind gata sǎ lase un popor pe mâna unui iresponsabil." Dacǎ au

manipulat, de acord, să fie sancționați jurnaliștii respectivi, dar nu și artiștii care au sprijinit un candidat sau altul în campanie. Știți cum am procedat eu în fața manipulării, imposturii și a vulgarității agresive (a otevizării media din România, în general)? Eu am renunțat, pur și simplu, la televizor atunci când Handicapatos a arătat fundul premierului Boc în cadrul programului TV ”Un show păcătos”, în vreme ce liderul PNL de atunci, Crin Antonescu, a comentat live, cu aCURatețe și spirit ANALitic, imaginile transmise.

În rest, susțin ce spune Tapalagă în acest articol, trebuie să menținem presiunea (inclusiv prin acțiuni de stradă) asupra clasei politice pentru a avea garanția unei schimbări de sistem, așadar să fim și mai departe cât mai ”băgăcioși”: ”Le vom aminti mereu celor de la Putere ce așteptări avem de la ei, ce datorii au față de public și dincolo de orice vor trebui să probeze integritate și eficiență. Așteptăm cu toții de la voi, cei aflați trecător la comanda destinelor noastre, să votați la fel de rapid și de acum incolo ridicarea imunității parlamentarilor suspectați de corupție, să nu-i mai apărați de justiție, să adoptați rapid votul prin corespondență, să adoptați legea bugetului și să dați socoteală pentru împarțirea banilor, să construiți autostrăzi, să faceți servicii publice funcționale, să nu mai vindeți dregătorii, să administrați mai bine statul, să vă pese ceva mai mult de noi, ceilalți, să furați mai puțin și să puneți în general osul la muncă, pentru că de asta v-am trimis acolo și de asta vă plătim. Vă vom aminti asta mereu, deoarece a început să ne placă strada, presiunea publicului, ne bucurăm de frica voastră de politicieni în culpă și vom profita din plin de ea, vrem sa ne băgăm tot timpul de acum încolo nasul în afacerile voastre. Nu vom uita nimic din promisiunile noului președinte ales. Noi, cel putin, nu vă vom uita la fel de ușor ca înainte și nu vă vom lăsa în pace.”

Și care este cel mai eficient mijloc democratic de a fi ”băgăcioși”? Simplu, votul. Timp de aproape 20 de ani, deși tot mai dezgustată și mai demotivată, am continuat să votez (uneori cu sacrificii). Trebuie să admit că am votat negativ - anti-FSN, FDSN, PDSR, PSD, căci eu nu puteam să accept un partid

nereformat, colcăind de corupție și de mizerie morală, unde președinte de onoare e încă un personaj cu mâinile mânjite de sânge la revoluție și mineriade, Ion Iliescu. Sper ca, de acum încolo, să-i premiem mai puțin pe cei care ar trebui condamnați și să-i condamnăm mai puțin pe cei care ar trebui premiați. Iar modul în care sancționăm și/sau premiem cel mai bine în democrație este votul. Sincer, mi-ar fi plăcut să voteze toți românii pentru Monica Macovei, candidata mea preferată, care a obținut sub 5% la primul tur. Era primul candidat în care mă regăsisem și pe care l-am votat pozitiv în România (cu excepția lui Nicușor Dan la locale, în 2012). Dar e dreptul constituțional al românilor să voteze și să susțină pe cine vor, fără să dea vreo explicație (fie și lui Aligică) și nu ar trebui să antagonizăm peste 5 milioane de români pe motiv de opțiuni electorale. E momentul să ascultăm efectiv principiile unei altfel de politici și să dăm dovadă de bun simț, respect și toleranță față de cei din jur.

În sfârșit, o primă reacție umană autentică de la Ponta (până acum fals și convențional, năucitor doar prin duplicitatea și impostura lui) - o invitație la reculegere și tăcere, recomandabilă tuturor liderilor PSD înainte de marile reforme din partid (pe care le așteptăm de mai bine de 20 de ani): ”Să avem toţi decenţa şi bunul simț de a tăcea” Așa da atitudine! Vorba internetului ”bagabont”, ”să fie într-un SAS bun!”

XXII. Într-un SAS bun, Zeus-ninja iese dintr-un joc video și-l răpește pe Prometeu cel frumos coafat

Într-un SAS bun, după ce respinsese o serie întreagă de titani descoperiți de mine (George Soros, identificat într-o sursă credibilă, ziarul ”Adevărul”, drept ”titanul Soros”, apoi trei Adrieni (Adrian Năstase-Bombo - mare martir, deținut politic și sinucigaș, victima dictatorului Băsescu, Adi Minune - un suflet mare și chinuit de manelist, un câine vagabond... prin palate cu turnulețe, Adrian Păunescu - un mare nemuritor blestemat, poet ce se izbește mereu de Zid și nu poate nici trăi, nici muri)), mai puțin pe gândacul Gelu cel Singur, prietenul lui tata, mare supraviețuitor și luptător solitar, care nu și-a pierdut măreția sa tragică, titanică nici când a fost strivit (probabil) sub papucul mamei (până la o probă ADN edificatoare), iată că Promy e pe cale să accepte o nouă propunere a mea. Este vorba de Pesi (Pepsi sau Piersicuță), motanul auriu al maică-mii, de culoarea lui Garfield sau, mai bine zis, a focului sacru.

De-abia acum am conștientizat. Ce mică e lumea! Pesi îndeplinește toate cele trei criterii de bază caracteristice unui titan: 1. e tare (a supraviețuit și el potopului ca Deu, mai exact unei furtuni cumplite când abia se născuse; o prietenă l-a salvat, adunându-l de prin șanțuri, mai mult mort decât viu, ducându-l la doctor de urgență și lăsându-l apoi mamei în îngrijire; în plus, Pesi are și el probleme hepatice ca Promy (și niște ochișori de un galben luminos... hepatic), a fost adeseori slab de parcă ar fi ieșit de la Auschwitz, de pe Elbrus ori din Tartar, a zăcut o vreme paralizat ca Promy înlănțuit de stâncă, a trecut prin trei transfuzii foarte grele, cu șanse infime de supraviețuire și, deși se sufoca, urina cu sânge și vomita, a depășit treptat toate dificultățile); 2. are un suflet mare (când nu se simte prea rău și e capabil să-și manifeste afecțiunea, e foarte drăgălaș, prietenos și iubește

oamenii, cu toate că nu (prea) merită); 3. inspiră multă milă (dacă iubește oamenii și suferă atât, e logic, nu?).

După ce a luat-o pe guru Guru de la o terasă din Vamă (unde rămăsese, sărmana, abandonată, la sfârșit de sezon), fii-miu, Alex, mare salvator de mâțe, l-a adoptat și pe titanul Pesi de la mama, pentru că acesta avea nevoie de atenție permanentă, îngrijiri speciale și vizite regulate la medicul veterinar. Eu am acceptat, cu mândrie revoluționară. La urma urmei, sunt mamaie de titan (Pesi), mamaie de guru (Guru) și mama unui patriot (Alex însuși se consideră astfel de când l-am plătit cu o găleată întreagă de aripioare de la KFC ca să participe la miting, la ”Uniți salvăm Roșia Montana”). În scurt timp, l-am adus și pe Pesi alături de Guru în Olimp, iar micul titan a început o nouă viață.

Exact ca Promy, Pesi de-abia se-atinge de mâncare și oftează intens (când i se administrează medicamentația zilnică). În schimb, e disperat după afecțiune, așteaptă, cu răbdare titanică, să i se spună vorbe dulci (cum ar fi să-l facă cineva ”hobbit”), să fie luat în brațe, scărpinat și mângâiat. Pentru asta se revanșează în modul următor: te linge ca un cățel, din cap până-n picioare. Nu, nu doar oamenii, mai nou, și fundul lui Guru. Cum așa? Titanii nu pupă pe nimeni în cur. De fapt, Pesi adoră curățenia ca un titan adevărat ce e și o face cu stil și... pasiune titanică. Promy nu l-a respins: dimpotrivă, s-a bucurat de prezența lui din tot sufletul său mare de titan (chit că nu i-a acordat... deocamdată nicio diplomă oficială, fie și de titan onorific) și și-a schimbat unele obicieuri. Nu numai că a cerut să fie și el ținut în brațe, sărutat și dezmierdat (asta se întâmpla și înainte), ci s-a răsfățat și toarce de plăcere.

Dacă guru Guru a fost la început suspicioasă, atentă să nu o violeze cumva (doar a auzit ce se spune în Olimp despre titani) și l-a monitorizat nonstop, cu mare interes și curiozitate (paranoia e o datorie civică), l-a mârâit, l-a scuipat și a păstrat o distanță igienică de câțiva metri, acum s-au împrietenit relativ. Adică Pesi o ajută la curățenia ei exemplară, inclusiv lingând-o la fund și se antrenează reciproc în toate trăsnăile: de la vânatul porumbeilor Afroditei (la care se uită în extaz, de parcă ar urmări ”Suleyman

Magnificul") la fotbalul cu răhățeii, cheile, crenvurștii și măslinele. Se copiază unul pe altul și tot ce vrea unul vrea și celălalt. Guru poftește nu numai la pernuța, apa, mâncarea (hrană uscată de regim, Royale Hepatic), ci și la medicamentele lui Pesi. Dacă Pesi îmi sare în brațe, vine și ea. Și invers. Într-o seară, după ce Pesi s-a mai întremat, i-am testat și rezistența la sirtaki, la "Zorba grecul": Promy a putut să danseze doar un minut, în schimb, Pesi a reușit să stea în picioare până la sfârșit. Se obișnuiește să danseze cu dezastrele. Pentru început, cu Madame Dezastru. Să fie într-un SAS bun.

***

Obosiți de atâta dans cu dezastrele (fie și cu Madame Dezastru), la masă, la bucătărie, Pesi îmi doarme-n în poală, scărpinat ușor pe gât și pe spate, iar Promy oftează și își lasă capul pe umărul meu. Nu îndrăznesc să mă mișc, de grijă să nu-i deteriorez coafura. La un moment dat, Promy tresare, își suflă slab bretonul și clipește din ochi de mai multe ori la rând, amețit. Trosnindu-și oasele amorțite și ținându-se de masă, se ridică încet, cu greu și ia o sticlă de vin roșu, sec de la Dio de sus, din dulapul de un alb imaculat, montat direct în perete. Mă doare stomacul, dar nu pot să refuz un pahar. Ciocnim, beau câteva înghițituri, vărs câțiva stropi pe mine și pe Pesi (care continuă să doarmă netulburat, la competiție cu Atlas și Europa), apoi îi strâng mâna lui Promy. Mă pregătesc să-l întreb ceva. A rămas o problemă nerezolvată și nu mai vreau să amân. Mai târziu e prea târziu:

- Spune-mi, Promy, am o dilemă și, deși n-am mâncat Piersicuță sau pateu de ficat, știi că sunt iremediabil intoxicată cu praful de pe videoproiector, iar pe Tonciu n-o găsesc s-o întreb: ciuperca e animal?

- Nu ai mâncat Piersicuță sau pateu de ficat, dar mi-ai halit papagalii din bungaloul verde african, Fata lui Dracula! Să nu crezi că am uitat. Știi vorba mea. Cine a greșit să-și ceară iertare.

- Chiar așa, cine a greșit să-și ceară iertare, nu eu, ripostez furioasă.

- O să fac o serie nouă de papagali și o să-i învăț să spună ”Stracciatella nu-i o țară, e o cadă!” Ce idee bună! Nu-i așa, Obama?

- Iar eu o să-i învăț să-ți zică ”Odă pentru Kim Jong Promy”, nu ”Prometeu, ești un hobbit!” Jur din nou pe constituție și democrație, nu pe Al-Cool sau Al-Cola, că n-am mâncat nici lebedele din parc de la Viena, nici porumbeii Afroditei, nici papagalii tăi din bungaloul african. Jur și pe crenvurști în covrig. Ăștia sunt un fel de Maretti cu pizza pentru mine. Recunosc, consum frecvent crenvurști în covrig care au multe E-uri, în special glutamat monosodic. Cu ăsta te intoxici mai rău decât cu poțiunile Antenuței și, gata, ai murit. Pe net se vorbește de ”genocid alimentar”. Promy, te rog să fii atent! Și Maretti conține glutamat monosodic.

- Vai de mine, o să mor? izbucnește Promy într-un râs tumultuos, isteric.

- Da. Mă rog, în cel mai fericit caz, devii obez și o să mai faci un infarct. Iar Obama nu o să-ți sară în ajutor. E tot un șef-fantomă. Ca de obicei, se va uita și nu va vedea nimic.

- Eu, obez?! I-auzi, Obama! se zgâlțâie Promy de râs din tot corpul. Ești la PMS? Ai febră? Ia un Nurofen. Și, fii atentă, dacă-mi mai pui întrebări din astea... gen ”ciuperca e animal?”, încep să mă gândesc nu la trecut, ci la viitor și mi-am jurat că n-o mai fac. Nu mai vreau să ghicesc viitorul și să trăiesc de azi până ieri ca-n cercetarea ta de piață. Indiferent ce se întâmplă, mă încăpățânez să-mi fac planuri, iar unul dintre ele este să ne jucăm ”de-a Bill și Monica” în fiecare zi.

- Păi, atunci de ce te uiți la mine cu privirea aia kafkiană de câine bătut, căruia tocmai i-a ghicit de ”hapocalipsuri” baba Promida? Măcar știi de ce ești bătut?

- Dacă sărmanul câine kafkian nu știe de ce e bătut, eu înțeleg de ce: Al Gore e rău, Al Gore e de vină. De fapt, e vorba de putere și control. Logic, nu? A fi sau a nu fi câine rău și turbat care a mușcat mâna ”stăpânului”... Aceasta e întrebarea. Unde e locul câinilor turbați? În casă sau afară? Mă tem că nicăieri. Uite, mă gândeam chiar acum, că nu mai știu cu ce legumă sau animal

să mă identific, dacă aș avea ocazia să aleg, parcă aș prefera să fiu pisică siameză din ”Doamna și vagabondul”, aia rea și băgăcioasă... care-și bagă coada în cocktailul stăpânului. Vreau să spun cocktailul Molotov. Și nici boșorogii din ”Muppets” nu sunt de lepădat. Nu vrei să fim mai bine boșorogii ăia senili și urâcioși din ”Muppets” care comentează și bârfesc tot timpul de la balcon?

- Am numai doi ani și nouă luni vârsta mentală. Mai am de așteptat.

- Exact la fel au și ei. Ce zici, ne jucăm ”de-a boșorogii din Muppets” într-o zi?

- Nu știu, Promy, până la urmă cred că rămân cavaler... Don Quijote castrat și fără vise din Titan cu Dulcineea lui cu menstruație albastră. Apropo, ți-a venit menstruația solară? Eu n-am observat nimic de echinocțiu, toamna asta, iubire!

- Desigur, Ile. Ă, adică probabil. Era probabil să-mi vină înainte de numărul tău de dosar de la Parchet.

- Jură-te măcar pe Mecca, Al-Lac sau Al-Cola, chiar dacă nu te cred.

Vrea să fie boșorog cârcotaș din Muppets, pisică siameză din ”Doamna și vagabondul” sau bunicul lui Malraux (care a trăit și a murit cum a vrut)? De fapt, mai puțin contează cine ești, cât să iasă nenorocita asta de socoteală, ”2+2=4”. Și, interesant, tocmai când aplicăm logica normalității într-o lume a absurdului suntem noi înșine mai mult ca oricând. În filmul ”*The Croods*”, deși anticipase apocalipsa (nu doar sfârșitul ”casei”-peșteră, ci al lumii întregi), un băiat Guy, înzestrat cu spiritul lui Promy, aduce oamenilor cavernei din familia Crood (obișnuită să se ascundă în frigul și întunericul peșterii) focul sacru, împreună cu invențiile sale bizare: costum de camuflaj, centură multifuncțională, corn, teatru de păpuși, sănii, bărci, picioroange, capcane pentru vânat, cizme, umbrele, ba chiar și animale de companie (”animalele din casă pe care nu le mănânci” despre care mamaie Crood credea că sunt... copiii) etc. Dacă până atunci familia Crood se străduise numai să supraviețuiască, Guy le arată ceva cu totul nou: viața. Mai bine cinci minute de viață decât o sută de ani de

supraviețuire. Asta-i spuseseră și părinții lui Guy înainte de a muri: să nu se mai ascundă, să trăiască și să urmeze lumina, căci acolo e ziua de mâine. Luminându-i cu focul sacru al cunoașterii și al viselor, Guy i-a ajutat, la rândul lui, pe cei din familia Crood să-și învingă frica și să iasă din întunericul peșterii.

Apropo de focul sacru și de iluminare, cu aproape un an în urmă, am ascultat piesa scrisă de poetul român Victor Eftimiu, ”Prometeu”, înregistrată în 1978 și difuzată acum pe *trilulilu*, cu Ștefan Iordache în rolul principal (sincer, l-aș fi preferat pe Florian Pittis (Apollo aici) în rolul lui Promy, Ștefan Iordache a fost un pic cam aspru în rol, Pittis cred că i-ar fi pus mai mult în valoare, pe lângă forță, și delicatețea și sensibilitatea). În piesa lui Eftimiu, Hermes, Atena și Deucalion (personaje importante din viața și opera lui Promy) nu apar (nici nu avea cum să aibă un fiu, pentru că nu apucase să se căsătorească cu iubita lui, în această lucrare, nimfa Eromeni), taică-su, Iapet, și fratele, Atlas, sunt condamnați pentru rebeliune contra zeilor olimpieni (tatăl în Tartar, Atlas - obligat să țină ”bolta cerească”, fără a se pomeni ceva de Mene... Meneceu, aflat și el în Tartar), Apollo îl tratează cu compasiune și înțelegere (deși nu contestă pe față pedeapsa stăpânului), iar Hefaistos e un geniu malefic, călăul oficial pentru care execuția lui Promy e un spectacol foarte distractiv, o reală plăcere (așa cum reprezenta, de fapt, pentru Hermes).

După zile și nopți de frământare, Promy decide să aducă focul sacru oamenilor abandonați de zei în mizerie și frig (”vreau să trezesc pământul din somnul fără vise”) și e hotărât să-i învețe pe muritori ”să stea drept”. Spre deosebire de titanul nostru, stăpânul Olimpului folosește focul sacru pentru a-și manifesta iubirea lui de muritori... prin fulgerașe: ”nu fulgerând pe oameni le-arăți iubirea ta”, rostește Promy răspicat, în fața lui Știi Tu Cine... Zeus la palat. Nu numai că gândește, mai și spune! Oricum, stăpânul intenționează să nimicească împuțiții și ignoranții de muritori pentru a crea apoi o rasă nouă, superioară, un fel de supraoameni, ”o rasă de eroi”, ”o oștire curată”. Pe Promy, săracul, îl sperie și oamenii, darămite supraoamenii. Și cine i-ar fi creat? Promy,

Atena, Hefaistos? Doar nu ”stăpânul” lor, capabil să-și scoată exclusiv scula și fulgerașele!

Bineînțeles, lucrarea lui Eftimiu trebuie privită în contextul epocii comuniste care promova eroi-haiduci, eroi-luptători ilegaliști și eroi ai muncii socialiste, mai puțin intelectuali. Deși abordarea e un pic materialistă și haiducistă (accent pe foc și ajutarea practică a celor slabi, fără a vorbi prea mult de creație, științe, arte, forța intelectuală), există și o apropiere a lui Promy cu Iisus Hristos prin dragostea de oameni, milă, prevestirea supliciului, dar și a învierii, precum și suferințele comune, îndurate pentru muritori (strânși în lanțuri, bătuți în cuie/piroane, scuipați și umiliți, marcați de stigmate eterne). Acest lucru devine vizibil și în momentul în care Promy e țintuit de stâncă, iar mama, Temis, și iubita, Eromeni (pe care el și-o dorește ”tovarășă de luptă, de gânduri și de vise”), vin să plângă la ”crucificarea” lui, ca într-o scenă de tip ”Pieta”. Amândouă vor să-i împărtășească durerea: ”o, Prometeu, dă-mi mie din suferința ta!”. El le răspunde, încercând să le liniștească și, totodată, tânjind după atingerile lor catifelate, mângâietoare, care-i alină rănile din trup și din suflet: ”Mi-e bine (...) Atingeți-mi obrazul cu degetele fine”. Și apoi le explică din nou faptele și atitudinea lui, păstrându-și demnitatea și fermitatea: ”Nu eu, ci Zeus greșit-a (...) Dând oamenilor focul / Am dres greșeala lui”.

După mii de ani, când este eliberat de Heracle, încearcă amândoi să se adăpostească de vijelie în jurul unui foc, dar sunt izgoniți tocmai de oamenii care primiseră focul de la Promy. Heracle îi zice dezamăgit: ”ți-ai aruncat iubirea să capeți ură?” și, mai dureros, ”credeam că universul de monștri-i curățat”. Crezuse săracul Heracle că scăpase pământul de monștri. Din păcate, rămăseseră oamenii. Promy îi confirmă amar: omul ”azi e mai sălbatic, mai rău decât oricând”. Slăbit, obosit, șocat și răvășit de reacția oamenilor pe care i-a salvat, Promy rămâne din nou paralizat pentru milenii, de data asta din proprie inițiativă, și nu mai știe ce se întâmplă cu el ori pe pământ. E o ”ruină”, o ”frunză strivită în noroi”.

Așa îl găsește Hefaistos care îl trezește să-i spună că profețiile lui s-au împlinit, a sosit amurgul zeilor, ”stăpânul” a ajuns în Tartar, Zeus a fost înlocuit de Iehova, iar zeii olimpieni au primit alte funcții. De exemplu, ”Afrodita nu mă mai înșeală cu zei bătrâni și tineri / A-mbătrânit, săraca, și-o cheamă Sfânta Vineri”, râde Hefaistos. Acesta din urmă, devenit Satan, îi propune lui Promy să cucerească amândoi lumea și să împartă puterea, ”lumina” pentru Promy, respectiv ”umbra, întunericul” pentru Hefaistos, dar Promy îl refuză scârbit. Își aduce aminte, deodată, de muritori și de menirea sa, înțelege că ”mi-e drag și-acuma omul”, ”i-am dat ceva odată / îi sunt dator mereu”, ”simt aripi”, ”învinsul poartă iarăși un suflet de erou”. În sfârșit, a renăscut.

Sper că a renăscut, într-adevăr, și vreau să cred că s-a neglijat iar în ultima vreme, ignorându-și chiar propria menstruație albastră, solară, de echinocțiu, din cauza festivalului din această toamnă. Nici acum nu se liniștește. După ce a intrat în posesia coifului Antenuței (confiscat în primăvară, la ultima tentativă de lovitură de stat, dejucată ferm și camuflată diplomatic), Promy a găsit, în sfârșit, un pic de timp ca să-l studieze, îndată ce s-a încheiat festivalul ”AER”. Probabil că-l analizează intens ca să descopere în ce constă funcția de metamorfozare și cum o poate genera la rândul lui:

- Bine, Promy, deci, nu vrei să juri nici măcar pe Mecca, Al-Lac sau Al-Cola, treaba ta! Dacă ai uitat de menstruație pentru că ai fost atât de ocupat cu festivalul sau cu coiful Antenuței, să-i studiezi funcția de metamorfozare...

- Nu am uitat de nicio menstruație albastră. A fost la echinocțiu, pe 23 septembrie, înainte de festival. Ce-i cu tine? Ai febră mare? Ești obosită și la PMS? Ești posedată iar de Bush Jr.? Sau ai rămas intoxicată cu praful de pe videoproiector? Ia un Nurofen și bagă-te în pat! Ți-am zis și mai devreme.

- Nu, Promy! Cred că am auzit de la Atena 3 că nu ți-a venit menstruația albastră, solară și am intrat în panică. Știi că eu fac minim 15 atacuri de panică pe zi.

- Care Atena 3? Ne ajunge și Atena 1. Vezi că ai confundat Atenele cu Antenele. Ce ai? Te-ai informat de la Antena 3, Vocea Rusiei sau dintr-un film hollywoodian comercial? Așa-ți trebuie.

- Nu știu, dar ai grijă, Promy, să nu ajungi ”în gura presei”, în gura lui Mircea Badea, că, dacă intri în gura unei asemenea bestii antropofage, nu mai rămâne din tine nici stânca, așa cum a profețit și Kafka. O să te hăpăie Badea cu piroane, vultur, lanțuri și stâncă cu tot.

- Bine, Ile, mulțumesc pentru atenționări! Și să știi că nu am nevoie să studiez funcția de metamorfozare, am testat-o jde mii de ani pe pielea mea, în toate formele. Metamorfoza de la titan la legumă. Tehnologie, nu magie. Originală, de la Heifaistos. Ovidiu n-a sesizat-o când a scris ”Metamorfoze”. Foaie verde măghiran, măi! / M-o făcut muica titan, măi! / Blestemat sunt, blestemat, / Viața mea e de căcat / Și de tot m-am săturat, măi Leano! Ah, așa cum l-am blestemat inițial pe Știi Tu Cine ca muritorii să-i vadă adevăratul chip, de pitic spălat pe creier, să-și învingă teama față de el, iar el să-și piardă puterea pe care o exercita asupra lor, acum voi spune un blestem la adresa Big Brotherilor de pretutindeni. Big Brotheri, vă blestem să nu mai chinuiți pe nimeni (nici pe mine, nici pe alții, și în mod special pe copii) ca să ne faceți asemenea voastră, ci să vă schimbați voi și să semănați voi cu mine!

Pentru a fi mai convingător, Promy își suflă bretonul (ceva mai viguros) și ridică paharul de vin. Apropo de tehnologie, nu magie, ci... politică, uite-l și pe Hefaistos, am fi putut fi prieteni și colaboratori, aveam multe în comun, amândoi eram persoane capabile, serioase, workaholici cărora le plăceau lucrurile bine făcute, el a învățat de la mine să creeze femeia, pe Pandora, dar politica asta blestemată l-a făcut să-mi pună cu mâna lui lanțurile la mâini și picioare și pironul în piept. De frică, nu de plăcere precum nepoțelul meu scump și drag, torționar de treabă, Hermes. Acești torționari de treabă, altminteri foarte simpatici, confruntați cu propriile victime, nu-și cer niciodată scuze și nu recunosc că au dat mai mult de ”4 palme”, ca în filmul lui Alexandru Tatos, ”Secvențe”.

Hefaistos, de asemenea, nepotul meu, a ascultat un ordin criminal cu inima strânsă, cu rețineri, fără ”mânie proletară”, fără entuziasm și excese (pot să-i fiu recunoscător că nu m-a scuipat și el ca Hermes și Știi Tu Cine). Dar, gândiți-vă, cum ar fi să ieșiți în pauză la țigară cu colegul și prietenul vostru (cu care nu aveți nicio problemă, colaborați bine și vă înțelegeți excelent), iar apoi, brusc, odată ajunși în birou, să înceapă să vă dezbrace, în râsetele tuturor, să vă încătușeze și să vă străpungă pieptul cu pironul? Cum ar fi să vă execute (subit) un prieten, în fața tuturor? Să nu uit, Știi Tu Cine și Hermes erau și ei verișorul, respectiv nepotul meu, însă Hefaistos reprezenta mai mult decât un simplu nepot, era un prieten. Nu doar că s-au accentuat starea de șoc, confuzia și frica, ci m-au copleșit durerea și rușinea la cote abisale, insuportabile, crede-mă, Malraux! Și, după toate astea, cum mai poți avea încredere în cineva?

Într-adevăr, lui Hefaistos avea de ce să îi fie frică: pe vremea când era numai un bebeluș, în timp ce gângurea și întindea pofticios mânuțele spre sânul mămicuței sale, Madame Hera l-a azvârlit în prăpastie, îngrozită de hidoșenia lui. Apoi, Madame Hera a fost (liber) aleasă zeița familiei pentru performanțele ei materne indiscutabile. Cum micul Hefaistos încă mai respira, tăticuțu’ s-a înfuriat și l-a aruncat și el în prăpastie a doua oară, să fie sigur că scapă de el odată pentru totdeauna. Era prea urât ca să-l mănânce direct. Surprinzător, Hefaistos a supraviețuit, chiar dacă șchiopătează și acum. Nu l-au scos niciodată din ”slutu’”, ”șchiopu’”, ”jegosu’”, ”handicapatu’” și-l sileau să presteze cele mai murdare munci.

Poate că lui Hefaistos îi pare rău pentru ce a făcut. Poate că mă apreciază în secret nu doar pentru știința și arta mea, ci și pentru atitudine, pentru curajul și dârzenia mea care lui îi lipseau. Poate că are și el coșmaruri ca mine. Cu mine! Poate că adoarme greu, suspinând, și se trezește în plină noapte lac de transpirație, urlând, în fața stâncii și, cu chipul desfigurat de oroare, scapă din mâini pironul cu care ar fi trebuit să-mi străpungă pieptul gol, deja sfâșiat de gheare, ars de fulgerașe și înecat în flegme corozive ca acidul sulfuric. Tocmai peste ciotul lui de picior

(strivit de părinții lui dragi și iubitori). Poate că își aduce aminte că, după ce mi-a înfipt pironul în piept, în hohotele sarcastice ale lui Știi Tu Cine și ale lui Hermes, a dispărut odată pentru totdeauna. M-a lăsat singur pe cruce. Nu a văzut în ce stadiu de degradare ajunsesem, de era să nu mai rămână nici stânca din mine: o legumă mutantă, putrezită și storcită de 40 de kile, sucită și răsucită barbar de ciocul bestiei de vultur și de viscol. Preferam să vină să mă scuipe decât să mă abandoneze așa.

Am mai avut onoarea să mă întâlnesc cu Hefaistos și... accesoriile lui de firmă de câteva ori, ca să nu mă dezobișnuiesc ori să devin cumva nostalgic. Ultima oară s-a întâmplat cu patru ani în urmă, în Tartar, când am fost condamnat pentru o lovitură de stat dată chiar de Hermes. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, dottore El-Gol! O să te obișnuiești. El-Gol e rău, El-Gol e de vină. El-Gol e Satana. ”Moarte intelectualilor!” Nici atunci Hefaistos n-a mai trecut pe la mine, am rămas iar singur pe cruce. Cu câteva zile înainte să ies din închisoare, am avut o viziune, când m-am trezit din leșin: nu, nu era Hefaistos, ci Ile care îmi mângâia ușor fața și părul și-mi spăla în lacrimile ei trupul martirizat. Credeți c-am fost eliberat de milă sau pentru că s-a făcut dreptate, în sfârșit? Nu, era nevoie de mine pentru a construi o nouă aripă la palat. Profită de mine, apoi mă aruncă la gunoi, logic, nu?

Ce să mai zic de Hefaistos? Nici nu știu dacă vrea să fie personaj. Sincer, nu l-am condamnat, l-am înțeles și l-am iertat, ”e doar un job”, dar cum l-aș putea lăsa să mă strângă într-o îmbrățișare titanică, la petrecerea de Revelion, de pildă? Mă trec frisoane îndată ce-l văd, mi se întoarce stomacul pe dos și mi se taie picioarele. E suficient să apară lângă mine, șchiopătând, incapabil să-și ascundă roșeața sub stratul gros de funingine de pe față, cu gura strâmbă, întredeschisă și ochii tulburi și alunecoși care îi fug într-o parte dacă îmi întâlnește cumva privirea. Aerul vibrează suspect, se încarcă electric și mă curentează. Îmi trag părul pe față și mă zbat să înaintez prin valuri de electricitate, în timp ce mâinile lui îmi apucă zdravăn brațele și picioarele, le strivesc în lanțuri, apoi îmi sfâșie tricoul alb și ridică amenințător

pironul în dreptul pieptului meu dezgolit. Mă simt ca mireasa din filmul ”Melancholia” al lui Lars von Trier care se străduiește să avanseze, însă crengile unor copaci monstruoși, mișcători îi prind lent, implacabil, picioarele, îi sfârtecă rochia albă, lungă, fâlfâind în vânt și o sugumă cu trena.

La urma urmei, aș putea să-l rog pe Hefaistos să se ocupe personal de ”Memorialul Holocaustului Olimpian”, de ce nu? El a fost călăul oficial al regimului, el știe cel mai bine ce e acolo, în Tartar, doar el a creat aparatele de tortură și a pus în practică execuțiile. Eu unul tot amân, am o senzație puternică de respingere, chiar dacă știu că trebuie să-l construim neapărat, mai devreme sau mai târziu. Iar mai târziu poate fi prea târziu. Muzeul trebuie plasat într-o zonă aflată la o distanță decentă de Startar. Vom reconstitui inclusiv gaura dată de Bebe în Zidul infernului despre care Ile zice că semăna cu gaura din steagul Revoluției din Decembrie 1989. E timpul să se cunoască toate mărețele realizări ale lui tăticuțu’ și ale băiețelului său scump, Hermes, torționar de treabă. Și pentru Hefaistos o ocazie să arate că-i pare rău. Și că a făcut ce a făcut de frică. Sper că o să-și poată învinge rușinea. Hm, dar eu pot? Mi-e teamă că eu nu pot să vorbesc cu el. Însă Ile poate. O să-i spun cât de curând să discute cu el și să pregătească terenul. Ce am? Îmi fac planuri?

Tremurând ușor, Promy lasă paharul de vin jos, oftează adânc și-și aprinde o havană. Continuând să-l mângâi pe Pesi (care doarme netulburat la mine în brațe) cu mâna stângă și pe Promy, pe spate, cu dreapta, rostesc încet, răvășită de emoție:

- Doamne ajută, Promy! Sper să se împlinească blestemul tău cât de curând, poate chiar înainte să primesc eu numărul de dosar de la Parchet. Cum a fost și cu celălalt blestem, când i-ai zis lui Știi Tu Cine că o să-și piardă puterea înaintea muritorilor îndată ce oamenii își vor învinge frica față de el, cum ai făcut tu. Așa s-a și întâmplat. Ba a rămas și fără tronul din Olimp. Nimeni nu e etern... în funcții. Eternitatea nu durează prea mult. Într-o zi, april va veni și totul va fi ca la Paris, de vis. Atunci, și Big Brotherii vor semăna cu tine. Din proprie voință, fără să-i oblige nimeni nimic. Cum spunea săracu’ taică-miu, cei răi se vor face buni, iar

cei buni se vor face și mai buni. Cu voia lui Dumnezeu, nu a zeilor. Îmi doresc și eu asta, deși înțeleg că eu singură nu-i pot convinge. Nici tu. Dar Dumnezeu poate. Și nici nu știi ce fericită sunt că te iubesc pe tine, idiotule!

- Sper că mi-ai zis ”idiot” în sens dostoievskian... Vezi că îți fac reclamație. Am și eu drepturi!

- Sigur că da. De fapt, probabil că da. Nu-mi cer iertare. Cine a greșit să-și ceară iertare. Și, dacă nu, să-i fie rușine. Și, dacă nu, să se ducă să se reculeagă cât mai departe, la o distanță igienică de o sută de mii de ani lumină, până i se face. Sau să meargă la terapie pe VJ45. La câte păcate au, nu cred că mai ies vreodată din ocean. Știu că răul e ireparabil și că nu există nicio compensație, dar să nu uităm lucrurile bune. Ca cele pe care le faci tu. Sau... îi stimulezi pe alții să le facă.

- Măi, Ile, nu știi vorba lui Santa Klaus? ”Decât să fiu mârlan, mai bine pierd.” Decât să fiu taliban, mai bine pierd. Și nu mai comentez nimic, nu mă cobor la nivelul ăsta. Dar recunosc: cea mai bună terapie pentru mine e ajutorul dat celorlalți. Și cel mai important ajutor e acela prin care îi ajut să se ajute și să ajute... să mă ajute chiar pe mine.

- Da, Promy. Asta e și cea bună răzbunare, una elegantă, subtilă, în stilul tău. Big Brotherii turbează de furie dacă te văd trăind, iubind, creînd, făcând fapte bune, ar da orice să te oprească și să te transforme într-unul dintre ei. Mă rog lui Dumnezeu să te ilumineze și să te întărească astfel încât să continui să-i enervezi cu faptele tale bune și operele tale subversive, iar focul sacru să nu se stingă. Aș vrea să ai curajul și puterea lui Narin, fata de credință yazidi, răpită de talibani de pe muntele Sinjar. Ea a fost încarcerată, înfometată, bătută, insultată, amenințată cu moartea și violul dacă nu se convertește la Islam, apoi vândută unui taliban de vază și căsătorită forțat la numai 14 ani. Când au împresurat-o talibanii, s-a simțit mai neajutorată ca niciodată. Singură cu ei toți. Singură pe cruce. Mai târziu, a reușit să spargă ușa și să evadeze. Când a simțit îmbrățișarea tatălui ei, a rostit: ”am renăscut”. Cred că era o îmbrățișare titanică, disperată, care i-a frânt oasele și i le-a transformat în praf de stele. Nu ți-ar

strica nici forța de rezistență și spiritul umanitar al bărbatului acela arestat și el de talibanii de la Statul Islamic, care a supraviețuit unei execuții în masă în deșert (600 de persoane), prefăcându-se mort și acoperindu-se cu sângele celor căzuți lângă el. Talibanii i-au lăsat pe prizonierii șiiți, yazidi și creștini fără apă și mâncare, spunându-le că vor primi curând, în paradis tot ce au nevoie, le-au luat bunurile personale, i-au pus să se numeroteze și i-au împușcat. Bărbatul acesta l-a salvat pe altul care, la rândul lui, se chinuise să stea nemișcat, în timp ce talibanii îi ardeau picioarele, ca să-l creadă mort. L-a ajutat pe acesta din urmă să se târască până sub un pod și i-a dat să bea din propria urină ca să nu moară de deshidratare; în cele din urmă, au reușit amândoi să găsească adăpost într-un sat. Mi-ar plăcea, totodată, să te inspire exemplele altor doi musulmani din Franța (surprinzător, integrați): polițistul Ahmed Merabet care s-a sacrificat apărându-i de jihadiști pe jurnaliștii de la *Charlie Hebdo* (profanatorii profetului său!) și Lassana Bathly, originar din Mali, salvatorul ostaticilor de la magazinul evreiesc. Acesta din urmă și-a păstrat controlul (într-o situație critică în care eu aș fi paralizat și/sau eram posedată) și a procedat foarte ingenios: a reușit să îi ascundă pe ostatici în frigiderele de la subsol, a dezactivat funcția de înghețare, după care a evadat cu ajutorul unui lift de marfă. Și, *the last but not the least*, să ai voința și visele Malalei Yousafzai, fetița din Pakistan, împușcată în cap de talibani, care luptă pentru dreptul la educație al fetelor din întreaga lume și, totodată, îndrăzneala, perseverența și rezultatele uimitoare ale indianului Kailash Satyarthi care a eliberat 80.000 de copii din sclavie. Ultimii au câștigat chiar un binemeritat Premiu Nobel pentru Pace, în sfârșit unul acordat corect, și asta ar trebui să sărbătorim. Ah, scuze că-ți țin predică de Nana!

Vreau să-i arăt ceva lui Promy, așa că insist să se ridice de la masă și să vină în domitor. Îl iau de mână, și, foșnind prin frunzele aurii și rubinii de pe hol și din cameră, ne apropiem agale de oglinda uriașă, cu cadrul sculptat din lemn de pin negru. Îl rog pe Promy să-și sufle bretonul cât poate de tare și să arunce o privire:

- Lasă coiful Antenuței, știu că nu te-ai atins de el pentru că ai rețineri, tu îți reproșai că o dezonorezi și dacă i-l dezactivai, darămite să i-l iei de pe cap și să-l studiezi... Vreau să faci următorul experiment: măcar o dată pe lună încearcă să te privești în oglindă și să te vezi cu ochii mei. Asta e mai tare ca norma de 5 minute de liniște. Ah, Promy, cât de frumos ești! Dacă nu ar fi cicatricele de pe tine, de pe corp și rănile adânci, neînchise din suflet (pe care le am și eu), aș crede că ai apărut din Parisul de vis al copilăriei mele, de pe Gliese sau dintr-o lume în care april a venit. Hai, uită-te în oglindă, să te vezi cu ochii mei, te vei îndrăgosti de tine, ca Narcis privindu-se în lac.

- Taci, Ile! Dacă se va îndrăgosti de mine și șeful tău fantomă și, eventual, alții ca el, ce se va întâmpla? Nu doar că vei fi geloasă, s-ar putea să vină toți buluc la mine, așa cum ne-am dorit, ca să nu mă mai simt abandonat, să sară pe mine, să mă sfâșie și să mă devoreze, nu din răzbunare și din ură, ci din dragoste și disperare. Și nu mai vreau să pună toți mâna pe mine. Nu mai puneți mâna pe Vasilică! Vasilică are și el drepturi.

- Da, e adevărat. Și eu ți-am dat unul dintre ele: dreptul la poveste, Promy! Iar pe VJ45 ai renăscut, așa cum vroiai. Ai primit o nouă viață? Trăiește! Creează! Cum era în filmul ”Andrei Rubliov”, când, ultim supraviețuitor al invaziei tătare, cu toate icoanele făcute scrum, sărmanul pictor depusese jurământ de tăcere și refuza să mai picteze. În acea vreme, îl vizita fantoma maestrului său, Teofan, mort la invazia tătară. Sunt fantoma maestrului tău, Teofan... Pictează, Andrei, pictează! Ascultă-mă, Prometeu. Sunt fantoma maestrului tău, Chiron, din care nu au mai rămas nici calul, nici omul, fie-ți milă de mine! Creează, Promy, creează! Creează măcar un vaccin anti-violență, prostie și indiferență.

- Sunt oboshit, Ile, nu știu dacă mai pot. Festivalul și alegerile din România, deși evenimente fericite, m-au epuizat complet. Iar mie, la ce restanțe am, oricum, nici somnul de veci nu mi-ar ajunge. Și de când nu mai am 280 de ani! E, cum era pe vremea când aveam 280 de ani? Chiar dacă era Știi Tu Cine la putere, eram tânăr, energic și mai aveam speranțe și vise. Bine,

principala speranță eram eu, apoi Atena. Încă visam să schimbăm lumea. Până una-alta, cred că o să urmez exemplul tău. O să cer și eu paharul mic de votcă, să mi se porționeze cu el fericirea și durerea. Și 5 minute de liniște, șoptește Promy, ascunzându-și sub breton chipul palid, cu ochii încercănați.

- Haide, mai fă un efort. Vrei să le chem pe fetele lui Obama să facă presiuni asupra ta? Nici eu nu mai am 280 de ani de mult. Au trecut cel puțin două miliarde de ani de atunci. Știi, eu, când eram în comă, la fostul scârbici, m-am prefăcut că-mi pasă și m-am implicat în protestul colegilor, deși atunci eram frântă atât în exterior, cât și în interior, nu vroiam decât să se termine totul, să fie întuneric și liniște pentru totdeauna. M-a întrebat șeful de ce mă bag eu, persoană serioasă, de bază, din firmă, de ce mă amestec cu puștii ăștia obraznici și puturoși, iar eu am făcut eforturi supraumane să vorbesc (nici nu puteam clipi bine, inima mă strângea ca ghearele bestiei și mă sufocam). L-am mințit că-mi pasă. Și nu-mi pare rău. Să-l minți pe Satana nu e păcat. Să te prefaci că-ți pasă nu e păcat. De fapt, nu vreau să demonizez ori să generalizez, l-am iertat și vreau să-și găsească și el sufletul rătăcit. Promy, chiar dacă ești epuizat, nu mai simți nimic și nu mai crezi în nimic, lasă-mă să inspir mirosul tău răvășitor de ceară de păr, Maretti cu pizza și havane, ia-mă în brațe, prefă-te că ți-e milă de mine și minte-mă că mă iubești!

***

În ciuda presiunilor fetelor lui Obama, coșmarurile noastre continuă și ne storc de ultimul strop de vlagă, deși se poate spune că acum nenea Cronos, Știi Tu Cine... Zeus și Madame Hera sunt istorie, iar Promy a renăscut. Așadar, mergem la terapie pe VJ45 într-un weekend. Disperată, o rog pe VJ să ne scape odată de aceste fantome care ne urmăresc pretutindeni, uneori și când facem dragoste, de-mi vine să mă arunc în Styx, cu tot cu Promy, să ne dezintegrăm și să se termine telenovela asta nenorocită. Doar că nu mai avem putere nici pentru asta.

Plonjăm amândoi în ocean și ne trezim instantaneu în locul preferat de vacanță al lui Promy, sus, pe Elbrus, asaltați de aceste

fantome insațiabile care se înfruptă din întreg universul, nu numai din Promy și din mine. Sărmanul meu titan a ajuns din nou o crustă de puroi și de jeg, zăvorâtă în stânca de care e înlănțuit. E captiv într-un sicriu de gheață, nu mai trebuie să se criogeneze, au făcut-o deja fantomele pentru el. Topesc gheața și Zidul în lacrimi, apoi mă duc la Promy și îi trag lanțurile și pironul. Acestea se desprind incredibil de repede. Îl iau încetișor în brațe, ca pe un copil. E foarte ușor, a rămas din el numai o legumă mutantă, putrezită și storcită de maxim 40 de kile pe care o pot ține singură în brațe.

Înainte să apuc să fug cu el în brațe, fantomele se reped din nou la noi, așa că le arunc telecomanda de la portalul infernului pe care și-o doreau cu disperare. Să se bată și să se mănânce între ele până la sfârșitul veacurilor pentru o nenorocită de telecomandă, dacă nu sunt capabile de altceva. Distrug planete ca să sufere Promy, dar de el se satură și-l abandonează când nu mai au ce să devoreze de pe el. În schimb, de telecomandă ori de inelul puterii nu se vor plicitisi niciodată. Mângâindu-l ușor și spunându-i că-l iubesc, îl iau pe Promy și îl duc acasă, să-i fac o baie, să-l îngrijesc, să-l țin în brațe și să-l culc într-un pat moale și cald. O să-i zic și-o vorbă bună, îl fac ”hobbit”, îndată ce-și revine un pic.

Îndată ce ne întoarcem pe plajă, lângă ocean, rămânem mână-n mână la mal, întinși pe nisipul sticlos (ca cel din clepsidrele de bâlci), cu picioarele în apă, iar valurile ne alină durerea din trup și din suflet. Din tălpile noastre se scurg râuri de păcură cu miros de pucioasă. Cât de curând, Promy trebuie să răspundă, tare și răspicat (de 10 ori la rând), la întrebările alea enervante care ne scot din minți pe amândoi (”Cine ești? Ce s-a-ntâmplat? Ce-ai pățit? Unde ești? Ce faci?”):

- Cine ești?
- Sunt titanul Prometeu. Nu sunt legumă sau zeu.
- Ce s-a-ntâmplat? Ce-ai pățit?
- Sunt la putere.
- Unde ești?
- Sunt acasă.

- Ce faci?

- Trăiesc. Ei sunt fantome, eu sunt viu.

Pe moment, ne relaxăm, ne purificăm și ne întărim, dar, odată întorși în Olimp, coșmarurile revin în forță. Într-o noapte, după o săptămână în care am fost bântuiți și chinuiți în continuu de fantomele foștilor stăpâni, îl las pe Promy singur în cameră și stau să fumez la bucătărie până în zori. E timpul să înțeleagă că sunt doar fantome (iar acestea, la rândul lor, au rămas să se bată pe telecomandă și nu o să ne mai deranjeze). În schimb, Promy și cu mine suntem vii și trebuie să trăim. Nu mai vreau să-l țin în brațe și să-l apăr de monștri inexistenți, nici să se sperie de mine și să mă perceapă drept o bestie antropofagă. Să se convingă singur că nu e niciun pericol. Spre dimineață, pe la 10, adoarme, iar la 11.30 îl găsesc deja la cafea, la bucătărie. A avut, desigur, adică probabil, un nou coșmar.

- Da, Ile, exact. Mergeam pe stradă și-mi repetam conștiincios, cu voce tare și răbdare titanică, exercițiul dat de VJ: ”Sunt titanul Prometeu. Nu sunt legumă sau zeu. Sunt la putere. Sunt acasă. Știi Tu Cine e fantomă, eu sunt viu.”, când m-am simțit strâns ca-ntr-un clește și tras în zbor, într-o viteză ametițoare, undeva departe. Am văzut negru în fața ochilor și m-am trezit sus, pe Elbrus, într-un decor un pic schimbat, amenajat ca o sală de lupte cu laser. Personajul care mă răpise (îmbrăcat în costum ninja) a râs satisfăcut, iar hohotul mi s-a părut cunoscut. ”Am pus eu gheara pe tine, vierme de titan! Crezi că dacă ți-ai schimbat coafura și-ți ascunzi fața, porți tricou alb și blugi, nu te mai recunosc? Eu sunt Zeus ninja din jocul video ”Plante vs. Zombie”, adică ”Titani vs. Zei”. Sunt maestru ninja, nici n-am zburat până aici, am sărit. Ha-ha-ha! Hai, dezbracă-te, câine de trădător ce ești, să-ți pun accesoriile de firmă și să chem păsărica. Mișcă, animalule!” Nici nu trebuia să mă dezbrace și să-mi analizeze cicatricile ca să-și dea seama că eram titanul Prometeu, nu o legumă sau un zeu, eu însumi spusesem asta pe stradă, adăugând alte lucruri foarte interesante pentru el cum că aș fi acasă, la putere sau că Știi Tu Cine nu mai e. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, eram din nou gol, în lanțuri, înecat în bale și ars

de fulgerașe, cu piron în piept și sfârtecat de bestia de vultur. Tu, Ile, mă căutai disperată și așa ți-ai dat seama că Știi Tu Cine, în varianta ninja, ieșise dintr-un joc video și mă răpise din nou. Ai plonjat în jocul video și ți-ai continuat căutarea. L-ai întâlnit acolo pe Prometeu ninja din joc, îmbrăcat într-un costum de luptă, cu părul rărit și grizonat, destul de zbârlit, cu ochii încercănați și cu o față aspră de chinuri și bătălii, însă într-o formă fizică și psihică mai bună ca a mea: era eliberat deja din lanțuri și conducea dârz și neclintit mișcarea de rezistență (armată) împotriva lui Zeus ninja. I-ai spus că Zeus a evadat din joc și m-a luat prizonier. L-ai implorat să mă ajute, căci eu eram foarte obosit și bulversat de evenimentele din ultima vreme. Eu credeam că Zeus nu mai există (noi reușisem să-l anihilăm în lumea noastră), eu precis mă aflam acum în stare de șoc și riscam un nou infarct ori s-o iau razna complet. Prometeu ninja s-a întunecat de mânie și a spus sec că asta e picătura care a umplut paharul, Zeus ninja trebuie zdrobit odată pentru totdeauna și ți-a promis că Prometeu cel frumos și modern coafat va fi salvat curând. Prometeu ninja a venit în fruntea armatei sale de luptători, a sugrumat păsărica și mi-a rupt lanțurile. Erai și tu și m-ai uns cu cremă reparatoare anti-leziuni la piept și la ficat, apoi eu, deși cădeam din picioare, m-am dus să lupt alături de celălalt Prometeu până l-am învins pe Zeus ninja aici și în joc.

- Promy, ești dus cu capul! Îți dau o găleată de gheață în cap! Să te trezești și apoi să te culci. Cum să iasă Știi Tu Cine ninja dintr-un joc video și să te răpească în plină stradă? Dezbracă-te și uită-te la tine, dacă nu mă lași pe mine să mă apropii, să nu te mănânc cumva, și vezi dacă ai pe corp măcar arsuri de fulgerașe. O să te convingi că nu ai nimic. Cum să țâșnească așa, dintr-un joc video? Nu se poate. Ascultă Vocea Rațiunii, dottore! Ascultă-te pe tine.

În aceeași seară, hotărâtă să pun piciorul în prag și să terminăm odată cu fantomele, îl las pe Promy la bucătărie și mă duc eu în dormitor. Să vină Promy când se convinge singur că fantomele nu-l mai răpesc și nici eu nu sunt bestie antropofagă. După 4-5 ore de zvârcoliri, reușesc să adorm (fără Promy) și mă

trezesc în numai două ore, tremurând, acoperită de o sudoare rece: m-au vizitat fantomele, în frunte cu Știi Tu Cine și Madame Hera, aici, în pat, în timp ce făceam dragoste cu Promy. Ascult Vocea Rațiunii și mă exilez singură la bucătărie.

XXIII. Uşor şchiopătând, cu coiful pe cap, revoluţia continuă

Gadgetul ăsta îmi alunecă pe ochi, ei, dar mai bine să-mi acopere faţa el decât bretonul meu lung, filat, asimetric, perfect îndreptat cu placa. Poate că îmi va rămâne lipit de cap cum s-a întâmplat cu coiful Brunnhildei anul trecut: nimeni nu-l mai putea desprinde de pe capul lui Ile. M-a acuzat că vroiam s-o decapitez ca să i-l scot. Tot eu sunt de vină, logic, nu? Dacă nu mai pot să-l dau jos, să-l chem pe Obama în ajutor? N-am ce face? Obama se uită şi nu vede. Ori să apelez la Statul Islamic? Ce le trebuie *yahoo*-ilor cap? Partea cea mai importantă a corpului nu e capul, întrebaţi-o şi pe Kim Kardashian, hobbitul photoshopat. Nu, cred că-l las aşa. Ce ”bunăciune de apărăciune” de gadget! ”*My precious*!” Totuşi, aş vrea să-l ridic un pic astfel încât Ile să-mi poată zări ochii mari şi fioroşi, presăraţi cu fosfor. Să vedem dacă o sperii pe Fata lui Dracula.

Tocmai a ieşit în curte să ia o gură de aer şi se plimbă printre pinii negri. O să latru cât pot de dramatic şi o să-i atrag atenţia. Uau, chiar acum a găsit lângă grătar un câine uriaş, negru ca smoala, cu ochi fosforescenţi, înfricoşători şi cu un coif ciudat pe cap. Să-mi adaug două capete ca să fiu în rând cu Cerberul, iar efectul să fie mai impresionant? Sper că nu Ile nu face încă un atac de panică. Ba da! Cred că realizează, totuşi, cât de mult semăn cu câinele din Baskerville. Oi fi fugit până aici de frica fetelor lui Obama? Să-mi arunce un os, să mă adăpostească, să mă adopte, s-o ia la sănătoasa sau să facă pe moarta? Nu mai e nevoie, pare mai mult moartă decât vie. Înainte să se dumirească cum trebuie să procedeze cu câinele din Baskerville, o voi surprinde. Mă preschimb, de această dată, într-un pudel negru, drăgălaş, cu ochi mari şi blânzi, impecabil coafat, cu anchior şi manşete. Tot cu coiful pe cap. Apoi, revin la forma iniţială, îi pun mâinile la ochi şi izbucnesc într-un râs zgomotos, dezlănţuit, aproape isteric:

- Stai liniștită, Ile, sunt eu, Promy. Am învățat funcția de metamorfozare a coifului Atenei și mă jucam puțin. Adică experimentam.

- Promy, ai grijă, am făcut doar un atac de panică, dar era să-mi produci un infarct. Cine te-a învățat funcția de metamorfozare? Hai, nu-mi spune că ai studiat tu coiful la laborator! Nu îndrăzneai nici să-l atingi ca să n-o dezonorezi pe Antenuța.

- Dacă-ți spun, poate nu mă crezi, Ile. Hm, hai să-ți testez încrederea. Știi cine? Antenuța în persoană. Și hai să-i zicem de-acum încolo ”Atena”, nu ”Antenuța”. Sper că merită.

- Ceee? Jură-mi pe Mecca, ă, Al-Cola, Al-Cool, nu, vreau să spun: jură-mi pe constituție, democrație, i-Phone 7 și Maretti cu pizza!

- Nu glumesc. Atena a reprimit acces la net (acum zilnic), așa că am îndrăznit s-o întreb pe mail (și pe Facebook) dacă mă învață și pe mine cum funcționează coiful. Mi-a răspuns în câteva minute pe Facebook: ”N-ai descoperit singur, Prometeu? Nu-i nimic, eu știu cel mai bine, e coiful meu. Ah, de când aștept întrebarea asta! Mai aveam un pic și-mi pierdeam răbdarea. Și eu nu sunt titan. Trebuie să evadez ca să-ți arăt?” M-am gândit că e o capcană, dar m-am dus în Tartar... noul Tartar, luându-l cu mine și pe Her de pază, că doar n-o să-l trezesc pe Atlas din somnul lui dulce, la competiție cu Europa. Acolo, Atena mi-a spus cum activez și cum folosesc funcția de metamorfozare. Eram așa de încântat, că am fost cât pe-aci să-i dau coiful înapoi. Jur pe constituție, democrație, i-Phone și Maretti!

- Nici nu știi ce mă bucur pentru tine. Și pentru ea, și pentru Olimp, și pentru întregul univers. Na, uite că mai aud și vești bune. Nu doar din Olimp, ci și din lume, rostește Ile entuziasmată.

Tremurând de emoție, cu mâinile înghețate, dar cu fața aprinsă și ochii ei negri arzând, iluminați parcă de focul meu sacru, Ile se dezlănțuie ca un torent:

- De exemplu, la inițiativa Arabiei Saudite și a Statelor Unite, pentru a submina afacerile petroliere ale Rusiei și Statului Islamic

deopotrivă, prețul barilului de petrol a scăzut din iunie, de la 115 dolari/baril la 80 de dolari/baril, apoi chiar la 69 dolari/baril. Companiile petroliere Gazprom Neft, Rosneft și Transneft, afectate și de sancțiuni europene, au ajuns într-o situație critică, Rusia are nevoie de un preț minim de 101 dolari/baril pentru a rezista recesiunii (bugetul a fost calculat, oricum, pe un preț mediu de 117 dolari/baril). Rubla s-a depreciat cu peste 40% față de Euro și cu peste 60% față de dolarul american. Rusia va intra în recesiune. În sfârșit, o măsură inspirată! Poate că au făcut presiuni fetele lui Obama. Și mai sunt și alte știri bune, ascultă-mă, dottore! Potrivit unor studii recente, fetele din Europa nu mai vor să semene cu personaje ca Barbie, Albă ca Zăpada, Cenușăreasa sau Frumoasa Adormită, nici cu zeițele, ci cu eroine inteligente, sensibile, curajoase și luptătoare precum Katniss din ”Hunger Games” sau Hermione din ”Harry Potter”. Mai mult, milioane de oameni din întreaga lume au semnat petiții pentru energie curată și reducerea emisiilor de carbon, iar sute de mii au ieșit în stradă. Mii de medici și asistente s-au oferit voluntari pentru a lupta cu virusul Ebola. Și, am uitat să-ți spun, la mine personal a venit moșul, exact când m-ai teleportat din Titan... în Titan ca să votez.

- Cum? Așa devreme? În noiembrie? Cine era? Santa Claus sau Santa Klaus?

- Nu, iubire, moșul cu talonul pierdut. Moșulică mi-a adus talonul.

***

Dacă Moșul i-a adus lui Ile talonul și o altfel de politică în România, mie, pe lângă festivalul ”Aceasta E Revoluția” (”AER”) și succesul simfoniei dedicate lui Marsias, e pe cale să-mi dăruiască și Memorialul Holocaustului Olimpian. Nu, nu e ceva de sărbătorit, căci nu putem să aniversăm holocausturi, ci numai să le comemorăm, dar trebuia făcut și acest lucru. Nu pot să cred că Hefaistos a acceptat să se ocupe personal, iar construcția a demarat deja, într-un ritm alert, îndată ce i-am dat OK-ul pe mail. Hefaistos nu o să răsufle până când nu va finaliza

proiectul, îl apasă și pe el crucea mea și-l strivește sub povara ei. Are coșmaruri. Chiar cu mine. Se vede mereu dezbrăcându-mă, înlănțuindu-mă și înfigându-mi pironul în piept. Bineînțeles, n-am discutat eu cu el, ci Ile. L-a sunat, au stabilit o întâlnire, au băut o cafea împreună, acasă la noi, și el a fost de acord să realizeze memorialul. El cunoaște cel mai bine ce a fost acolo, era treaba lui... murdară, încredințată de tăticuțu'. Plăcerea lui tăticuțu' de a-i murdări pe toți... Și incapacitatea lui cronică de face ceva singur, fie și o execuție. Vă imaginați ce chef aveam să stau de vorbă cu propriul meu călău! Să-l invit și la un pahar de vin roșu de la Dio, să-l servesc cu havane și, eventual, să-i ofer Maretti cu pizza? "*No fucking way*!" Sau, în traducerea Irinei Margareta Nistor: "La dracu, nu!"

Cu această ocazie, în timp ce Hefaistos își savura cafeaua Lavazza cu lapte și ambrozie, deși murea de rușine (tot ea, nu Știi Tu Cine!), Ile i-a predat și cutia de cremă reparatoare anti-leziuni, aproape goală (căci mai conținea urme de cremă, sânge, spermă și secreții), pe care Her a folosit-o când a eliberat-o de pe Elbrus ca să-i salveze viața. Nenorocitul ăsta de Știi Tu Cine își dorea cu disperare telecomanda de la portalul infernului, aflată la Ile, dar nici măcar nu era capabil să execute pe cineva cum trebuie, fără Hefaistos și Hermes (obligați să rămână în Olimp ca să nu-i sustragă cumva telecomanda multrâvnită), așa că Ile era să moară mai devreme decât era estimat. Ticălosul ăsta spălat pe creier nu vroia decât telecomenzi, sceptre sau "inelele puterii" și nu știa decât să-și scoată scula și fulgerașele. Să violeze, să tortureze și să ordone să fie distrusă o planetă pentru o amărâtă de telecomandă sau pentru a mă face pe mine să sufăr. Toți bărbații adevărați se comportă astfel: dârdâie de frică pentru scaunul, sceptrul sau telecomanda lor și se luptă glorios cu titani în lanțuri, femei violate și bebeluși. Un exemplu e chiar Hefaistos: sărmanul, pe vremea când era numai un bebeluș, plângea de ți se rupea inima și cerșea să fie luat în brațe de părinții lui. Mămicuța și tăticuțu' l-au ascultat: l-au luat... și l-au aruncat amândoi în prăpastie. Era prea urât ca să-l consume direct.

Bune obiceiuri, logic, nu? Când a venit atunci la noi, pe Elbrus, Her m-a lăsat pe mine să mai agonizez puțin în parametri optimi cu tăticuțu' și bestia de vultur ca s-o elibereze întâi pe Ile și să o ungă cu cremă reparatoare anti-leziuni. Mai târziu era prea târziu. Avea două cratere imense fumegânde la vagin și la piept, unde fusese implantat pironul. Alex, intelectualul nostru rafinat, l-a scuipat pe Știi Tu Cine când a văzut cutia. Nu suntem talibani, intelectualii doar scuipă, nu mănâncă coaie. Ile i-a dat cutiile lui Hefaistos nu pentru anchetă (desigur, adică probabil că nu o să mai fie altă anchetă în afară de cea referitoare la ultima lovitură de stat a lui Hermes și a Atenei), ci pentru muzeu, să apară în secțiunea dedicată Elbrusului, e istorie. Da, istoria timpului pierdut. Furat, mai exact. Iar eu nu suport să le mai țin acasă... în casă: numai când mă gândesc la ele, înnebunesc de furie și mă zvârcolesc zile și nopți la rând până împietresc ca stânca mea. Nu vreau să mă mai uit în Cutia neagră, Cutia Pandorei, dar, orice aș face, nu pot să mă smulg din coșmar. Istoria e un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc.

Ca dovadă, îndată ce Hefaistos a confirmat că se va ocupa de memorial și mi-a scris un mail, promițându-mi că-mi va trimite cât de curând draftul de proiect, timp de două săptămâni, m-am încuiat în cameră, n-am mâncat nimic (nici Maretti cu pizza), n-am dormit (Ile nici ea, e și ea captivă în coșmarul meu), n-am vrut nici duș fierbinte, nici să mă joc "de-a Bill și Monica", nici să mă coafez. Am zăcut pe jos, gol, scuturat de spasme, gemând și băgându-mi singur pumnul în gură până la cot ca să-mi înăbuș urletele, până când, epuizat de oroare și de efort, rămânea din mine numai stânca, cum bine a zis Kafka.

Milenii de paralizie liber aleasă... Am slăbit paișpe kile, câte unul în fiecare zi (*oops*, în casă, s-o țin tot așa până ajung o legumă mutantă, putrezită și storcită de 40 de kile, așa-mi trebuie, nu?). Nu aveam nici lacrimi să plâng. Mi le-au furat și pe ele... Khmerii roșii ai lui Pol Pot au interzis plânsul în Cambodgia și i-au arestat pe cei ce plângeau. Nu am reușit să bolborosesc altceva decât "Taci, Ile! Taci *and don't touch*", pentru că insista să mănânc ca să aibă și ea ce strânge când mi-o curăța borâtura mea

sacră, doar n-o să vomit numai cafea. Nu înțeleg de ce zeii continuă să-mi fure timpul și viața, mie și celor dragi. Nu mai am decât povestea. Sper că ați observat că m-am sacrificat să fiu și autor, nu numai personaj, chiar în acest capitol. Cât de idiot pot să fiu? Mereu mă surprind pe mine însumi.

La un moment dat, mi-am deschis ochii împăienjeniți și injectați, m-am ridicat de pe jos, cu greu, amețit, clătinându-mă și am încercat să mă așez pe pat, să mă întind câteva minute. Când Ile a venit lângă mine, m-am simțit înghesuit și pus la Zid, nu aveam loc, mă sufocam, brațele ei mă cetluiau strâns ca lanțurile lui Hefaistos, unghiile ei se înfigeau în corpul meu ca ghearele bestiei de vultur, buzele ei mă ardeau ca fulgerașele lui tăticuțu', sărutările ei mă otrăveau ca veninul Hidrei, mângâierile ei păreau palme grele în obrazul meu și lacrimile ei mă împroșcau ca niște bale de acid sulfuric, sfârtecându-mi carnea și căscând cratere fumegânde pe trupul meu martirizat.

Apoi, am început să tremur, aveam frisoane. Mi-era frig și aș fi dat orice să mă încălzească focul meu sacru pe care l-am oferit oamenilor. Mă simțeam captiv în sicriul de gheață, troienit de viscol, cu bestia de vultur moartă în brațele mele, de frig și de foame, căci nu mai avea ce să devoreze de pe mine. Era și ea doar o biată pasăre înfometată și zgribulită. Aș fi vrut să vină cineva să mă ia acasă, dar am rămas îngropat în Zid, în stâncă, în sicriul de gheață, fără slujbă, fără lumânare, fără înmormântare și fără nimeni care să plângă pentru mine...

Miliarde de presse-papiere sfărâmate, de trupuri zdrobite și de suflete moarte... O oglindă spartă în miliarde de cioburi care trec prin mine fără să le simt. Stau în ploaia de cioburi, ciuruit de ele, urmărind paralizat căderea lor lentă, fatală, fără să mă mișc, fără să respir, fără să clipesc, fără să rostesc niciun cuvânt. Cioburi din voi îmi străpung carnea neîncetat, amestecându-se absent în "nunta mută" cu absurdul. Aș fi vrut ca ele să mă rănească. Și să urlu de durere. Dar e prea târziu, nu mai simt nimic. Focul meu sacru s-a stins demult.

***

Îndată ce am primit draftul de proiect pe mail, nu mi-am putut reprima un strigăt - simultan de durere, furie și neputință, pe care Ile l-a auzit. Probabil și Obama, dar eu m-am învățat minte și nu-l mai chem în ajutor. Mi-am zis că nu vreau să știu nimic, nu o să deschid mailul și nu o să vizualizez draftul de proiect, o să-i transmit lui Hefaistos OK-ul așa, fără să văd nimic. La un moment dat, am simțit o nevoie irezistibilă de a mă uita și, cu un glas din fundul pământului, în ton cu atmosfera tartariană, am rugat-o pe Ile să iasă din cameră. M-a înțeles și mi-a respectat intimitatea. M-am recules cât să pot deschide tableta și efectua operații de bază (apropo, cât fac 2+2?), apoi am aruncat o privire.

Când am văzut, am tresărit puternic și am mai scos un strigăt, însă Ile m-a lăsat în pace, nu a venit să mă deranjeze. Am continuat să mă uit pietrificat, în stare de șoc. Muzeul va fi amplasat la o distanță nu tocmai decentă, dar rezonabilă de Startar, astfel încât să nu existe suprapuneri care să arunce în derizoriu memorialul, mai exact să apară cineva de la shopping din Startar și să-i curgă iaurtul cu Bifidus Essensis peste lanțurile și piroanele noastre. Desigur... adică probabil, copiii care vor sosi în vizită cu școala/părinții se vor juca netulburați pe tabletă și/sau i-Phone, fără să înțeleagă de ce am fost atât de dobitoci încât să ne petrecem mai toată viața (vorba vine... viața) la închisoare, și nici măcar că, într-un fel, tableta și i-Phone-ul ni se datorează mie și lui Deu. Poate că o să le explice Petre Țuțea. Sau o să scrie, în sfârșit, o carte. Ori se vor documenta din memoriile marilor ”deținuți politici”, ”eroi”, ”martiri” și ”intelectuali” ca Hermes și Apollo.

Accesul la muzeu se face prin gaura dată de Bebe în Zidul infernului (redimensionată și reconstituită), cu ajutorul unui lift modern, ultrarapid, care te propulează drept în fața memorialului. Inițial, când am văzut gaura lui Bebe, mi s-a părut că tocmai se prăbușiseră Turnurile Gemene după atentatele de la 11 septembrie sau căzuse un meteorit. Și nu era doar imensă și inestetică, ci și complet disfuncțională în acel loc: împiedica accesul rapid, elegant, civilizat în Startar, zonă turistică acum. Gaura originală am astupat-o eu însumi cât am putut de iute. Dar

ce să facă Bebe, săracu', când l-a găsit pe Pegas abia respirând, cu aripile zdrobite, pe Her zbătându-se cu haina înmuiată în veninul Hidrei pe el, ars aproape complet și otrăvit (nu numai cu veninul cumplit al Hidrei, ci inclusiv cu poțiunile Atenei, la fel ca mine), iar pe mine gol, în lanțuri, înecat în bale corozive ca acidul sulfuric, spintecat de piroane și sfârtecat de viu de bestia de vultur, în hohotele zeilor? Să râdă ca Hermes și ceilalți zei și să aplaude?

Cum putea să iasă civilizat din Tartar? Cu șpagă la Cerber sau la Caron, emanând un vânt cu aromă de parfum "Si" de la Armani? Cred că gaura lui în Zid era singura reacție corectă în acel moment. O reacție surprinzător de... umană pentru un unicorn și un gest de normalitate. În acel context, gaura disperată și informă a lui Bebe în Zidul infernului a fost unica reacție de bun simț. Și, de fapt, are o anumită frumusețe... de gaură în steagurile Revoluției din Decembrie 1989. Ne-a adus o gură de aer și... acasă. Acolo, inorogul nostru nu mai știa cum să o scoată la capăt cu noi: Her se zvârcolea, ars și intoxicat cu veninul Hidrei, eu îmi țineam mâna încleștată în dreptul ficatului, strângând spasmodic în ea resturi de organe și intestine, degeaba încerca Ile s-o dea deoparte, iar Bebe nu cunoștea antidoturi pentru veninul Hidrei, nici pentru poțiunile Atenei cu care eram noi intoxicați. Trebuia să caute soluții și să improvizeze, din dragoste și disperare. De departe, Pegas era în cea mai bună stare: nu mai vorbea și nu mai putea să zboare.

Până la urmă, îi sunt recunoscător lui Bebe că a dat o gaură zdravănă în Zidul infernului. Merită și Maretti cu pizza pentru asta. Dar să-mi continui acum călătoria în infern. După ce cobori cu liftul prin gaura lui Bebe, ajungi în fața clădirii memorialului, în formă de șarpe gigantic, încolăcit, cu inele ca niște lanțuri de oțel. Aici poți vizita principalele locuri de detenție din Tartar, inclusiv pe ale mele și pe ale lui frate-miu, Mene, plus o secțiune dedicată Elbrusului. Mi-am luat inima (mă rog, de fapt, ficatul) în dinți și am început incursiunea "7D" în Tartar, de la coada șarpelui (locurile de detenție ale lui Tantal și Sisif, de pildă), până la cap (sala unde am fost noi prizonieri după lovitura de stat a lui

Hermes și a Atenei - Her, Pegas și cu mine, când a produs Bebe celebra lui gaură în Zidul infernului). Eu mai avusesem și alte câteva nesperate șanse de a-mi petrece instructiv și distractiv timpul liber în Tartar, cu sentințe eterne. Era mai practic și mai comod decât pe Elbrus (pentru zei, nu pentru mine, desigur, adică probabil). Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, dottore El-Gol! El-Gol e rău, El-Gol e de vină. ”Moarte intelectualilor!” Puneți mâna pe Vasilică! Vasilică are numai dreptate și niciun drept.

Impresionant, pentru a păstra autenticitatea, proiectul lui Hefaistos reconstituie inclusiv frigul (cel puțin într-unele dintre încăperi), mizeria (spațiul e minimalist amenajat, totul e puțin prelucrat, apropiat de realitatea din Tartar, de multe ori lăsat întocmai cum era, fără a se interveni asupra lui) și întunericul (doar exponatele (de exemplu, instrumentele de tortură) sunt luminate, în rest ne cufundăm în beznă). În unele porțiuni, într-un autentic spirit tartarian, trebuie să te apleci sau chiar să te târăști ca să poți avansa. Poți testa dacă vrei și unele accesorii (lanțuri, nu cuie și piroane). În ultima sală, pe scena înconjurată de amfiteatru, când am dat zoom și am zărit urmele de sânge închegat, rămase necurățate (sângele meu, al lui Her și al lui Pegas), am izbucnit în plâns. Apoi, am chemat-o pe Ile să-i arăt și ei. Am stat, în continuare, pe jos, dar am luat-o în brațe și am coborât din nou, împreună, în infern. Am plâns amândoi, parcă la nesfârșit, unul în brațe la celălalt, până când am simțit că mi s-a luat o piatră... mai exact, o stâncă de pe inimă. Stânca s-a topit în lacrimi.

***

Acum mă teleportez în Tartar, să verific cum merge construcția. Hefaistos e plecat la masă. Sper să evit disconfortul și ridicolul unei întâlniri față în față cu el. Deși e frig, am senzația că mă sufoc. Mi s-a pus un nod în gât. Și unul în piept. Strâns ca-n ghearele bestiei de vultur. Picioarele mi se împleticesc, mă ia amețeala și-mi vine să vomit. În timp ce fac eforturi supratitanice să-mi revin cât să pot înainta câțiva pași (”*Yes, I can*”, un mic pas

înainte înseamnă că am avansat, nu-i așa Obama? Tu ești pozitiv. Trebuie să iau exemplu de la tine), atunci aud un beep. Sunt pe punctul de a face al 1001-lea infarct, dacă nu cumva le-am pierdut șirul. Hm, tocmai am primit un SMS. De la Atena! Mă ”roagă” (da, așa se exprimă, mă roagă, nu-mi cere sau îmi ordonă) să trec pe la ea.

Mă străduiesc să mă adun un pic și mă îndrept către noul Tartar, zona de maximă securitate, permanent supravegheată, unde se află ea în prezent. O găsesc într-o cameră nu foarte mică (circa 20 de metri pătrați), dar probabil, pentru ea, obișnuită cu palate, nu prea spațioasă, zugrăvită proaspăt în alb, cu o măsuță, un laptop, un pat și o oglindă. Pe laptop rulează în acest moment screensaverul cu frunze de măslin dansând în ploaie. Totul e de un alb imaculat, îmi aduce aminte de rochia pe care o purta în adolescență (o rochie de prințesă din povești, croită și împodobită chiar de ea cu atenție și migală). Era un pic cam lungă și incomodă... cel puțin pentru mine care aveam ceva de lucru până ajungeam la fundul ei mic, dar tare și apetisant. Însă mie îmi plăceau provocările, logic, nu? Acum, mai să n-o recunosc: are părul negru, lung, bogat, prins în coadă, e încălțată cu adidași de firmă și poartă un tricou alb ca mine și blugi negri ca Ile.

Încerc să mai înaintez un pas. E cu spatele la mine, se privește în oglindă. Îi contemplu ținuta mândră și atitudinea imperială. Își aranjează părul lent, cu gesturi solemne, hieratice, de parcă ar oficia un ritual. Mă uit fascinat cum mâinile ei fragede, albe ca zăpada dansează în părul ei negru, de abanos precum lebedele pe lac, în miez de noapte. Prin blugii mulați îi văd fundul bombat și-mi vine iar să-i palpez fesele ispititoare, dar mă abțin. Titanii știu să reziste tentațiilor. Așa procedează un bărbat adevărat. Imaginea din spate, precum și cea reflectată în oglindă mă tulbură. Mă opresc la câțiva pași de ea și rămân fără grai. Parcă o aripă de înger a trecut lin prin undele oglinzii, iluminând-o straniu și deschizând o poartă spre cer. Sau e Fata Morgana? Cutia Pandorei? Cutia neagră?

Mă zărește și ea prin oglindă, tresare și se întoarce, în sfârșit, cu fața spre mine. Chipul îi e palid, parcă și ochii ei mari, albaștri, luminoși și-au pierdut strălucirea:

- Te așteptam, Prometeu. Știi, de când mă aflu aici, am avut timp să reflectez, rostește cu voce scăzută, dar fermă, încercând să păstreze un ton rece și distant.

- Și condiții. Poate scrii și tu o carte în închisoare ca marii ”martiri” și ”deținuți politici”, Hermes și Apollo, îți mai reducem din pedeapsă... Eu nu am avut parte de... timp și condiții pentru a reflecta. Dacă eu am furat focul sacru, zeii mi-au furat timpul, ba chiar și dreptul la poveste, îi răspund și eu cu glas tremurător, înecându-mă, dar străduindu-mă să închei frazele.

- Da, așa e. Sunt capabilă să apreciez timpul și condițiile, fie vorba între noi, chiar și nenorocita asta de mâncare bio. Și îți mulțumesc pentru asta.

- Și eu îți mulțumesc că m-ai învățat afurisita aia de funcție de metamorfozare a coifului tău, Atena. Chit că am testat-o direct, pe pielea mea, în toate formele posibile și imposibile, de nu-mi mai dădeam seama ce animal sau legumă sunt. Oricum, să știi că nu m-am atins de coiful tău, nu am intenționat să-l profanez, nici să te rănesc pe tine.

- Mulțumesc și pentru asta, Prometeu. Și pentru că ai rezolvat discret, în primăvară, tentativa de lovitură de stat a mea și a Pandorei. Ai făcut-o elegant, fără scandal, ne-ai protejat pe amândouă. De fapt, vroiam să-ți spun ceva. Vroiam să-ți spun că-mi pare rău. Da, îmi pare rău.

Mâna ei delicată și diafană ca o aripă de lebădă se întinde spre mine și mi-o strânge pe a mea cu o forță surprinzătoare. E fierbinte și umedă, iar ochii ei mari, albaștri plutesc în lacrimi:

- Prometeu, îmi pare rău. Nici nu știi ce rău îmi pare. Îmi cer iertare și față de tine, și față de muritori pentru ce am greșit.

- Sper că pe Ile nu o incluzi la muritori. E nemuritoare blestemată ca noi.

- Da, probabil. Îmi cer scuze și față de ea.

- Să știi că ea ți-a căutat și iarbă cu Bifidus Essensis, pe vremea când erai tu o omiduță.

- Îi mulțumesc și-mi cer scuze încă o dată. Te rog să-i transmiți. Din păcate, nu pot să-mi cer iertare pentru toți și nu pot să-i aduc înapoi pe toți. Să știi, Prometeu, de când s-a deschis Cutia neagră a răului, Cutia Pandorei, chiar înainte de pedeapsa ta de pe Elbrus, m-am simțit și eu nemuritoare blestemată. Am sperat absurd ca tu să-i oprești pe Epimeteu și Pandora (cu toate că mă așteptam să nu reușești), apoi, când faptul era împlinit, ca muritorii să nu se lase dominați de conținutul cutiei.

- M-am chinuit să-i conving atât pe Epi și Pando, cât și pe muritori. Am făcut eforturi supratitanice, însă ia încearcă și tu asta cu Epi și Pando. Erau atât de curioși să vadă ce conține darul stăpânului! Și, de parcă n-ar fi fost destul, apoi a venit potopul și tu i-ai zis lui tăticuțu' că stăpânul va rămâne fără sclavi. Probabil că tăticuțu' n-ar fi înțeles mesajul formulat altfel. Dar, chiar dacă tu erai a doua feblețe a lui (după Hermes) și mai ținea cont de tine, atunci nu te-a ascultat.

- Da, Prometeu. Era foarte pornit, nu aveam niciun control asupra lui. I-am spus asta numai ca să-ți salvez opera. Hm, ca să salvez opera noastră. Mai știi că eu te-am ajutat să creezi muritorii, înzestrându-i cu rațiune și liber arbitru, în ciuda voinței lui tăticuțu'? Crezi că uitasem de ei și de opera noastră? M-a durut cel puțin la fel de mult ca pe tine. Mai târziu, când a survenit pedeapsa ta directă, eram deja devastată de toate evenimentele anterioare. La început, mintea mea refuza să conceapă. Îmi impuneam să nu mă gândesc la tine, dar nu reușeam. Nu suportam nici să-mi imaginez pedeapsa ta, darămite să te văd a-a-a-co-lo, g-g-gol, în lanțuri, spintecat de piron și devorat de viu. Pedeapsa ta a fost și a mea.

- Poate că e mai bine că n-ai venit. Eu, pe de o parte, îmi doream să vii, pe de alta, nici eu nu vroiam să mă vezi în halul ăla. Ah, disonanțele astea cognitive pe care nu le pot depăși niciodată, sfâșietoare ca piroanele și ciocul bestiei de vultur, sentimentele astea mereu amestecate și dorințele astea contradictorii, ireconciliabile!

- Și totuși, până la urmă, am ajuns la tine. Am așteptat o oportunitate și aceea a fost Heracle. El era singurul capabil să te

elibereze și, în același timp, suficient de agreat în Olimp, de tăticuțu' măcar, astfel încât să fie iertat. Atunci am apărut eu și am intervenit pentru voi, pentru tine și Heracle.

- Ai spus că sunt terminat. Nu procesam prea bine, dar asta am reușit să înțeleg. Și mi-a rămas în cap până acum câteva luni, când am simțit, în sfârșit, că am renăscut. Adevărul e că eram doar o legumă putrezită și storcită, de circa 40 de kile, logic, nu? Cam mult, nu? Tăticuțu' și Hermes ar fi vrut să nu mai rămână din mine decât stânca, cum inspirat a zis Kafka, chit că s-ar fi lipsit de o jucărie foarte distractivă. Oricum, să știi, Atena, că până și ei au uitat de mine. M-au lăsat acolo, singur pe cruce. Preferam să vină să mă scuipe decât să mă abandoneze așa, șoptesc pierdut.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Își strânge mai bine elasticul de la păr (din care s-a desprins o șuviță lucioasă, ușor ondulată, neagră, cu reflexii albăstrii) și se așază încet pe marginea patului, tremurând din tot corpul și frângându-și mâinile:

- Nu știu, Prometeu. Eu am zis asta ca să vă lase în pace pe amândoi, în special pe tine. Am sugerat să înlocuiască pedeapsa cu una simbolică, adică să porți inelul acela cu piatră în loc să fii legat în lanțuri de stâncă.

- Când mi-am revenit un pic, am aruncat inelul acela. Era și el un simbol al sclaviei.

- Da, înțeleg. Și nu a fost singura oară când am intervenit pentru tine. Acum patru ani, când tu ai fost condamnat și trimis în Tartar pentru lovitura de stat dată de Hermes, ai fost rechemat după câteva luni pentru a construi o nouă aripă la palat. Cine crezi că i-a creat tăticuțului toate nevoile lui urgente și irepresibile de construcții, decorațiuni și gadgeturi pe care numai tu le puteai realiza?

- Mersi, Atena. Dar la nunta ta cu Pan ce s-a întâmplat?

- În primul rând, m-ai umilit cu nunta aceea, vorbește pe un ton coborât, dar apăsat, înroșindu-se și tremurând și mai puternic. Săgețile lui Eros... încărcate cu ce? Nici n-am analizat substanța. Poate-mi permiți să-mi fac și eu un laborator în celulă sau într-o cameră conexă. O să scriu o cerere. Și cât ține efectul? Statistic,

între 3 zile și 3 ani. E doar un foc de paie, nu focul tău sacru. Al tău durează, nici potopul nu-l poate stinge. La mine, efectul a dispărut în noaptea nunții. Ce norocoasă sunt! Doi: Prometeu, eu am depus jurământ de castitate din cauza ta, pentru că mi-ai refuzat cererea în căsătorie. Nu mai intru acum în detalii, a fost și o conjunctură politică, faptul e consumat, eu ți-am acceptat decizia când te-ai însurat cu Hesione, oceanida, și l-ai avut pe Deucalion. Nu m-am manifestat ca mămicuța Hera. Eu n-am avut niciun bărbat și niciun copil. Nici asta nu e ușor, mai ales pentru o femeie. Recunosc, nu aș fi vrut orice bărbat, eu te-am dorit numai pe tine, nu m-aș fi măritat decât cu tine, Prometeu. Mai brusc sau mai lent, s-a adunat, treptat, și în cazul meu, o frustrare abisală, divină: uneori îmi venea să arunc în aer întreg universul. Însă nu așa procedează o zeiță a înțelepciunii, logic, nu? Trei: anul trecut, când tăticuțu' vroia o nouă jucărie, telecomanda de la portalul infernului, ai reușit să evadezi de pe Elbrus și l-ai exilat pe SPP1001. Ai apărut atunci însoțit de o muritoare suspectă, dintr-o țară barbară. Nu vreau să zic "Fata lui Dracula", mă străduiesc să nu judec după aparențe și să nu fac discriminare, dar înțelege-mă și pe mine că am avut rețineri. Apoi ai cucerit Olimpul cu manele, dansând din buric, în timpul unui episod din "Suleyman Magnificul".

- Și, ai uitat, pe lângă bruneta din Țara lui Dracula, mi-am adus și o blondă și o roșcată... chinezoaică pe care am violat-o ca un porc de câine ce sunt și apoi am abandonat-o cu burta la gură. Nimic surprinzător pentru cineva care a violat vaci, capre, dromaderi, hipopotami și însuși Leviathanul. Atena, nu am ce explicații să dau, nu mă cobor la nivelul ăsta. Pur și simplu, nu mai suportam. Mă săturasem. Și viața celor dragi era în pericol. Iar pentru Mene era unica ocazie de a-l scoate din Tartar. Dar, spune-mi, ai reușit să-ți rezolvi, măcar într-o anumită măsură, frustrările, intoxicându-ne cu poțiunile tale, la nuntă, pe mine și pe Her?

- Am crezut că nu o să beți nimic. Cel mult că o să le scanați înainte.

- Uite că am vrut să trăiesc și eu o oră normal, nu le-am scanat și am băut! Și nu mai știam care e ceasul sau brățara, așa că am ajuns cu ceasul Rolex al lui Alex în Tartar. Unde am fost din nou condamnat într-un proces-spectacol (mai la modă decât execuțiile sumare, în taină, ale lui tăticuțu'), dezbrăcat, înlănțuit, străpuns de piron și devorat de bestii antropofage. Hermes m-a scuipat și m-a torturat în fața ta, iar tu te-ai uitat ca Obama și nu ai văzut nimic.

- Mi-am astupat ochii, recunosc. Nu mai suportam. Îmi pare rău, Prometeu. Și eu m-am săturat de condamnările astea absurde și de reacțiile lui Hermes. Tăticuțu' l-a răsfățat prea mult și l-a acoperit mereu. Nu e de mirare că i s-a urcat la cap. Hermes a avut o influență foarte proastă asupra lui tăticuțu'. La rândul lui, tăticuțu' a greșit nu doar că l-a răzgâiat excesiv pe Hermes și a ascuns porcăriile lui, ci și că te-a îndepărtat pe tine și apoi că, între mine și Hermes, l-a preferat pe el. Mai bine ne lăsa numai pe noi doi în preajma lui, pe cel mai înțelept dintre titani și pe cea mai înțeleaptă dintre zeițe. Ar fi fost singura șansă să asculte Vocea Rațiunii. Oricum, dacă Hermes se va mai atinge de tine, îl voi transforma într-o râmă și-l voi călca pur și simplu. Na, uite că știu să prezic și eu viitorul.

Țâșnește brusc în picioare. Pare surprinzător de înaltă, deși e cu 30 de centimetri mai mică decât mine. Își îndreaptă spatele și adoptă o ținută demnă, chiar și în absența coifului. Obrajii i s-au aprins, iar ochii albaștri-scânteietori, fosforescenți precum ai extratereștrilor rebeli din "Dune" ori coralul din Ataraxia, îi ard, iluminați parcă de flacăra focului meu sacru:

- Îmi pare rău, Prometeu. Aș da orice, până și coiful, și ramura mea de măslin, ca lucrurile să mai fie ca în copilăria noastră. Atât de curate și de limpezi! îmi mărturisește cu glas întretăiat, fără să-și poată ascunde exaltarea.

- Mi-e teamă că pentru asta e prea târziu, șoptesc năucit. Dar viitorul ne aparține. Ne-am putea reinventa visele, canaliza furia și exprima frustrarea creativ, într-un proiect comun, cum ar fi... explorarea și exploatarea energiilor alternative, fără riscuri majore pentru mediu. Cred că și tu susții independența energetică

și diversificarea resurselor. Aș fi nu mulțumit sau satisfăcut, ci chiar fericit dacă am lucra împreună la un proiect. M-aș simți de-a dreptul priveligiat dacă mi-aș manifesta dragostea mea (titanică) pentru tine printr-un asemenea proiect. Nu am nevoie de mai mult.

- Nu trebuie să-ți arăt ramura de măslin ca să știi că eu sunt adepta păcii, a responsabilității și a revoluțiilor din minte și din suflet. Ca tine. Tu mă cunoști de atâta vreme...

- Cred că revoluția din minte și din suflet a (re)început tocmai acum. Ți-am predat deja o flacără din focul sacru. Ah, dacă prin ”Memorialul Holocaustului” și gestul lui Hefaistos mi s-a luat o piatră... stânca de pe inimă, în acest moment, datorită ție, mi s-a luat de pe inimă însuși muntele Olimp. Chiar respir mai bine. Îți mulțumesc, Atena!

Frunzele argintii de măslin din screensaver dansează lent, hipnotic, în ploaie. Aș vrea să fiu și eu o frunză mică și subțire de măslin, să-ți mângâi ușor chipul luminos și să-ți sărut ploapele. Mă apropii de ea și o îmbrățișez cu disperare titanică, de parcă aș ști că urmează să ne volatilizăm în următoarele secunde, așa că prefer să-i frâng eu oasele și să le fac praf... de stele.

XXIV. Casa de copii ”Pământ” este acasă

O ședință obișnuită... Chiron se uită complet transpus la ”Suleyman Magnificul”, Ile ascultă muzică pe iPhone 11, Her mă bârfește de zor la toaletă, Don Quijote și Jill s-au plictisit și au plecat la plimbare cu Pegas și Rocinante, Bebe lansează vânturi cu arome de parfumuri franțuzești și patinează pe gresia lucioasă, Atlas doarme, Mene hackerește, Alex (revenit în Olimp pentru tratament cu citostatice) citește știrile pe tabletă, iar eu crănțăn bruschette și confecționez fustițe de balerine din pungile de Maretti cu pizza. Așezat la masa înaltă, din lemn de mahon, cu picioarele aurite, sculptate în formă de cariatide, pe care sunt disponibile, din păcate, numai cafele, apă plată cu lămâie, ambrozie, nectar și sucuri bio de la sera lui Her (nici urmă de votcă sau de vin ca pe vremuri, dar n-oi fi nostalgic?), număr minutele și secundele până când se va încheia episodul și voi vorbi cu Chiron. Sper să nu-mi pierd tocmai acum răbdarea titanică.

Aștept respectuos, civilizat și, când, în sfârșit, se termină episodul, dau un pumn zdravăn în masă (elegant și subtil, logic, nu?), mai exact în placa de deasupra, asemănătoare cu o scoică uriașă, cizelată din marmură de Paros și bogat decorată în stil rococo. Să vedem dacă le-am atras atenția. Apoi, îmi îndrept spatele anchilozat de milenii de paralizie liber aleasă, trosnindu-mi oasele amorțite, mă ridic încet în picioare, îmi suflu cu putere bretonul, surâd (mai mult sau mai puțin forțat, sper că n-am iar un zâmbet din ăla despicat cu pironul, contorsionat ca-n tablourile lui Soutine și cusut cu sula de cizmărie de trupele Berkut) și mă adresez publicului pe un ton voit jucăuș, ușor provocator:

- Cred că a venit momentul ca Atena să mă salveze.

Surprinzător, reacția e imediată: Bebe alunecă pe gresie, cade și se izbește de masă, Chiron se înecă și e gata să scape paharul de nectar din mână, Mene rămâne cu gura căscată, Alex ridică

ochii din tabletă și aruncă o privire ironic-sfredelitoare în jur, iar Ile se topește și se scurge de pe canapea drept sub masă.

- Instalez acum un mic scut energetic ca să vorbim fără să știe nimeni.

Așadar, stimulat de feedbackul prompt și rapid primit deja, mă apuc de treabă. Instalez iute scutul energetic (funcțional exclusiv în sala tronului), apoi îmi suflu bretonul vijelios și le spun tuturor celor prezenți tare, răscolit de emoție, privindu-i cu ochi de foc și cu obrajii în flăcări:

- Probabil ziceți că e o idee la fel de nebunească precum Startarul sau chiar mai rău, care s-ar putea să ne coste nu doar o gaură în buget, ci și rezultatele revoluției și ale reformei abia începute, cu atâta trudă și atâta sânge vărsat. E criză și am spus că vom face economie... la sânge. Dar eu îmi asum riscuri. Sunt obișnuit, la fel ca voi, cu misiunile imposibile. Și cred că merită, se vor vedea rezultate. Să vă dau câteva detalii, relevante, consider eu, mai înainte: Atena mi-a împărtășit singură secretul funcției de metamorfozare al coifului ei, apoi, m-a chemat în Tartar și mi-a cerut iertare. Probabil că e momentul să se implice mai mult. Dacă o va face, își va (re)câștiga măcar o parte din încrederea noastră, își va spăla păcatele și va demonstra că e dispusă să participe la procesul de schimbare a Olimpului. Să batem fierul cât e cald. Mai târziu e prea târziu. Vom aranja ca ea și Hermes să evadeze. Vom crea, pur și simplu, oportunitatea. Vom arăta cu toții, în timpul unei ședințe obișnuite, cât de atenți și preocupați de soarta Olimpului suntem: Atlas va dormi sau se va juca pe consolă, Her va sta încuiat la budă, tu, Chiron, te vei uita la ”Suleyman Magnificul” sau la altă telenovelă, Bebe va moțăi, eu voi ronțăi bruschette și voi confecționa fustițe de balerine din pungile de Maretti, iar restul vor fi plecați. Motivantă imagine, logic, nu? Bebe și cu mine vom slăbi scuturile energetice suficient ca Atena și Hermes să treacă de ele. În fiecare seară, la șapte jumate, Atena le verfică pentru a profita de o eventuală ocazie, a creat și costume speciale de protecție pentru a răzbate prin ele. Actualmente, scuturile sunt foarte puternice și nu pot fi depășite nici cu costumele ei, însă, dacă le reducem

intensitatea, vor reuși să le spargă. Vor ieși probabil direct, pe sus, dând o gaură în Zidul infernului, nu, nu una mare, disperată și informă ca a ta, Bebe, ci una micuță, elegantă, perfect sferică, formată grație razelor laser aruncate din ochii ei albaștri de safir. Vor zbura întâi la palat (unde vom rămâne în sala tronului numai Chiron, Bebe și cu mine) și ne vor lua prizonieri. Noi ne vom preface complet surprinși, incapabili de a reacționa. Aparent vom ceda ca să fie ei convinși că au câștigat. Apoi, Hermes îi va cere Atenei să facă ceva de urgență: de exemplu, să instaleze, la rândul ei, scuturi energetice sau să analizeze datele din computerul/telefonul tău, Chiron, ca să-i distragă atenția și să mă ducă pe mine pe Elbrus, Tartar sau unde-o vrea el. La un moment dat, Atena va observa că am dispărut împreună cu Hermes. Dacă nu, te rog să-i aduci aminte tu, Chiron, îngrijorat, că Hermes m-a luat cu el. Dacă nu o interesează sau nu vrea să se implice mai mult, veți interveni voi, eventual, îi chemați în ajutor pe ceilalți, începând cu Her (de la budă). Dacă va decide să acționeze, îi puteți recomanda să se uite în telefonul meu sau într-ale voastre: va putea urmări totul live și va putea identifica, în același timp, contacte în agendă, de la Deu (care vă poate teleporta unde e nevoie), Her, Pegas până la Ile, Jill, Thalia, Io, Don Quijote, Alex și Rocinante. Pe Mi Ko și Bebe mic îi voi teleporta pe Gliese, pentru orice eventualitate, să fie în siguranță. Când mă va vedea iar în lanțuri, sfârtecat și scuipat de ticălosul de Hermes, Atena nu va mai suporta să fiu tratat astfel și mă va elibera. Mi-a mărturisit că, dacă se va mai atinge de mine Hermes, îl va preface într-o râmă și-l va storci pur și simplu. Să vedem. Sper că Atena va lua, într-adevăr, atitudine, i se va opune lui Hermes și-l va învinge. Va tranșa problemele direct cu el. Hermes e un laș. Nu poate să lupte decât cu nimfe bete, copii în cărucior și titani în lanțuri. Voi, la fel ca Deu și Her, veți monitoriza discret ce se întâmplă și veți interveni (cu sau fără formular) doar dacă va fi necesar. Cred că Atena e capabilă să se descurce singură. Sunt dispus să mă sacrific, să mai ajung o dată pe Elbrus, deși am obosit de showul ăsta și am oroare, dacă există șansa ca Atena să mă salveze.

Chiron se scarpină o vreme în barba lui albă și pufoasă de Moș Crăciun, apoi își îndreaptă ochii săi căprui, blânzi și luminoși spre mine și vorbește rar și calm, cu vocea lui caldă și profundă:

- M-ai lăsat cu gura căscată, Prometeu. E sublim. În stilul tău unic și original, autentic și inegalabil. Dar, în toată această poveste, e o persoană... o zeiță care trebuie să facă ceva și pe care nu prea ne putem baza, având în vedere antecedentele. Nu că e zeiță, eu nu fac discriminare, putea să fie și o musculiță de-a ta, Drosophila Melanogaster. Știu că ții la ea și vă leagă multe lucruri. Știu cât îți dorești ca tocmai ea să arate că s-a schimbat.

- Chiron, dacă ea s-a schimbat, și Olimpul se va schimba. E o ocazie să arate cât îi pare de rău și să demonstreze practic asta, așa cum a făcut și Hefaistos cu Memorialul Holocaustului. Când Atena mă va salva pe mine, se va salva pe ea însăși. Și întreg Olimpul. Toate sunt interconectate. Trebuie să mă târăsc în genunchi în fața ta ca să obțin aprobare? Nu avem, de fapt, nimic de pierdut. E un pariu pascalian. Dacă vom reuși, și eu, și ea, și Olimpul vom fi salvați. Dacă vom pierde, nu vom pierde nimic. Oricum, totul va fi monitorizat permanent și în detaliu. Dacă nu va ieși ce ne-am dorit de data asta, nu-i nimic, vom aștepta următoarea ocazie. Eu am răbdare. Titanii știu să aștepte.

Îmi suflu bretonul furtunos. Desigur, adică probabil că ochii mei mari, negri, migdalați, umbriți de gene lungi, arcuite, îmi strălucesc ca niște supernove. Deodată, îmi aduc aminte de Mene și mă întunec la chip. Îmi trag bretonul pe față ca să mă ascund și, totodată, să meditez. Mene va trăi, vorba vine ”va trăi”, va experimenta foarte direct tot ce mi se întâmplă mie. Ar putea face al 1001-lea infarct, la fel ca mine, din care să nu-și mai revină niciodată. Și are un copil mic acasă care-l așteaptă seara la băiță și apoi la masă, să-i dea piureul de pere și banane. Nu vreau ca Mene să mai întârzie mii de ani la cină până se va strica ambrozia ori la băiță până când spuma valurilor va deveni spuma balelor, nici ca Bebe mic să învețe animalele sau legumele din albumul de poze de familie. Care dintre legume e tati, care e nenea Prometeu și nenea Atlas, care verișorul meu, Deucalion? Iar Mene, să fim

sinceri, nu o cunoaște prea bine personal pe Atena ca mine, ea nici nu exista când a fost premiat el cu o vacanță eternă în Tartar. Oricum, de când Mene a început o nouă viață, Atena nu i-a oferit suficiente motive de încredere: nu numai că a transformat-o pe Ile într-o omiduță și a încercat să o storcească, dar a ținut-o dintr-o lovitură de stat într-alta, cu avânt revoluționar și sfântă indignare patriotică.

- Mene, tu ce zici? îl întreb cu glas întretăiat, ascunzându-mă, în continuare, sub breton.

Chiar dacă pare acum mai înalt și mai solid decât mine, cu fața lui creolă strălucind de bronz și sănătate, Mene nu-și poate ascunde tremuratul. Trupul lui convulsionat se contractă. Se încruntă, se uită în jos și se scarpină un timp, meditativ, în barba șaten-roșcată, scurtă și țepoasă. Apoi, face eforturi să se destindă, își îndreaptă ținuta, își ridică privirea, mă țintește cu ochii săi arzători și rostește cu înflăcărare:

- Frățioare, nu sunt un fan declarat al Atenei ca tine, știu că voi simți fizic și psihic absolut tot ce ți se întâmplă ție, dar cred că înțeleg ceva din ce intenționezi să faci... mai exact din ce vrei să o stimulezi pe ea să facă. Vrei să-i dai focul sacru și ei? Foarte bine. Eu unul am promis că o să ”mă joc de-a Promy” și o să duc o scânteie din focul tău sacru mai departe, indiferent ce se va petrece. Poți să te bazezi pe mine. Sper să supraviețuim amândoi și de data asta. Dacă nu, o să ne cânte Dio o manea cathartică în versuri albe, iar Ile o să ne scrie o poezie, o să ne aprindă o lumânare și o să ne aducă un ghiveci de cactus albastru ca ochii prietenei tale, Atena. Unde? La groapa de gunoi, groapa comună unde vom fi îngropați de vii.

- Bravo, Mene, ai început și tu să ai fantezii tanatice ca mine și ca Ile. Îți faci iluzii că scăpăm, în sfârșit, de data asta? Ile, ce părere ai?

Nici nu o văd. S-a scurs cu totul sub masă. Acum încearcă să se ridice, dar se izbește cu capul de placa în formă de scoică. În cele din urmă, reușește să iasă de sub masă și să se așeze pe canapea, cuprinsă parcă de friguri. Dă pe gât o sticlă o sticlă

întreagă de apă plată cu lămâie, apoi se adună un pic și-mi răspunde cu glas tremurător:

- Mi se pare frumos. Frumos ca o floare albastră de cactus de pe Gliese... frumos ca tine. Știu că Antenuța... ă, Atena, are multe merite, dar și păcate, că sentimentele tale sunt împărțite, că mai ții totuși la ea și ai vrut mereu ca ea să fie altfel. Mi-e milă de ea, însă și de tine și de Mene. Dacă mai trebuie să mă storcească o dată pentru tine și democrație, fie și asta, îmi asum riscul. Nu o să recit ”moare regina Cleopatra”, nici ”moare Kim Jong Ile”, nu mă mai dau în spectacol. Mai mult e prea mult.

- Sper că nu ești geloasă, Doamna!

- Fii atent, nu știu cât sunt de geloasă, am încredere în tine, dar, pentru că mi-ai zis așa, dacă o să supraviețuiesc și o să supraviețuiești și tu, Promy, te omor! Te decapitez!

- Uau, apropo de fantezii tanatice, mai am un pic și devin fan al decapitării, capul, oricum, nu e cea mai importantă parte a corpului *yahoo*-ilor, Statul Islamic când va afla, nu se uită pe pagina de Facebook a lui Kim Kardashian, altminteri un hobbit photoshopat? În prezent, telfie-ul e la modă, nu selfie-ul. Ah, ce-aș fi vrut să-mi spună și mie cineva o vorbă bună, adică să mă facă hobbit, măcar în acest moment, înainte să mă sacrific din nou! Și nici nu mă mai interesează doar să supraviețuiesc, acum vreau să trăiesc. Bebe?

Bebe și-a mai revenit, cred, din șoc, s-a ridicat și și-a reluat locul de lângă masă. Nările îi freamătă. Mă privește cu ochii săi de culoarea cafelei cu lapte, surprinzător de calzi și de blânzi, scânteietori de parcă plutesc în lacrimi (să nu uit, a plâns pentru mine de mai multe ori la rând și m-a trezit la viață cu lacrimile lui tămăduitoare, încă nu mi-e clar, să-l blestem sau să-l binecuvântez?):

- Prometeu, ești un hobbit! Cu sau fără Photoshop. Sper că ți-au dat lacrimile de bucurie, adaugă el înduioșat. Acum, ce zic eu, să-l lăsăm să experimenteze... controlat, nu-i așa, Chiron? Să ne facem curaj să ascultăm adevărata Voce a Schimbării, Vocea Rațiunii și a Dragostei, a Creativității, a Libertății și a Responsabilității! În ce te privește, Promy, sunt mândru de tine,

mai am un pic şi te domesticesc. Înaintea lui Don Quijote. Ăsta e chiar ”începutul unei frumoase prietenii”. Ce spui, vrei să fii prietenul bestiei mari, negre, cu coarne... corn, NATO, FMI, naşul-zân de la bancă, inorogul care trage vânturi cu arome de parfumuri franţuzeşti, ”Marele Blond” care a imigrat în Olimp?

- Cum?! Vrei să fii prietenul câinelui rău şi turbat, al porcului de violator, al viermelui mizerabil, al mogulului degenerat, al bulangiului metrosexual, al catastrofei fără alt talent în afară de a-i corupe pe ceilalţi şi a-i face împuţiţi de trădători ca el, al lui Satana în persoană care, de malefic ce e, a distrus până şi planeta Krypton a lui Superman? Vrei să fii prietenul lui Satana? Chiar că-mi dau lacrimile. Ah, Bebe, eu te consideram deja prietenul meu. Îţi mulţumesc pentru tot! Împart cu tine până şi Maretti cu pizza. Mai am doar o rugăminte. Bebe, acum că suntem prieteni adevăraţi în mod oficial (deşi nu sunt sigur dacă nu mai trebuie să semnăm cumva, împreună, un formular ştampilat, cu antet pentru a avea garanţia acestui angajament), vreau să te întreb ceva: tu poţi să tragi vânturi autentice?

- Păi, dragul meu... prieten, pentru asta am nevoie de fasole cu ciolan, nu v-am mai spus?

- Îţi fac eu, Bebe, intervine Ile, dar am, la rândul meu, nevoie de ciolan. Până acum nu mi-a parvenit.

- Cere-i atunci lui Promy! E la putere, ce pula mea! nechează Bebe vesel.

- OK, sunt de acord, confirm cu jumătate de gură, mai mult ca să-i conving că am ascultat Vocea Raţiunii, am depăşit nenorocitele astea de paradigme ale victimizării şi culpabilizării şi, totodată, m-am eliberat cât de cât din coşmarul istoriei. Ţi-l dau, Ile, într-o duminică... poate chiar duminica asta, dacă mai apucăm. Ce am? Îmi fac planuri? Da şi voi continua să-mi fac. Poate că nu-ţi mai strângi bagajele, nici nu mă mai pui pe mine să ţi le pregătesc şi să mă spetesc cărându-ţi valiza pe jos, până la minimarket, de parcă nu ţi-e milă de un biet titan, dacă schimbăm sărmăluţele ori brânzicile din meniu cu ciolanul. Aşa vom sparge blestemul şi vom ieşi odată pentru totdeauna din duminica lui Bulă. Şi din coşmarul istoriei. Alex, tu ce zici?

Alex radiografiază sala și pe noi toți, cei prezenți. Mă scanează până la ultima celulă. Sper că n-a descoperit doar o bacterie probiotică din iaurtul cu Bifidus Essensis. Cu zâmbetul lui ironic și sceptic întipărit pe față, privindu-ne cu ochi iscoditori, Alex se adresează adunării pe un ton flegmatic:

- Păi, la fel mă gândeam și eu. Sper că mă faceți parte la ciolan... după un scuipat intelectual zdravăn pentru Știi Tu Cine... Zeus merge o bășină intelectuală autentică. Poți să te bazezi pe mine: sunt pregătit să azvârl scuipaturi și bășini intelectuale letale, iar ție să-ți dau, la nevoie, un sărut gay pasional, salvator. Promy, mai știi ce am prezis eu? Am învățat și eu să ghicesc viitorul. Tu, ca un vierme de trădător și porc de câine ce ești, ai trecut de la titani la zei, de la zei la muritori, apoi de la muritori la animale. Mai ai un pic și ajungi de la animale la plante. Apreciez evoluția ta. Astfel, curând plantele vor fi la putere, deci, automat, și titanii, căci sunt legume, logic, nu? Te rog să te consideri deja la putere. Și, când te suflu, să-ți văd măcar fața de Harry Potter, nu pe cea de bacterie probiotică!

Îmi suflu bretonul în forță ca să-l conving că am fața aia gravă, încordată și încrâncenată de Harry Potter și nu pe cea de bacterie probiotică. E clar? Cât mai trebuie să joc rolul ăsta de erou? Dacă sunt un ”idiot” (dostoievskian, vreau să zic) și am acceptat și acest sacrificiu, așa-mi trebuie. Vreau să ies afară să fumez o havană (înăuntru, în palat, nu mai e permis, dar ăsta nu e un motiv să fiu nostalgic), mă sufoc (complet) fără o gură de aer și una de... fum, însă Ile mă prinde de mână și mă oprește. Bine că a intervenit, că eu eram gata să trec prin scut, fără să-l dezactivez, am uitat de el. Se pare că Ile mai vrea să ne spună ceva, o ”predică de Nana”, logic nu?

- Apropo de legume și de viitor, o să vă spun și eu o poveste. Cu happy end, ne asigură Ile pe un ton încurajator. Foarte scurtă, de doar un minut. Vă rog să vă abțineți să numărați minutele și secundele. Este povestea unei legume. Fără nicio asociere, desigur, adică probabil. A fost odată un cartof care avea o crustă multicoloră (precum ouăle încondeiate), din pietre prețioase scânteietoare ca focul sacru, de la soare te puteai uita, dar la ele

ba. Se născuse așa și, din acest motiv, se simțea blestemat pentru că nu era înzestrat și el de natură cu o coajă maronie și murdară ca frații săi. De când se știa pe lume, sărmanul cartof fusese bătaia de joc a tuturor, niciodată nu-și găsise rostul, nici nu se simțise acasă. La un moment dat, într-o seară, când izbucni un conflict în familie, unul dintre frații săi se mânie și îi smulse un diamant din coaja sa prețioasă. Imediat, ceilalți prinseră curaj și îi scoaseră un safir, apoi un rubin, un topaz și un smarald. În câteva clipe, jupuit de crusta lui prețioasă, cartoful rămase în pielea goală, în hohotele sarcastice de râs ale fraților săi. Crezu că va muri de rușine. Din disperare, se rostogoli în țărână până când căpătă o crustă de noroi. În sfârșit, părea că lucrurile vor intra în normal și va fi și el asemenea fraților lui. Dar cineva îl confundă cu un tăciune și îl aruncă în sobă. Acolo, arse o vreme, până când tăciunii se stinseră și fură azvârliți la gunoi. Se gândi că, de data asta, va sta la gunoi pentru totdeauna, însă un cerșetor scotoci cu mâinile sale crăpate și înnegrite de mizerie prin coșul de gunoi, îl găsi, îl înhăță și îl băgă în gura lui știrbă și slinoasă. În timp ce-l molfăia, lihnit de foame, iar balele îi curgeau din gură, zise încântat: ”Ce cartof copt delicios! Fără el aș fi murit de foame.” Și am încălecat pe-o șa și am spus povestea așa. Vă rog să apreciați că nu am descris cum a suferit cartoful când a ajuns în pielea goală în fața tuturor, jupuit de crusta sa prețioasă din pietre scumpe, nici când a ars de viu în sobă, nici când a nimerit, într-un final apoteotic, la gunoi. Unu, nu mai suport; doi, vi se rupe inima de chinurile cartofului; trei, indiferent de asta, sunteți invidioși. De fapt, cred că și eu sunt invidioasă și în curând, dacă nu mi-e prea rușine și mai am un strop de energie să visez la ceva, o să am și eu fantezii tanatice de cartof copt sau prăjit. Ce minunat e să te savureze cineva la prânz sau la cină în formă de cartof prăjit! Ce moarte frumoasă și nobilă! Ba mai mult, ce moarte delicoasă! Oricum, trăiască legumele! Sper că nu a sunat a blestem.

- Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiozã, zice Bebe cu ochi scânteietori și nările fremătând.

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure.. murmur eu, strângând havana între dinți. Ce bine că am învățat limba dacă!

***

Roșu la față de frig și de furie, suflând în mâinile înghețate și frecându-le ca să se încălzească, Hermes mă izbește cu piciorul în coaste și se sforțează să urle (deși vocea îi sună slab, pițigăiat și e, oricum, acoperită de vuietul viscolului):

- Mișcă-te odată, porcule! Când ai de gând să termini pictura, catastrofă ce ești? Vrei să aștept până îi vine lui Vampi numărul de dosar de la Parchet? Sau până când o să evadezi din nou, vierme degenerat, cu ajutorul bulangiului ăluia de Heracle? Pictează, Prometeu, pictează! Și ai grijă să fie exact ca în sala tronului, ca pe vremea lui tăticuțu' săracu'! Hai, mai repede! Am înghețat!

E îmbrăcat destul de gros, cu salopetă de schi, canadiană și cizme îmblănite. Părul lung, șaten-blonziu, ușor ondulat (pe care și l-a lăsat să crească în semn de protest de când a ajuns și el "erou", "martir", "deținut politic") e ascuns complet sub căciulă, iar barba moale și subțire de culoarea spicelor de grâu e acoperită de zăpadă. Mă lovește, din când în când, cu piciorul în burtă și în coaste, dar eu îmi înăbuș gemetele și mă străduiesc să-mi reglez respirația. Sunt din nou gol, în lanțuri, acolo unde nu aș mai fi vrut să mai fiu niciodată. Deocamdată, fără piron și bestia antropofagă. Trebuie să termin pictura din sala tronului care înfățișa una dintre mărețele realizări ale lui tăticuțu': propria mea execuție. Era unul dintre preferatele fostului stăpân și ale lui Hermes, nepoțelul meu drag, torționar de treabă. A fost singura operă de artă pe care am distrus-o vreodată, la revoluție. Bună și revoluția la ceva!

Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, dottore El-Gol! O să te obișnuiești. El-Gol e rău, El-Gol e de vină. El-Gol e Satana. Ai violat-o și pe vaca de Io, și Leviathanul, ai distrus și planeta Krypton a lui Superman. Târăște-te în genunchi și cerșește îndurare, vierme împuțit de

trădător și porc de câine ce ești! ”Moarte intelectualilor!” ”Pictează, Andrei, pictează!” ”Pictează, Prometeu, pictează!” O să termin pictura când o primi Ile numărul de dosar de la Parchet. ”*ASAP, I'm doing my best*”. Să aștepte... să învețe să aibă răbdare ca titanii.

- Ce baftă pe mine că toate scursurile și lepădăturile tale de trădători erau atât de ocupați cu treburile statului! Nătărăul de Atlas dormea, tu, ca un bulangiu nerușinat ce ești, crănțăneai Maretti și făceai fustițe de balerine, zdreanța asta de uzurpator, Chiron, se uita la ”Suleyman”, iar bestia ta mare, neagră și cu coarne, Bebe, ațipise și ea. Restul nici nu erau prezenți. Un moment excelent ca eu și Atena să evadăm. A reușit să creeze niște costume speciale de protecție cu ajutorul cărora să trecem lejer prin scutul energetic. Acum instalează propriul ei scut, astfel încât nimeni să nu poată ajunge la Bebe și Chiron. Bună și școala la ceva! Ne-am organizat impecabil, nu-i așa, Obama? Ai rămas din nou singur, Prometeu, câine rău și turbat ce ești! Haide, pictează odată, jigodie împuțită!

Mă fac că nu-l aud, mă închid în tăcere și refuz să pictez. Ochii lui albaștri-verzui, sticloși aruncă săgeți de gheață.

- Să-ți aduc eu aminte cum era? Ai uitat, putregai fără talent ce ești? Hai să-ți arăt!

Nu-i răspund nimic, nu mai vorbesc cu Zidurile și Big Brotherii. Lovindu-mă în continuare cu sălbăticie, mă târăște până la stâncă. Acolo, mă leagă, îmi înfige pironul în piept, apoi verifică dacă e bine, strângându-mi lanțurile mai tare și spintecându-mi pieptul și mai adânc. Văd că s-a descurcat acum singur, fără Hefaistos. Urlă, spumegând de furie, cu bale la gură. Apoi, mă trage de păr cu brutalitate și mă scuipă drept în față. Flegmele lui, cu compoziția lor unică și originală, autentică și inegalabilă (după care nu eram nostalgic), ca de obicei, mă ard ca acidul sulfuric și îmi lasă cratere în obraz.

Fă ce vrei cu mine, Hermes! Pune mâna pe Vasilică! Vasilică are numai dreptate și niciun drept. ”*Forget Domani!*” Cei care gândesc ca tine (în termeni de putere/bani/popularitate/control... prin minciună, teroare și depersonalizare) nu-și pot imagina că

altcineva ar putea să gândească altfel şi nu-şi vor cere iertare decât că le-a rămas un supraviețuitor. Fie şi vreo bacterie probiotică din cineva. Nu am ce să-ți spun, Hermes, nu mai aştept scuzele tale, am oroare de tine, mi-e silă şi am obosit de showul ăsta, dar nu o să fug. Nu o să evadez. Nu o să emigrez. Nu o să mă ascund în spatele Zidurilor, scuturilor energetice, măştilor şi armurilor. Oricum, Zidurile mele sunt din spumă. Din spuma balelor tale.

Aşadar, îmi azvârl toate măştile, arunc Zidurile în aer şi mă expun. Rămân gol, vulnerabil ca un copil în faţa ta. Inocent ca un prunc. Sunt nevinovat. Mai fac o dată o ”nuntă mută” cu absurdul, din dragoste şi disperare. Mai bine condamnat pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură. Voi dansa iar cu Dezastrele în abis. Sunt un prost de dau din abis în abis. Eu nu umblu cu jumătăți de măsură. Nu am altă măsură în afară de abis. Voi dansa cu tine. Îmi voi învinge groaza şi repulsia. Stau aici. ”*Hier stehe ich. Ich kann nicht anders. Gott helfe mir*.” M-ai strâns în lanțuri, m-ai străpuns cu pironul, m-ai sufocat cu balele tale, dar încă respir.

Îmi suflu bretonul. Aş putea să te suflu şi pe tine, Hermes. Suflu o dată tare şi zbori până pe SPP1001, însă mi-e milă de planeta aia.

- Vine şi păsărica imediat! Poate ți-era dor? Poate că eşti nostalgic. De-asta ai şi făcut căcatul ăla de festival şi căcatul ăla de memorial. Oricum, nu interesează pe nimeni mizeriile tale, minciunile şi diversiunile unui gunoi fără talent ca tine. Toată lumea o să citească memoriile *mele* din închisoare, eu sunt adevăratul erou şi adevăratul martir, victima regimului Prometeu. Jos Prometeu! Jos dictatorul! Am participat la campania ”*Ice Bucket*”, am strâns fonduri pentru combaterea sclerozei laterale amiotrofice, am salvat copiii bolnavi de SIDA şi dau lecții online de engleză, matematică şi istorie universală pentru copiii dezavantajați din Africa. Am 500 de milioane de like-uri pe pagina de Facebook şi trei milioane de prieteni. Aş fi mers şi la marşul pentru libertatea presei de la Paris, în semn de solidaritate cu jurnaliştii de la Charlie Hebdo, ucişi de teroriști. Aş fi

manifestat alături de reprezentanții Rusiei, Israelului, Turciei și Egiptului pentru liberatea de expresie, dacă nu mi-ai fi băgat tu pumnul în gură. Hai, cântă-ți acum porcăria ta de simfonie, cântecul lui Marsias sau ”Oda Bucuriei”! De fapt, nu ești în stare să cânți nici o manea ca lumea. Hai, ”mișcă, mișcă din buric”, Prometeu! ”Mișcă, mișcă din buric!”

Nu pot să cred. Cum poți să-mi spui asemenea lucruri, în timp ce mă scuipi și mă schingiuiești cu mâna ta? Aș vrea să te ignor, dar nu pot, mizeria și otrava din cuvintele tale îmi intră în suflet și în corp adânc și letal, odată cu pironul și flegmele tale. Ar trebui să se crape pământul sub tine de rușine. Dar nu, asta nu se va întâmpla, iar ție nu îți pare niciodată rău. Nu m-am obișnuit până acum cu toate abuzurile și aberațiile tale? ”Obișnuit” nu înseamnă ”normal”. Refuz să mă obișnuiesc. Vreau să ascult glasul normalității și Vocea Rațiunii. Vreau să-mi păstrez bunul simț, indiferent ce-mi faci. Mai bine o legumă degerată, putrezită și storcită, o zdreanță și o cârpă înecată în balele tale decât să fiu ”bărbat adevărat” ca tine. Mai bine să nu mai rămână nici stânca din mine decât să mă fac zeu. Și nu mai comentez, nu am ce să-ți răspund, nu mă cobor la nivelul ăsta.

În câteva secunde, înainte să apuc să mă dezmeticesc, bestia de vultur se înfruptă din ficatul meu. Mă zvârcolesc de durere și mă lupt să-mi reprim urletele. Deodată, aud o voce cunoscută, scăzută, dar fermă:

- Lasă-l în pace, l-ai chinuit destul!

- Ce-ai pățit, fă, Ateno, ai chef de niște inundații..., ă, pardon, potopuri? Ai înnebunit, ești posedată de Vampi sau te-ai făcut și tu o împuțită de trădătoare? Moarte intelectualilor!

- Hermes, lasă-l în pace! Și să știi că nu am vrut și nu o să vreau niciodată să împart puterea cu tine, frățioare. Mi-e rușine. De azi înainte, nu mai ești frățiorul meu. Te reneg. Iar dacă o să mai vreau să fiu stăpână a Olimpului, o să candidez la alegerile viitoare. A început să-mi placă și mie competiția. Și, spre deosebire de alții, fac față. Logic, nu?

Păstrându-și calmul și maiestatea olimpiană, Atena aruncă raze laser din ochi cu o precizie uimitoare, pulverizează bestia de

vultur, iar pe Hermes îl proiectează la o distanță de câțiva metri (nu tocmai igienică, dar binevenită, în aceste condiții) față de mine.

- Ce ai, băi, Prometeu, ți-ai adus ”Armata Amazoanelor” ca Gaddafi? Încă o dovadă că ești un dictator fițos, manglitor și împuțit. Ah, pe ce se duc banii de la bugetul statului... Jos Prometeu! Jos dictatorul! Și ce amazoane ți-ai găsit! Atena, Vampi, Io, Thalia și Jill! Cam puține și nu tocmai credincioase. Armata Curvelor și a Gunoaielor! zbiară Hermes, dar vocea îi e acoperită de viscol.

Îmbrăcată subțire, doar cu tricoul alb, blugi negri și adidași originali, cu părul său lung, bogat, negru ca abanosul strâns într-un coc la spate, cu o mină gravă și concentrată (de fapt, o autentică față de Harry Potter care mie, recunosc, nu-mi prea iese în ultima vreme), Atena se apropie de mine, uitându-se fix la piron, de parcă ar fi în transă. Îl apucă cu brațele ei fragede, albe ca zăpada și trage cu toată puterea. Surprinzător, cred că a reușit să-l clintească.

- Haide, Ileana, ajută-mă! Mai târziu e prea târziu.

Ile își pune mâna (acoperită cu o mănușă albastră de schi, în ton cu ochii zeiței înțelepciunii) peste a Atenei. ”Amazoanele” își adună forțele și trag amândouă cât pot de tare. Sângele curge șiroaie, dar, la un moment dat, pironul îmi sare din piept.

- Pe tine, Hermes, o să te transform într-o râmă. Asta ești. Și gata, mai mult nu comentez, nu mă cobor la nivelul ăsta.

Strâmbându-se de dezgust, Atena îl preschimbă într-o râmă, apoi îl calcă apăsat cu adidașii ei originali. Nu se mai vede nimic sub zăpadă. Nicio urmă, de parcă nici nu ar fi existat. Și totuși, stigmatele noastre rămân, încrustate în trup de-a pururi, rănile din suflet nu se închid niciodată, iar fantomele ne vor bântui la nesfârșit. A venit oare sfârșitul istoriei? Aș vrea să cred că (cel puțin în Olimp) s-a încheiat competiția agoniilor, paraliziilor și Holocausturilor și că m-am trezit din coșmar odată pentru totdeauna.

M-am trezit? Nu tocmai, sunt amețit, în stare de șoc, dar de data asta pozitiv. În urma ”Armatei Amazoanelor”, sosesc Deu

(sper că e ultima oară când mă mai vede așa, probabil era să facă și el infarct), Her, Bebe, Don Quijote, Pegas, Rocinante, Alex (pregătit să-i ardă un scuipat intelectual lui Hermes și să-mi dea la nevoie un sărut gay pasional, salvator, la fel ca Her). Nesperat de mulți, aproape ca la festival. Au venit cu toții aici la mine, din dragoste și disperare. Mene a împărtășit deja fizic și psihic suferința mea, ce pot să aștept mai mult de la el? Acum, probabil se întinde cu greu, abia răsuflând, în pat, își adună bucățile de organe împrăștiate și se unge cu cremă reparatoare anti-leziuni. O să-l consult și eu când ajung acasă. Sunt atât de impresionat că-mi vine să le dăruiesc tuturor Maretti cu pizza.

Atena și Ile rămân amândouă lângă mine, mă spală cu lacrimile lor, îmi curăță rănile și mă dau cu cremă regeneratoare anti-leziuni pe tot corpul. Mâinile lor delicate mă masează ușor și-mi alină trupul și sufletul chinuit. Ce bine e să fiu prizonierul lor, să mă profaneze și să mă abuzeze cu mângâierile lor! Mă simt iubit... ”cel mai iubit dintre pământeni”. La sfârșit, Atena se apropie de Ile periculos de mult. O s-o storcească? Nu, pot să respir ușurat, o strivește doar într-o îmbrățișare titanică ce-i sfărâmă oasele și le transformă în praf de stele. Ochii ei mari, luminoși strălucesc ca două petale de flori de cactus de pe Gliese de un albastru ireal.

Nu pot să cred că Atena și Ile și-au depășit gelozia și resentimentele. Merită un premiu, o medalie sau o diplomă, fie și de la fabrica lui Apollo, chit c-o să-i dea foc în semn de protest. Am impresia că, în urma acestei experiențe traumatizante, dar maturizante, Ile a crescut de la 2 ani și 9 luni la 2 ani și 10 luni. Încă un pic și va fi un guru!

Mă uit în jur, topit de fericire. Zeul Dio mi-a luat apărarea în fața lui Apollo, i-a făcut reclamație la palat și a interpretat solo-ul de flaut în simfonia dedicată lui Marsias, cu riscul ca zeul soarelui să-și fabrice o nouă diplomă din pielea lui. Zeul Hefaistos nu a mai răspuns chemărilor lui Hermes, nu a mai inventat niciun aparat de tortură, n-a mai pus în practică nicio execuție și a construit Memorialul Holocaustului. Zeița Atena, prima mea prietenă și cea care m-a ajutat să creez muritorii, mă

salvează împreună cu Ile și Armata Vampita… Pardon, a Amazoanelor. ”2+2” le-a ieșit 4 și lor. Matematica bunului simț a învins matematica absurdului. Cred că nebunia mea frumoasă i-a contaminat chiar și pe (unii) zei, le-am predat focul sacru și adevărata Revoluție, cea din minte și din suflet, a fost relansată. ”Răzbunarea e dulce”. Logic, nu?

Revoluție înseamnă să-i stimulezi pe ceilalți să facă fapte bune. Cu atât mai mult pe cei care au mâinile mânjite de sânge. De... sângele tău. Ca Hefaistos și chiar Atena. Să-i încurajezi să fie buni nu prin forță, ci prin propriul tău exemplu și proiectele tale, indiferent ce se întâmplă. Când m-a salvat pe mine, Atena s-a salvat pe sine și, odată cu ea, Olimpul. Toate sunt interconectate în univers. Revoluția minților libere, a sufletelor frumoase și a faptelor bune m-a descătușat, m-a purificat și m-a schimbat la față. Sunt acum liber ca un inorog, curat ca lacrima și frumos ca o floare albastră de cactus pentru că mi-am regăsit fața umană. Frumusețea a salvat lumea din nou. Și nimeni nu poate confisca această Revoluție. În sfârșit, focul meu sacru s-a întors la mine, m-a încălzit și m-a iluminat. Asta e cea mai eficientă terapie pentru mine. Terapie intensivă, nu-i așa, Obama?

Cred că a început o altfel de politică. Cât de curând, voi merge acasă, Ile îmi va arăta păsărica ei și vom face dragoste. La o altfel de politică, o altfel de păsărică. Aisbergul a scufundat Titanicul, nu și Titanul. Focul sacru nu s-a stins în bale sau în potop, ci încă mai arde și a topit Zidurile în lacrimi. Am recucerit, în sfârșit, Elbrusul. Mi s-a luat de pe inimă nu doar stânca, ci muntele întreg. Am primit o gură de aer. În sfârșit, respir mai bine. Să-mi permit 5 minute de liniște? Sunt liber. Sunt viu. Și vreau să trăiesc. Să trăiesc, nu să supraviețuiesc. Și să mă simt acasă. Pe Pământ e loc pentru toți. Cine are impresia că nu are loc decât el, să facă loc. Casa de copii ”Pământ” este acasă. Sunt fericit. La fel de fericit ca la 280 de ani. Ba nu, mai fericit pentru că în acea vreme aveam două speranțe (pe mine și pe Atena), iar acum am 7 miliarde de speranțe numai pe Pământ. Ei, și atunci eram în putere, dar nu la putere.

Ca un împuțit de trădător ce sunt, am trecut de la titani la zei, de la zei la muritori, de la muritori la animale și de la animale la plante, la legume, adică la titani. Am readus legumele la putere. Chiar dacă nu am exorcizat complet fantomele, sunt din nou stăpân. Stăpân pe mine însumi. Nu vreau mai mult. Nici mai puțin. M-am votat propriul meu stăpân. Mi-am dobândit acest drept (pe lângă dreptul la poveste). Sunt, așadar, un bărbat adevărat care se luptă cu sine, nu cu alți bărbați înlănțuiți, femei violate, bătrânei sau copii în cărucior. Am purtat un jihad spiritual și am câștigat o bătălie, nu războiul. Telenovela nu s-a terminat, povestea nu s-a sfârșit. Voi continua să mă joc ”de-a Promy”.

Se lasă seara. Cerul e înalt precum cupola unei catedrale. Luminile din catedrala Sainte-Chapelle se aprind încet, în liniște, una câte una. O lume fără Ziduri, numai Ferestre... Curcubeul împăcării învăluie lumea într-o îmbrățișare disperată, titanică, ce ne frânge oasele și le preschimbă în praf de stele. Până la urmă, s-a ales de mine praful... de stele. Privesc halucinat curcubeul, aș vrea să mă absoarbă în abisul lui orbitor, să mă topesc în simfonia lui amețitoare de lumină și culoare. Luna plină se ridică lent, enigmatică precum un Sfinx. Sper că nu se va deschide acum portalul infernului, l-am dezactivat cu circa doi ani în urmă. Nu, luna e un imens presse-papier cu coral în formă de petală de cactus de un albastru neverosmil, strălucitor de parcă ar fi iluminat de flacăra focului meu sacru. Sufletele noastre renăscute s-au contopit în el. Și nici agentul Smith din ”Matrix” nu-l poate sparge.

Și iată că acum, într-un final, urletul și tăcerea apăsătoare de plumb s-au transformat în muzică. Se aude în portal ”Oda bucuriei”. S-o cântăm împreună!

”*Freude, schooner Goetterfunken,*
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum!”

Mai tare un pic!